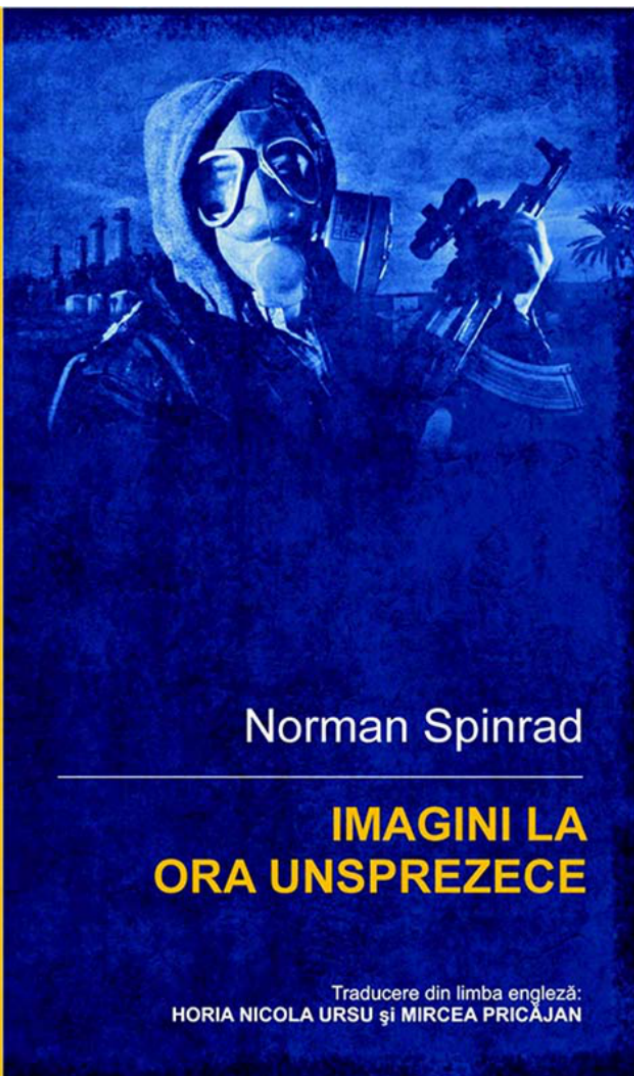

MILLENNIUM BOOKS
Norman Spinrad
IMAGINI LA
ORA UNSPREZECE
EPIC
Traducere din limba engleză:
HORIA NICOLA URSU şi MIRCEA PRICĂJAN

Norman Spinrad

Imagini la ora unsprezece

Traducere din limba engleză de
Horia Nicola Ursu și Mircea Pricăjan

MILLENIUM PRESS
2010

PICTURES AT ELEVEN

Ediţia originală: Bantam Books, decembrie 1994

Redactor: Ioana Stănescu
Ilustrația copertei: Vlad-Mihai Botta
Tehnoredactor: Ona Frantz

MILLENNIUM BOOKS
Str. G. V. Popescu nr. 7
440021 Satu Mare

ISBN ePUB: 978-606-8113-90-6
ISBN Print: 978-973-8113-10-4

elefant.ro

Pentru Angela și Karlheinz Steinmüller
Wir haben Kameraden...

PRIMA ZI

16:45

Instalația de aer condiționat a Blazerului îl izola pe Toby Inman de arșița celor treizeci și două de grade ale lui iunie și de duhoarea smogului, dar n-avea nici o putere împotriva plictiselii insidioase a traficului lent, așa că, în vreme ce conducea, înaintînd centimetru cu centimetru pe Sunset Boulevard către sediul postului de televiziune, Toby – la fel ca milioane de alți locuitori ai Orașului Îngerilor – se trezi dorindu-și din adîncul sufletului să fi putut lua metroul pentru a ajunge la slujbă.

Deși orarul său de lucru îl determina să pornească în sens contrar fluxului masiv ce venea dinspre centru, deși, teoretic cel puțin, nu circula la orele de vîrf, deși din Van Nuys pînă-n East Hollywood nu era decît o aruncătură de băț, potrivit standardelor din Los Angeles, tot avea nevoie de cel puțin o jumătate de oră pentru a ajunge la slujbă, indiferent ce scurtătură șmecheră ar fi găsit prin labirintul permanent ambuteiat al străzilor orașului.

Metroul, promovat insistent de o coaliție nefirească a ecologiștilor, congresmenilor oportuniști și marilor proprietari de terenuri din Los Angeles, construit la un cost oribil de ridicat pe seama buzunarelor contribuabilului de rînd, urma un traseu care, teoretic, ar fi trebuit să-l poarte din Valley și pînă la Hollywood în jumătatea acestui interval de timp, fără atîta bătaie de cap.

Practic, ar fi fost nevoit să pornească de-acasă cu mașina pînă la cea mai apropiată stație, sau să o roage pe Claire să-l conducă pînă acolo, iar la celălalt capăt ar fi trebuit fie să ia o ocazie cale de douăzeci de minute, fie să se tîrască cu autobuzul prin traficul intens al Hollywoodului.

Într-o bună zi, această aspirație fantezistă avea să se împlinească, poate. Printr-un miracol, orașul avea să se preschimbe într-un caroiaj de malluri uriașe, cu stații de metrou de-o parte și de cealaltă a acestora, despărțite numai de imense parcuri; mașinile aveau să devină atunci inutile, smogul avea să dispară, coioții aveau să se retragă înapoi pe dealuri, iar San Fernando avea să devină raiul verde al plantațiilor de portocali.

Mda, cum să nu. Iar tot atunci eu voi fi crainic la o oră de vîrf pentru un post major, sau numero uno la CNN, Claire va fi în al nouălea cer, puștanii vor avea numai note maxime la școală și însuși Iisus Hristos va fi primar în Los Angeles.

Toby viră, intrînd în parcarea postului de televiziune KLAX, ocoli prin

dreapta aria rezervată personalului și parcă Blazerul în dreptul balustradei de beton, în locul în care o inscripție suflată cu var îi proclama numele.

Ce senzație minunată îl încercase în urmă cu trei ani cînd făcuse acest lucru pentru întîia oară, de parcă era un puști sărac ce și-a împlinit visul!

Un puști sărac? Ei haide, cu asta o cam sărise peste cal!

De fapt, Toby crescuse în relativul confort al clasei mijlocii, într-o suburbie a Atlantei. Trecuse prin facultate beneficiind de o bursă parțială și de un împrumut masiv făcut de părinți, fără să fie nevoit să își ia altceva decît obișnuitele slujbe studențești pentru a mai strînge un ban în plus. Cu înfățișarea-i de blond curățel, cu accent din centrul Americii marcat doar nițel de lentoarea specific sudistă, urcase fără mari dificultăți de la postul de DJ la postul de radio al colegiului la unul similar la un post din Athens ce emitea pe ultrascurte. Devenise crainic de știri la același post, apoi la altul, pe unde scurte. Se angajase apoi la un post de televiziune mărunt, de unde trecuse apoi la WBLAR în Columbus, unde ajunsese în scurtă vreme crainic principal la știrile de seară. Toate acestea le realizase fără a trudi mai mult decît s-ar fi cuvenit.

E drept, Columbus, Georgia cu greu putea fi numit un nod major în mass-media. De fapt, îi păruse a fi nu mai mult decît un tîrgușor atunci cînd sosise aici pentru a-și lua în primire postul de la televiziune. În plus, localnicii nu-i prea simpatizau pe papițoii de oraș crescuți în Atlanta.

Era însă la fel de adevărat că într-un orășel precum Columbus, chiar și un reporter neînsemnat de la WBLAR devenea instantaneu o celebritate, iar Toby avusese parte de o distracție pe cinste cu doamnele din partea locului înainte de a se lăsa prins în mrejele lui Claire Bayley, proaspăt declarată regină a balului.

Între timp, Toby avansase la postul de crainic la știrile de dimineață și, la scurtă vreme după nașterea lui Ellis, urcase din nou în ierarhie, la buletinele informative de la șase și de la unsprezece. Cînd Billy împlinise doi ani, bătrînul Horace Stone se pensionase, iar Toby fusese numit crainic principal al știrilor de seară.

Columbus nu era tocmai Atlanta, dar, pe de altă parte, nu era un orășel de lepădat, nu și atunci cînd erai ditamai vedeta mass-media locală, iar soția ta era una dintre marile doamne ale protipendadei locale. Sigur, Toby n-avea de gînd să îmbătrînească într-un oraș precum Columbus, dar viața era liniștită aici, el era tînăr și cariera sa urma cursul ascendent scontat. Încă vreo doi ani în Columbus, după care avea să fie chemat să lucreze la una dintre filialele dintr-un oraș mai mare și așa avea să înceapă ascensiunea spre locuri ca Birmingham, New Orleans, poate chiar Atlanta. În cele din urmă, mai știi, poate chiar CNN-ul avea să aibă nevoie de un băiat ca el pentru postul național, și...

Nu, Toby nu era nicidecum un sărăntoc atunci cînd primise telefonul miraculos din partea lui Eddie Franker. Era o adevărată celebritate, un tînăr care

urca într-un ritm constant, un rechin al mass-media închis într-un acvariu prea mic pentru el. Se aștepta să avanseze cît de curînd...

Și totuși, nu visase vreodată că saltul avea să fie atît de mare.

De la crainic principal al știrilor de țară într-un orășel de provincie din sud, la crainic principal al știrilor de seară în Los Angeles, dintr-o singură mișcare! O creștere a salariului de douăzeci și cinci la sută! O primă de instalare grasă! Apariții pe post la o oră de vîrf, la Hollywood! Cu siguranță, doar un an sau doi îl mai despărțeau de un angajament la o rețea majoră!

Sigur, n-o fi fost împlinirea visului de-o viață al unui băiețel sărac, dar era cu siguranță împlinirea visului unui crainic principal dintr-un tîrg prăpădit! Cel puțin, așa i se păruse la vremea aceea.

La vremea aceea...

Pe-atunci, Claire fusese întru totul de acord, și chiar și copiii fuseseră entuziasmați. Disneyland! Staruri de cinema! Roger Rabbit! Echipa Dodgers!

Franker le plătise tuturor biletul de avion de la Atlanta, la clasa business, îi instalase într-un apartament mobilat închiriat cu săptămîna și le găsise foarte curînd o casă cu trei dormitoare în Van Nuys pe care s-o închirieze. Singura decizie importantă care le mai rămăsese de luat fusese cea referitoare la mașini.

În Columbus avuseseră o dubiță Dodge de patru ani, pentru deplasările în familie, și un Firebird decapotabil vechi de numai trei ani, în care se plimbau în calitate de prinț sau prințesă a tîrgului. În mod evident, nimic din toate acestea nu mai cadra cu noul lor statut de la Hollywood, așa cum numeau, în gînd, Los Angelesul. Oricum, nu aveau cum să conducă ambele mașini atîta amar de drum, din Georgia și pînă-n California.

În consecință, angajară o bonă care să aibă grijă de copii, se descotorosiră de Dodge la un preț de-a dreptul jenant, își lichidară toate afacerile rămase în Columbus și porniră, doar ei doi, conducînd Firebirdul către Los Angeles, șapte zile romantice de călătorie, care contribuiră din plin la ameliorarea vieții lor intime, dar și la distrugerea transmisiei și a tracțiunii spate a mașinii.

Cea mai mare parte a primei de instalare a fost, în consecință, cheltuită pentru repararea Firebirdului și cumpărarea noului Blazer. Pe parcursul călătoriei ce-i purtase de-a curmezișul întregii țări discutaseră îndelung ce anume să cumpere. Claire visa la un Mercedes impozant, iar Toby la un Porsche sau un Ferrari. Judecînd însă obiectiv, aveau nevoie de o mașină solidă cu patru locuri, cu destul de mult spațiu pentru bagaje. Oricum, fanteziile germane sau italiene erau mult peste limita bugetului lor familial; cei doi băieți neastîmpărați ar fi distrus curînd tapițeria, iar Toby nutrea idei foarte clare în legătură cu corectitudinea politică a cumpărării unei mașini fabricate în străinătate.

Așa se face că, într-un tîrziu, se hotărîseră pentru acest Blazer cu tracțiune integrală, pe care și-l doreau cafeniu, sau nu, mai bine albastru regal, cu accesorii

cromate, dotat cu toate facilitățile: aer condiționat, instalație stereo cu CD, telefon mobil, tapițerie din piele veritabilă, faruri de ceață cu bătaie lungă, roți pentru teren accidentat și geamuri fumurii.

Poate că nu era chiar un Porsche sau un Ferrari, dar atunci cînd Toby parcase această mașină de vis în parcarea de la KLAX, pe propriul loc, cu numele-i marcat cu litere încă strălucitoare, avusese senzația că trăia aievea versiunea pe ecran lat a poveștii hollywoodiene a împlinirii unui vis de-o viață.

Toby oftă, opri motorul, vîrî cheile în buzunar, se pregăti sufletește pentru șoc, deschise portiera și păși dincolo de scutul protector al aerului condiționat, în atmosfera încinsă a Planetei Los Angeles.

Demn fiu al Sudului, Toby se obișnuise încă de mic cu climatul secetos. Într-adevăr, comparînd media de temperatură, arșița deșertică din Los Angeles ar fi fost mai ușor de îndurat decît o temperatură similară în Georgia, ca să nu mai vorbim de baia de aburi a verilor din New Orleans. Da, dacă n-ar fi fost smogul.

Însă a afirma așa ceva echivala cu a spune că Cernobîlul ar fi de-a dreptul plăcut, de n-ar fi radioactivitatea. Localnicii susțineau că smogul fusese chiar mai nasol în anii șaizeci, înainte ca diversele reglementări împotriva poluării atmosferice să fi pus botniță țevilor de eșapament. Dar lui Toby îi venea greu să creadă că se putea și mai rău decît acum.

Rahatul ăsta de smog era de-a dreptul vizibil, fără să trebuiască să-ți încorzi privirea. Aerul avea o stranie consistență cenușie și totul în jur părea a fi proiectat pe un ecran în culori spălăcite, de parcă reglarea contrastului ar fi fost dată la minimum. Toby n-ar fi mers pînă într-acolo încît să afirme că-i simțea gustul pe limbă, dar își simțea ochii uscîndu-se și gîtul devenindu-i asemeni hîrtiei abrazive, în scurta plimbare pe care o făcea între insula de aer condiționat a mașinii și continentul aerisit al clădirii.

Iar toate astea se întîmplau la Hollywood. Dac-o apucai pe Mulholland Drive, pe drumul de creastă al munților Santa Monica, și priveai în jos către Valley, ori spre sud către Torrance ori Long Beach, vedeai cum peisajul citadin dispărea în ceața vizibil maronie. În zilele cu adevărat păcătoase, de-a lungul autostrăzilor apăreau chiar și pete de un verde strălucitor, bolnăvicios.

Și nu era decît luna iunie. Dacă ar fi fost să dea crezare localnicilor – incluzînd în această categorie pe toți cei ce petrecuseră în L.A. mai mult de zece ani – sezonul acesta nici nu era sezonul smogului. Odinioară, această perioadă coincidea cu finalul sezonului ploios.

Heather Blake își alesese smogul și dispariția sezonului ploios în California de Sud drept subiect pentru unul dintre mini-documentarele sale, difuzat joia trecută. Potrivit Institutului Meteorologic de pe lîngă Universitatea de Stat californiană, tot ceea ce se cîștigase în calitatea aerului în urma adoptării legilor privind poluarea atmosferică în ultimii douăzeci-treizeci de ani fusese compensat

prin creșterea populației, care atrăsese după sine o creștere a numărului de automobile. Tot mai multe mașini petreceau tot mai mult timp în ambuteiajele create, fenomen negativ căruia i se adăuga încălzirea datorată efectului de seră și eroziunii stratului de ozon. Mai fusese vorba în acel documentar și despre căderile de zăpadă din Sierra și...

Toby ridică din umeri. Oricum, concluzia era că seceta continua să facă ravagii, coioții deveneau din ce în ce mai disperați, iar smogul rămăsese așa nouă sau zece luni pe an, în tot timpul de cînd se afla aici.

La fel ca toate celelalte idei primite de-a gata care alcătuiau mitul Hollywoodului, chiar și mult-lăudatul climat sud-californian se dovedise o fabulație, repede spulberată de cenușia realitate a Los Angelesului.

În același fel se spulberaseră iluziile sale și în ceea ce privea clădirea postului KLAX. Doamne, ce dezamăgire avusese la prima vedere! Toby își imaginase un turn uriaș de sticlă fumurie, într-o piață albă mărginită de palmieri. O zi mai tîrziu, conducînd prin Universal City, zărise Turnul Negru și realizase că își alcătuise imaginea ideală a clădirii unui post de televiziune de mare audiență cu sediul pe Sunset Boulevard, în Hollywood, pornind de la o imagine zărită la televizor a cartierului general al studiourilor din Valley.

Da, KLAX-TV era situat într-adevăr pe Sunset Boulevard, la Hollywood, însă în East Hollywood, unde valoarea proprietăților imobiliare era mai accesibilă, palmierii erau puțini și muribunzi, iar vecinii erau în genul reprezentanțelor unor mărci obscure de mașini asiatice, supermarketurilor en-gros, cinematografelor care difuzau filme porno și pizzeriilor thailandeze.

Clădirea în sine era mai veche și cu mult mai părăginită decît cea a postului WBLAR, la care lucrase în Columbus: cinci niveluri de stuc roz zugrăvit într-o nuanță murdară, care ocupau un sfert de cvartal.

Alături se ridica o structură înaltă din țevi metalice. Acesta era, chipurile, turnul de transmisie al postului; de fapt, o altă jalnică iluzie hollywoodiană, care abia de reușea să susțină greutatea firmei luminoase a postului. În realitate, de aici nu se transmitea nimic. Antenele parabolice de pe acoperiș legau stația de televiziune de dispozitivele de recepție-transmisie ale rețelei StarNet, iar o mini-antenă cu microunde instalată în vîrful așa-zisului turn transmitea semnalul local complexului de relee din vîrful dealului, prin care majoritatea televiziunilor independente își revărsau programele către telespectatori.

Toby porni cu pași grăbiți către intrarea principală a clădirii. E drept, nu era mare lucru de capul ei, dar la drept vorbind un post independent local din Los Angeles nu avea nevoie de mai mult spațiu decît omologul său din Bumfuck, Mississippi.

Dispoziția lui Toby se amelioră de îndată ce trecu pragul intrării principale. Plictiseala tot mai frecvent înecată în alcool a lui Claire, problemele de la școală

ale băieților și lipsa lor de prieteni, necesitatea de a-i căra peste tot cu mașina, necesitatea de a merge pur și simplu peste tot cu mașina, aglomerația omniprezentă, arșița înnebunitoare, smogul înecăcios și blestemații de coioți – toate acestea însemnau Los Angeles, și toate rămăseseră acum în urma lui, acolo, afară.

Aici, înăuntru, se afla în clădirea Postului și, din momentul în care intra aici, nu mai conta prea mult dacă acest Post se numea WBLAR din Columbus sau KLAX din Los Angeles.

Un mediu închis, cu aer condiționat, în care doar birourile aveau ferestre deschise spre exterior. Răcoros, dar lipsit de curenți de aer. Avînd o umiditate optimă. Un hol micuț pentru public, pe care doar ieșirea de serviciu îl lega de restul clădirii. O recepționeră într-o cabină de sticlă, care controla accesul în spațiile de lucru. Un paznic plictisit, citind o bandă desenată porcoasă, în aceeași cabină cu fata de la recepție.

Columbus ori Los Angeles, nimic nu le deosebea prea mult. În afară, poate, de un accent ușor diferit al celor din personalul auxiliar și de alte mîzgăleli pe pereții toaletelor. În rest, afișierele din plută erau identice, așa cum și cafeaua de la automate era la fel de proastă.

— Bună ziua, domnule Inman.

— Bună, Dawnie.

Același gen de salut din partea aceluiași gen de recepționeră și, mai mult ca sigur, același gen de închipuiri în mintea ei cînd venea vorba de crainicul principal al știrilor, deși Toby nu se ostenise să verifice acest ultim aspect, și probabil nu avea să o facă niciodată.

În calitatea sa de crainic principal, în Columbus Toby ar fi putut oricînd s-o aibă pe fata de la recepție, în ciuda faptului că era însurat. Dar, poate tocmai fiindcă ea se arătase atît de ușor de cucerit și fiindcă el era în mod limpede bărbatul ideal în ochii tuturor gospodinelor, fiind, pe deasupra, căsătorit deja cu frumoasa tîrgului, Toby rămăsese dezgustător de credincios fericitei sale căsnicii.

Cu toate acestea, în Los Angeles, unde se găseau sute de bărbați mai celebri decît el și legiuni de tineri actori cu mult mai chipeși, unde Claire se preschimba, încetul cu încetul, într-o gospodină tipică din Valley, sub presiunea unei anonimități cu care nu era obișnuită și asaltată fiind de omniprezența starletelor dornice de afirmare cel puțin la fel de drăguțe ca și ea, unde, în fine, nivelul de celebritate al lui Toby era redus la a fi cel mult recunoscut vag drept unul dintre „ăia de la TV” de către o astfel de jună în vreun bar, după cîteva rînduri de băutură, o escapadă de-un ceas într-un motel din apropiere nu i se mai părea nicidecum sub demnitatea sa.

Însă cîtă vreme o mică aventură din timp în timp, care să-i mențină tonusul, i se părea cel mult ordinară, același lucru între pereții clădirii postului, cu

vreo fată din personalul auxiliar, era, la fel ca și în Columbus, o tîmpenie de mînantîi, o greșeală fatală pentru un crainic principal, chiar dacă lăsa deoparte aspectele morale.

În nouă cazuri din zece fetele își închipuiau că relația pasageră însemna mai mult decît o aventură. De îndată ce deveneau conștiente că *tu* erai interesat cel mult de una mică din cînd în cînd, pur sportiv, se trezea în ele instinctul vindicativ, își pierdeau motivația pentru a fi discrete și, oricare i-ar fi fost problemele deacasă, lui Toby Inman nu-i lipseau astfel de intrigi de liceence aici, la slujbă.

Toby poposi la toaleta bărbaților de la etajul întîi pentru a urina, apoi se îndreptă spre camera verde, pentru a fi machiat.

KLAX, ca toate posturile independente prezente pe o piață mediatică de o asemenea anvergură, era o întreprindere ce abia se ținea pe picioare, încercînd să-și păstreze felia minusculă de public. Programele postului erau, în cea mai mare parte, seriale vechi mereu reluate, în genul *Insula lui Gilligan*, *Visînd la Jeannie* și, desigur, veșnic popularul *Star Trek: Generația geriatrică*, filme horror și western antice, telenovele la a treia difuzare, desene animate vechi pentru puștime, meciuri de wrestling înregistrate și tot soiul de alte chestii, cît de ieftine și de proaste se putea.

Singurele programe proprii produse în studiourile postului erau cele cîteva talk-show-uri, o emisiune culinară, cîte un documentar și știrile în direct de la șapte dimineața, de la prînz, de la șase după-amiaza și unsprezece seara. Existau doar două studiouri amenajate, aflate amîndouă la etajul întîi; unul dintre ele adăpostea platoul de filmare a știrilor, iar celălalt era folosit pentru toate celelalte emisiuni. Cabina de control era așezată între cele două studiouri, iar camera verde, bună, rea, de cealaltă parte a culoarului.

Un glumeț zugrăvise zidurile camerei verzi chiar într-un verzui-lămîie, cu multă vreme înainte ca Toby să fi venit la KLAX. De-acum însă, anii în care în încăpere se fumase vîrtos preschimbaseră verdele-deschis în obișnuitul kaki ce poate fi întîlnit în instituții. Tavanul artificial din polistiren devenise din alb, cenușiu, mocheta era plină de praf, iar mobilierul era alcătuit din obișnuitul amestec eterogen de canapele și fotolii de tot felul, între care erau așezate măsuțe ca de motel, al căror furnir se desprindea pe la îmbinări.

Nu lipsea obișnuitul frigider zgîriat și măsuța înaltă pe care tronau un aparat de făcut cafea și rezervorul de apă. Un monitor de emisie cu boxele aferente fusese montat sus, pe peretele opus ușii, nivelul sonor al acestuia putînd fi reglat cu ajutorul unui reostat instalat pe perete, la înălțimea umerilor. Tocmai se transmitea un western preistoric, iar sonorul, ca aproape întotdeauna, era dat la minimum.

Spațiul și așa limitat al camerei verzi era aici, la KLAX, încărcat de o masă plină de cosmeticale, așezată în fața unei oglinzi, și de două scaune incomode așezate în dreptul ei. Cei din conducere erau atît de zgîrciți, încît înghesuiseră

cabina de machiaj în aceeași încăpere cu sala de așteptare. Melanie James, care, după toate probabilitățile, lucra de secole aici, întrunea și ea mai multe sarcini: rezervă a recepționerei, arhivar, contabilă și machieuză. Tocmai sfîrșea de aplicat machiajul lui Heather Blake, fata de la buletinul meteo din cadrul știrilor de seară. După părerea lui Toby, machiajul era cu totul inutil pentru Heather: era ca și cum ai parfuma o tufă de mălin.

Dacă exista vreo femeie pentru care Toby să se hotărască să își încalce principiul de a nu amesteca munca cu plăcerea, păstrîndu-și prohabul ferecat la slujbă, aceea era Heather Blake. Acest lucru era valabil pentru toate persoanele de același sex și aceeași orientare sexuală cu a lui care lucrau la KLAX.

Heather Blake era o gagică formidabilă, chiar și după standardele foarte înalte ale Hollywoodului. Clădită după niște măsurători ideale, cu părul lung și blond ca mătasea proaspătă a porumbului, cu un ten de piersică absolut natural, după toate aparențele, cu ochi de un albastru deschis strălucitor, ușor migdalați, afișînd mereu un zîmbet ce radia tinerețe și bună-dispoziție, Heather era o întruchipare a arhetipului blondei fatale.

Era însă, în egală măsură, cea mai profesionistă „fată de la meteo" din branșă – cu siguranță cea mai *serioasă* crainică meteo din cîte întîlnise Toby vreodată. Ea *înțelegea* ceea ce prezenta, căci își scria singură buletinele. Studia meteorologia și climatologia. Toby avusese ocazia de a o vedea interpretînd în direct datele venite de la satelit, fără vreo analiză prealabilă. Reușise să-l convingă pe Franker – nici măcar bătrînul bășinos nu-i putea rezista – să o lase să-și prezinte, din cînd în cînd, mini-documentarele.

— Salut, Heather.

— Bună, Toby.

Heather era inteligentă, prietenoasă, promptă în reacții, profesionistă și îndatoritoare, distantă fără a da impresia unei zeițe de gheață și, după un an și jumătate de cînd lucrau împreună, cam asta era tot ce știa Toby despre ea. Uneori avea impresia că „prezentatoarea meteo Heather Blake" nu era decît un rol jucat de altcineva.

Chiar și acum, în timp ce Melanie aplica un ultim strat de pudră pe fruntea ei, Heather citea un raport meteorologic sau ceva asemănător. Doamne, cît era de vie! Îl ispitea și, în același timp, se simțea intimidat și respins dinainte, iar Toby bănuia că acesta era chiar efectul urmărit.

Trecuse de cinci și jumătate atunci cînd Melanie sfîrși cu machiajul și, potrivit unui ritm interior devenit rutină, Toby știu că venise vremea să intre pe platou, pentru a se pregăti pentru emisiunea de știri de la ora șase.

Era un platou cît se poate de banal, neavînd nici un element ieșit din comun care să îl deosebească de alte cinci sute sau o mie de astfel de platouri de filmare răspîndite de-a lungul și de-a latul țării, din Los Angeles pînă-n New York

și din Eureka la Bridgeport.

Locul rezervat crainicului principal era în centrul unei mese în formă de semilună, o imitație de birou de lemn făcută din fibră de plastic, placată cu un furnir tip lemn de nuc, brăzdat de vinișoare negre, avînd în spate sigla postului de televiziune, pentru panoramările de început și de final. Locul prezentatoarei meteo era la stînga, iar cel al comentatorului sportiv la dreapta acestuia. Fundalul era de un albastru mat. Toate imaginile utilizate drept plan îndepărtat erau suprapuse în cabina de control, prin montaj.

Cabina de control era o încăpere cu dublă funcțiune, avînd cîte un geam uriaș deschis atît spre studioul B, cît și spre cel rezervat știrilor, cu doar o consolă de mixaj și cîte un singur loc pentru regizorul de platou și pentru tehnicianul de la montaj. Microfoanele erau fixe, disimulate în arhitectura bizară a mesei. Existau doar două camere de luat vederi, o altă măsură datorată politicii de reducere a costurilor. Spre iritarea regizorilor, Franker le atrăsese atenția că doar o singură cameră putea transmite la un moment dat, așa că orice incompetent era capabil să-și anticipeze unghiurile viitoare de filmare.

Din fericire, cei trei crainici nu fuseseră obligați să folosească același teleprompter; KLAX nu ajunsese *chiar* în halul acela de sărăcie. Fiecare își avea propriul prompter, modele vechi, nicidecum modernele aparate care să elimine cu totul privirile piezișe. Cel puțin nu erau chiar atît de antice încît să fii mereu nevoit să privești în jos, către monitorul încastrat în masă!

Pe birou, în fața locului său, Toby zări o listare a „scenariului" știrilor din acea seară. În opinia regizorului de platou, foaia aceea de hîrtie nu era decît un element de recuzită, care să dea impresia că Toby ar fi fost un reporter care muncea din greu, scriindu-și el însuși replicile. Toby însă chiar *folosea* acel „scenariu".

Văzuse destui crainici care intrau în platou cu doar trei minute înainte de emisiune, citindu-și replicile în direct, pentru întîia oară, direct de pe prompter. Toby credea însă cu tărie în necesitatea unei lecturi prealabile a buletinului.

Nu avea de unde să știe niciodată ce se putea întîmpla. Nu voia nicidecum să-și încurce limba în silabele neobișnuite ale vreunui nume străin. Nu voia să accentueze greșit o anumită propoziție sau vreun cuvînt și să dea peste cap sensul unei fraze întregi fiindcă nu avea habar de conținutul ei. Citindu-și „poezia" înainte să intre în emisie, avea ocazia să se gîndească nițel la ceea ce avea de spus, ba chiar să-și contureze o părere proprie, o atitudine față de respectivul material, conferindu-i un spor de încărcătură emoțională și stabilind astfel un raport mai sincer cu publicul telespectator.

Va fi fost KLAX un post de televiziune independent de interes local, cu niște cote de audiență de-a dreptul jalnice, dar se afla, la urma urmei, în Los Angeles, unde nu puteai ști niciodată cine se nimerea să te urmărească. Și apoi, Toby Inman nu era un tip îmbătrînit și blazat, în plin declin profesional. Avansase,

în mai puțin de un deceniu, de la un simplu DJ la un post de radio pe unde ultrascurte din Athens la crainic principal într-un post de televiziune de pe o piață mediatică majoră. Cu siguranță, nu acesta avea să fie punctul culminant al carierei sale.

Era încă tînăr, era telegenic și nu renunțase la idealurile sale; rămînea un element de viitor în domeniul televiziunii și credea sincer în necesitatea profesionalismului.

18:13

Aruncînd o privire spre monitorul din studio, Carl Mendoza observă, deloc surprins, că iar începuseră. Rulau iar aceeași înregistrare de arhivă, cu aceiași șase coioți costelivi lătrînd către camera de luat vederi în vreme ce-și apărau cu străşnicie pubela de supermarket favorită. Era banda folosită de fiecare dată ca imagine de fundal pentru relatarea celui mai recent atac al coioților.

„...iar în Silverlake, Elvira Garcia, în vîrstă de cinci ani, a scăpat fără răni grave mulțumită intervenției prompte a mamei sale, Sandra. Terrierul de Yorkshire al familiei, o cățelușă pe nume Wanda, a fost răpit și, după toate probabilitățile, sfîșiat de o haită de coioți. Deocamdată nu s-au descoperit dovezi în acest sens. Reporterul KLAX Terry Gill ne oferă în cele ce urmează detalii de la locul atacului...”

Imaginea trecu brusc la banda conținînd interviul lui Terry Gill cu Mămica, o femeie solidă între două vîrste, ținînd în mînă o variantă la modă a unei puști de asalt, pozînd stîngace în fața camerei de luat vederi, pe fundalul unei vile înfipte în coasta dealului, printre arbuștii uscați ca iasca.

„...cînd am auzit țipetele și scheunatul, am știut imediat cu ce aveam de-a face, au mai fost o mulțime de probleme de genul ăsta pe-aici, așa încît am pus imediat mîna pe pușcă... Pînă cînd am apucat să ies, coioții ajunseseră deja la jumătatea pantei cu sărmana Wanda. Am tras cîteva focuri, dar nu știu dacă am nimerit vreunul...”

Carl ignoră interviul și trăncăneala lui Inman care urmă – arestarea unui ucigaş în serie, o captură-record de droguri la Venice, ultimul sondaj, conform căruia în Referendumul Seawater diferența va fi de cinci procente, o sosie a lui Elvis care susține că a văzut un OZN planînd deasupra parcului Griffith, imagini la ora unsprezece – așa cum proceda de fiecare dată la acest moment al transmisiei, cu două minute înaintea intrării sale în emisie, și se concentră, încercînd să rețină pronunția corectă a numelui puștiului.

Nguyen Zyzmanski... Caramba, ce nume pocit! Și totuși, oricît de pocit ar fi fost numele acestui începător, probabil polonez de origine, Carl avea presimțirea că venise vremea să îl învețe, căci puștiul avea o iuțeală demnă de-un Ryan și un

joc de glezne ce-l destina ligii profesioniste, și încă de pe-acum, la cel de-al doilea meci, era la numai un pas de a se înscrie în cartea recordurilor.

De ce naiba nu și-o fi ales steaua știrilor sportive de azi un nume omenesc, ca toți americanii, să zicem... *Carl Mendoza*?

Ghinionul tău, cholo! Încearcă să-ți aduci aminte că toate astea-s moarte și îngropate pentru tine, la fel de moarte ca brațul tău.

Carl nu fusese niciodată chiar atît de bun în jocul de glezne, dar în primul lui sezon din Liga Californiană aruncase o minge la nouăjdoi; va fi fost el nărăvaș și îndărătnic, dar arunca de rupea pămîntul și, dacă reușea să învețe trucurile, avea toate speranțele să ajungă direct în Liga Națională...

Vietnamul pusese capăt ascensiunii sale, dar el nu-și abandonase visurile de mărire decît după ce petrecuse trei ani în liga inferioară, fără să fi avut un scor mai mic de patru. Rana de la braț nu părea a fi prea gravă la vremea cînd se alesese cu ea; erau însă destule schije în brațul lui drept pentru a-i furniza un bilet de întoarcere în lumea civilizată.

Și totuși fusese destul pentru a-i reteza avîntul de aruncător. Brațul îl durea după numai trei aruncări. Dac-ar fi fost aruncător de forță la prima bază, mai treacă-meargă, ori de-ar fi fost cel puțin fundaș. Însă, în calitate de aruncător principal, cariera lui era terminată. Putea s-o facă uitată.

Nu-i vorbă, nici uitarea nu era chiar atît de ușoară. Cel puțin nu sfîrșise asemeni acelor veterani profesioniști ai războiului din Vietnam, ratați amărășteni pe care-i vedeai și acum bîntuind periferiile, proscriși ai societății care învinuiau pe toată lumea de eșecul suferit după război. Așa ceva nu-i stătea în fire lui Carl. Ca aruncător principal, învățase să arunce mingea și să aștepte urmarea, să nu se lase doborît de alergătorii de la bazele echipei adverse, să trăiască fiecare clipă la timpul ei.

Chiar și în Vietnam tot așa făcuse.

Se trezise în fața bazelor echipei adverse, cu mingea aruncată și cu alergătorii gonind către el. Arată-le ce poți, băiete! își spusese.

Zis și făcut.

Se înrolase voluntar. De ce? Pentru senzația nebună de bărbăție? Pentru a vedea dacă era în stare să se descurce? Era un sportiv în vîrstă de nouăsprezece ani, cu creieru-n cojones, așa încît quién sabe?...

Culmea, începuse chiar să-i placă: misiunile sinucigașe în spatele liniilor inamice, afacerile Companiei, nu tocmai ortodoxe... Ceea ce-i plăcea era aspectul competitiv al acestui război ce nu se deosebea prea mult de înfruntările de pe terenul de baseball. Atîta doar că junele aruncător de numai nouăsprezece ani folosea acum grenade în loc de mingi și un M-16 în loc de bîtă. Dacă știai să te descurci, exista și aici șansa promovării într-o ligă superioară. În misiunea în care fusese rănit, un tip pe nume Coleman era alături de el, căutînd talente care să

lucreze pentru CIA.

Coleman îi făcuse cinste cu o cafea, pe banii Agenției, pe cînd se afla în spital, continuînd să-l momească. Dar Carl încă mai visa să treacă peste toate obstacolele și să ajungă să joace în Liga Națională. După ce fusese dat afară pentru ultima oară dintr-o echipă minoră, hoinărise vreme de un an de zile, de la o slujbă la alta, bînd întruna și chiar drogîndu-se. Într-un tîrziu, reuși să se adune îndeajuns încît să-l caute pe Coleman, oferindu-se să facă o încercare. La vremea aceea, conștiința sa politică n-o depășea pe aceea a unei rîme.

Trecu prin versiunea CIA a unui antrenament de primăvară, își desăvîrși pronunția în spaniolă și fu trimis în Guatemala, ca membru al unei echipe care avea, chipurile, sarcina de a-i antrena pe localnici în lupta împotriva forțelor contrarevoluționare.

Toată afacerea se dovedi a fi doar o fațadă pentru un tîrg murdar, arme-contra-droguri, pus la cale de niște colonei corupți ce îl prefigurau pe Manuel Noriega. Era limpede că aveau să urmeze altele și mai și, iar Carl avu parte de o neplăcut de rapidă inițiere în profunzimile cinismului Agenției; nu era genul de meci în care un fost jucător de clasă să se arate încîntat de performanțele propriei echipe. Se pare însă că nici „antrenorii” săi nu erau deloc satisfăcuți de atitudinea pe care se hotărîse să o exprime fățiș, așa încît nu se opuseră deloc atunci cînd ceruse să fie lăsat să se retragă înainte să fie concediat.

Urmase o nouă perioadă de hoinăreală, într-o spirală categoric descendentă: lucrase într-o fabrică, divorțase la șase luni după cununie, înțelegînd că ideea de a se însura fusese o greșeală, se angajase apoi ca șef al pazei la o bancă și, în sfîrșit, la un post de radio, unde unul dintre foștii lui antrenori de la una dintre echipele de mîna a doua în care jucase ajunsese acum crainic sportiv. El îl introdusese în tainele meseriei. Și iată-l acum înapoi în L.A., crainic sportiv la KLAX; desigur, nu juca acum într-o ligă majoră, dar cîștiga îndeajuns de bine și, în plus, avea bilete gratuite la toate meciurile.

Era cea mai bună slujbă la care putea să viseze; trecuse de patruzeci de ani și, sincer să fie, nu credea c-ar fi sfîrșit mai bine de atît chiar de-ar fi făcut carieră în Liga Națională; ar fi ajuns un aruncător de elită pensionar, crainic sportiv la un post local de televiziune, încercînd să învețe pronunția corectă a numelui celui mai recent fenomen sportiv, bombănind mereu în sinea sa despre zilele de glorie de odinioară...

Noy-yen Ziz-man-ski...

Trăiește-ți clipa!

„Iar acum, știrile sportive la KLAX, prezentate de... Carl Mendoza!”

18:20

„Pe Wall Street, Bursa din New York a înregistrat o scădere cu paisprezece puncte, în ritm moderat, iar piețele externe și cele secundare s-au aflat în...”

Heather Blake parcurse din nou din priviri scenariul intervenției sale din această seară, în așteptarea intrării în emisie. Nu era deloc încîntată de modificările făcute de producător; cît despre Eddie Franker, acesta reușise s-o scoată din sărite.

De la Quinlan s-ar fi așteptat la o asemenea reacție; acesta o considera doar o pițipoancă pretențioasă, care-i declarase de la bun început că era cazul să-și țină mîinile acasă. „Mulțumește-te să arăți bine și să citești corect prognoza meteo; altă treabă n-ai”, asta era atitudinea lui permanentă față de ea.

Dacă n-ar fi fost Eddie, n-ar fi reușit să strecoare în emisie nici măcar unul dintre mini-documentarele pe care le realizase. Directorul postului era îndeajuns de bătrîn pentru a-i putea fi tată, poate chiar bunic, era căsătorit și îndeajuns de copt la minte ca să o accepte așa cum era. Interesul pe care îl nutrea față de ea fiind strict părintesc, Eddie reușea să o privească cu destulă obiectivitate, astfel încît o trata ca pe o colegă și reușea să îi convingă pe producătorii mai îndărătnici „să-i facă hatîrul” protejatei sale de la buletinul meteo, permițîndu-i să includă cînd și cînd cîte 120 de secunde de altceva în afară de o simplă lectură a prognozelor stereotipe.

De astă dată însă refuzase să îl înfrunte pe Quinlan de dragul ei.

— În acest caz, n-are nici un rost să mă iau la harță cu el, dragă Heather. Îmi pare rău.

— Dar de ce, Eddie? E un reportaj bun!

Eddie Franker ridicase din umeri, evitînd să o privească în ochi, categoric stînjenit.

— O fi, dar are și un substrat politic, iar noi nu ne băgăm în așa ceva, pretextase el.

— N-am făcut decît să înregistrez descoperirile unor savanți de renume.

— Mda... Opiniile lor, într-un subiect cu substrat politic care nu are nimic în comun cu prognoza meteo...

— Ei, haide, Eddie, să nu-mi spui că seceta nu are nimic în comun cu meteorologia.

— E o chestiune ce necesită o anumită experiență de viață pentru a fi înțeleasă, oftase Eddie. Ca toți cei care și-au investit averile în terenurile secetoase, stimații noștri proprietari sînt suporteri înfocați ai Referendumului Seawater. N-au mai rămas decît două zile, termenul e prea apropiat ca ei să se poată simți liniștiți, iar pînă acum am reușit să ne menținem neutralitatea. Însă dacă aș lăsa pe cineva să dea pe post un asemenea material, menit în mod limpede împotriva Propunerii Numărul Șaptesprezece, și dacă se întîmplă ca Referendumul să se soldeze cu un eșec, indiferent dacă ar fi din cauza noastră sau nu, eu aș încasa-o. Îmi pare rău, Heather, dar așa-i cu știrile în lumea afacerilor de azi...

Mă rog, cel puțin Eddie fusese sincer cu ea. Avusese bunul simț de a o trata ca pe o persoană inteligentă, adultă, și nu ca pe o pereche de țîțe mari încununată de o claie de păr bălai.

Desigur, dacă ar fi fost să fie sinceră, era nevoită să recunoască faptul că înfățișarea ei de Miss Visul Adolescenților avea avantajele și dezavantajele ei. Heather nu se născuse arătînd așa – de fapt, nici măcar nu fusese botezată „Heather Blake" – însă din momentul în care înfățișarea începuse să conteze, cam prin clasa a șaptea, formidabila-i arhitectură mamară era de mult înmugurită, iar pubertatea pornise a-i făuri destinul.

În realitate, Heather se născuse la Cedar Rapids, în Iowa, și fusese botezată cu numele deloc glorios de Hester Gluck, care-i adusese destule porecle neplăcute, pînă cînd mustoasa înmugurire a adolescenței redusese la tăcere pentru totdeauna batjocura băieților. Cu mult înainte de a ajunge la colegiu, aceiași băieți care pînă nu demult o chinuiseră cu ironiile lor meschine ajunseseră să geamă în somn cu gîndul la ea și să-i facă o curte asiduă, prevestindu-i o carieră strălucită ca stea de cinema.

Devenită șefa galeriei liceului, Hester își folosise farmecul pentru a-și asigura intrarea gratuită la patru sau cinci filme în fiecare săptămînă.

Căci Hester Gluck însemna cu mult mai mult decît o puicuță de rînd cu o minte de aur. În ciuda timpului petrecut la cinematograf, avea numai note maxime; într-adevăr, visa la o carieră hollywoodiană, dar nu în calitate de eroină a filmelor, ci de regizoare.

Citea cu religiozitate toate publicațiile serioase legate de lumea filmului. Făcînd economii, își cumpărase dintr-un magazin de vechituri o cameră Bolex pe 16 mm și începuse să realizeze propriile-i filme de scurtmetraj. Le înscria la toate festivalurile obscure și aduna mormane de premii, diplome și recomandări. Cît despre paradisul în care voia să ajungă, acesta nu însemna canapeaua cabinelor de probe de la Hollywood, ci Școala de Film de la UCLA.

Odată ajunsă acolo însă, constatase că înfățișarea ei avea tendința de a-i determina pe majoritatea colegilor ei băieți să nu o ia în serios din punct de vedere profesional. Desigur, asta nu-i împiedicase să facă din ea actrița-vedetă a proiectelor lor anuale.

Cu atît mai puțin surprinzător i se păru faptul că nu reuși să-și găsească o slujbă ca regizor secund ori măcar supervizor de scenarii, imediat după absolvire. Vina pentru acest lucru nu aparținea însă șovinismului masculin, era nevoită să recunoască acest lucru, cîtă vreme mai toți colegii ei se confruntau cu aceleași probleme. Culme a ironiei, dulce răzbunare a sorții, tocmai nesfîrșitele-i expuneri în filmele-proiect ale colegilor săi, care circulau acum în chip de mostre demonstrative pe la agenții cinematografici, sfîrșiră prin a-i aduce primele angajamente.

Dornică să cîștige, sperînd în găsirea oricărei portițe de intrare în marea afacere a cinematografiei, acceptase așadar să devină, măcar temporar, actriță. Filmă o serie de reclame și jucă roluri episodice în seriale de televiziune, schimbîndu-și totodată numele în Heather Blake.

Blocată, cel puțin pentru un timp, în ramura artistică a industriei filmului, Heather hotărîse că era timpul să ia în serios actoria; însă în gîndul ei asta nu însemna să-și piardă vremea prin locurile fierbinți, agățînd personaje interesante care i-ar fi putut face rost de un rol mai acătării; dimpotrivă, însemna eforturi și strădanii în atelierele de la Actors Studio.

Aici, în loc să caute compania regizorilor și producătorilor la modă, dornici de puțină conversație înainte de-a sări în așternut, se strecurase sub aripa ocrotitoare a lui Nancy Clarke. Nancy se apropia de cincizeci de ani – din care direcție anume, doar ea ar fi putut preciza. Avusese parte de ceea ce ea numea „o carieră semi-lipsită de succes” în calitate de actriță de cinema și televiziune, jucînd roluri de ingenue și tîrfe. Cînd începu să i se ofere doar roluri de vînzătoare sau de mamă a eroului negativ, renunțase la actorie. Se reprofilase, alegînd o meserie care necesita maturitate, aceea de instructor de actorie.

Ai instincte bune, îi spusese Nancy lui Heather. Învață meseria, poți deveni o bună actriță. Renunță la angajamentele de doi bani înainte de a te preschimba într-o actriță de serie B pe cale de-a îmbătrîni, pe care nimeni n-o mai ia în serios. Intră în circuitul micilor săli de teatru, clădește-ți o reputație în oraș și, mai devreme sau mai tîrziu, rolurile potrivite vor începe să curgă. Lucrează cu oameni de talent, nu cu vreun cîrpaci faimos. Fă chestia asta vreme de cinci ani, poate chiar zece, și vei dispune de experiența și relațiile necesare pentru a te lansa în regia de film.

Ca o strategie profesională pe termen lung, acesta era un proiect potrivit ideilor lui Heather; era îndeajuns de tînără și apucase să vadă destule, așa încît știa că răbdarea era calitatea cea mai de preț în branșă. În plus, perspectiva menținerii unui anumit grad de demnitate intelectuală o încînta.

Desigur, nici de i-ar fi explicat în etruscă agentului ei toate acestea, în acești termeni, tot n-ar fi reușit să se facă înțeleasă. După ce refuză pentru a treia oară un rol într-un serial de duzină – o modalitate ca oricare alta de a-și cîștiga pîinea, în opinia lui –, motivînd că se săturase să joace roluri stupide, acesta rupse contractul care îi lega.

Nici proprietarul apartamentului pe care-l închiriase nu se arătă cu mult mai înțelegător cînd îl rugă să o păsuiască nițel cu plata chiriei. Iată de ce cînd, printr-un întreg lanț al slăbiciunilor, un prieten al unui prieten al unui prieten de-al lui Nancy îi obținu un interviu pentru postul de prezentatoare a știrilor meteo la KLAX, nu ezită nici o clipă.

Studie prestația fetișcanelor care prezentau vremea la posturile locale, își

alcătui un personaj bazat pe deducțiile ei referitoare la ceea ce se cerea, repetă puțin cu Nancy și, jucînd rolul contracandidatelor ei cu mai mare ușurință decît reușeau acestea să-și joace ele însele firile de blonde prostuțe, obținu angajarea.

Cel puțin la început considerase acest post o slujbă cu jumătate de normă perfectă pentru o tînără actriță. Categoric, era de preferat unui post de chelneriță. Lucrînd patru ore pe zi la sediul postului de televiziune, cîștiga destul pentru a se întreține și-i rămînea timp liber berechet pentru a-și continua studiile de actorie, frecventînd ședințele de casting pentru roluri serioase.

E drept, citirea în direct a prognozelor meteo nu echivala cu a juca într-o piesă de-a lui Cehov, dar tot era o slujbă mai demnă decît aparițiile în reclame pentru desuuri sau rolurile episodice de victimă urlătoare în vreun film de groază de mîna a douăsprezecea.

Nancy nu înceta să sublinieze faptul că nu avea decît douăzeci și cinci de ani și ajunsese să apară zilnic în fața unui public format din milioane de telespectatori, fără a fi nevoită să se înjosească.

Dar Heather nu-și putea schimba firea, așa încît nu se putu împiedica să ia în serios chiar și emisiunile meteo pe care le prezenta, poate chiar mai în serios decît o făcuse oricine altcineva din branșă înaintea ei. Citea cărți de meteorologie. Învăță să citească hărțile meteorologice și să interpreteze fotografiile luate din satelit. Își alcătui un bagaj minim de cunoștințe de geologie și climatologie. Inventă conceptul mini-documentarelor de două minute și-l promovă în fața lui Eddie Franker.

Va fi fost aceasta doar o slujbă cu jumătate de normă, un rol modest, menit să-i întrețină sufletul și trupul, un ocol în plus într-o carieră sinuoasă, dar, atunci cînd ți se oferă un rol, e recomandat să-l joci dinăuntru, să încerci să te transpui în pielea personajului tău. Iar cum acest rol era cel al prezentatoarei meteo Heather Blake, nu-i rămînea decît să-l joace din tot sufletul, devenind cea mai bună dintre fetele care îndreptaseră vreodată arătătorul spre un front atmosferic rece...

Desigur, această metodă își avea riscurile ei inerente, îndeosebi acela de a se cufunda cu totul în personaj, pierzînd distanțarea emoțională necesară. În cazul în care ar fi fost vorba de un personaj al unei serii TV, această identificare i-ar fi primejduit sănătatea mentală, motiv în plus pentru orice actriță de a sta departe de asemenea roluri.

În circumstanțele actuale, asta însemna că Heather nu se putea stăpîni să nu se înfurie – pe Quinlan, fiindcă îi respinsese mini-documentarul ce demonstra tîmpenia intenției de-a construi un lanț de reactoare nucleare plutitoare, în larg, în apropierea unui curent de mare adîncime; pe dragul de Eddie Franker, fiindcă refuzase să-i țină isonul; și, în sfîrșit, pe ticăloșii anonimi care dețineau pachetul majoritar al acțiunilor postului de televiziune, pentru lăcomia iresponsabilă de care dădeau dovadă.

Așa ar fi reacționat o prezentatoare meteo care își ia slujba în serios, nu-i așa...?

„Iar acum... vremea de azi și de mîine, cu... *Heather Blake*!”

Camera doi se mișcă, beculețul roșu se aprinse, Heather își afișă zîmbetul larg convențional către Toby Inman, apoi se întoarse către publicul aflat dincolo de lentila camerei de luat vederi.

— Salut, Los Angeles, începu ea, veselă. Din nefericire pentru voi, vremea de mîine va fi la fel ca cea de azi, în însorita Californie de Sud, cea plină de smog. Dar voi știați deja asta, nu-i așa, dragii mei...?

18:25

„...estimează că va mai fi nevoie de aproximativ încă două ore pentru a aduce sub control incendiul, în vreme ce pompierii își riscă viețile pentru a salva supraviețuitorii dintre ruine...”

Din biroul său situat la capătul culoarului de la etajul cinci, Eddie Franker, directorul postului de televiziune KLAX, avea parte de o perspectivă minunată a firmei luminoase a cinematografului Sexray, situat de cealaltă parte a străzii, pe de o parte, și a parcării instituției pe care o conducea, pe de alta. Cu toate acestea, ele îl lăsau indiferent. Ca de obicei, Eddie avea un ochi ațintit asupra ecranului televizorului ce difuza emisiunile postului, de cealaltă parte a încăperii, celălalt supraveghea cifrele de audiență afișate în permanență pe unul dintre monitoarele de pe birou și, totodată, cu amîndoi ochii, pîndea defilarea cifrelor din bilanțul rețelei StarNet. Și dacă asta însemna în total patru ochi, ce dacă? Purta ochelari de treizeci de ani, așa încît acest total nu avea nimic neobișnuit.

Eddie își aprinse cea de-a douăsprezecea țigară a zilei, jurînd în sinea sa, ca în fiecare zi a ultimilor douăzeci și cinci de ani, că avea să încerce, pe bune, să se lase de fumat în weekendul următor, și sorbi din cea de-a cincea cafea călduță.

Pe post era difuzat acum un reportaj StarNet despre oribilul accident aviatic de la Des Moines, comentat din studioul KLAX de vocea lui Toby Inman. Ca de obicei, cifrele de audiență arătau că postul KLAX se afla pe ultimul loc în rîndul canalelor de televiziune tradiționale, și chiar în urma a mai bine de jumătate din rețelele prin cablu care subminau audiența posturilor independente. Cît despre balanța de plăți a rețelei StarNet, din aceasta rezulta că KLAX cumpăra de două ori mai multe materiale de la televiziunile prin cablu decît reușea să le vîndă acestora.

Nimic nou, în principiu.

Eddie știa prea bine că doar o obsesie nostalgică îl determina să urmărească cu atîta înverșunare cifrele balanței StarNet. La urma urmei, întreaga activitate a departamentului de știri – inclusiv salariile, cheltuielile de producție, achizițiile și vînzările de la și către StarNet, precum și veniturile din reclame –

reprezenta doar douăzeci și cinci de procente din cifra de afaceri a postului, partea leului venind din celelalte programe, care reprezentau șaptezeci și cinci la sută. Teoretic, departamentul de știri n-ar fi trebuit să acapareze mai mult de douăzeci și cinci la sută din timpul directorului. Teoretic...

Dar Eddie Franker își începuse cariera la New York, ca reporter al unei agenții de presă. Trecuse pe la masa redactorilor, ajungînd redactor-șef, apoi producător de știri la radio, la televiziune, fusese director al unor posturi locale aparținînd rețelei la Dayton, Boulder și Denver și sfîrșise aici, în această slujbă fără ieșire din Los Angeles, care prezenta totuși un avantaj major pentru cineva de vîrsta sa: iernile erau mult mai blînde, binefăcătoare pentru reumatismele sale și pentru artrita de care suferea Ellie.

În ciuda înaltei funcții directoriale, rămăsese în adîncul sufletului același ogar mereu în goană după știri. La urma urmei, departamentul de știri era singura dintre responsabilitățile sale care nu mergea de la sine, pe pilot automat.

Posibilitatea de conectare la televiziunea prin cablu și prezența numeroaselor canale în aceast mediu reduseseră la minimum rațiunile de a exista ale posturilor locale independente. Abonații la televiziunea prin cablu aveau acces la cel puțin cinci canale care transmiteau filme în orice segment orar, iar transmisiile în direct ale meciurilor echipelor Dodgers, Lakers, Kings, Rams, Raiders și chiar Clippers fuseseră contractate pe termen lung de către concurență.

Postul era proprietatea unei corporații obscure numite Sierra Communications Incorporated, ai cărei acționari majoritari identificabili erau un reprezentant Toyota din Orange County, un antreprenor din Valley, un actor în retragere și un bogat magnat al lăptucilor din San Joaquin Valley. Eddie avea impresia că postul de televiziune era menținut în funcțiune doar pentru a-i ajuta pe acești indivizi să evite, într-un fel sau altul, anumite impozite, nici măcar nu voia să știe care anume; KLAX se afla mereu în echilibru pe buza prăpastiei falimentului, cheltuielile fiind reduse cît de mult era posibil.

Cu excepția cîtorva jocuri-concurs stupide, ale căror premii erau donate de comercianții din zonă din rațiuni publicitare, și a unor talk-show-uri plicticoase cu o cifră de audiență subterană, știrile erau singura trăsătură specifică a postului KLAX. Restul timpului de emisie era ocupat de cele mai ieftine filme de mîna a doua și seriale în reluare pe care Eddie le putuse găsi.

Asta însemna că principala sarcină a directorului consta în cumpărarea tuturor rahaturilor pe care și le putea permite, în limita bugetului mizerabil, și vînzarea cu reducere a timpului publicitar, fără speranțe de redresare a cifrelor de audiență catastrofale, dar și fără presiuni exercitate asupră-i în acest sens.

Emisiunea sa favorită – KLAX Action News, cum fusese botezată în glumă – era o cîrpeală, ca să folosim un eufemism. Inman, Mendoza și Heather Blake intrau în emisie de două ori – la șase și la unsprezece –, fiind secondați de

Kelvin, Wu și Masterston în tura de dimineață. Bugetul îi permitea plata a patru reporteri de teren, recrutați direct de pe băncile școlii, care începuseră să scrie materiale din prima zi.

Un elicopter pentru transmisii directe, cum își permiteau filialele marilor rețele și posturile independente locale mai avute? Pe naiba, vreme de trei luni depusese sudoare, sînge și lacrimi pe altarul avarilor săi patroni pentru a-l lăsa să achiziționeze un al doilea car de reportaj! Iar cînd, în sfîrșit, aceștia consimțiseră, nu-i dăduseră bani decît pentru unul la mîna a doua!

Nu era, deci, de mirare că tranzacțiile StarNet acaparau atenția lui Eddie Franker în mai mare măsură chiar decît impactul acestora asupra bilanțului contabil al postului. Cel puțin StarNet mai reușea să-i trezească o umbră a pasiunii cu care își exercitase odinioară profesia.

În felul său, înființarea rețelei StarNet fusese o acțiune de geniu, de calibrul celei a lui Ted Turner, cu a sa Cable News Network. StarNet era stindardul speranței independenților în domeniul știrilor, în bătălia dinainte pierdută împotriva marilor rețele prin cablu și a CNN-ului însuși.

Robby Hildebrandt înființase StarNet după ce agenția de știri de presă pe care o condusese dăduse faliment. Pornise, practic, de la nimic, fără vreun capital inițial, vînzînd acțiuni în dreapta și-n stînga sau colectînd fonduri în avans de la abonații de perspectivă. Privind în urmă, analogia era evidentă: Hildebrandt actualizase ideea știrilor telegrafice de odinioară, transpunînd-o în era comunicațiilor ieftine prin satelit.

StarNet nu însemna, în sine, mare lucru: o clădire mică de birouri în Tarrytown, statul New York, un dispecerat central și un centru de calcul, cîteva antene parabolice instalate pe acoperiș și o serie de emițătoare închiriate pe sateliți.

StarNet nu producea nici o emisiune proprie. Prelua prin satelit înregistrările unor reportaje de la stațiile independente locale precum KLAX și le vindea aceleiași rețele de posturi abonate, pe aceeași cale. StarNet plătea posturilor corespondente reportajele transmise folosind o bază de calcul ce includea timpul total de transmisie raportat la cifrele de audiență și vindea știri abonaților folosind aceeași formulă, căreia îi adăuga însă un procent de treizeci la sută.

De aici, profituri automate vărsate în conturile StarNet, și posibilitatea, pentru abonații independenți, de a crea iluzia prezenței la fața locului oriunde în țară, prin intermediul StarNet, care transmitea înregistrările video, în vreme ce posturilor respective nu mai trebuiau decît să suprapună imaginii comentariile propriilor crainici.

Asta însemna, de asemenea, că un post de calibrul KLAX trebuia să vîndă rețelei StarNet cu treizeci la sută mai multe înregistrări decît cumpăra pentru a menține echilibrul balanței de plăți. Dar așa ceva nu se întîmplase niciodată, în cei cinci ani de cînd Eddie Franker preluase conducerea postului.

Speranța moare ultima. Sau, mă rog, o iluzie, dacă nu speranța, era cea care menținea plictisul lui Eddie Franker la o cotă rezonabilă. În modul în care era conceput sistemul de calcul al plăților, un subiect local de interes național îndeajuns de ridicat, de preferință unul care să se mențină în topul importanței mai multe zile, ar fi adus postului KLAX mai mulți bani decît toate știrile din ultimele șase luni adunate la un loc. Și, deși lui Eddie Franker nu-i păsa nici cît negru sub unghie de îmbogățirea Corporației Sierra Communications atîta timp cît aceasta continua să supraviețuiască, un subiect de senzație, suprema fantezie a bătrînului vînător de știri, era de natură să-i pună sîngele în mișcare.

Cutremur uriaș aruncă Los Angelesul în Pacific! O farfurie zburătoare aterizează pe Rose Bowl! Carnivorele feroce evadează în masă de la Grădina Zoologică din L.A.! Un meteorit nimicește Universal City! Godzilla face ravagii în centrul Burbankului! Toate acestea, în direct de la Hollywood, la KLAX, imagini la ora unsprezece!

„...La Expoziția Felină Sud-Californiană de la Northridge, mai multe mii de fanatici ai stilului capricios al pisicilor au afișat propria viziune despre perfecțiune în lumea animală. Reporterul KLAX Allie Christien relatează de la fața locului...”

— Ce Dumne...

Fără vreo bătaie în ușă, fără vreun avertisment prealabil, ușa se trînti de perete și Gus Jason, șeful pazei din acest schimb, se prăvăli înăuntru împleticindu-se, în vreme ce un bărbat înalt și blond, purtînd o jachetă Dodgers umflată în chip ciudat, îl mîna din urmă, înfigîndu-i în spinare țeava unui pistol-mitralieră.

— Mîinile sus, vă rog! Vom avea timp să discutăm mai tîrziu. Mîinile sus, chiar acum!

Toate acestea fuseseră rostite de o negresă îmbrăcată într-un costum de camuflaj și o vestă ponosită, care își făcuse apariția imediat după blondul cel înalt; ajunse lîngă biroul lui Eddie din patru pași mari și își îndreptă propria armă automată spre figura acestuia.

Alți doi bărbați înarmați o urmară, trîntind ușa în urma lor și postîndu-se de o parte și de cealaltă a ei, blocînd ieșirea.

Bum! Bam! Bim! Bum! Ca în cea mai a dracu’ bandă desenată!

Eddie nu avusese nici măcar timpul necesar pentru a încasa șocul, darmite să reacționeze, pînă cînd totul se terminase.

O secundă mai tîrziu, realizînd că nu visa, țîșni în picioare, împins de un reflex pur animalic, fără să se gîndească la posibilele consecințe ale acțiunii sale.

— Nu are rost să vă alegeți cu o comoție cerebrală, domnule Franker! Calmați-vă. N-are nici un sens să faceți vreo prostie.

Tensiunea arterială a lui Eddie Franker scăzu cu o linie sub limita exploziei.

— Trageți adînc aer în piept, priviți în jur, încercați să conștientizați situația.

Eddie se supuse.

La aproximativ treizeci de centimetri de vîrful nasului său, îndreptată exact către acesta, se afla țeava scurtă a unui pistol-mitralieră de mici dimensiuni – un Uzi, mai mult ca sigur.

Îi venea destul de greu însă să realizeze că toate acestea i se întîmplau chiar lui, pe bune, și nu erau doar o scenă din miile pe care le văzuse la televizor.

Puștoaica neagră care-i vorbise n-avea mai mult de douăzeci și trei de ani. Ținea cu o singură mînă arma atîrnată pe umăr cu o curea, de parc-ar fi fost o poșetă Gucci. Vesta și veșmintele militare pe care le îmbrăcase pentru această ocazie îi veneau ca turnate și păreau a fi fost croite pe măsura trupului ei atletic în vreo croitorie de lux de pe Rodeo Drive.

Părul îi era meticulos coafat, alcătuind o freză afro sau cum se va fi numit în zilele de azi. Eddie își amintea vag că această modă se numea „naturală” sau cam așa ceva, dar avea îndoieli că părul fetei ăsteia arăta așa în mod natural. Avea nasul ascuțit și pomeții înalți ai etiopienilor, nări largi și un ten de culoarea cafelei slabe de dimineață, precum și niște ochi mari, negri. Se proțăpise de parcă ar fi pozat pentru afișul versiunii hollywoodiene a vreunui film.

Era superbă. Era al dracului de atrăgătoare.

Zîmbetul ascuns în spatele măștii încruntate exprima satisfacția faptului că era conștientă de acest lucru.

Toate acestea n-aveau prea mare efect asupra simțului realității pentru Eddie, dar îl făceau, într-un fel, să se simtă ceva mai bine.

Gus Jason, în schimb, părea destul de șifonat. Fața lui grăsuță căpătase o nuanță cenușie, cirotică; părea gata să se răstească la bocanci. Blondul îl înghionti cu țeava armei, iar el se împletici cîțiva pași în față, către Eddie, apoi rămase în centrul încăperii, descumpănit, în vreme ce blondul se alătură fetei înarmate.

Odinioară avusese probabil buclele dese ale unui surfer; acum însă, părul începuse să i se rărească și un început de chelie îi înălțase fruntea, dîndu-i un aer intelectual; Eddie își amintea prea bine de aceste semne premature ale bătrîneții. Părea să aibă în jur de patruzeci de ani. Avea trăsături dure, pătrățoase, care nu se potriveau deloc cu ochii albaștri ca Pacificul, care-i dădeau o înfățișare de surfer îmbătrînit reprofilat de voie, de nevoie în bransa bandiților.

Dar părea a fi doar o impresie superficială. În ochii lui stăruia o sclipire ce vădea experiență, o inteligență ieșită din comun ce nu se potrivea cu un asemenea statut. Lipsea crusta de jeg fizic și moral de care se înconjoară, de regulă, astfel de indivizi. Iar faptul că un om atît de inteligent purta o jachetă Dodgers nu prevestea nimic bun.

Doi... Ei da, doi punkiști se proțăpiseră de-o parte și de cealaltă a ușii, cu

armele îndreptate aproximativ în direcția biroului.

Pantaloni din piele cu găuri în locuri neașteptate, tricouri pe care fusese pictat cu vopsea roșie un simbol straniu, o mulțime de cercei, jachete negre cu o droaie de fermoare și alte accesorii... Cum altfel să-i fi numit?

Amîndoi păreau să aibă pe la douăzeci și cinci de ani. Unul era înalt și subțiratic, cu un ten de o paloare bolnăvicioasă, ras în cap, avînd doar o creastă cenușie de păr, neimpresionantă, în creștet. Celălalt, mai scund, dar mai musculos, avea o figură bovină și dinți stricați, dar își purta părul roșu-aprins într-o creastă unsă cu briantină sau dată cu gel, cu vîrfuri ascuțite, ceea ce-l făcea mult mai impresionant.

— E-n regulă? rosti fata. V-ați lămurit care-i treaba? Sîntem Comandoul Armatei Verzi și am preluat controlul asupra postului vostru de televiziune în numele popoarelor Pămîntului. Noi sîntem băieții buni în povestea asta. Nimeni nu va păți nimic cîtă vreme vă veți aminti acest lucru și veți acționa în consecință. Altfel, s-ar putea să ne supărăm.

Își descheie vesta pentru a le arăta niște umflături ciudate cusute în căptușeala ei, un soi de consolă de comandă cu un comutator, pe care-l zgîndări cu vîrful degetului.

— Chestiile astea sînt batoane de explozibil plastic. Avem mai multe kilograme asupra noastră, iar acest comutator le-ar putea arunca în aer, urmă ea.

Blondul își descheie la rîndul său jacheta Dodgers, o desfăcu asemeni lui Superman făcîndu-și numărul cu cabina telefonică, și scoase la iveală același gen de montaj exploziv. Punkiștii îl imitară, arătîndu-și încărcătura de dinamită din căptușeala jachetelor.

— Am ascuns o grămadă de astfel de material în anumite locuri strategic alese din clădire, destul pentru a ne arunca pe toți direct în iad, dacă vom fi nevoiți. Horst și cu mine avem comutatoarele legate în serie prin radiocontrol cu detonatoarele acelor încărcături. Așa încît nu e cazul să ne faceți să devenim paranoici, de acord?

— Am priceput, mormăi Eddie. Acum pot să-mi las mîinile jos? Sînt un moș care obosește repede.

Fata aruncă o privire către blondul Horst, care încuviință din cap.

— Așezați-vă palmele cu fața în jos pe birou și nu faceți nici o mișcare bruscă, ceru ea.

Eddie își lăsă în jos brațele.

— Mulțumesc, rosti el politicos. Vă deranjează dacă am să-l rog pe Gus să-mi relateze versiunea lui? Vreau să zic că e destul de greu de înghițit, așa, pe nemestecate, tot ce mi-ați spus...

Horst încuviință din nou din cap, îi făcu semn lui Gus să se conformeze și deschise pentru întîia oară gura:

— Vă rog să confirmați adevărul spuselor lui Kelly, rosti el.

Exprimarea îi era oarecum prea corectă, pronunția prea studiată, prea perfectă, semn că în nici un caz nu era un vorbitor nativ al limbii engleze. Avea glasul ferm și plăcut modulat. Părea un profesor de școală generală adresîndu-se elevului său.

Gus Jason nu dădea semne că ar fi observat toate astea.

— Mi-e teamă că-i adevărat, domnule Franker, bîigui acesta, cu glasul scheunat al unui bătrîn polițist a cărui demnitate profesională fusese grav afectată.

— Băieții mei s-au lăsat trași pe sfoară ca niște nătărăi, iar ei au fost șireți ca niște bufnițe. A apărut un tip la intrare, zicînd că a adus pizza comandată de nu știu ce operatori. Cutia era prea mare ca să încapă prin grilaj, așa că George a ieșit să o preia; tipul a scos din cutie un pistol, i l-a băgat sub nas, l-a dezarmat, a intrat, a decuplat alarma și alți patru au năvălit înăuntru, au blocat intrarea și m-au prins taman cînd ieșeam din budă...

Gus oftă.

— Mă-nțelegeți, dom' Franker, n-am putut mișca un deșt' în rahatul ăla de situație! Unul dintre ei m-a luat în primire, ceilalți trei l-au luat prin surprindere pe Johnny, au venit dinspre interiorul clădirii, pe neașteptate, au deschis poarta din spate, o furgonetă a tras aproape, au coborît din ea mai mulți și, după spusele lui Johnny, s-au apucat să descarce rahatu' ăsta...

— Care rahat, Gus? Explozibilul?

Gus ridică din umeri.

— N-au zis. Uitați, domnu' Franker, îmi pare rău, n-am putut face nimic, sper că n-o să... știți, slujba asta...

— Las-o pe mai tîrziu, Gus, îl potoli Eddie. Dacă *va mai exista* un „mai tîrziu”...

— N-are rost să o luați în tragic, domnule Franker, îl întrerupse fata pe nume Kelly. Noi sîntem băieți buni, doar v-am spus, nu-i așa? N-avem de gînd să rănim pe nimeni. Și, tocmai ca să dovedim acest lucru, ne-am transformat noi înșine în ostatici.

— Am recurs la aceste măsuri extreme fiindcă, în afara acțiunii directe, nu ne-a mai rămas nici o alternativă, completă Horst, cu strania lui seriozitate. Sperăm că, din momentul în care veți înțelege acest lucru, veți coopera cu noi din proprie inițiativă.

— Oamenii mei...? întrebă Gus.

— N-au pățit nimic. Nu sîntem un grup pacifist în înțelesul obișnuit al cuvîntului, dar nu sîntem de acord cu violența inutilă. Obiectivul nostru nu e de a distruge, ci de a salva vieți. De a salva biosfera acestei planete de prostia propriei noastre specii.

— Asta-i tot? bombăni Eddie. De ce nu v-ați propus un scop mai dificil?

Horst schiță un zîmbet, apreciind sarcasmul. De-a dreptul fermecător!

— Desigur, țelul nostru strategic ar putea părea utopic, dar noi nu sîntem nici fanatici absolutiști, nici teoreticieni nehotărîți. Au fost destui în lume din ambele categorii, nu-i așa? Scopul tactic al acestei acțiuni e limitat, clar definit și perfect realizabil.

— Cum?

— Ceea ce Horst încearcă să vă spună e că nu vom păstra controlul asupra acestui post de televiziune mai mult decît ne va fi necesar pentru a duce la îndeplinire un obiectiv bine stabilit, explică Kelly. Avem de gînd să înfrîngem Propunerea Numărul Șaptesprezece.

— ...Demonstrînd totodată forța unei acțiuni directe!

— ...Pentru o cauză pe care oricine nu suge la țîța complexului agro-industrial o va îmbrățișa cu bucurie!

Eddie simți începutul unei migrene dînd tîrcoale materiei sale cenușii. Fără să ceară voie, chiar fără să-și dea seama exact ce făcea, își luă mîinile de pe suprafața biroului, luă pachetul de țigări și își aprinse una.

Sigur că da, oricine avea măcar atîta creier ori simț moral cît un limax – dacă nu cumva investise bani în terenurile deșertice și avea tot interesul ca seceta să ia sfîrșit înainte ca valoarea proprietăților sale să scadă la o valoare microscopică – ar fi priceput, într-un fel sau altul, faptul că a construi o rețea de uzine de desalinizare a apei cu combustibil nuclear în largul unei coaste bîntuite de cutremure era o dovadă de îngustime a vederilor.

Însă, așa cum Eddie tocmai îi explicase lui Heather Blake ceva mai devreme, proprietarii KLAX-TV aveau o grămadă de bani investiți exact în acele proprietăți din deșert a căror valoare avea să crească exponențial în cazul adoptării Proiectului Seawater.

Cine știe, poate că scîrțarii chiar băgaseră niște bani în campania pentru proiect. Cu siguranță exista o cale de a scuti de impozite acele sume. Mda, Corporația Sierra Communications era trup și suflet pentru adoptarea Referendumului Seawater.

De fapt, îl informaseră deschis pe Eddie că slujba sa era în pericol în cazul în care pe post ar fi apărut vreun material altfel decît favorabil intereselor economice sacre existente în problema Propunerii Numărul Șaptesprezece, și existaseră destule presiuni pentru ca emisiunile să pledeze în favoarea adoptării ei.

Dacă indivizii din fața sa se numărau printre băieții cei buni, patronii săi erau dintre cei cu pălării negre.

Știau oare acești teroriști – căci asta erau, indiferent cum se autointitulau – acest lucru? De aceea își aleseseră drept țintă tocmai KLAX-TV?

Eddie trase cu sete din țigară, ceea ce, în circumstanțele date, nu i se mai părea a fi un păcat capital.

E oare ursul catolic? Se cacă Papa în pădure?

18:47

Pe ecran:

O imagine-bust a lui Toby Inman, îmbrăcat în costumul său cafeniu, sub care poartă o cămașă galben-deschis. Privirea lui de un albastru pur e ațintită către telespectatori.

— ...A respins acuzațiile soțului ei și a declarat că relația sa cu cîntărețul country și western Bobby Joe Martin e strict profesională...

O imagine tremurată a unei starlete blonde îmbătrînite, ca o mumie din anii șaptezeci, lipindu-se de un june cowboy pletos în vîrstă de cel mult douăzeci și cinci de ani, în vreme ce se strecoară către o limuzină prin mulțimea de reporteri.

Comentariul din off al lui Toby Inman:

— ...Cînd reporterii au surprins cuplul în Las Vegas...

Fosta starletă:

— Am mai mult talent în gît și în gură decît a dovedit Dirk în cei treizeci de ani de cînd face filmele alea idioate...

Decupaj cu revenire la Toby Inman, care se stăpînește cu greu să nu izbucnească în rîs, dar își încheie relatarea cu siguranța unui profesionist.

— Ea intenționează să înregistreze un disc împreună cu Bobby Joe, potrivit declarațiilor sale...

Inman se întrerupe la jumătatea frazei, face ochii cît cepele, privind spre stînga, și schițează gestul de a sări în picioare.

— Ce paștele...

Camera panoramează brusc către dreapta, atunci cînd o tînără negresă purtînd pantaloni în culori de camuflaj își face apariția în spatele prezentatoarei meteo Heather Blake, agitînd un pistol automat și strigînd ceva ce microfonul lui Heather nu înregistrează. Face semne cu țeava armei în sus și în jos, Heather se ridică, pare foarte șocată de cele ce se întîmplă, în vreme ce se împleticește, ieșind din cadru către stînga.

Negresa se așază în fotoliul prezentatoarei meteo, îndreptîndu-și arma către dreapta, în vreme ce operatorul lărgește cadrul, astfel încît să îl cuprindă și pe Toby Inman. Țeava armei se află cam la cincisprezece centimetri de tîmpla lui. Are o figură de parc-ar fi gata-gata să se scape în pantaloni. Brusc, realizează că este filmat, iar privirea îi devine fixă și sticloasă, își mușcă buzele și privește direct către cameră, părînd statuia de ceară a unui crainic de televiziune.

— Și tu! rostește negresa, aruncîndu-și ochii spre stînga. Cară-te de pe platou sau îi zbor creierii.

Decupaj neglijent realizat, urmat de o trecere nițel cam bruscă la imaginile

înregistrate de cealaltă cameră de luat vederi, care cuprinde, printr-un rulaj nefiresc de lung, întregul platou în cadru. Se zăresc schelele reflectoarelor de platou, celălalt operator cu camera lui, Toby Inman, negresa și, în sfîrșit, comentatorul sportiv Carl Mendoza, în picioare, cu pumnii încleștați, încordat într-o postură amenințătoare.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Carl, nu cumva să faci vreo tîmpenie! strigă Inman.

Întreaga scenă îngheață pentru o secundă, apoi Mendoza cedează, se întoarce și iese din cadru către stînga.

Din nou, un decupaj jenant, urmat de un plan de ansamblu greșit încadrat, vizibil descentrat, cu Toby Inman și terorista.

— Așază-ți mîinile pe masă, cu palmele în jos, brațele depărtate de corp și rămîi așa, poruncește ea.

Toby se execută, cu mișcări de automat.

Fata își reazemă cotul stîng și palma dreaptă de tăblia mesei, își mută pistolul-mitralieră pe piept, ținînd în dreapta patul armei și trăgaciul și așezînd țeava deasupra cotului stîng, îndreptată către Toby, dar fără să o incomodeze, pregătindu-se, în mod evident, să rămînă mai mult timp în această poziție.

Ridică privirea, îndreptîndu-și-o ușor spre dreapta operatorului.

— Dă-mi un prim-plan, cere ea, adresîndu-se în aparență regizorului de emisie.

Răspunsul întîrzie.

— Fă ce-ți spune! scrîșnește Toby Inman.

Camera se rotește, centrîndu-și obiectivul asupra fetei. Ea privește țintă către operator și zîmbește.

E un zîmbet dur, dar are și o nuanță ademenitoare. Privește direct spre cameră, cu ochii ei mari, negri, care radiază curaj și sinceritate. Are buze pline și nări largi, pomeți înalți și un nas aproape acvilin. Nu e rujată și nici machiată, și nici n-ar avea nevoie de așa ceva. Are o înfățișare severă, dar e foarte atrăgătoare, foarte tînără și extraordinar de feminină; dacă există o calitate înnăscută de vedetă, o relație instinctuală cu obiectivul camerei de luat vederi, ea o posedă cu siguranță.

— Noroc, oameni buni, prieteni de pe tot Pămîntul. Sînt Kelly Jordan, Ministru al Informațiilor în cadrul Comandoului Armatei Verzi. Rămîneți cu noi și am să vă explic ce s-a întîmplat aici mai devreme și din ce motive, enunță ea.

Tonul îi e calm, pronunția cît se poate de limpede, accentul american mediu marcat de altceva, nedefinit, cadența șchioapătă puțin, dar impresia de ansamblu e, date fiind împrejurările, aceea de profesionalism straniu.

— Mai întîi însă am să vă rog să aveți răbdare cîteva clipe, cîtă vreme echipa noastră tehnică va face legătura cu satelitul rețelei StarNet, astfel încît transmisia aceasta să nu fie doar una locală, ci de ea să poată beneficia și posturile

de televiziune afiliate. Un pic de răbdare, așadar, oameni buni, cît timp vom transfera legătura prin satelit...

Privește țintă spre cameră, tăcută – sau mai degrabă, dincolo de ea, clipind afirmativ și, în cele din urmă, încuviințînd.

— E-n regulă! Pentru aceia dintre dumneavoastră din afara Los Angelesului care ați intrat în legătură cu noi abia acum, aflați că mă numesc Kelly Jordan și vă anunț că postul de televiziune KLAX tocmai a fost eliberat de Comandoul Armatei Verzi în numele popoarelor Pămîntului, rostește ea dintr-o răsuflare. Nu dorim să facem nimănui nici un rău. Sîntem nobili războinici ai Geei cărora nici prin minte nu le-ar trece să facă vreun rău vreunui segment al biosferei, și cu atît mai puțin mamiferelor evoluate aflate în această clădire. Nu dorim decît să vorbim. Dorim să fim ascultați de către dumneavoastră. Aceasta este calea americană a democrației! Se spune că libertatea cuvîntului e cea care a adus această țară pe culmile mărețe pe care se află azi.

Tonul ei a devenit o parodie subtilă a sloganurilor recitate mai devreme, zîmbetul dulce i-a dispărut de pe chip și, brusc, fata a devenit absolut credibilă în dorința ei de a înspăimînta auditoriul.

— Desigur, dacă vreun ticălos antidemocrat de-acolo, de afară, ar încerca să ne închidă gura, sîntem pregătiți să-i facem o surpriză.

Spunînd acestea, își desface dintr-o mișcare vesta, scoțînd la iveală pachețelele prelungi cusute în căptușeală și micuța consolă de comandă din metal, dotată cu un comutator.

— Am aici aproximativ două kilograme de explozibil plastic de cea mai bună calitate, fabricat în Slovacia, ceea ce ar fi suficient pentru a arunca în aer acest studio, laolaltă cu toți cei prezenți aici. Purtăm cu toții cîte o astfel de vestă și am răspîndit cam o tonă și ceva din acest explozibil în toată clădirea, așa încît vă puteți închipui ce foc de artificii ar ieși dacă toată cantitatea ar exploda în același timp.

Operatorul execută un zoom, filmîndu-i degetul ce se joacă o clipă cu comutatorul, apoi revine la figura lui Kelly Jordan.

— Explozia se va produce de îndată ce voi atinge acest comutator, continuă ea. Și am de gînd să fac asta dacă cineva încearcă să intre cu forța în clădire sau dacă emisiunea postului este întreruptă. În acest moment, KLAX-TV aparține popoarelor Pămîntului, iar Comandoul Armatei Verzi intenționează să-i apere libertatea cu prețul vieților membrilor săi și ale ostaticilor noștri, precum și cu prețul vieților tuturor celor aflați în preajma acestei clădiri.

Kelly Jordan zîmbește, ridică din umeri, aproape că face cu ochiul, revenind la o mină mai relaxată. Din nou, pare a fi un VJ de la MTV. Pare.

— Iată, așadar, ce s-a întîmplat aici. Am început Revoluția Verde, tovarăși, ne-am pus viețile chezășie cuvintelor noastre, am trecut la acțiune directă pentru a

salva Pămîntul.

Se strîmbă șmecherește către cameră.

— E drept, sîntem extremiști, spune. Sîntem niște teroriști, cu nimic mai buni decît Mafia sau decît IRA. Sîntem băieții și fetele rele. Sîntem niște oameni disperați și, dac-am fi avut discernămînt, n-am fi făcut toate astea.

Ridică din umeri, se încruntă, afișează o expresie feroce.

— Asta sîntem, și asta sînteți și voi. Noi știm ce facem, și ar fi trebuit să știți și *voi*!

Face o pauză, se mai relaxează, devenind tînăra ecologistă entuziastă.

— Dar voi *știți* la ce mă refer, nu-i așa? Nu mai încap îndoieli sau tergiversări, știm cu toții: distrugem această planetă. Deasupra ambelor calote polare există găuri permanente în stratul de ozon, care se lărgesc cu fiecare zi, apropiindu-se de noi, ca niște aspiratoare uriașe. Ghețarii polari se topesc, insulele se scufundă, coralii mor, planctonul dispare, odată cu peștii pe care îi hrănește. Și, ia gîndiți-vă, cînd am avut ultima oară un Crăciun cu zăpadă?

Se strîmbă și clatină din cap.

— Da, da, știm toate astea, le-am văzut de o mie de ori la televizor! se maimuțărește ea. Peste o sută sau două sute de ani, Pămîntul va deveni de nelocuit. Dar ce-am putea face? Și cui îi pasă de toate astea? Oricum, pînă atunci, vom fi cu toții oale și ulcele.

O grimasă, un zîmbet răutăcios.

— Desigur, noi, cei din California de Sud, am început să simțim efectele pe pielea noastră, nu-i așa? A te bronza echivalează cu o sinucidere, apa e raționalizată, pătura de smog continuă să se îngroașe orice-am face, incendiile se țin lanț în păduri și haite de coioți înfometați ne atacă animalele de casă și copiii...

Tipa e bună. Nu scapă din ochi camera. Discursul e puțintel mecanic, de parcă ar fi memorat totul și ar citi frazele de pe un teleprompter montat în interiorul craniului ei, dar fata se pricepe să mențină ritmul. Cu cît devine mai sarcastică, prestația îi devine tot mai profesionistă.

— Și voi cum reacționați? Trimiteți un cec la Greenpeace sau la Asociația Prietenilor Pămîntului. Vă ștergeți la fund cu o hîrtie aspră, reciclată și vă simțiți niște eroi. Însă, de îndată ce v-ați așezat în fața televizorului cu o bere rece în mînă, dați uitării aceste griji sîcîitoare.

Se apleacă peste masă, dă să-și desfacă brațele, își amintește că ține în mîini arma, iar această scurtă întrerupere o scoate din ritm.

— Voi... Noi... Toată lumea știe ce-ar trebui să facem. Să scăpăm de automobilele poluante. Să încetăm, pur și simplu, să mai folosim combustibili fosili. Să încetăm defrișarea pădurilor ecuatoriale pentru o agricultură intensivă ce secătuiește pămîntul. Să ne închidem uzinele nucleare înainte ca întreg pămîntul să se preschimbe într-un imens Cernobîl. Să punem mereu pe primul plan

supraviețuirea planetei.

Recită mecanic, dar o face în mod intenționat, ca și cum ar înșira o listă de cumpărături.

— Bla, bla, bla și așa mai departe. Schimbă canalul, Maude!

Kelly Jordan se joacă cu o telecomandă imaginară.

— Însă, mai devreme sau mai tîrziu, nu vom mai avea posibilitatea de a schimba canalul. Vom fi ucis planeta, care va fi mai moartă decît fața întunecată a lunii sau cea luminată a lui Venus. Da, strănepoții noștri – în eventualitatea deloc probabilă a existenței lor – își vor aduce aminte de noi cu toată dragostea!

Zîmbește, redevenind liceanca de mai devreme.

— Sîntem cu toții disperați, nu-i așa? Știm cu toții ce-ar trebui făcut, iar asta cît mai repede, dacă nu vrem ca planeta noastră să dea colțul. Dar nimeni nu pare a ști cum s-ar putea face asta. Și nici măcar de unde ar trebui să începem...

Ridică ușurel pistolul automat. Nu e un gest ostentativ, dar nici nu trece neobservat. Aproape își expune arma, iar glasul îi redevine aspru:

— Ei bine, poate că noi, membrii Comandoului Armatei Verzi, nu știm cum să cîștigăm Revoluția Verde, dar știm cum ar trebui ea începută, și cînd: chiar acum și chiar așa! Gata cu petițiile, gata cu marșurile de protest, gata cu mărunțișurile. Trebuie să trecem la acțiune directă pentru a salva planeta, e nevoie de o demonstrație inspirată a puterii efective a acțiunii directe. Iar noi avem de gînd să o ducem la îndeplinire, în direct, chiar aici, la KLAX-TV, la ora unsprezece!

Privește îndelung către cameră, în tăcere.

Tăcerea se prelungește, o veșnicie de tăcere, aproape un minut de tăcere. Kelly Jordan privește hotărîtă către camera de luat vederi, eroic, încremenită, apoi confuză, sfîrșind prin a arunca priviri derutate către stînga, către dreapta, apoi din nou către stînga...

— Ăăăă... ăăă... asta-i tot, rostește ea, în cele din urmă.

— Și ce-ar trebui să facem acum? se aude slab o voce din off.

Kelly Jordan ridică din umeri și privește în jur, distrată. Mai trec vreo douăzeci de secunde de liniște.

Apoi operatorul panoramează brusc spre dreapta, urmărind linia țevii pistolului automat, într-un plan mediu apropiat al lui Toby Inman, care tocmai face semne că vrea să fie filmat.

Inman și-a regăsit aplombul profesional și, privind crispat către cameră, încropește o încheiere decentă.

— Un grup de ecoteroriști a luat cu asalt postul de televiziune KLAX, iar noi am devenit ostaticii lor. Mai multe amănunte, în direct, la știrile de la ora unsprezece!

Cîteva secunde, pe ecran apare figura mută a lui Toby Inman, un moment

destul de jenant.

Apoi: inscripția „KLAX”, cu litere în culorile drapelului american, cele două măsuri ale genericului postului și o voce puternică, masculină:

— KLAX-TV, Los Angeles!

O vedere panoramică filmată de sus, cu o superbă insulă din Mările Sudului, o plajă strălucitoare pe fundalul de azur al oceanului, un ambalaj de cereale de dimensiunile unui zgîrie-nori înălțîndu-se din valuri în sunetul unei fanfare convertite la reggae. Ilustrația de pe cutie e o reproducere schematizată, în culori primare, a peisajului înconjurător.

O voce profundă, masculină, rostind cu accent caraibian:

— Treziți-vă la soare! Treziți-vă în muzica valurilor! Treziți-vă cu șase tipuri de cereale, amestecate cu alune, cocos, stafide, exoticul mango, fructul pasiunii, și un dram din sărutul șmecher al romului din insule! Traiziți-vă cu Caribbea, cerealele cu gust de reggae!

19:25

Desigur, situația nu era deloc roz, dar Carl Mendoza trecuse prin clipe de pericol cu mult mai concret, în Guatemala, în Vietnam. Deocamdată, se consola la gîndul profesionalismului cu care acționaseră teroriștii.

Rapid și eficient, fără brutalități inutile sau umflări în pene. Iar asta era de departe preferabil situației în care ar fi fost capturați de o șleahtă de amatori cu gura mare, agitați de parcă ar fi avut cîte un ardei iute înfipt în fund.

Stînd în barul aglomerat și neavînd intenția de a-și face sînge rău gîndindu-se la ce urma să se întîmple, Carl își petrecuse timpul făcînd socoteli.

Cîți membri număra acest Comando al Armatei Verzi? Deocamdată, dedusese că erau mai puțin de douăzeci; de fapt, nu păreau a fi mai mulți de o duzină.

Pînă acum, dăduse ochii cu fata care intrase în emisie și cu cei doi indivizi, unul arătînd a arab, iar celălalt a japonez, care îi conduseseră pe el și pe Heather, sub amenințarea armelor, pînă în barul-cantină de la etajul trei, postîndu-se apoi la intrarea acestuia. Cea mai mare parte a personalului fusese deja adunat aici, inclusiv paznicii, care susțineau că nu văzuseră mai mult de patru teroriști; erau însă îndeajuns de șocați încă, și nu erau siguri dacă indivizii de la ușă se număraseră sau nu printre respectivii patru.

Inman fusese adus și el aici după încheierea emisiunii, fiind însoțit de un tip cu trăsături indiene. Același, împreună cu o tipă albă, îi escortaseră încoace pe operatori și pe cei din cabina de control. Pînă acum, erau cinci. Quinlan susținea că își instalaseră un om de-al lor în cabina de control. Șase. Toți cei aflați în momentul atacului în clădire erau acum aici, cu excepția lui Eddie Franker. Dacă

nu cumva îl împușcaseră, ceea ce nu prea era de crezut, însemna că un al șaptelea se afla lîngă Eddie (deși, la drept vorbind, Eddie ar fi putut fi păzit de indian sau de tipa albă). Clădirea avea două intrări care trebuiau păzite: poarta principală și intrarea de serviciu. Nouă.

Da, atacul putea fi organizat cu doar nouă-zece persoane, ba chiar și numai cu șapte, la nevoie. Cu un efectiv mai mic, intrările și ostaticii nu puteau fi păziți în același timp. Cu un efectiv mai mare, apăreau problemele în coordonare și comandă... Desigur, cu atît de puțini oameni, un număr atît de mare de ostatici nu putea fi ținut prea mult timp sub control...

— Ce crezi c-au de gînd cu noi, Carl? șopti conspirativ Inman.

Șoaptele nu prea își aveau rostul. Așa-zisul bar de incintă al postului de televiziune consta din nouă mese, un automat de cafea și unul de ceai, un altul cu băuturi răcoritoare, un distribuitor de dulciuri, un dozator de apă și o vitrină cu sandvișuri stătute. Neavînd ferestre, era mai degrabă o cantină, nu un bar; cînd înghesuiai mai mult de trei duzini de oameni în încăperea nu prea largă, puteai să strigi liniștit, fără teama de a fi auzit la două mese mai încolo.

Și-apoi, erau doar doi paznici; aceștia se postaseră în dreptul ușii și nu păreau interesați de ceea ce făceau ostaticii, cîtă vreme nu încercau să evadeze. Oamenii erau liberi să circule, să-și ia de mîncare sau de băut de la automate, să meargă la toaletă, care nu avea alte uși decît cele dinspre bar, sau, dacă voiau, să se posteze în fața monitorului de emisie montat între ușile ce purtau inscripțiile „Femei” și „Bărbați”, pentru a urmări o reluare a unui episod vechi din *Familia Simpson*.

Acțiunea fusese profesionist organizată, fără nici un efort irosit.

Carl ridică din umeri.

— Depinde de ce urmăresc, rosti el, pe un ton normal. Depinde dacă știu ce anume urmăresc.

— Dacă știu ce anume urmăresc? repetă Heather, mirată, vorbind în șoaptă, ca și Inman.

Cele trei personalități ale ecranului, deși nu erau în viața de fiecare zi mai mult decît simple cunoștințe, se treziseră așezate la aceeași masă, în dreptul automatelor de mîncare și băutură, izolate, ca de obicei, de restul personalului de nivel inferior.

Nu păreau a fi genul de oameni alături de care Carl s-ar fi încumetat să intre în junglă. Nu avea idee cum s-ar fi comportat Inman în cazul unei confruntări violente; modul în care acesta reacționase pînă acum nu era de natură să-l lămurească. La început, păruse speriat, apoi se liniștise și, în cele din urmă, găsise stăpînirea de sine necesară pentru a pune punct emisiunii de știri. Cît despre Heather... Ei bine, Heather era o bucățică de mîna-ntîi, care, prin atitudinea ei distantă, îi dăduse de înțeles că n-avea rost să încerce să se dea la ea; cam asta era

tot ce știa despre ea.

Carl era însă convins că nu avea să scape prea repede de compania lor. Ei trei constituiau ostaticii ideali. Teroriștii, indiferent ce plănuiau – dacă plănuiseră ceva – aveau să îi trateze de acum înainte ca pe un întreg.

— Salvarea Pămîntului? Revoluția Verde? se strîmbă Carl. O mulțime de cereri imposibile și ce nu pot fi negociate? Sper din suflet să-și fi gîndit mai bine de atît încheierea jocului, căci altfel sîntem în căcat pînă-n gît!

Grozav, Mendoza, ești de-o inteligență fără seamăn! își spuse el o clipă mai tîrziu, văzînd cum chipul lui Heather se întunecase, iar Inman avea expresia unui jucător încolțit în terenul advers, fără a avea cui să paseze.

— Ce vrei să spui cu asta, Carl? întrebă acesta, uitînd să mai vorbească în șoaptă.

— Nimic...

— Hai!

Carl oftă.

— Uneori, indivizii de felul ăsta își doresc doar să se vadă la televizor pentru a-și deșerta elucubrațiile. Acest Comando al Armatei Verzi și-a făcut deja numărul, iar problema e că...

— Că... ce? întrebă Heather.

Carl ridică din umeri.

— Nu știu ce să facă mai departe, nu i-a dus gîndul chiar atît de departe.

— Le lipsește finalul, spuse Heather. Așa cum i-a lipsit și fetei – cum o cheamă? a, da, Kelly! – cînd și-a terminat discursul: nu mai știa ce să facă.

Carl o privi insistent, simțind o undă neașteptată de respect pentru ea.

— Mda, au intrat peste noi, au obținut ce-au vrut, ar vrea să scape cu fața curată, dar nu știu cum.

— Și, în acest moment, se-mpute treaba pentru noi, ostaticii, interveni Inman.

Carl îl săgetă cu o privire glacială, dar Heather, din pricina căreia își făcea el griji, nu se speriase, nici măcar nu clipise. Se mulțumise să-și clatine căpșorul dulce.

— Greșiți, amîndoi greșiți, rosti ea, sec. Oamenii ăștia își urmează punct cu punct propriul scenariu. Știu exact cum ar vrea să se desfășoare povestea, iar ceea ce am văzut n-a fost decît așa, cît să ne stîrnească interesul. Știu. O simt. Voi nu aveți aceeași impresie?

Carl o privi lung, uimit peste măsură. Se trezi gîndindu-se la sugestia colegei sale. Se potrivea, ce-i drept, cu ceea ce apucase să vadă din desfășurarea operațiunii. Nici o clipă de panică sau de emoție. Nici o ceartă între teroriști. Nici o mișcare inutilă. Totul conform planului. Oricare ar fi fost acesta...

Îi zîmbi, simțindu-se brusc reconfortat, știind că avea alături cel puțin o

persoană care-și păstrase judecata limpede. Heather, se pare, era mai mult decît o gîsculiță blondă...

19:46

Eddie Franker se opri în dreptul biroului pentru a-și mai aprinde un Winston și a mai sorbi încă o dată din cafeaua stătută, apoi își reluă plimbarea nervoasă prin încăpere, în cercuri mici, dorindu-și din adîncul sufletului să scape de blestemata durere de cap care îl chinuia, dorindu-și ca telefonul să înceteze a mai suna, dorindu-și ca lunaticii ăștia să-l lase, în sfîrșit, să răspundă.

Pe fereastra care dădea spre Sunset Boulevard, îi văzuse pe polițiști blocînd artera cale de două cvartale, de ambele părți ale clădirii postului. Ce încurcături cauzase această întrerupere a circulației, exact la ora traficului celui mai intens, și ce injecție de bună-dispoziție va fi fost acest blocaj pentru legendarii copoi din Los Angeles!

Pe geamul dinspre Sunset îi putea vedea pe polițiști pregătindu-se pentru atac, o priveliște cîtuși de puțin liniștitoare. Erau acolo o duzină de mașini de poliție, un autobuz sosit cu întăriri, o echipă de luptători anti-teroriști și chiar o mașinărie care părea a fi unul dintre tancurile miniaturale robotizate. Duzini de polițiști înarmați cu carabine automate erau răspîndiți prin parcare, arătînd deja plictisiți și nerăbdători să-și consume energia. Geamurile fiind închise și instalația de aer condiționat pusă în funcțiune, Eddie nu putea să audă elicele elicopterelor poliției care se roteau pe deasupra, dar, cunoscînd nerăbdarea care îi rodea pe băieții de la Departamentul de Poliție din Los Angeles cînd venea vorba să se joace de-a armata cu jucăriilor lor sofisticate, n-avea nici o îndoială că acestea erau acolo, sus.

Kelly Jordan și Horst cum-îl-chema erau așezați pe scaunele pliante din fața biroului său, legănîndu-și în poală Uziurile, privindu-și ceasurile din minut în minut, din motive doar de ei știute. Nu păreau să se sinchisească de țîrîitul neîncetat al telefoanelor. Cei doi punkiști dispăruseră într-o direcție ce-i rămăsese necunoscută lui Eddie.

Spre deosebire de Eddie, amîndoi erau prea tineri pentru a fi urmărit la televizor, cu conștiința unor adulți, uciderea în direct a membrilor Armatei Simbioneze de Eliberare, organizația teroristă care o răpise pe Patty Hearst. Teroriștii înarmați fuseseră încolțiți de polițiști într-un bungalou din Los Angeles. Poliția profitase de ocazie pentru a desfășura o întreagă panoplie de arme, care l-ar fi făcut să se înverzească de invidie pe orice dictator sud-american. Cînd praful și fumul de napalm se risipiseră, din clădirea supusă tirului nu rămăsese mare lucru: praf, pulbere și ruine fumegînde.

Nu, nimeni nu putea acuza de liberalism poliția din Los Angeles, fără să o

ia serios pe cocoașă. Dacă erau provocați suficient – printr-o privire piezișă sau o vorbă mai obraznică, să zicem – erau capabili să procedeze exact la fel și cu sediul KLAX. Așa cum se spunea în Vietnam, n-ar fi fost deloc greu să se lase convinși să distrugă clădirea pentru a o elibera.

— Oameni buni, odată și-odată tot va trebui să începeți să stați de vorbă cu polițiștii, argumentă Eddie. Uitați-vă și voi! Acolo, jos, băștinașii au început să se agite.

— Nu, rosti calm Horst, uitîndu-se la ceas. Vom mai aștepta nițel, apoi ne vei face legătura cu persoanele responsabile din conducerea rețelei StarNet.

— Cu cei de la StarNet? La ce bun?

— Vom negocia transmiterea evenimentului special care va avea loc la ora unsprezece, răspunse Horst.

— Și în ce va consta acest eveniment special? vru să afle Eddie, trăgînd nervos un fum din țigară.

Horst îi adresă un zîmbet deloc liniștitor.

— Tot ce pot să-ți spun e că va face senzație.

De îndată, simțind brusc un gol în stomac, lui Eddie îi trecu prin minte că indivizii ăștia îi întărîtau anume pe polițiști. Că, în demența lor, aveau de gînd să lanseze cine știe ce declarație aiurită, pentru a dispărea apoi în culmea gloriei, într-o explozie nimicitoare transmisă în direct la televiziune.

În mod sigur, un asemenea eveniment special n-avea să fie prea dificil de aranjat. O rafală de armă automată trasă pe fereastră în direcția băieților în albastru ar fi fost de-ajuns pentru a arunca în aer grămada de rahat. Și chiar dacă nu acestea erau intențiile teroriștilor, Eddie nu era convins că Departamentul de Poliție din Los Angeles nu avea de gînd să furnizeze, din proprie inițiativă, o atare variantă de scenariu.

— Oricum, tot va trebui să stăm de vorbă cu polițiștii, ca să ne elibereze un fir cu exteriorul, așa încît...

— Nu avem nimic de cîștigat din negocierile cu poliția.

— Iisuse! N-ai vrea să arunci o privire pe geam înainte de a afirma una ca asta? gemu Eddie. O echipă antiteroristă, detașamente de asalt, tancuri robotizate, baricade! Aveți de-a face cu *poliția din Los Angeles*, deloc renumită pentru blîndețea metodelor sale. Chiar crezi că sînt dispuși să aștepte răbdători încă trei ceasuri, în speranța că voi veți catadicsi să ridicați, în sfîrșit, telefonul? Tipii ăștia tocmai pun la cale luarea cu asalt a clădirii!

Horst nu se clinti. În schimb, Kelly Jordan se apropie de fereastră și aruncă o privire către manevrele ce se desfășurau în parcare.

— Sîntem oameni serioși, spuse Horst. Nu vorbim în vînt. La primul gest de atac asupra clădirii, o vom arunca în aer. Cred că am lămurit deja acest aspect.

Eddie își înălță brațele, exasperat.

— Uite, dă-mi voie să-ți explic astfel încît să-mi înțelegi punctul de vedere... Polițiștii, cînd au de-a face cu o criză în care sînt implicați ostatici, vor să stea de vorbă cu teroriștii, să stabilească o minimă legătură, încercînd să-i calmeze, să-i împiedice să facă vreun gest necugetat, da?

— Vrei să spui că noi...

— Vreau să spun că voi ați face mai bine să considerați *poliția* drept organizație teroristă, fiindcă, în circumstanțele actuale, chiar asta și este! Noi sîntem ostaticii voștri, voi sînteți ostaticii lor, iar ei nu sînt la fel de amabili precum ați fost voi, ci dimpotrivă! Nu-i puteți trata cu indiferență, trebuie să acceptați dialogul, să schițați un început al negocierilor, chiar dacă nu aveți nimic de negociat, pentru a-i liniști nițel, pentru a le mai limita frustrarea, pentru a-i mai potoli...

Kelly Jordan reveni de la fereastră. Părea destul de marcată de cele văzute.

— Poate că are dreptate, Horst. Sîntem în Los Angeles, s-au văzut cazuri cînd polițiștii au deschis focul pentru o staționare nepermisă. Sînt o mulțime, acolo jos, nu avem de unde să știm că își vor păstra calmul. Dacă nu acceptăm să stăm de vorbă cu ei, s-ar putea întîmpla să deschidă focul, fără avertisment.

— Vorbim despre o *forță de poliție profesionistă*, nu-i așa?

Kelly Jordan ridică din umeri.

— Trebuie să fi trăit aici pentru a crede una ca asta. Mai bine m-ai crede pe cuvînt! Trebuie să-i ducem cu vorba.

— Așa ceva nu intra în planul nostru.

— Dar dacă polițiștii iau cu asalt clădirea înainte ca noi să intrăm din nou în direct, asta se potrivește cu planul?

Privirile celor doi se înfruntară vreme de cîteva clipe, în timp ce Eddie aștepta cu răsuflarea tăiată.

— Prea bine, rosti Horst într-un tîrziu. Domnule Franker, am să vă rog să răspundeți la telefon. Dumneavoastră veți transmite spusele noastre. Veți trece însă apelurile pe difuzor, ca să putem auzi și noi discuțiile. Și, subliniez, veți sta de vorbă numai cu poliția.

Eddie încuviință. Telefonul său avea cinci canale de legătură cu exteriorul. Toate cinci puteau fi trecute pe difuzor și toate semnalele lor luminoase semnalizau apeluri venite din exterior. Se așeză la birou și începu să apese, pe rînd, butoanele.

Pe linia întîi suna Burton Faye, președintele-marionetă de la Sierra Communications, iar Eddie îi închise receptorul în nas cu o plăcere perversă deloc disimulată.

Pe linia doi era Fred McGuire, contabilul-șef de la StarNet.

— Eddie? Marfa e grozavă, n-ai putea...

— Nu pot vorbi acum, te sun eu mai încolo, mormăi Eddie, cînd Horst îi făcu un semn hotărît cu țeava armei.

Pe linia a treia era poliția.

— Bună seara, domnule, rosti o voce groasă, calmă, plină de blîndețe. Sînt căpitanul Enrico Calderon din cadrul Secției de Negociere a Departamentului de Poliție din Los Angeles. Cu cine stau de vorbă?

— Eddie Franker, directorul postului.

— Aveți posibilitatea de a mă pune la curent cu situația actuală dinăuntru?

Tipul avea o intonație hipnotică. Eddie aruncă o privire către Horst, care încuviință.

— Nimeni n-a pățit nimic. Comandoul Armatei Verzi a preluat controlul asupra întregii clădiri.

— Aș putea sta de vorbă cu purtătorul lor de cuvînt?

Eddie ridică privirea spre Horst. Acesta clătină din cap în semn că nu.

— Mă tem că nu.

— Ei mă aud acum?

Horst încuviință din nou.

— Da.

— Aș vrea ca ei să știe că sînt în general de acord cu poziția lor ecologistă, dar nu pot să aprob, nici eu și nici departamentul din care fac parte, metoda folosită pentru susținerea acesteia, rosti Calderon.

Iisuse, tipul e tare de tot! gîndi Eddie. Dacă scăpăm de-aici, poate c-ar trebui să-l invit să lucreze pentru noi.

— De asemenea, aș vrea să subliniez faptul că scopul lor de a se adresa populației a fost atins, nu a fost rănit nici un ostatic, și deci din punct de vedere umanitar, din punctul de vedere al propriilor lor relații cu publicul, și luînd în considerare și o eventuală clemență din partea autorităților juridice, ar fi cel mai bine pentru ei să dea drumul ostaticilor și să se predea.

Horst și Kelly Jordan nici nu clipiră.

— Sînt întru totul de acord cu dumneavoastră, domnule căpitan, spuse Eddie, cît se poate de sincer. Mă tem însă că nu o vor face.

— Am anticipat această posibilitate și, în consecință, am fost autorizat să negociez o stabilizare a situației.

— Asta înseamnă că puteți să le promiteți că nu veți încerca să luați cu asalt clădirea atîta timp cît ostaticii nu pățesc nimic? întrebă Eddie, plin de speranță.

— Din păcate, a da astfel de asigurări ar fi în contradicție cu politica departamentului. Cu toate acestea, *am fost* autorizat să declar că, în cazul în care vom constata că ostaticii *se află* în pericol, vom trece imediat la acțiune.

Grozav! Eddie îi privi pe rînd pe Horst, apoi pe Kelly. Ridică din umeri, într-un gest care voia să însemne: v-am spus eu! Nici o reacție.

— Ceea ce îmi spuneți nu e de natură să mă liniștească, spuse Eddie. O

astfel de declarație nu poate decît să sporească nervozitatea acestor oameni. Ați putea măcar să ne asigurați că nu veți face nimic pentru a-i provoca...? întrebă el, după o scurtă ezitare. Că nu veți parașuta un detașament antiterorist pe acoperiș? Că nu veți lansa grenade lacrimogene prin ferestre?...

— Vă pot asigura că nu vom recurge neprovocați la astfel de acțiuni, replică Calderon. Desigur, atîta vreme cît nu vor exista tentative de transmitere pe post a unor manifeste teroriste. Nu putem să îngăduim așa ceva.

La dracu'!

Semnalul postului KLAX era transmis pe plan local prin releul comun situat pe coline; n-ar fi fost deloc dificilă blocarea semnalului în mod unilateral, de la cabina de control a releului, împiedicînd emisia pe raza Los Angelesului. Un ordin venit din partea Comisiei Federale pentru Comunicații ar fi fost, pe de altă parte, suficient pentru a-i determina pe cei de la StarNet să retransmită orice emisiune venită din partea teroriștilor, prin satelit.

Asta, bineînțeles, dacă nu cumva rețeaua StarNet avea să aibă motive îndeajuns de întemeiate pentru a ignora ordinul Comisiei Federale, urmînd a rezolva chestiunile de ordin juridic mai tîrziu... O idee încă nelămurită pe deplin începu să-i dea tîrcoale lui Eddie.

— Am să vorbesc și eu cu polițistul, rosti deodată Horst și, deși se afla în raza de acțiune a microfonului telefonului, înșfăcă receptorul.

— Sînt Horst Klingerman, cancelarul Comandoului Armatei Verzi, strigă el în receptor, înfuriat. Noi deținem acum controlul asupra postului! Dacă interferați cu emisiunile transmise de noi, vom distruge această clădire, cu toți cei aflați înăuntru! Praf o vom face! Asta este politica *noastră*!

Klingerman urla, dar expresia de pe chip îi era perfect calmă.

Acționează nebunește în mod intenționat! realiză Eddie. Și e foarte convingător în simularea nebuniei. Nu i se părea o strategie prea înțeleaptă.

— Iisuse, n-ai vrea să te liniștești odată?! izbucni Eddie, trecîndu-l pe polițist pe linia de așteptare printr-o apăsare de buton. Nu poți discuta așa cu poliția! Mai bine m-ai lăsa pe mine să vorbesc!

Horst Klingerman își roti arma, îndreptînd vîrful țevii către mărul lui Adam al lui Eddie.

— Amintește-ți cine e ostaticul! rosti el, sec.

Eddie ridică mîinile.

— Nu voiam decît să îmi ofer serviciile în beneficiul intereselor noastre comune, spuse el.

— Avem interese comune?

— Da, avem tot interesul să scăpăm întregi de-aici, să nu îi determinăm să ne zboare naibii în aer! îi răspunse Eddie.

Îi distrase atenția lui Klingerman cu vechiul truc al ritualului aprinderii

țigării, o șmecherie care n-avea nici o legătură cu dependența sa de nicotină.

— În plus, eu sînt jurnalist, ăsta e un subiect de mîna-ntîi, iar KLAX e postul *meu* de televiziune. Ce interes aș avea în a-i lăsa pe ticăloșii ăștia să ne închidă gura?

Horst Klingerman nu-și lăsă arma din mînă, dar îi coborî țeava, rezemînd-o de tăblia biroului, apoi îl privi în ochi pe Eddie, invitîndu-l politicos:

— Vă rog, continuați!

— Uite cum stă treaba: ei ar putea să ne închidă antena de emisie locală oricînd doresc, explică Eddie. În schimb, noi avem o antenă parabolică ce ne pune în legătură directă cu satelitul rețelei StarNet. Chiar dacă ar întrerupe alimentarea cu energie a clădirii, dispunem de propriul generator pentru cazurile de urgență, așa încît...

— Știam toate astea, îl întrerupse Klingerman. Am luat în considerare aceste lucruri. Warren a preluat deja controlul asupra întregului sistem. Vom folosi antena parabolică pentru a transmite în direct emisiunea de la ora unsprezece fiecărui post important de televiziune din America.

— Cum?

— A venit timpul să discutăm nițel și cu curcanii de la StarNet, rosti Kelly Jordan, uitîndu-se la ceas. Dar mai întîi, Horst, ar trebui să scăpăm de individul ăla...

Horst își luă arma și îi făcu semn lui Eddie în direcția telefonului.

— Am să vă rog să-l trimiteți în mod politicos la plimbare pe domnul căpitan, iar apoi să ne faceți legătura cu o persoană din conducerea StarNet, rosti el, pe un ton egal.

— Dar nu pot să...

— Acum! sublinie Klingerman, pe un ton poruncitor.

Tremurînd, cu mintea asaltată de un vîrtej de gînduri, Eddie reluă legătura cu polițistul, îi ceru un număr la care avea să-l contacteze ceva mai tîrziu, apoi formă numărul lui Fred McGuire de la StarNet. Însă, în loc de McGuire, operatoarea de la StarNet îi făcu legătura direct cu Arlene Berkowski, director adjunct de marketing al rețelei, un personaj care nu catadicsea niciodată să discute cu cei de nivelul lui Eddie Franker.

— A fost o emisiune grozavă, Eddie... Îmi dai voie să-ți spun Eddie, nu? turui aceasta. Ai putea să-mi spui ce au de gînd să facă la ora unsprezece, mai avem, la urma urmei, doar două ore pentru a...

— Aici Kelly Jordan, o întrerupse Kelly. Vă promit că nu veți fi dezamăgiți.

— Kelly? Oh, trebuie neapărat să-ți mulțumesc fiindcă ne-ai dat răgaz să retransmitem emisiunea voastră tuturor posturilor afiliate. Cea de-a doua introducere a fost grozavă de-a dreptul, vreau să știi că noi, cei de la StarNet,

apreciem pe deplin o atare curtoazie profesională, chiar dacă ea vine din partea unor teroriști. Ăăă... voiam să spun că...

— Ne bucurăm să auzim toate acestea, interveni Horst. Acum e rîndul vostru să ne faceți o mică favoare.

— *Ce*?! Cu cine naiba stau de vorbă? Despre ce favoare vorbiți?

— Sînt Horst Klingerman, cancelarul Comandoului Armatei Verzi, domnișoară Berkowski...

— Doamnă, dacă nu-i cu supărare...

— Avem intenția să folosim satelitul dumneavoastră pentru a retransmite emisiunea noastră de la ora unsprezece marilor rețele: CNN...

— Să folosiți satelitul nostru pentru a vinde concurenței un subiect de mîna-ntîi pentru care deținem exclusivitatea?! țipă Arlene Berkowski. Chiar ați luat-o razna de tot?

Apoi, pe un alt ton:

— Franker...? Eddie...? Mai ești acolo? E o glumă proastă, nu-i așa?

Deși mintea i se golise de gînduri, Eddie dădu să deschidă gura. Horst îl opri însă, ridicînd mîna și adresîndu-i o căutătură severă.

— Aveți posibilitatea tehnică de a face acest lucru, spuse Horst. Nu încercați să negați.

— Am și posibilitatea tehnică de a-mi prăji creierii într-un cuptor cu microunde, îl repezi sarcastic Arlene Berkowski. Asta nu înseamnă însă că sînt într-atît de autodistructivă încît să o fac.

— Dă drumul televizorului, Arlene, rosti Kelly Jordan, cu ochii la ceas, în vreme ce străbătea încăperea în direcția unuia dintre monitoare, pe care-l porni. Ai un televizor la îndemînă, nu-i așa?

— Nu văd ce...

— E doar o mică demonstrație a posibilităților noastre tehnice, urmă Kelly, dulce. Urmărește oricare dintre canalele care preiau în direct emisiunile StarNet.

Reveni lîngă biroul lui Eddie, luă în mînă telecomanda și începu să schimbe canalele. Se opri cînd dădu de KLAX, unde se transmitea, se pare, un documentar preluat de pe StarNet despre o invazie de alge în Strîmtoarea Long Island.

— Noi controlăm orizontala, noi controlăm verticala ecranului, bolborosi fata. Cinci... patru... trei... doi... unu...

— Ce dracu'...? mugi Eddie.

Povestea cu algele fu întreruptă și ecranul se umplu de dansatori îmbrăcați în costume multicolore indiene, scîrțîind într-o limbă care suna a hindi. Apoi, un crainic cu burnuz, parcă împietrit, turuind în arabă. În sfîrșit, un buletin meteo în chinezește.

— Ce naiba se întîmplă? urlă glasul lui Arlene Berkowski din receptor.

— Vă vom reda acum controlul asupra imaginii, rosti Kelly Jordan, pe același ton lugubru. Dar această revenire ar putea fi temporară.

„... Accesul în zonă a fost interzis navelor de pescuit și de agrement...”

La cîteva clipe după ce emisiunea normală a rețelei StarNet revenise pe ecran cu încheierea poveștii cu invazia de alge, Eddie realizase mecanismul șmecheriei. Nu era nevoie să fii un geniu tehnic pentru a-l pricepe.

Antena parabolică de pe acoperiș era orientabilă. Warren – oricine-ar fi fost acesta – putea să înregistreze emisiunile unor posturi arabe, indiene sau chinezești, retransmițîndu-le apoi în rețeaua StarNet prin propriile-i emițătoare.

Arlene Berkowski se prinsese și ea de șmecherie.

— Drăguț, comentă ea. Și trebuie să recunosc că a suprapune gunoaiele alea peste emisiunile *noastre* necesită un dram de pricepere. Oamenii noștri ar avea, probabil, nevoie de o zi sau două pentru a-și da seama cum să vă taie macaroana, dar dacă vă închipuiți că...

— Dacă nu faceți ceea ce v-am cerut, i-o reteză Horst, trebuie să recunoașteți că nu veți fi în stare să transmiteți decît ceea ce vom dori noi, vreme de ore întregi.

— Iar Warren a găsit și un canal porno italian de toată frumusețea! adăugă Kelly, cu o satisfacție perversă.

— Uite ce e, copii, poate c-ar trebui să vă fac morală pentru ceea ce faceți, dar cotele de audiență au fost superbe în timpul ultimei voastre apariții, rosti Arlene Berkowski, cu o răbdare greu pusă la încercare. Am vrea în consecință al naibii de mult să transmitem ceea ce veți face la ora unsprezece, păstrînd obișnuitul nostru aranjament de exclusivitate, așa încît voi pune încercarea voastră de șantaj pe seama naivității și o voi trece cu vederea. Dacă refuzați să cădem de acord, indiferent ce veți face la ora unsprezece, va fi un non-eveniment.

— Non-eveniment? se miră Horst.

— Nici măcar nu se va transmite pe post.

— Nu ne puteți împiedica să retransmitem emisiunea noastră către satelitul vostru, așa cum v-am demonstrat mai devreme, o contrazise Horst. Iar expertul nostru tehnic este convins că, de acolo, va fi floare la ureche să transmită legătura mai departe, către CNN și celelalte mari rețele, cu ajutorul emițătoarelor voastre.

— S-ar putea să poată face asta; s-ar putea să nu o poată face, replică sec Berkowski. N-are importanță. CNN-ul și celelalte rețele nu vor transmite nimic, căci vor fi pe deplin conștiente că le-am da în judecată de să le meargă fulgii dacă ar face-o. Am solicita despăgubiri monstruoase, daune morale plus sumele încasate din publicitate pentru cîte două ore în jurul orei de emisie.

— Ați uitat că deținem mijloacele necesare pentru a distruge acest post de televiziune dacă nu ne îndepliniți toate cererile, izbucni Horst.

— Iar voi ați uitat că nimeni nu va vedea chestia asta dacă mai insistați să

ne dați peste nas, replică Berkowski, cu răutate. Ca să nu mai vorbim de faptul că, în acest fel, s-ar rezolva și mica noastră problemă cu pirateria... N-am dreptate?

Eddie ascultase schimbul de replici cu o neliniște ce creștea din clipă în clipă. Acum, neliniștea se preschimbase în exasperare; nu era o exasperare lipsită de teamă, dar ascultîndu-i pe acești amatori cum încercau să ducă cu vorba o profesionistă, avînd drept miză *viața sa*, nu mai putu suporta și izbucni, la rîndul său:

— Arlene, așteaptă o clipă, te rog, da?! rosti el, trecînd-o pe linia de așteptare. Avem ceva de lămurit aici...

Horst își apucă arma, împlîntîndu-i țeava în pieptul lui Eddie. Pe chip i se citea nu atît furie, cît surpriză.

— Dă-i drumul, omoară-mă acuma, ce mai aștepți? îi spuse Eddie. Sau, dac-ai să binevoiești să mă asculți vreme de numai un minut, poate că vom trece cu toții de noaptea asta, vii și nevătămați...

Horst nu-și coborî arma, dar surpriza ultragiată de pe chipul său lăsase locul unei expresii amuzate.

— Ei? întrebă el, calm.

— V-ați vîrît într-un cerc vicios din care nimeni nu poate ieși învingător, începu Eddie. StarNet dispune de posturi afiliate în aproximativ fiecare zonă de piață majoră din țară. Dați naibii porcăria asta și nu mai încercați să îi siliți să distribuie emisiunea voastră concurenței. Lăsați-le exclusivitatea.

— Și de ce, mă rog? vru să afle Horst.

— De ce? Fiindcă Berkowski nu glumește. Chiar dacă ați putea controla satelitul lor îndeajuns de mult timp pentru a retransmite emisiunea CNN-ului și rețelelor, nimeni altcineva decît posturile afiliate la rețeaua StarNet n-ar îndrăzni să o difuzeze, căci rețeaua ar avea, din punct de vedere economic, toate șansele de a cîștiga procesul împotriva celor care ar face-o.

Bineînțeles că mai exista încă un motiv, își dădu seama Eddie. Dar nu era unul de natură să-i impresioneze pe acești oameni. Poate că era o nebunie să-i pese, în aceste împrejurări, de cifra de afaceri a postului, dar era convins că toată această poveste reprezenta subiectul cel mai tare din cariera sa și, în consecință, era contrar principiilor sale de jurnalist să renunțe la o asemenea exclusivitate.

— Uite, ce-ar fi să mă lăsați *pe mine* să negociez? propuse el. Am să o calmez și o să vă obțin dreptul de retransmitere în fiecare segment al pieței mediatice americane. Haideți, ce naiba, doar n-o să murim cu toții fiindcă voi țineți morțiș ca CNN-ul și rețelele să nu-și piardă din audiență?

— Poate că ai dreptate... rosti Horst, încet.

— Și-apoi, oricum nu va mai fi nimeni treaz la est de Munții Stîncoși pentru a urmări emisiunea în direct, turui Eddie. Vreți o arie cît mai largă de public, poate că aș reuși să obțin pentru voi retransmiterea înregistrărilor emisiunii.

Haideți, lăsați-mă măcar să încerc și, dacă nu vă place tîrgul pe care-l voi încheia, n-aveți decît să aruncați totul în aer mai tîrziu. Ce-aveți de pierdut?

De astă dată, ascultîndu-i argumentele, Horst zîmbi. Ridică din umeri și-i făcu semn către telefon cu țeava armei.

— Arlene...? începu Eddie.

— Tu ești, Franker? mormăi Berkowski. Nu sînt obișnuită să fiu trecută pe linia de așteptare.

— Da, eu sînt, Arlene, confirmă Eddie. Îmi cer scuze, dar am stat de vorbă cu interlocutorii mei și am ajuns la o soluție care-ți va conveni de minune.

— Chiar așa? făcu Berkowski, neîncrezătoare.

— Comandoul Armatei Verzi a consimțit, în cele din urmă, să acorde rețelei StarNet exclusivitatea...

— Nu zău?!

— ...În schimbul cîtorva condiții.

— Care ar fi acestea?

— Uite ce e, știm amîndoi că unsprezece noaptea nu-i oră de vîrf decît pe Coasta de Vest...

— Mie-mi spui?!

— ...Dar asta mi-a dat o idee, pe care le-am sugerat-o și celor de-aici. Poți păstra exclusivitatea transmisiei în direct, dar numai cu condiția că vei vinde înregistrările tuturor solicitanților, fără discriminări.

— Oooh... gînguri Arlene. Mai spune, Eddie, mai spune...

— Mîine, acesta va fi un subiect de interes național, iar noi vom dispune de singurele înregistrări oficiale, ca să zic așa. Afiliații rețelei StarNet își vor primi exclusivitatea prin transmisiunea în direct, așa încît nu veți încălca nici un contract vînzînd mîine dimineață înregistrările pe piața liberă. KLAX primește șaptezeci și cinci la sută din încasări, iar voi douăzeci și cinci la sută. Ce zici, Arlene?

— Zic că procentajul trebuie să fie invers.

— Hai, Arlene, nu mai face mofturi! La urma urmei, noi sîntem cei ce-și pun fundul la bătaie. Șaizeci și cinci la treizeci și cinci îți convine?

— Ar putea apărea dificultăți de ordin juridic din toată povestea asta, Eddie, replică Berkowski. Le rezolvăm noi și căpătăm șaizeci și cinci de procente din încasări.

— Juma'-juma'.

— Șaizeci-patruzeci.

— Batem palma, exclamă Eddie. Mi-a făcut plăcere să discut cu tine.

— Frumoasă tîrguială, spuse Kelly Jordan, admirativ, după ce Eddie așezase receptorul în furcă.

— Ești de acord și tu, Horst? întrebă Eddie, măsurîndu-l atent pe Klingerman. Ți se pare un tîrg avantajos?

— Da, cu excepția unui mic amănunt, răspunse Klingerman. Indiferent ce s-ar întîmpla, emisiunea trebuie să fie difuzată și în Los Angeles. Chiar dacă poliția va întrerupe transmisiunile postului KLAX, StarNet va trebui să cedeze transmiterea în direct unui alt post local.

— Să vindem reportajul propriei noastre răpiri concurenței, chiar pe segmentul nostru de piață? răcni Eddie.

Kelly Jordan izbucni în rîs.

— Nu vă faceți griji degeaba, domnule Franker, spuse ea. Așa ceva nu se va întîmpla. E doar o mică poliță de asigurare. Ei, dar cred că e timpul să stau nițel la taclale cu sticleții de la Centrul Parker...

Cine pe cine păcălise? se întrebă Eddie, în timp ce-i întindea receptorul și apăsa butonul pentru a-l apela pe Calderon la numărul convenit.

Kelly Jordan se așeză pe marginea biroului, jucînd puțin teatru de dragul publicului ei restrîns.

— Vă salut, căpitane Calderon, aici Kelly Jordan, Ministrul Informațiilor în cadrul Comandoului Armatei Verzi. Dumneavoastră sînteți?

— Da, doamnă.

— Căpitane, am dezbătut cu atenție înțeleptele dumneavoastră sfaturi și am fi dispuși să luăm în considerare posibilitatea eliberării ostaticilor în schimbul unei concesii mărunte din partea dumneavoastră.

Îi făcu un semn cu ochiul lui Eddie, zîmbindu-i descumpănitor.

— Iată o veste bună, doamnă Jordan... cu condiția ca solicitările dumneavoastră să fie rezonabile.

— Nu cerem luna de pe cer, căpitane. Dacă ne garantați că nu veți întrerupe emisiunea postului, vom elibera ostaticii la începutul buletinului de știri de la ora unsprezece, înainte de a transmite orice altceva. Vi se pare o condiție îndeajuns de rezonabilă, căpitane Calderon?

De ce naiba rînjea ca o pisică de Cheshire?

— Da, doamnă.

De ce încuviința Klingerman din cap atît de mulțumit?

— Desigur, pentru a fi convinși că vă veți ține de promisiune, vom reține patru dintre ostatici ceva mai mult timp: echipa știrilor, alcătuită din Toby Inman, Heather Blake și Carl Mendoza, precum și pe directorul postului, Edward Franker.

Răspunsul veni după cîteva clipe de tăcere:

— Va trebui să discut propunerea dumneavoastră cu superiorii mei, spuse Calderon, apoi închise.

Desigur, hotărîrea fusese deja luată, realiză Eddie. Eliberarea majorității ostaticilor în schimbul abținerii de la o acțiune pe care, în stadiul respectiv, oricum nu ar fi întreprins-o, din teamă, era o învoială cum nu se putea mai bună.

Kelly Jordan așeză receptorul în furcă, coborî de pe birou și-și reluă locul

pe scaunul pliant, lîngă Klingerman.

— Ingenioasă stratagemă, rosti Eddie.

Oamenii aceștia erau mai inteligenți decît păreau la prima vedere, și mai bine organizați. Era o constatare deopotrivă înspăimîntătoare și liniștitoare.

Kelly Jordan îi răspunse cu un zîmbet.

— Nu mai ingenioasă decît a dumneavoastră, domnule Franker, spuse ea, dulce.

— Oricum aveați de gînd să îi eliberați pe toți, în afară de noi patru, nu-i așa?

— Bineînțeles, încuviință Klingerman. E mult mai ușor pentru un grup ca al nostru să supravegheze patru ostatici, în loc de trei duzini. Iar valoarea lor tactică e aceeași, la urma urmei.

— N-ați vrea să-mi spuneți totuși ce se va întîmpla după eliberarea ostaticilor?

Klingerman privi către Jordan. Fata clătină din cap abia perceptibil.

— Ar însemna să stricăm surpriza, nu credeți? se strîmbă ea.

— Am să vă spun un singur lucru, interveni Klingerman, brusc însuflețit. Obiectivul nostru e înfrîngerea Referendumului Seawater. Și vom reuși să-l îndeplinim printr-o singură acțiune revoluționară.

Lui Eddie nu-i plăcuse rezonanța frazei lui Horst, sau poate expresia de pe chipul acestuia cînd o rostise. Ceilalți îi observară neliniștea.

— Nu vă faceți griji, domnule Franker, vă pot promite de pe-acum un singur lucru, rosti Kelly Jordan, cu o stranie crispare în glas. Va fi un spectacol de televiziune pe cinste!

22:56

— Mulțumește-te să citești ce-am scris acolo, închipuindu-ți că e o emisiune obișnuită, și totul va fi în regulă, îl sfătui Kelly Jordan.

— Sigur că da, cum să nu, nici o problemă, ca într-o emisiune obișnuită, îngăimă Toby Inman nervos.

Carl Mendoza se afla la dreapta lui, iar Heather Blake la stînga, prompterul în fața sa, la nivelul ochilor, sistemul de două camere de luat vederi, geamul cabinei de control în partea opusă a studioului, reflectoarele de filmare aprinse, monitorul pe care rulau reclamele, toate erau la locul lor, ca într-o emisiune obișnuită.

Cu cîteva diferențe minore...

Ca de exemplu cei doi operatori, ce fuseseră înlocuiți de un individ cu figură de arab și de un punkist jegos purtînd o jachetă de piele, o freză tip creastă de un stacojiu violent și o mulțime de podoabe cromate, amîndoi avînd pistoalele-

mitralieră atîrnate pe umăr. Alți doi teroriști controlau cabina de mixaj. Eddie Franker era și el de față, așezat pe un scaun pliant în unghiul mort al camerei, iar Jordan și Klingerman se postaseră în spatele acestuia, cu mitralierele Uzi ațintite către cei din studio...

22:57

— Crezi că vom scăpa cu bine, Toby? șopti Heather Blake, jucînd rolul ingenuei înspăimîntate pentru cei care-i păzeau.

Toby Inman se cam înverzise și, se pare, era chiar mai îngrozit decît voia să pară Heather, care, la rîndul ei, era speriată, nu glumă.

Nu că ar fi avut motive să îl condamne pentru asta... Deocamdată cel puțin, ea și Carl nu trebuiau decît să stea acolo ca niște momîi; el, în schimb, avea să intre în bătaia puștii, la propriu, fiind obligat să citească textul pregătit de teroriști, păstrîndu-și totodată aparența profesionistă.

Heather știa, atît din proprie experiență, cît și din trei sferturi de secol de filme horror de categorie B, că afișarea spaimei de către o blondă tînără și frumoasă era cel mai bun antidot împotriva fricii pentru un bărbat, trezindu-i instinctul protectiv și provocîndu-i orgoliul masculin pînă în punctul în care, indiferent ce anume simt cu adevărat, mai toți masculii se simt obligați să facă pe eroii sau măcar să-și păstreze cumpătul.

Stratagema funcționa, la prima vedere. Toby se strădui să schițeze un zîmbet chinuit, îi făcu cu ochiul și reuși chiar să rostească o vorbă spirituală:

— Nu-ți face griji, Heather, spuse el. Privește partea bună a lucrurilor: avem ocazia să ne facem în continuare meseria!

22:58

Inițial, atunci cînd Klingerman și Jordan își făcuseră apariția în cantină, anunțînd că aveau să elibereze cea mai mare parte a ostaticilor la ora unsprezece, păruse a fi o veste bună. Ceva în tonul lor îl împiedicase însă pe Carl Mendoza să răsufle ușurat. Starea sa de spirit nu se amelioră deloc atunci cînd auzi urmarea anunțului, cum că aveau de gînd să îi rețină în continuare pe Inman, Heather, Franker și pe el însuși.

Acum, văzînd ce păreau aceștia să aibă de gînd și în ce fel voiau să-și pună planurile în aplicare, spaima care încolțise în sufletul lui Carl se acutiză.

Era convins că, indiferent ce-și puseseră în minte oamenii aceștia, se pregăteau pentru o acțiune pe termen lung. Nu veniseră aici doar pentru a prelua controlul asupra postului de televiziune, ci pentru a-l menține în continuare în stare de funcționare.

Cel puțin doi operatori. Doi indivizi în cabina de control, care păreau că știu ce fac. Carl nu se implicase niciodată prea mult în latura tehnică a meseriei sale, dar se afla de destulă vreme la KLAX pentru a-și da seama că era posibil să menții postul în stare de funcționare și, totodată, să-i păzești intrările, cu numărul de oameni pe care îi mobilizase Comandoul Armatei Verzi.

Nu erau doar oameni înarmați, ci și profesioniști din punct de vedere tehnic. Nu numai că erau capabili să preia controlul asupra postului, ci și să-l conducă mai departe, să continue emisia.

Cu ce scop?

Și cîtă vreme aveau să mai tolereze autoritățile o atare situație?

23:00

Pe ecran:

„Aici KLAX, urmăriți știrile de la ora unsprezece, cu Toby Inman, Heather Blake și Carl Mendoza!”

Toby Inman pare destul de palid și ușor descumpănit, însă, cu această mică excepție, crainicul familiar al știrilor de la KLAX rostește o introducere impecabilă.

„La începutul știrilor de astă-seară, ăăă... noi înșine... Mai exact, situația ostaticilor de aici, de la KLAX, unde un grup ecologist de acțiune intitulat Comandoul Armatei Verzi a preluat controlul asupra postului. După... După negocieri cu Departamentul de Poliție din Los Angeles, Comandoul Armatei Verzi a acceptat să elibereze cea mai mare parte a personalului, cu excepția directorului Edward Franker, a crainicei meteo Heather Blake, a reporterului sportiv Carl Mendoza și ăăă... a mea, în schimbul unor asigurări din partea primăriei și a Departamentului de Poliție că acestei transmisiuni i se va permite să continue...”

Imagine ușor tremurată a intrării principale în clădirea KLAX, dintr-un unghi lateral: unul cîte unul, cîte doi, apoi cîte trei, angajații încep să iasă din clădire. Camera îi urmărește pe primii ieșiți cum coboară cu pași șovăitori cele cîteva trepte, apoi încep să se grăbească – dar nu prea tare – în timp ce traversează parcarea către cordonul de poliție.

Comentariul suprapus al lui Toby Inman:

— Ne cerem scuze pentru orice probleme tehnice care ar putea să apară, însă acest... ăăă... reportaj a fost realizat de către operatorul Comandoului Armatei Verzi, folosind propriul echipament de filmare...

Un individ își face apariția în capul scărilor. Poartă o pereche de blugi spălăcită, bocanci Wellington murdari și o vestă galbenă umflată ce seamănă cu o vestă de salvare, pe deasupra unei cămăși roșii. Camera focalizează, după mai multe ezitări dizgrațioase, asupra bustului individului.

Chipul bărbatului arată îngrozitor. Pielea îi e pergamentoasă, aproape verzuie, pătată de bube roșiatice cu aspect de eczeme, și pare lipită direct pe oasele craniului. Cîte un smoc cenușiu de păr se mai zărește ici-colo pe scalpul descuamat. Ochii strălucitori de febră țintesc furioși spre camera de luat vederi, din adîncul orbitelor negre.

O mînă, aparent cea a cameramanului, se ivește pentru o clipă în cadru, aranjînd mini-microfonul agățat la gulerul cămășii roșii. Poate că e doar un gest de efect. Poate că nu.

— Numele meu e Anthony Ellingwood, rostește el cînd mîna se retrage. Glasul îi e răgușit, abia audibil, dar plin de mînie cu greu stăpînită. Am fost tehnician la uzina nucleară de desalinizare din largul Long Beachului...

Intervenție a lui Toby Inman:

— Mă auziți, domnule Ellingwood? Sînt Toby Inman...

Ellingwood își duce mîna la mini-difuzorul din urechea dreaptă, apoi o lasă în jos și începe să se joace nervos cu ceva aflat în interiorul vestei.

— Mda, vă aud.

Vocea lui Toby Inman:

— Pentru telespectatorii noștri, e bine să precizăm că este vorba de... ăăă... uzina-pilot demonstrativă pentru Proiectul Seawater, nu-i așa?

— Mda, uzina asta demonstrează ce s-ar întîmpla dacă acea catastrofă de lanț de desalinizare ar fi pînă la urmă construit.

O imagine secționată destul de jalnică, Ellingwood aflîndu-se în jumătatea dreaptă a ecranului, iar Toby Inman la stînga. Culorile din jumătatea lui Ellingwood sînt ceva mai palide decît cele din jumătatea lui Inman, imaginea tehnicianului tremură nesigur, iar linia care desparte cele două jumătăți e vizibil albăstrie și oscilează.

Nici Toby Inman nu arată prea grozav. Privește direct spre operator, dar expresia îi e împietrită, nici măcar nu clipește. E evident pentru orice profan că nu face decît să citească de pe teleprompter un scenariu pe care nu l-a repetat.

— Ăăă... vă reamintim, dragi telespectatori, că subiectul despre care discutăm acum este... ăăă... cel în privința căruia vă veți exprima votul peste două zile, Propunerea Numărul Șaptesprezece, de finanțare a proiectului Seawater, în urma căruia urmează a fi construite opt reactoare nucleare pe platforme marine fixe, în largul coastei, între San Diego și Moro Bay, cu scopul alimentării unor uzine de desenilizare... pardon, de *desalinizare* a unor cantități uriașe de apă, care ar urma să pună capăt secetei prelungite...

— Da, chiar așa, Propunerea Numărul Șaptesprezece, îi ține isonul Ellingwood, pe un ton plin de sarcasm. Complexul agroindustrial al proprietarilor de terenuri își pune curul la bătaie fiindcă în statul acesta n-a mai rămas pic de apă freatică de supt. Așa încît nu le-a mai rămas decît să construiască niște mașinării,

pe spinarea acelorași fraieri care le-au vîndut proprietățile din deșert pe care, în visele lor, sperau că le vor putea iriga la nesfîrșit!

Anthony Ellingwood ocupă acum întreg ecranul, o figură cadaverică animată de o furie ce-l face parcă să vibreze, preschimbîndu-i ochii în raze laser ale morții negre.

— Dați-ne un căcat de douăzeci și cinci de miliarde de dolari din banii contribuabililor, spun ei, și vom salva California de secetă! Dați-ne bani și lăsați-ne în pace, și vom face din Sahara un paradis!

Toby Inman îi întrerupe tirada:

— Dar avem nevoie de apă...

— Avem nevoie de apă! Sigur că avem nevoie de apă! Avem nevoie de apă fiindcă aceiași harpagoni tîmpiți și lipsiți de principii care se laudă acum că vor pune capăt secetei construind reactoare nucleare la preț de *angro* în largul unei coaste zguduite de cutremure au fost cei care au adus seceta pe capul nostru, convingînd patruzeci de milioane de cretini ca dumneata că Sahara poate fi transformată într-o suburbie, iar San Joaquin Valley într-o oază, în care fiecare își va putea construi o piscină în curtea din spate!

Vinișoare purpurii pulsează pe fruntea verzuie, stropi de salivă împroașcă obiectivul camerei de luat vederi, ochii se holbează din peșterile adînci care sînt orbitele. Anthony Ellingwood are ceva din înfățișarea unui monstru de film horror, dar felul în care se abandonează urii oarbe e și mai înspăimîntător.

Toby Inman întreabă:

— Dar s-au dat asigurări că platformele vor fi protejate împotriva șocurilor, nu-i așa? Iar reactoarele vor fi izolate în carcase ce ar pluti, în cazul în care pilonii de susținere ai platformelor s-ar rupe...

— Absorbție hidraulică a șocurilor? Containere de siguranță plutitoare?! Iisuse, ce mai tromboane! Sîntem în *California*, oameni buni, stăm pe o bucată de stîncă ce e gata să se desprindă de continent și e atît de crăpată de parcă însuși King Kong i-ar fi tras una cu barosul!

Din nou, imaginea separată amatoristic, cu Toby Inman în partea stîngă a ecranului, belind ochii la teleprompterul de pe care-și citește întrebările fără pic de jenă, în loc să-l privească pe Ellingwood, care pare a-l privi țintă de dincolo de linia albastră tremurată care-i desparte.

— Dar reactorul de la Long Beach funcționează fără probleme de... un an de zile? Chiar și după ultimul cutremur din octombrie anul trecut care... ăăă... a fost estimat la patru virgulă două grade pe scara Richter...

— Exact! exclamă Ellingwood, ironic. Un cutremur de o magnitudine absolut obișnuită în California, care nici măcar n-a meritat să fie menționat înaintea unui zemos atac al coioților la știrile postului vostru de trei lulele! Și totuși, chiar și atît a fost de-ajuns pentru a da gata mormanul de rahat construit de

scîrțari! Unul dintre pilonii de susținere a alunecat, fără să se prăbușească, ceea ce a provocat fisurarea scutului intern de mîna a doua. Dar capsula-container a rezistat și un singur lucrător a fost ucis.

Toby Inman nu privește nici acum în direcția potrivită, din punctul de vedere al imaginii video, dar în vocea lui poate fi detectată o nuanță de reală surprindere, emoție adevărată, nu bla-bla citit de pe teleprompter.

— Dar nu s-a raportat nici o victimă, morți sau răniți! Nu s-a anunțat nici cea mai mică scurgere de radiații...

— Sigur că nu, boule! Ce crezi, chiar ar fi dispuși să recunoască faptul că nu sînt în stare să facă față nici măcar unui cutremur de mică amploare? Asta i-ar putea trezi la realitate pe votanți. Le-ar putea încolți în minte o cît de vagă idee despre ceea ce s-ar putea întîmpla în cazul unui cutremur serios, în momentul în care ar fi opt astfel de mușuroaie de rahat în funcțiune: ar exploda ca tot atîția pepeni uriași radioactivi!

— Dar de unde ați aflat toate aceste...

O imagine de prim-plan a lui Anthony Ellingwood, cu pumnii strînși, osoși, ca de bătrîn, pielea lui cenușie căpătînd o ușoară nuanță purpurie, în vreme ce urlă înspre operator cu vocea-i hîrîită și inegală:

— Fiindcă lucrătorul ucis am fost chiar eu! Aveți în față un mort!

Brusc, un calm supranatural îl ia în stăpînire:

— Am reușit oare să vă captez în sfîrșit atenția? întreabă el cu o voce de gheață, după care privește țintă spre cameră, un răgaz îndelungat de tăcere. Idioților, încerc să vă vorbesc de cînd am aflat că am fost mințit!

Din nou, imaginea separată. De astă dată, mulțumită unor reglaje efectuate în cabina de control sau, poate, din pură întîmplare, imaginea lui Toby Inman se află nas în nas cu cea a lui Ellingwood, dînd iluzia unui contact vizual real.

— Ați fost mințit?

— Nu-ți face griji, Tony, n-a fost decît o expunere minoră, așa mi-au spus doctorii companiei. Nici nu ne-ar trece prin minte să-ți oferim un concediu medical plătit integral pe durată nedefinită și nici o excursie de trei săptămîni în Maui dacă nu ne-am fi gîndit la lunaticii care militează împotriva centralelor nucleare, care ar fi gata să facă din țînțar armăsar dacă ar afla de această avarie minoră. Ar asmuți șacalii din presă pe urmele tale și-ar fi în stare să facă un asemenea scandal, cu mințile lor ignorante, încît ar distruge întregul proiect și ne-am pierde cu toții slujbele.

— N-ați bănuit nimic, în momentul în care vi s-a oferit acel concediu medical pe termen nedefinit?

— Eu? Eram doar un amărît de tehnician. Cu siguranță n-aș fi scos o vorbă față de nimeni care să-i poată ajuta pe militanții antinucleari să-mi sufle slujba. Însă, dacă șefii mei erau îndeajuns de paranoici încît să mă trimită în Hawaii,

lăsîndu-mă apoi să lenevesc acasă, plătindu-mi salariul întreg și o serie de prime suplimentare, tocmai ca să-mi țin gura... Doar nu eram tîmpit să refuz?

— Unii ar putea considera aceasta drept o formă camuflată de mituire, domnule Ellingwood, îi atrage atenția Toby Inman.

— Sigur c-a fost mituire, recunoaște Ellingwood imediat. Și, cîtă vreme totul mi s-a părut în regulă, am acceptat, de ce nu? Doar mă plăteau ca să fac un lucru pe care l-aș fi făcut oricum, ca să-mi păstrez slujba! Mai întîi mi-au spus că voiau să aștepte pînă cînd ecourile cutremurului aveau să se stingă în presă, apoi că nu voiau decît să-i țină pe troglodiții ecologiști departe de mine pînă după adoptarea Propunerii Șaptesprezece prin referendum.

— Și i-ați crezut?

— De ce nu? Era adevărul gol-goluț. Mă plăteau tocmai ca să stau pitit. M-au mințit doar în privința motivațiilor lor.

Din nou, prim-plan cu Anthony Ellingwood, în aparență calm, dar vizibil fierbînd de furie pe dinăuntru.

— Dacă starea mea ar fi luat-o la vale mai încet, dacă nu m-aș fi simțit din ce în ce mai rău, în vreme ce ticăloșii ăia îmi repetau că totul era în ordine, dacă n-aș fi apelat în cele din urmă la niște medici din afară, dacă m-ar mai fi putut trage pe sfoară pînă după votare, ar fi reușit să scape basma curată, rostește el, ridicînd tonul și mărind cadența cuvintelor, pe măsură ce înșiră ce-are de spus.

Credeau că vor scăpa, pînă în ultima clipă. „N-are să te creadă nimeni”, îmi spuneau. „Nimeni n-ar da publicității o vorbă din toate astea”. Și au avut grijă să nu mintă, de astă dată. Ziarele sau posturile de televiziune nu s-ar fi atins de un astfel de subiect. Nici măcar postul vostru blestemat n-ar fi scos un cuvînt despre asta. Cu toții mi-au spus că avocații lor nu i-ar lăsa. M-au crezut doar cei din Coaliția Militanților Anti-Nucleari, dar nici unul dintre voi, ticăloșilor, nu era dispus să discute cu niște lunatici ecologiști de felul lor! Dacă ei n-ar fi avut legături cu Kelly Jordan și dacă acest Comando al Armatei Verzi n-ar fi fost dispus să se sacrifice pentru adevăr...

Ellingwood tace. Vreme de cîteva secunde, se lasă o liniște stranie, în timp ce el așteaptă o replică scrisă dinainte la care să reacționeze. Da, așa e, căci atunci cînd Inman intervine, pare din nou a citi de pe teleprompter.

— De ce... ăăă... de ce v-am da crezare, domnule Ellingwood? În fond, e vorba doar de... ăăă... cuvîntul dumneavoastră împotriva autorităților Proiectului Seawater, a presei și a oamenilor politici din acest stat! Și n-ați recunoscut oare adineauri că ați acceptat să fiți miruit... pardon, mituit...?

— Cine vede, crede. Priviți-mă cu atenție și spuneți-mi în față că nu arăt ca un mort ambulant! replică Ellingwood. De ce credeți că au trecut la măsuri de forță atunci cînd și-au dat seama că intenționam să dau totul în vileag, cînd minciuna lor a devenit evidentă? De ce credeți că, în cele din urmă, am fost dispus

să apelez la niște teroriști care erau gata să ia cu asalt un post de televiziune, doar pentru a-mi expune moaca hidoasă?

Camera se retrage, filmîndu-l în întregime pe Ellingwood, care face o reverență, strîmbîndu-se, imagine perfectă a unui mort viu.

— Așa veți arăta și voi cînd va exploda unul dintre mușuroaiele de rahat, fraierilor! Aveți întrebări?

Ellingwood începe să coboare scările, trecînd prin dreptul operatorului.

— Cînd vor încerca să vă explice că nu am fost expus la o doză mortală de radiații și că proiectul lor e absolut sigur, cereți-le să vă explice și de ce am făcut *asta*! strigă el, ajungînd la baza treptelor.

Se întoarce și pornește cu spatele prin parcare, îndepărtîndu-se încet de clădire; operatorul pare a fi uitat să-și focalizeze obiectivul, iar Ellingwood se preschimbă într-o pată nedefinită.

Se oprește.

Imaginea se focalizează de îndată pe Anthony Ellingwood, care își face cruce, ridică privirea spre cer și își vîră o mînă sub vesta umflată. Prim-plan cu Ellingwood în culmea furiei, imagine mărită la maximum, atunci cînd acesta vorbește din nou:

— Nu-i lăsați pe acești ticăloși să facă întregului stat ceea ce mi-au făcut mie! strigă el, cu o privire pierdută, ridicîndu-și mîna liberă strînsă pumn. Respingeți blestematul de Proiect Seawater! Salvați-vă! Iată votul meu împotriva Propunerii Șaptesprezece! E rîndul vostru să votați!

Camera pare a se retrage, oferind o imagine a lui Anthony Ellingwood din cap pînă-n picioare. Acesta respiră adînc, închide ochii...

...o explozie de flăcări roșii-portocalii umple ecranul...

...în sunetul unui enorm bubuit ca de tunet...

...care întrerupe microfonul...

...stingîndu-se în ecouri din ce în ce mai înfundate...

...în vreme ce camera continuă să transmită imaginea fumului grețos ce se risipește deasupra petei negricioase de pe asfaltul parcării, rămasă acolo unde, cu o clipă mai devreme, se afla un om.

A DOUA ZI

00:19

Vechi fumător înrăit sau nu, cu siguranță că inima mea e într-o stare mult mai bună decît credeam, se gîndi Eddie Franker, ținîndu-și răsuflarea în vreme ce Horst Klingerman îi făcea semn să intre în propriul birou, amenințîndu-l cu arma.

Bătrînul său „ceasornic” rezistase fără nici o problemă în timp ce privise cum Anthony Ellingwood se aruncase în aer. Fusese apoi condus în cantină, împreună cu Inman, Heather și Mendoza, după încheierea buletinului de știri. Fuseseră ținuți acolo o vreme, fără să știe ce soartă le rezerva viitorul imediat. E drept, bătăile inimii i se acceleraseră atunci cînd Klingerman își făcuse apariția și, fără vreun cuvînt, îl smulsese dintre ceilalți, împingîndu-l afară, pe culoar. Dar, oameni buni, cine n-ar avea măcar o ușoară strîngere de inimă dacă ar fi ales dintr-un grup de ostatici de către un terorist înarmat care nu arată de parcă lucrurile merg conform celor mai bune planuri ale oamenilor și șoarecilor?!

Pe de altă parte, plămînii erau cei care lăsau de dorit. Klingerman îl tîrîse încoace într-un ritm care îl făcuse să gîfîie. Nu putuse nici măcar să întrebe ce se întîmplase și să mențină în același timp un ritm destul de susținut pentru a evita ca țeava armei lui Klingerman să-i atingă spinarea. La drept vorbind, date fiind circumstanțele, nici măcar nu ținea morțiș să afle.

Mînat de perversitatea viciului, primul lucru pe care-l făcu de îndată ce Horst trînti ușa în urma sa fu să pescuiască o țigară și să și-o aprindă, înainte chiar de a se prăvăli în fotoliu.

Expiră, gemînd de plăcere, apoi inspiră adînc, trăgînd în piept de astă dată mai mult aer decît nicotină.

— Ei? reuși el să articuleze.

Abia atunci o observă pe Kelly Jordan, care se afla de cealaltă parte a biroului, ținînd receptorul telefonului ridicat din furcă.

— Căpitanul Calderon insistă să stea de vorbă cu unul dintre ostatici, îl lămuri ea. În împrejurările actuale și luînd în considerare ceea ce știm cu toții despre Departamentul de Poliție din Los Angeles, am considerat, domnule Franker, că ar fi mai bine să-i facem pe plac.

Horst Klingerman rămăsese în picioare.

— Vorbește cu el, porunci el, vizibil iritat, în timp ce Kelly așeză receptorul în furcă și apăsă pe butonul pentru difuzor. Îți vei exprima deplinul dezacord față de poziția sa.

— Chiar așa? mormăi Eddie.

Kelly Jordan îi rînji, deloc liniștitor.

— Sigur că da, întări ea, pe un ton sarcastic.

— Calderon? întrebă Eddie. Sînt Eddie Franker.

— Sînteți teafăr, domnule Franker? vru să afle Calderon; se străduia din răsputeri să mențină un ton neutru. Ne puteți confirma că nici unul dintre colegii dumneavoastră n-a fost rănit?

— Da, sîntem cu toții bine-mersi, dacă se poate spune așa, încuviință Eddie.

— E vorba însă de o situație care ar putea să nu mai dureze prea mult, căpitane Calderon, interveni Klingerman, amenințător. Vă avertizez, poziția pe care o adoptați e întru totul inacceptabilă pentru Comandoul Armatei Verzi.

— Ce dracu' se întîmplă aici? se trezi Eddie întrebînd.

Trecură cîteva clipe de tăcere, iar cînd Enrico Calderon vorbi din nou, vocea lui căpătase o intonație oarecum mecanică, neliniștitoare.

— Mi s-a ordonat să-i informez pe cei care v-au capturat că s-a decis întreruperea emisiunilor KLAX.

Frumoasă întorsătură din condei, gîndi Eddie, sumbru.

— Iar eu i-am amintit căpitanului că atît eu, cît și Kelly avem posibilitatea de a detona, în orice moment, explozibilul plasat în această clădire, replică Klingerman, așezîndu-se într-unul dintre fotoliile din fața biroului, în raza de recepție a microfonului telefonului. Intenționăm să facem exact acest lucru, în cazul în care transmisiunea va fi întreruptă.

— Sînt perfect conștient de ceea ce intenționați să faceți, la fel ca și superiorii mei, replică Enrico Calderon, iar glasul lui părea de-acum și mai constipat. Și, deși eu personal găsesc amenințarea dumneavoastră cît se poate de credibilă, se pare că treptele ierarhice superioare sînt de altă părere.

— Demonstrația lui Anthony Ellingwood nu li s-a părut îndeajuns de credibilă? spuse Klingerman pe un ton sinistru, schimbînd priviri pline de subînțeles cu Kelly Jordan. Mai vor și alte dovezi? Ar vrea să împușcăm unul dintre ostatici și să-i aruncăm cadavrul de pe acoperiș?

— Uite ce e, căpitane, se alintă ironic Kelly Jordan, noi sîntem drăguți și-i vom lăsa pe *ei* să aleagă care dintre ostatici va fi cel executat.

— Vă rog, domnișoară...

— ...Să nu cumva să fac vreo prostie? Atunci nu ne siliți să facem una! Nu forțați nota, oameni buni, nu ne faceți să spunem ceea ce știți prea bine că n-ați vrea să auziți!

— Amenințările suplimentare nu-și au rostul în această situație, domnișoară, interveni Calderon, pe un ton exagerat de politicos.

Cînd unul dintre cei mai buni polițiști din Los Angeles începea să

vorbească așa, era mai rău decît atunci cînd un omolog de-al său din New York dădea ochii peste cap și-ncepea să toarne înjurături. Pînă în acest moment, Eddie fusese prea înspăimîntat pentru a îndrăzni să intervină în discuție. Acum însă era prea înspăimîntat ca să mai tacă.

— Ascultă, Calderon, oamenii ăștia vorbesc cît se poate de serios, interveni el. Nu faceți nimic ce i-ar putea stîrni!

— De astă dată, nu poliția din Los Angeles e cea care amenință cu folosirea forței! spuse Calderon, pe același ton mieros-muzical ce contrasta cu vorbele sale.

Eddie ridică o privire imploratoare către Klingerman, trecîndu-și arătătorul prin dreptul gîtului, în semn că intenționa să întrerupă această convorbire. Horst ridică din umeri, apoi încuviință.

— Uite ce e, căpitane, trebuie să închid, dar vă vom contacta cît mai curînd, rosti Eddie, pe un ton ce se voia calm. Vă rog însă, vă rog din suflet, nu luați nici o decizie înainte de a sta din nou de vorbă. E-n regulă?

Fără să aștepte primirea unui răspuns care s-ar fi putut să nu-i placă, închise telefonul.

— Aș putea să-ți spun și ție același lucru, dacă nu mi-ar fi teamă că ai să-mi zbori creierii pentru asta, i se adresă el lui Klingerman, cu o intonație ce se voia plină de umor negru.

Klingerman îi răspunse cu o privire înghețată.

— O stratagemă retorică, nimic mai mult, rosti el sec. Vă asigur că nu vom recurge la violență decît în cazuri de forță majoră, ca ultimă soluție.

— Iar soluții sînt destule, nu vă mai bateți căpșorul, domnule Franker, adăugă Kelly Jordan.

— Uite ce e, începu Eddie. N-am de unde să știu cît de departe veți merge și, după cum ați observat, nici nu țin morțiș să aflu. Îi cunosc însă prea bine pe polițiștii din acest oraș și știu sigur că voi afla cît de departe sînt *ei* dispuși să meargă, dacă veți continua să-i amenințați așa.

— Avem motive să credem altceva, îl întrerupse Klingerman.

— Ceea ce vreți voi e ca acest post să-și continue emisia, nu? urmă Eddie. Ei bine, și eu vreau același lucru. În primul rînd fiindcă e postul meu de televiziune, iar în al doilea rînd fiindcă e curul meu în joc!

Pîndi cu coada ochiului reacția lui Klingerman.

— Ai putea spune că, în acest moment, nutrim interese de clasă comune, completă el. Nu-i așa?

— Aș putea asta dacă aș fi marxist, replică Klingerman pe un ton egal, deloc dispus să cedeze.

— Păi, eu nu sînt, iar dacă-mi acordați cinci minute, vă voi demonstra în ce fel putem să obținem ceea ce dorim cu toții și să facem și niște bani, folosindu-

ne de bătrînul capitalism exploatator. Eddie ridică din umeri: Dacă nu vă surîde ce fac, puteți întrerupe conversația în orice moment, nu-i așa?

Fu rîndul lui Klingerman să ridice din umeri, cu un surîs disprețuitor abia schițat. Eddie formă numărul celor de la StarNet, fără să aștepte altă încuviințare. Primi legătura cu Arlene Berkowski înainte de a-i fi terminat de pronunțat numele de familie.

— Iisuse, Eddie, a fost...

— Eu vorbesc, tu mă asculți, Arlene, o repezi Eddie. Au de gînd să ne închidă legătura cu releul local și apoi vor face presiuni și asupra voastră, pentru a ne tăia legătura cu satelitul.

— Comisia Federală pentru Comunicații ne-a somat deja...

— Ai vorbit cu ei?

— A trebuit să-i mint că sînt la budă.

— Arlene, trebuie să mă ajuți. Blochează-i!

— Nu pot să fac una ca asta, Eddie. N-am autoritatea necesară. Doar consiliul de administrație ar putea...

Eddie simți cum mintea îi funcționa la capacitate maximă. Dumnezeu să-l aibă-n pază, dar întreaga situație îi dădea o senzație euforică, de parcă ar fi avut corpul inundat de adrenalină și timpul s-ar fi comprimat. Iisuse, nu se mai simțise atît de tînăr de ani de zile!

— E ora de culcare, acolo, la voi, nu-i așa, Arlene? Bănuiesc că sînteți cu toții rupți de oboseală. Nu crezi c-ar fi timpul ca toate persoanele cu funcții de răspundere să dea o fugă pînă acasă pentru a trage un pui de somn?

Răspunsul fu o îndelungată tăcere.

— Acum, că tot ai adus vorba, să știi că sîntem cu toții extenuați, rosti Arlene într-un tîrziu, pe un cu totul alt ton. Bănuiesc că băieții de la Comisia Federală n-au nimic chiar atît de important de spus încît să nu poată aștepta pînă dimineață... Sau poate chiar pînă la prînz... după o noapte ca asta, nu ne-ar strica niște somn în plus, am făcut cu toții ore suplimentare cît pentru un an întreg...

— Așa e, Arlene, noapte bună! încheie Eddie.

— Ce naiba faci? întrebă Kelly Jordan atunci cînd Eddie așeză receptorul în furcă.

— Ne rezolv problemele, îi răspunse Eddie. Cît trăiești, înveți, fetițo! Și viceversa, sper...

Apoi îl sună din nou pe Calderon, străduindu-se să gîfîie a ușurare cît mai convingător, ceea ce, în împrejurările date, nici nu era chiar atît de greu de simulat.

— Uite ce e, Calderon, am parlamentat nițel cu acești amabili domni, și-ai face bine să mă crezi că am dat tot ce-am putut din mine. I-am convins s-o lase mai moale, dacă ești și tu dispus să faci același lucru. Au fost de acord să nu mă împuște și să nu-mi arunce cadavrul în poala ta ca să demonstreze că sînt serioși,

atîta vreme cît tu n-ai să scoți stația din priză pînă la noi ordine.

— Mă îndoiesc că posed autoritatea necesară pentru a lua o astfel de decizie, domnule Franker, răspunse Calderon, nesigur.

— Atunci vorbește cu cineva care o are, înainte să mă ucidă ăștia! izbucni Eddie. Sau ești pregătit să devii țapul ispășitor în caz că își pierd răbdarea? Spune-le că tocmai ți-ai folosit talentul incredibil de negociator și ai reușit să eviți uciderea unui ostatic, că situația s-a schimbat și că aștepți, în consecință, noi ordine.

— Mda... presupun că ar fi... prudent... să acționăm așa, dată fiind situația, recunoscu Calderon. Trebuie totuși să vă avertizez că nu vom reuși decît să amînăm inevitabilul.

— Noi nu ne grăbim, cîtă vreme nu vă grăbiți nici voi, replică Eddie sec și închise.

00:39

— Ce crezi că-i fac lui Eddie... adică domnului Franker? întrebă Heather Blake în șoaptă.

— Cine? murmură Toby Inman, privind spre celălalt capăt al barului, către paznici. Tipii ăștia sau Comisia Federală?

— Ha-ha, foarte amuzant! mormăi Carl Mendoza, luînd încă un pumn de fructe uscate din punga de pe masă.

— Replica mea nu se voia amuzantă, spuse Toby. Ai idee cîte regulamente am încălcat în seara asta?

— Un individ s-a aruncat în aer ca un hamburger în timp ce-l intervievai, iar ție-ți arde de încălcarea regulilor Carlin?

Toby se încruntă exasperat către Mendoza, dădu ochii peste cap, apoi privi spre stînga, încercînd să-i dea de înțeles colegului său că nu era cazul să deschidă subiectul în prezența fetei.

— Important e că, aproape sigur, Eddie e teafăr. Cel puțin nu cred că indivizii ăștia i-au făcut ceva, urmă Toby. Klingerman și Jordan l-au chemat probabil ca să-i convingă pe cei din Comisia Federală și pe polițiști să nu ne scoată din priză...

Mendoza închină, ridicînd paharul cu Coca Cola pe care și-l luase de la automat.

— Că frumos le mai știi zice, spuse el.

Ce naiba să mai faci atunci cînd omul căruia tocmai îi luai un interviu se sinucide cu explozibili, iar tu mai ai încă patruzeci de minute de emisie de acoperit?

O asemenea eventualitate nu fusese luată în considerare de nici unul dintre

cursurile de jurnalistică pe care Toby le urmase la LSU. Aici, în lumea reală, lucrurile decurseseră cam așa: tehnicienii din Comandoul Armatei Verzi aflați în cabina de control recuplaseră teleprompterul la transmisiunea StarNet, iar Klingerman și Jordan, cu gesturi amenințătoare făcute cu țevile armelor, îi dăduseră de înțeles că era spre binele său să inspire adînc, să se preschimbe într-un zombie profesional și să citească știrile ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic.

Așadar, buletinul informativ de la ora unsprezece continuase de parc-ar fi fost o zi obișnuită, iar minutele trecură asemeni veacurilor pînă la unsprezece și cincizeci și opt, cînd genericul de încheiere pusese capăt chinurilor sale.

Toby găsise o singură soluție pentru a rezista vreme de patruzeci de minute: privise țintă spre camera de luat vederi, prin transparența ecranului prompterului, ca în transă, și citise știrile ca și cînd în lume n-ar fi existat decît obiectivul camerei, curgerea lină a cuvintelor și gura sa.

Cînd totul se termină, cînd Toby își îngădui, în sfîrșit, să părăsească transa de mașinărie cititoare de știri, Jordan și Klingerman plecaseră, înlocuiți de o femeie pe nume Helga și de un tip ce-și zicea Paulo, care îi mînară pe cei patru ostatici înspre bar.

Două dintre mesele din centrul încăperii fuseseră împinse într-o parte, către intrarea în toaletă, făcînd astfel loc pentru saltelele pneumatice care fuseseră deja umflate și aliniate pe podeaua scorojită – erau patru, semn bun, ce demonstra că nu-l luaseră cu ei pe Eddie pentru a-l împușca ori a-l supune vreunei alte grozăvii.

Helga și Paulo trîntiră fără menajamente pe una dintre mese cîteva pahare de plastic, un bidon cu apă și o pungă cu alune și fructe uscate. Apoi își ocupară locurile pe scaunele așezate de-o parte și de cealaltă a ușii, fără a le fi adresat altceva decît mormăituri și gesturi.

— Chiar crezi că Eddie e teafăr? întrebă Heather, vădit îngrijorată pentru boșorog.

— Cel puțin la fel de teafăr ca noi, Heather, îi răspunse Toby. N-ai observat că prietenii noștri au pregătit patru saltele pentru micuța petrecere în pijamale pe care ne-au pus-o la cale?

Heather se mai lumină întru cîtva la față. Pescui un pumn de uscături din punga din care abia ciugulise pînă atunci și începu să mestece de zor.

La rîndul său, Toby se servi și începu să mănînce, nu atît fiindcă i-ar fi fost foame, ci fiindcă asta îi oferea o scuză pentru a evita conversația.

La drept vorbind, deși era aproape convins că teroriștii nu-i făcuseră nimic lui Franker, n-ar fi vrut să fie în pielea directorului în aceste clipe dacă aceștia îi ceruseră într-adevăr să-i convingă pe cei din Comisia Federală, pe polițiști și pe naiba știe cine să nu întrerupă emisiunile postului KLAX.

La urma urmei, Mendoza avea dreptate. „A scoate din priză” fusese într-

adevăr o expresie prost aleasă.

...Căci în mintea lui Toby stăruia acum scena finală a unui vechi film alb-negru, văzut mai demult, într-o noapte de insomnie.

Warren Beatty interpreta rolul unui actor ratat, ce intrase în conflict cu mafia. Se trezise prizonier într-un club de noapte, pe scenă, orbit de lumina unui reflector. Nu putea să vadă cine se afla în sală, dar știa că nu putea fi decît mafiotul care-i dorea pieirea. Iar filmul se încheia cu eroul turnînd glumă după glumă, țintuit în lumina acelui reflector orbitor, glasul său răsunînd în încăperea pustie, știind că totul se va sfîrși atunci cînd nu-și va mai aminti nici o poantă, ori cînd cel care-l asculta se va plictisi...

... Știind că, atunci cînd reflectorul va fi scos din priză, îl vor termina.

00:58

Eddie Franker avea senzația stranie a unei întoarceri în timp, în vremurile cînd era mai tînăr. Stătea tolănit în scaun, legănîndu-se încoace și-ncolo, ținînd în mînă receptorul telefonului cu maiestatea unui potentat citadin, luînd la rost un politician care nu era în măsură să-i răspundă cu aceeași monedă.

— Unul dintre oamenii ăștia tocmai s-a sinucis în direct, boule! urlă el în receptor. Asta chiar nu-ți dă de bănuit că nu glumesc deloc?!

E drept, spectatorii săi îl țineau sub amenințarea armelor, o amenințare cît se poate de reală, dar situația evoluase în chip straniu înspre un soi de conlucrare, care nu ținea seama de statutul lor de temniceri și, respectiv, de ostatic.

— Tocmai aici e buba, domnule Franker, argumentă procurorul general. Nu ne putem permite... vreau să zic... nu cînd printre spectatori s-ar putea afla și copii... Comisia Federală pentru Comunicații... Sînt convins că mă înțelegeți...

— Să te înțeleg? Pe *tine*, Kwan?! Dar ce zici de situația în care mă aflu *eu*, băi, cap de pulă!? Chiar în clipa asta am în fața ochilor țevile a două mitraliere, aflate în mîinile unor oameni pe care *tu* îi calci pe bătături!

Era o oarecare doză de exagerare în spusele sale. În realitate, Horst și Kelly erau așezați în fotoliile din fața biroului său, cu armele în poală. Departe de a se simți „călcați pe bătături”, îl urmăreau cum își făcea numărul, iar pe chipurile lor se putea citi chiar o anume admirație față de viclenia bătrînului ogar de presă.

Eddie chiar rînjea la Kelly. De ce nu? Cum să nu se bucure puțin de situație, atîta vreme cît, deși se afla la un pas de moarte, ea îi permitea să-l facă pe procurorul general al Californiei bou și cap de pulă!?

Eddie nu fusese deloc surprins atunci cînd nu Calderon, ci un om politic fusese cel care îi telefonase, cu toate că nu se așteptase ca respectivul politician să fie plasat atît de sus în ierarhia statului. Deși, la urma urmei, de ce nu?

Poate c-ar fi ajuns în cele din urmă el însuși pînă la George Kwan, care,

într-un clasament obiectiv al politicienilor, era un ticălos de teapă medie. Obișnuita clică agroindustrială îi finanțase obișnuita campanie electorală cu surle și trîmbițe. Apoi, cu excepția ocaziilor reprezentate de execuții, afaceri criminale răsunătoare și evenimente mondene, Kwan, ca orice procuror general de stat care n-are ambiții politice superioare și nici nu reprezintă un candidat credibil pentru vreun alt post mai acătării, se mulțumea să stea deoparte, văzîndu-și de ale lui.

Luînd în considerare faptul că, de cinci minute încoace, Eddie nu-l scosese din cretin congenital și ticălos și cap de pulă, calmul glacial de care dăduse dovadă Kwan fusese de-a dreptul impresionant, semn că, poate, deși nu o rostise cu glas tare, politica pe care era silit să o respecte nu-i convenea.

Eddie aruncă o privire spre monitor. Teroristul care preluase îndatoririle omului din cabina de control transmitea în prezent un rahat dezgropat din cinematecă, un film intitulat *Noaptea iepurelui*.

Asta îi furniză lui Eddie o idee... Lucrurile erau pe cale de a se aranja...

— Uite ce e, Kwan, dac-ai să dai în clipa asta drumul la televizor, ai să bagi de seamă că postul KLAX transmite un film science-fiction de mîna a paișpea despre niște iepuri ucigași, rosti el. Știu că nu-i o emisiune menită să ridice nivelul de cultură al maselor, dar categoric e ceva cu totul lipsit de semnificație politică...

Cîteva clipe de tăcere.

— Și ce-i cu asta? întrebă George Kwan, prudent.

— Așteaptă nițel, îi ceru Eddie și îl trecu pe linia de așteptare.

I se adresă lui Klingerman:

— Încerc să cîștig timp: o să îi spun tipului ăstuia că, dacă nu ne întrerup transmisia locală, am fi dispuși... mă rog, ați fi dispuși să nu transmiteți decît filme vechi și seriale de comedie, pînă cînd... pînă cînd... Mă rog, cît o fi să fie, încheie Eddie, ridicînd din umeri.

— Pînă la știrile de la șase, mîine dimineață, spuse Klingerman.

Horst îi aruncă o privire plină de subînțeles lui Kelly, care-i răspunse cu un surîs demn de pisica de Cheshire.

— Oricum, nu plănuiserăm nimic... *interesant* pînă atunci, adăugă Kelly Jordan.

— Cred că am reușit să obțin o soluție de compromis care să ne convină tuturor, îi spuse Eddie procurorului general. Astfel vom avea cu toții timp să ne gîndim la ce e de făcut. KLAX nu va transmite decît filme și emisiuni de divertisment în reluare, iar voi nu veți închide releul în timpul ăsta.

— Numai o clipă, îi ceru procurorul general lui Eddie, fiind rîndul acestuia să fie trecut pe linia de așteptare.

— Acum, n-ai vrea să ne explici și nouă ce faci? rosti Horst Klingerman, cu o blîndețe în care se putea totuși ghici o amenințare voalată.

— Mda, avînd în vedere că *noi* sîntem teroriștii, iar *tu* ești ostaticul, cred

că n-ar strica să ne pui la curent.

— Încerc să mențin KLAX în emisie. Încerc să cîștig un răgaz.

— N-am luat cu asalt postul ăsta de televiziune doar de dragul de a transmite filme cu monștri, îl întrerupse Kelly. Mîine la șase intrăm din nou în direct, iar asta nu se negociază.

— Ba dimpotrivă, fetițo, îi replică Eddie. Tocmai asta încerc eu să negociez.

Clipa cerută de George Kwan se prelungi în cîteva minute lungi, pline de încordare.

— Ei... Noi... Eu sînt de acord cu propunerea făcută, îngăimă acesta, atunci cînd reveni în sfîrșit pe recepție. Dar... ăăă... ar mai fi ceva. Am fost... informați că postul KLAX e în continuare în legătură directă cu emițătorul satelitului StarNet...

— Și? întrebă Eddie.

— Am vrea să întrerupeți această legătură, spuse procurorul general.

Eddie se trezi clătinînd vehement din cap către Klingerman, chiar în vreme ce acesta îi răspundea în același fel.

— Nici vorbă! i-o reteză Eddie procurorului general. Asta e polița de asigurare de care dispun ei. Dacă ne decuplați de la releul local, vor trece în direct, pe rețeaua StarNet, și...

— Am reușit să obținem deja un ordin al Comisiei Federale pentru Comunicații, care interzice rețelei StarNet retransmiterea către abonații săi a oricăror programe furnizate de KLAX.

— Și-atunci, care-i problema cu legătura noastră?

O pauză mai lungă.

— Ei bine, din anumite motive, se pare că nu reușim să luăm legătura la telefon cu nici una dintre persoanele învestite cu autoritate de la StarNet...

— Zău...? căscă Eddie. Păi, ce să zic, e cam patru dimineața pe Coasta de Est, așa încît nu m-aș mira ca băieții de-acolo să se cam fi dus la culcare... Și mie mi se cam termină bateriile. Așa că ce-ar fi să lăsăm lucrurile așa cum sînt, să încercăm să tragem și noi un pui de somn, și să mai discutăm mîine dimineață?

Ținu o vreme receptorul în mînă, aruncă o privire spre Kelly și Horst, rînji, apoi îl așeză în furcă.

01:17

Legănată de sforăiturile egale ale lui Toby Inman și ale lui Carl Mendoza, Heather Blake plutea într-o stare crepusculară, la limita somnului, cînd un zgomot neașteptat o făcu să tresară, aruncînd-o fără menajamente în starea de trezie. Vreme de o clipă, venindu-și în fire în bezna unei încăperi nefamiliare, nu știu

unde se afla și ce se întîmplase...

Apoi, ceața se limpezi.

Zăcea întinsă, complet îmbrăcată, pe o saltea pneumatică așezată pe pardoseala barului din incinta KLAX. Zgomotul care o trezise fusese cel al ușii deschizîndu-se. În lumina venită de pe culoar, zări trei siluete, dintre care una i se păru cunoscută.

— Eddie! Domnule Franker! Sînteți teafăr?

Eddie Franker se împletici nesigur către saltelele pneumatice, bîjbîind în întuneric printre mesele aranjate altfel decît le știa. Toby și Carl se treziră și ei, buimăciți.

— Da, totul e în ordine, Heather, șopti Eddie, constatînd apoi că toți colegii săi se treziseră.

Se trînti pe salteaua rămasă liberă, lîngă Heather. Toby și Carl se ridicară în capul oaselor, încă amețiți. Stăteau cu toții într-un cerc aproximativ, cu capetele aplecate spre centrul acestuia, asemeni unor fetișcane ce schimbă confidențe în întuneric, la o petrecere în pijama.

— Ei? făcu Carl, curios.

Eddie privi peste umăr în direcția ușii. Urmărindu-i privirea, Heather observă că indivizii ce-l aduseseră pe Eddie plecaseră, iar paznicii își reluaseră locurile pe scaunele așezate de-o parte și de alta a ușii închise.

O vreme, cei patru priviră în tăcere către paznicii aflați de cealaltă parte a încăperii. Deși nu le distingea fețele, Heather știa că și aceștia își aveau privirile ațintite către ei.

— Vă deranjează dacă stăm de vorbă? rosti ea într-un tîrziu, mimînd cît putea de bine afectarea inocentă a unei gîsculițe.

— Faceți ce vreți, cîtă vreme nu încercați să plecați, îi răspunse o voce feminină marcată de un ușor accent german.

— Mulțumesc, ciripi gureșă Heather-gîsculița.

— Bitte sehr.

Eddie Franker îi aruncă o privire surprinsă, pe care ea mai mult o ghici în semiobscuritate.

— Așadar, sîntem cu toții vii și nevătămați, iar postul emite în continuare, începu el. Chiar în clipa asta, o haită de iepuri uriași însetați de sînge mărșăluiesc pe ecranele telespectatorilor.

— Cum?

— Sînt prea extenuat ca să vă mai pot da acum amănunte. Am încheiat însă un tîrg: vom rămîne în viață și vom continua să transmitem filme vechi și reluări, pînă cînd...

— Pînă cînd... *ce*? întrebă Toby. Pînă *cînd*?

Eddie Franker oftă.

— Cel puțin pînă mîine după-amiază, la știrile de la ora șase. Cred și sper că va fi așa.

Gemu și se prăbuși pe saltea, rostogolindu-se într-o rînă.

— Pînă-n zori, mormăi el. Oricum, e timp destul pentru ca un om bătrîn ca mine să-și împlinească somnul.

— Ce se va întîmpla la șase? vru să afle Toby.

— Ce s-a întîmplat de fapt în...

— Nu vedeți că-i stors de puteri? îi repezi Heather. Lăsați-l să doarmă. Cu toții avem nevoie de puțină odihnă.

Eddie nu răspunse. După cîteva mormăieli de neînțeles, Carl și Toby se întinseră și ei, adormind la loc aproape instantaneu. Cîteva minute mai tîrziu, Heather putu să audă serenada sforăiturilor ciudat de liniștitoare ale unui trio masculin. Carl Mendoza sforăia asemeni unui contrabas, ținînd ritmul. Toby Inman intervenea cînd și cînd, cu sforăieli de tenor, iar Eddie șuiera contrapunctic pe nas, asemeni unui flaut.

Vreme îndelungată, Heather rămase singura trează, în beznă, obosită, dar nefiind în stare – sau nevrînd, poate? – să adoarmă. Pe ecranul minții, își urmărea gîndurile și reacțiile, înotînd asemeni unor pești exotici într-un acvariu.

Mi-e teamă? Bineînțeles, cine n-ar fi înspăimîntat! Sînt entuzismată de ceea ce mi se întîmplă? Se pare că da. Te pomenești chiar că-mi place?

Gîndul ăsta chiar că era asemeni unei creaturi stranii, iar Heather îl întoarse pe toate părțile, pînă cînd somnul o cotropi.

„Să vezi un film, să trăiești într-un film”, spusese odată un teoretician al cinematografiei; pentru Heather, cuvintele acestea nu însemnaseră mare lucru atunci cînd le citise, și bănuia că nu avuseseră vreo semnificație deosebită nici pentru cel ce le rostise.

Dar acum însemnau altceva pentru ea.

Zăcînd în întuneric, păreau a exista cel puțin patru Heather. Exista Heather cea din lumea reală, a cărei viață era într-un pericol cît se poate de tangibil. Exista o altă Heather, cea trează și conștientă în întunericul încăperii, care privea totul ca și cum ar fi urmărit un film. Exista o a treia Heather, Heather-actrița, care juca rolul gîsculiței de la buletinul meteo luată ostatică de teroriști.

În fine, percepea vag existența celei de-a patra Heather, cea care dicta acțiunile lui Heather-actrița, studiind întîmplările acestei zile chiar și acum, cînd era pe punctul de a adormi: rece, detașată, plină de ambiție, calculîndu-și fiecare mișcare. În clipa asta, această latură inedită a propriei personalități chiar o înspăimînta în oarecare măsură.

„Să trăiești într-un film, să vezi un film...”

La limita dintre trezie și somn, într-un fel pe care nu putea să-l înțeleagă pe deplin, aceste cuvinte păreau a sintetiza înțelepciunea necesară supraviețuirii.

14:35

Eddie Franker se tolăni în fotoliul ergonomic, trăgînd cu sete din țigară, așteptînd ca telefonul să înceapă să sune. Horst se plimba încoace și-ncolo prin încăpere, aruncînd din cînd în cînd cîte o privire pe fereastră, spre polițiștii adunați în parcare și dincolo de baricadele aflate de cealaltă parte a Sunset Boulevard. Kelly se trîntise cu nonșalanță pe canapea și-și sorbea liniștită cafeaua, cu picioarele ridicate pe birou.

— Ce naiba o tot amînă? izbucni Horst, iritat.

— Sînt o mulțime de bani puși în joc, iar mînuirea lor durează, îl lămuri Eddie. Dar nu-ți face griji, Horst, treaba e ca și bătută-n cuie, sînt la mîna noastră.

— A *noastră*? se miră Kelly, privindu-l pieziș pe Eddie din spatele paharului de plastic.

Eddie ridică din umeri.

— A ta, a mea, a StarNetului, explică el, sorbind la rîndu-i din ceașca de cafea. După cum spuneau unii dintre colegii mei în anii șaizeci, jurnalismul participatoriu îți poate aduce tovarăși de drum chiar mai stranii decît politica.

Care reporter nu-și dorise măcar o dată să fie răpit, să fie implicat într-o afacere de răsunet, avînd în minte mirajul unui premiu Pulitzer? Însă nici măcar în cele mai sălbatice vise ale tinereții sale de reporter entuziast Eddie Franker nu se închipuise implicat într-o situație atît de stranie precum era aceasta.

Oricine își poate imagina cum ar reacționa dacă s-ar trezi luat ostatic; cine n-a văzut la televizor cum decurg asemenea situații? Te sperii, îți faci curaj, te dai rotund, ești ucis sau ești salvat, ajungi în toate ziarele și apoi dispari din memoria tuturor, după acel sfert de oră de celebritate de care vorbea cîndva Warhol...

Însă nici una dintre poveștile cu ostatici, adevărate sau inventate, nu-l pregătise pe Eddie pentru ceea ce se întîmpla acum, pentru ceea ce făcea aici.

După mai puțin de douăzeci și patru de ore de la începerea întregii tărășenii, nu se putea gîndi la acești doi puștani altfel decît la „Kelly” și „Horst”. Aveau încă armele asupra lor, dar încetaseră de mult a le flutura pe sub nasul lui. El preluase conducerea în calitate de negociator, iar ei nu se opuseseră. Tot nu știa ce urmăreau de fapt, dar îi ajuta cît putea să-și atingă scopul, atîta vreme cît acesta coincidea cu propriile sale intenții, acelea de a menține postul în emisie și pe toți colegii săi vii și nevătămați.

Nu, nu era așa-numitul Sindrom Stockholm. Nu începuse să se identifice cu cei ce-l capturaseră și cu siguranță era departe de a fi dependent de ei din punct de vedere emoțional.

Cum să fi apucat să se lege de ei? Nu știa despre ei mai nimic.

Puseseră stăpînire pe postul de televiziune. Constituiau un soi de grupare ecologisă extremistă. Erau îndeajuns de isteți și de bine organizați pentru a menține

postul de televiziune în funcțiune. Fuseseră îndeajuns de norocoși, de șmecheri sau de nemiloși – sau poate toate acestea la un loc – încît să fi găsit un ins destul de disperat pentru a fi dispus să se sinucidă în direct, servind astfel scopurilor lor.

Dar asta era cam tot ceea ce știa Eddie despre Comandoul Armatei Verzi. Tot ceea ce știa despre Kelly Jordan și Horst Klingerman era că fata părea a fi americancă, iar el european, din vreo țară în care se vorbea germana, olandeza ori vreun dialect scandinav.

Cu toate acestea, între ei se înfiripase o relație pe care Eddie se îndoia sincer c-ar fi putut-o găsi în vreun manual – o relație pragmatică, profesională, de lucru, între agresori și cel capturat, o relație bazată, oricît ar fi părut de cinic, pe interesul reciproc.

Eddie dormise ca un prunc pînă pe la zece, se trezise țeapăn după atîta somn pe o amărîtă de saltea pneumatică întinsă pe podea ca la cercetași, luase micul dejun (niște uscături New Age dintr-o pungă de plastic), băuse o cafea oribilă de la automat, iar apoi se dezmorțise lent înainte de a începe noua zi.

Horst și Kelly nu se grăbiseră să-l cheme în birou pentru a vorbi la telefon pînă către începutul după-amiezii, pe la vreo trei, ora la care pînă și cel mai tras de coadă prînz lua sfîrșit pe Coasta de Est.

În California însă, cei de la departamentul de poliție din Los Angeles, procurorul general și guvernatorul, plus autoritățile federale pentru care aceștia erau purtători de cuvînt nu păreau a fi dormit deloc, și nu se arătau deloc veseli.

Indiferent în numele cui o făcea, tot George Kwan era la telefon.

— Unde-ați fost? întrebă el. De ore întregi încerc să vă dau de urmă. În plus, nici la StarNet n-am reușit să dau de cineva care să ocupe o funcție de răspundere.

— Am dormit. Ce credeai? C-am stat atîrnat cu capul în jos de vreo grindă, ca un liliac ori vreun politician? mormăi Eddie, spre amuzamentul lui Kelly.

La celălalt capăt al firului, replica lui fu întîmpinată de o tăcere prelungită.

— Nu ești pe deplin sincer, nu-i așa? rosti procurorul general cu glasul marcat de o anume răceală. Le-ai spus să evite să stea de vorbă cu noi, nu?

Eddie îl lăsă să fiarbă o vreme în suc propriu.

— Domnule Franker...?

— E o chestiune de interese, Kwan, catadicsi el în cele din urmă să-i răspundă. StarNetul n-are nici un interes în a sta de vorbă cu voi, fiindcă nu le convine deloc ceea ce le-ați spune. Pe de altă parte, nici eu nu am nimic de cîștigat dacă vă las să decuplați postul de la releu, căci asta ne-ar aduce la un pas de moarte.

— Nu dumneata ești cel care hotărăște, Franker! îl repezi Kwan.

— Așa o fi? Uite ce zic eu, Kwan... Dă-mi o jumătate de oră și îți garantez

că Arlene Berkowski, ori poate chiar vreun știab mai mare de la StarNet va răspunde apelurilor voastre. Atunci vom vedea cine ce hotărăște. E-n regulă?

Închise fără să mai aștepte răspunsul și sună la StarNet, unde evident că i se făcu imediat legătura cu Arlene Berkowski.

— Nu-i putem ține deoparte la nesfîrșit, Eddie, se plînse aceasta. Telefoanele sună întruna aici.

— Pe cine anume nu puteți ține deoparte, Arlene?

— Comisia Federală, FBI-ul, Departamentul de Justiție, ba chiar și alții care mi-au spus că mai bine nu le știu numele. Faxurile revarsă întruna maldăre de note și mandate; celor din compartimentul nostru juridic li s-au făcut sfincterele cît gămălia: se pare că, de îndată ce le vom răspunde, ne vor obliga să vă tăiem legătura cu satelitul și cu rețeaua.

— Crezi?

— Bineînțeles!

— Dar nu vă pot obliga, de fapt. Nu-i așa, Arlene?

— Nu pot, pe naiba! Întregul guvern...

— Vreau să spun că nu o pot face ei înșiși, nu-i așa? Nu vorbesc de o obligație legală, explică Eddie. KLAX dispune de propriul său generator și de combustibil suficient pentru a-l menține în funcțiune cîteva zile, așa că, dacă nu iau cu asalt clădirea, nu pot întrerupe legătura cu satelitul. Și nu vă pot împiedica să deșertați în rețea ceea ce vă transmitem, decît dacă se hotărăsc să doboare satelitul vostru cu un laser!

— Eddie! Revino la realitate! Există somații, ordine ale tribunalului, mandate...

— Și există Primul Amendament, Arlene. În cele din urmă, nimic din hîrțoagele lor nu are o bază legală. Eu știu asta și o știi și tu. Mai mult, și ei știu.

— Dar...

— Nici un „dar”! Îi trimiți la dracu’. O poți face, fiindcă, dacă despici firul în patru, ei nu au nici o cale acceptabilă din punct de vedere politic prin care să vă poată trage la răspundere dacă voi vă hotărîți să vă ștergeți la cur cu hîrțoagele lor. Ce pot să facă? Să vă aresteze? Să vă distrugă satelitul? Sub ce motiv? Fiindcă v-ați exercitat drepturile conferite de Primul Amendament? Ei vă bombardează cu somații și mandate, voi le răspundeți cu mandate de interdicție, iar, dac-o fi să fie, Curtea Supremă va ajunge să facă ordine peste vreo cinci ani în haosul creat.

— Ai cît de cît idee care ar fi costurile unor acțiuni în justiție...

— Ai cît de cît idee ce-ar însemna pentru StarNet transmiterea în continuare a poveștii noastre?

— S-a luat în discuție și acest subiect, încuviință Arlene Berkowski, pe un cu totul alt ton. Există condiții în care chiar și costul acțiunilor juridice ar putea fi acceptabil. Am avea însă nevoie de exclusivitate...

— Dar o aveți deja!

— Vorbesc de exclusivitate *absolută*, Eddie! i-o reteză Arlene, iar în glasul ei Eddie detectă entuziasmul crescînd, un soi de foame, aproape o putu vedea salivînd de plăcere.

— Exclusivitate mondială, preciză ea. Totală. CNN-ul și restul marilor rețele nu vor avea acces nici măcar la înregistrări. BBC-ul, francezii, ZDF-ul, toți vor fi nevoiți să cumpere imaginile direct de la StarNet, sau nu vor avea deloc imagini.

— Iisuse, Arlene, da' știu că nu glumiți...

— Miză mare, risc mare, profitul mare, Eddie. Dacă treaba asta ține îndeajuns de mult, va însemna pentru noi, respectînd proporțiile, cam ce-a însemnat Războiul din Golf pentru CNN. Poate că nu-i vorba de o poveste fel de importantă, dar, datorită factorului uman implicat, creșterea cotelor de audiență va fi cu atît mai semnificativă, cu cît nimeni nu va putea să transmită nici măcar înregistrări anterioare a ceea ce se întîmplă acolo, la voi. Iar Hildebrandt nu va repeta greșeala lui Turner. Dacă ne hotărîm să o facem, *noi* vom controla totul. Dacă guvernul încearcă să intervină, îl împroșcăm cu rahat de nu se vede!

— Și care-i partea noastră?

— Procentul obișnuit pentru retransmisii, inclusiv din drepturile de difuzare la nivel mondial. E destul pentru a face din KLAX cel mai bogat post independent din lume, dacă afacerea se prelungește o săptămînă.

— Pare a fi o ofertă pe care n-o putem refuza.

— Așadar, facem tîrgul, Eddie?

— Facem tîrgul, Arlene.

— Încă ceva, Eddie, adăugă Arlene Berkowski. Uite, poate c-ai putea încerca să le explici asta celor care vă țin ostatici... Vreau să zic că... Dacă au de gînd să mai facă ceva spectaculos... ceva în genul chestiei cu Ellingwood... Am prefera să se întîmple în jurul orei opt, la voi, pentru a beneficia de ora de maximă audiență, la nivel național...

Eddie rămase cu gura căscată. În fața unei asemenea enormități nu-i mai rămînea nimic de zis, așa că închise telefonul.

— Vorbea serios? exclamă Kelly. Dacă avem de gînd să facem vînt vreunui ostatic de pe acoperiș sau să ne aruncăm dracului în aer cu toții, ar vrea să o facem în așa fel încît ei să fie siguri că vom beneficia de maximă audiență?

Eddie rînji, sardonic.

— Bun venit în lumea spectacolului! zise el.

Kelly gemu. Horst nu gustă gluma.

— Cinismul occidental nu încetează a depăși orice așteptare, mormăi el, proțăpit în fața lui Eddie.

În ciuda mitralierei care-i atîrna neglijent pe umăr și a vestei doldora de

explozivi, era întruchiparea perfectă a inocenței scandalizate.

— Să nu facem noi primul pas, îl sfătui Eddie. În felul acesta, nu vor cuteza să ne întrerupă transmisia.

Așa sperase Eddie. Trecuseră însă aproape două ore de la ultima conversație cu George Kwan. Kelly continua să soarbă calmă în răstimpuri din cafeaua ce se răcise de mult, însă pașii lui Horst deveniseră din ce în ce mai agitați, pe măsură ce trecea timpul, și...

Telefonul începu să sune.

Eddie înșfăcă receptorul.

Horst își încetă brusc mișcarea de du-te-vino.

Kelly își lăsă deoparte cana de cafea și se ridică.

Eddie apăsă pe butonul pentru difuzor.

— Kwan? întrebă el.

— Sînt Elton Carswell, director adjunct al Biroului Federal de Investigații, domnule Franker, se auzi o voce seacă pe care Eddie n-o mai auzise niciodată. Această chestiune a trecut de acum în jurisdicția noastră, fiind vorba de o serie de încălcări ale reglementărilor federale.

— Ați vorbit cu cei de la StarNet? Cu Arlene Berkowski? Sau cu Hildebrandt?

— Nu în mod direct. Am fost însă informat în legătură cu discuțiile care au avut loc între juriștii lor și Departamentul de Justiție.

— Care au avut drept rezultat...

— Aș dori să vorbesc cu unul dintre reprezentanții Comandoului Armatei Verzi.

— Sînt Horst Klingerman.

— Și Kelly Jordan, domnule funcționar guvernamental.

— Presupun că nu ați fi dispuși să negociați eliberarea ostaticilor în schimbul garanției unui predări sigure și a unui proces corect, nu-i așa?...

— Presupun că nu ați fi dispuși să vă retrageți forțele desfășurate în jurul clădirii în schimbul garanției că nu vom azvîrli nici un ostatic de pe acoperiș? replică Kelly. Ce-ar fi să discutăm realist?

— Sîntem în măsură să oferim premizele unei stabilizări temporare a situației, urmă Carswell, evident stînjenit de ceea ce era silit să spună.

Eddie și-l închipuia transpirînd abundent și cu gura plină de fiere otrăvită. Cu siguranță acizii gastrici îl măcinau de zor pe dinăuntru.

— Dacă ați fost mandatat să ne faceți o propunere din partea guvernului, sîntem în măsură să o ascultăm, în numele Comandoului Armatei Verzi, spuse Horst, pe un fals ton diplomatic, ce nu fusese nicidecum calculat în așa fel încît să-i îndulcească amărăciunea lui Carswell.

Elton Carswell era însă un adevărat profesionist. Nimeni n-avea să smulgă

vreun semn de furie pur omenească de la unul dintre băieții costumați în albastru de la FBI! Nu făcea decît să recite o partitură scrisă dinainte.

— Nu vom încerca să luăm cu asalt clădirea atîta vreme cît ostaticii vor fi lăsați în pace. Se va permite continuarea transmisiilor postului KLAX, atîta vreme cît regulamentele Comisiei Federale pentru Comunicații nu vor fi încălcate. Departamentul de Justiție va anunța că această înțelegere a fost obținută prin negocieri directe, și nici o altă versiune a faptelor nu va fi difuzată.

Horst se holbă la Eddie, confuz.

— O clipă, vă rog, dorim să deliberăm asupra ofertei dumneavoastră. Apăsă butonul liniei de așteptare. Ce înseamnă asta?

Eddie căzu o clipă pe gînduri. Încercă să-și imagineze conversațiile dintre Berkowski și Kwan, dintre avocații StarNetului și Comisia Federală, dintre Comisie și Departamentul de Justiție, dintre Washington și Sacramento și Centrul Parker...

Rînji.

— Asta înseamnă că au ajuns la concluzia că e mult mai bine pentru ei, din punctul de vedere al imaginii publice, să cîștige cîteva puncte anunțînd o mică victorie prin succesul unor negocieri, decît să recunoască faptul că StarNetul a trimis la dracu’ Departamentul de Justiție, fără să i se poată întîmpla nimic, explică Eddie.

— *Cum*? făcu Horst.

Eddie izbucni în rîs.

— Înseamnă, dragii mei, că i-am luat la puncte! le spuse el. Înseamnă, dragii mei, că nu poți greși niciodată atunci cînd te bazezi pe cea dintîi lege a birocrației.

— Care-i aceea? întrebă Kelly.

Eddie rîse din nou.

— Care-ar putea fi, tu ce crezi? „Acoperă-ți întotdeauna spatele!”

18:00

„Știrile de la ora optsprezece la KLAX, cu Toby Inman, Heather Blake și Carl Mendoza!”

Mă rog, nu era chiar așa. Teroriștii din cabina de control dăduseră drumul înregistrării obișnuite, iar Toby își ocupase deja scaunul rezervat crainicului principal, dar simulacrul acesta nebunesc al normalității se oprea aici.

Carl și Heather fuseseră exilați pe niște scaune pliante așezate la cele două extremități ale mesei în formă de semilună, iar locurile lor obișnuite, de-o parte și de cealaltă a lui Toby, erau ocupate de Horst Klingerman și Kelly Jordan. Cei doi punkiști, Nigel și Malcolm, se aflau în spatele camerelor de luat vederi. Eddie

Franker se instalase pe un scaun pliant în afara unghiului de acțiune al camerelor, păzit de unul dintre teroriști, un tip pe nume Hiroshi ce nu avea deloc figură de japonez. Helga păzea intrarea în studio, mîngîindu-și mitraliera Uzi.

Întreaga scenă era, desigur, înspăimîntătoare, dar din punctul de vedere al lui Toby Inman ceea ce îl înconjura nu era nici pe departe la fel de terifiant cu ceea ce putea citi pe ecranul prompterului...

Nimic!

— Un scenariu? Vrei un scenariu? îl întrebase individul pe nume Warren. Așadar voi nu inventați totul pe loc, pe măsură ce vă spuneți poezia?

Toby nu fusese mai deloc surprins atunci cînd Helga și Paulo îi mînaseră din bar către camera verde – sala de așteptare – și nici atunci cînd acest personaj îi anunțase că aveau să intre în direct la ora șase. În fond, de ce i-ar fi reținut drept ostatici tocmai pe crainicii-vedetă, dînd drumul tuturor celorlalți cu excepția directorului, dacă nu ar fi avut de gînd să-i folosească?

Toby nu se mirase deloc nici măcar atunci cînd Warren îi spusese că, drept subiect major al știrilor, avea să fie nevoit să le ia un interviu lui Horst Klingerman și Kelly Jordan. Însă, atunci cînd ceruse să vadă scenariul, înainte de intrarea în emisie, ticălosul ăla se holbase la el fără să scoată un cuvînt, afișînd o expresie în care Toby nu știu dacă să recunoască ironia sau o confuzie fără margini.

Warren era un tip mărunțel și palid, genul de om care trăiește noaptea, iar ziua doarme. Avea vreo treizeci de ani, un păr blond și lung peste o frunte exagerat de înaltă și purta ochelari cu ramă metalică subțire. Îi lipseau buzunarele cu capse la jachetă, însă în rest era întruchiparea perfectă a geniului într-ale calculatoarelor. Sigur, dacă nu puneai la socoteală pistolul-mitralieră care-i atîrna în bandulieră.

— În cele ce urmează, băieți, eu voi fi regizorul vostru tehnic, îi anunțase el, în loc să se prezinte. Nu vă faceți griji, mă pricep la montaj și mixaj, pot să mă conectez oricînd la un satelit, ba chiar la mai multe emițătoare simultan, fără ca asta să-mi afecteze prea mult capacitatea de a fi atent.

În ziua precedentă, făcuse toate astea, ba mai introdusese și reclamele și genericele, fără să aibă la dispoziție mai mult de un asistent, în cabina de control. Era limpede, tipul era un expert în domeniul tehnicii. Însă, dacă nu cumva făcea pe prostul în mod intenționat, era total pe dinafară în materie de știri de televiziune.

— Să inventăm pe măsură ce ne spunem poezia? exclamă Toby. Să ținem minte scorurile meciurilor și cotațiile la bursă? Deciziile Curții Supreme și scandalurile din lumea celebrităților?

— Aaa, te referi la chestiile preluate prin *satelit*! Hai, frate, nu-ți mai bate capul, pot să te conectez cît ai clipi la oricare dintre agențiile de știri și să-ți pompez informația pe prompter. Ce agenție preferi? Associated Press, Reuters? Chiar Novosti, dacă știi rusește... N-ai decît să alegi...

— Nu la astea mă referisem. Aș avea nevoie de un scenariu prestabilit care

să se deruleze pe prompter, dacă trebuie să iau un interviu.

— Și n-ai putea – știu și eu – să inventezi atunci, pe loc, întrebările?

— Ce anume să inventez? Nici măcar nu știu ce dracu' se întîmplă!

Warren ridicase din umeri.

— Dom'le, se pare că am uitat să luăm cu noi un *scenarist*, replicase el, cu un dram de sarcasm indiferent în glas. Așadar, va trebui să te obișnuiești să-ți compui singur poezia, da? Prezintă-i, lasă-i să vorbească și totul va fi în regulă. Și poartă-te cît se poate de firesc. Poți să faci asta, nu-i așa? Sau măcar, dacă nu poți, încearcă să mimezi naturalețea...

Și ticălosul izbucnise în rîs, amuzat nevoie mare de poanta de tot rahatul pe care o scornise creierul lui de geniu idiot.

Lui Toby însă nu i se păruse deloc amuzantă gluma, și nu i se părea mai haioasă nici acum, cînd stătea acolo, holbîndu-se la prompterul oprit și la camera de luat vederi, în așteptarea unui scenariu care, își amintea cu groază, nu avea să se deruleze niciodată.

„...Ăăă... În prim-planul știrilor de astă seară de la KLAX... ăăă... ne aflăm chiar noi... ăăă... mai exact situația ostaticilor de la sediul postului nostru de televiziune... ăăă... Se află alături de mine în continuare pentru... ăăă... noi detalii privind... ăăă... subiectul zilei..."

18:01

Pe ecran:

— ...Kelly Jordan, ăăă...

— Ministru al Informațiilor în Comandoul Armatei Verzi.

Chipul nervos al lui Toby Inman e înlocuit într-un salt rapid de cel al unei tinere și frumoase negrese, care îi completează prompt spusele, cu un zîmbet diabolic amuzat.

Din nou, prim-plan cu Inman, privind spre stînga sa.

— Ministru al Informațiilor în Comandoul Armatei Verzi, repetă el și, realizînd brusc că e filmat, întoarce capul spre camera de luat vederi. De asemenea, se află aici și Horst... ăăă... Kingle...

— Klingerman, îl corectează din afara ecranului o voce masculină ușor exasperată, în vreme ce camera își îndreaptă tremurînd obiectivul, într-un plan mijlociu, către un bărbat blond de vreo patruzeci de ani, cu ochi albaștri și frunte înaltă. Horst Klingerman, cancelar al Comandoului Armatei Verzi.

Un alt unghi de filmare, oferind un plan de ansamblu destul de straniu, cu Inman, Jordan și Klingerman la un loc. Jordan privește țintă către obiectiv. Horst Klingerman își plimbă de colo-colo privirea, iritat. Toby pare a privi în gol vreme de cîteva clipe, de parcă ar aștepta ca inspirația să-i vină din senin.

— Ăăă... Pentru aceia dintre dumneavoastră care nu ne-au urmărit ieri seară, să precizăm că sediul KLAX a fost luat cu asalt de un grup terorist... ăăă... de o grupare ecologistă de acțiune care se autointitulează Comandoul Armatei Verzi, se bîlbîie Toby. Clădirea postului de televiziune a fost minată cu explozibili de mare putere, iar un membru al Comandoului s-a aruncat în aer și... și...

Ridică din umeri. Aruncă o privire către Klingerman, apoi spre Jordan.

— Ăăă... În calitate de ministru al informațiilor în cadrul Comandoului Armatei Verzi, ați putea, domnișoară Jordan... Ați putea să ne spuneți...

— ...Care este scopul acestei acțiuni? completează Kelly Jordan, din off.

Imaginea comută brusc pe un plan mijlociu bine încadrat cu Kelly Jordan privind gravă către cameră, de parcă obiectivul ar fi fost pregătit anume pentru a surprinde spusele ei, iar nu introducerea bîlbîită a lui Toby Inman.

— Cu cea mai mare plăcere, Toby, spune ea. Altfel, care ar mai fi rostul prezenței noastre aici, nu?

Pe umăr îi atîrnă neglijent cureaua unui Uzi. Poartă un costum din material de camuflaj, croit pe măsură, dar zîmbetul este cel al unei actrițe care se pregătește să-și lanseze tirada laudativă la adresa unui detergent pentru vase.

— Cine sîntem? Comandoul Armatei Verzi e un grup de acțiune directă. Ce facem noi? Acționăm! Ce vrem noi? Să salvăm Terra! De cine să o salvăm, veți întreba?...

Face o scurtă pauză, ridicînd ostentativ privirea către cameră, cu un zîmbet inocent, în vreme ce lansează o replică deloc inocentă:

— De voi, desigur, ticăloșilor!

Continuă să afișeze același zîmbet de fetiță, lansîndu-se într-un pomelnic rostit cu un glas la care-ar rîvni orice producător de reclame:

— Cine altcineva ucide biosfera, dacă nu voi? Chiar credeți că pîrțurile vacilor se află la originile efectului de seră? Și credeți oare că delfinii distrug în secret stratul de ozon, pentru a-i extermina astfel pe monștrii de pe uscat care le-au folosit mările pe post de hazna toxică? Ia gîndiți-vă, semeni ai mei ce vă trageți din maimuță, nu cumva moartea Pămîntului va fi, în cele din urmă, rezultatul propriilor noastre maimuțăreli?!

Deși rostite de la obraz, fără pic de jenă, cuvintele ei sînt oarecum dezarmante prin dulceața cu care le pronunță.

Toby Inman intervine:

— Moartea Pămîntului? Nu credeți că e o exagerare... ăăă... grosolană?

Kelly aruncă o privire în direcția lui, dar poziția camerei nu se modifică, așa cum și expresia ei rămîne aceeași.

— Ei bine, Toby, nu, nu este, replică ea, pe același ton serios, la fel de limpede. Oricare om de știință care nu e plătit din greu pentru a afirma contrariul îți va confirma faptul că atmosfera acestei planete e pe moarte. Oceanul moare

lent, din adîncuri către suprafață, iar lanțurile trofice terestre au fost distruse din temelii de complexul agroindustrial. Atmosfera începe să semene cu cea a unei planete din afara Sistemului Solar, ghețarii polari se topesc, iar coastele sînt inundate. Însă, la urma urmei, ce rost ar avea să ne îngrijorăm, nu?

Operatorul ezită cateva secunde după ce ea tace, apoi focalizează pe Toby Inman, și alte cîteva clipe se scurg pînă cînd acesta reușește să-și găsească replica.

Cînd, în sfîrșit, deschide gura, vorbele lui par lipsite de vlagă în comparație cu energia fanatică a lui Kelly Jordan.

— Nu s-ar putea spune că... ăăă... că nu s-au înregistrat progrese. Mai mult ca oricînd, oamenii au început să... ăăă... Atenția de care se bucură ecologia nu a fost niciodată mai mare decît acum...

— ...Iar ceea ce spui tu nu face doi bani!

Comutare rapidă a imaginii asupra lui Kelly, în vreme ce ea îi retează spusele lui Toby.

De-acum nu se mai mulțumește să zîmbească spre obiectiv; radiază veselie ironică, împinge zîmbetul dincolo de granița sarcasmului.

— Hai să nu-i plictisim cu detaliile scîrboase pe cei ce ne urmăresc. Le-au auzit și văzut de milioane de ori pînă acum, și sînt cu siguranță sătui de ele, urmează Kelly Jordan. Știm ce-am făcut, știm prea bine în ce fel și știm la fel de bine că o facem în continuare, cu tot mai mult entuziasm. Știm cu toții, nu mai e nevoie să o repet acum, ce anume ar trebui să facem pentru ca, pînă la mijlocul secolului ce urmează, planetei acesteia să-i mai rămînă cîtuși de puțin din biosferă.

Un plan cuprinzîndu-i pe Inman și Jordan laolaltă; el o privește, iar ea continuă să zîmbească, de parcă ar fi convinsă că operatorul o filmează în prim-plan.

— Știm prea bine toate astea și trebuie să-ți mărturisesc că pînă și noi ne-am săturat să tot repetăm aceleași veșnice argumente. Sarcasmul ei a dispărut ca prin farmec, vorbele ei par sincere, venite din inimă. Ce-ar fi de făcut? Să încetăm a mai arde combustibili care umplu atmosfera de dioxid de carbon. Să încetăm a mai defrișa pădurile care produc aerul pe care-l respirăm. Să închidem centralele nucleare. Să scoatem în afara legii producția de materiale care poluează atmosfera. Să renunțăm la agricultura la scară industrială bazată pe folosirea masivă a pesticidelor toxice. Să mîncăm soia în loc de carne de vită, să salvăm de la dispariție balenele și puii de focă, bla, bla, bla...

— Dar, dacă vom pune în aplicare toate aceste măsuri, oamenii vor suferi, vor muri de foame, nu credeți? intervine Toby Inman.

Kelly Jordan surîde dulce camerei de luat vederi și reia, pe același ton ideal pentru reclame ca adineauri:

— Bineînțeles, Toby. Civilizația lumii industrializate va ajunge să se tîrască, zeci de milioane de oameni își vor pierde slujbele, orașele în care mașinile

constituie o necesitate, așa cum e și Los Angeles, vor trebui, probabil, să fie abandonate, milioane de oameni vor suferi de foame, iar americanii vor fi nevoiți să trăiască asemeni celor din Lumea a Treia.

— E oribil ce spuneți!

Surîsul lui Kelly Jordan rămîne neschimbat, dar tonul i se înăsprește:

— Oribil? Pentru cine? Pentru acel procent de patru la sută din populația globului care consumă în prezent mai bine de un sfert din resursele planetei, sau pentru ceilalți nouăzeci și șase la sută? Sînt prea mulți oameni pe planeta asta, Toby. Mult prea mulți care irosesc resursele și energia vitală a planetei în emisfera cea mai bogată, cea nordică. Biosfera terestră ar fi capabilă să suporte trei sau patru miliarde de locuitori trăind la un nivel precum cel al Lumii a Treia sau cel mult un miliard la standardul actual de viață al americanilor, europenilor și japonezilor. Dar nu și una, și alta, în același timp.

— Vreți să spuneți că... Afirmați că ar fi de preferat ca populația planetei să se înjumătățească? Iar americanii ar trebui să trăiască asemeni... ăăă... băștinașilor africani?...

— Exact, Toby. Fiindcă, dacă nu va fi așa, întreaga noastră planetă va muri, într-un interval de numai un secol, cel mult două. Nici un savant cît de cît onest n-ar îndrăzni să afirme altceva.

— Dar... dar... dar asta se va întîmpla peste zeci și zeci de ani, iar noi...

— ...Noi nu vom mai fi în viață atunci? Așa e, Toby. Vom fi nevoiți să ne sacrificăm, și nici măcar nu vom mai apuca să trăim pentru a afla dacă sacrificiul nostru și-a avut sau nu rostul său. Dar, dacă nu o facem, planeta va muri de mîna noastră. Dacă nu acționăm direct, aici, acum, chiar asta se va întîmpla. Iar ignorarea acestor adevăruri nu va duce la dispariția problemei.

— Dar... dar... dar...

— Dar... dar... dar... dar dacă nu acționăm, s-s-s-s-a terminat cu noi! se strîmbă Kelly Jordan, imitîndu-l destul de bine pe Porky Pig.

— Dar ceea ce spuneți înseamnă...

Plan mediu asupra lui Kelly Jordan, care și-a ațintit privirea, devenită brusc hotărîtă, înspre operator.

— *Revoluție*, Toby, rostește ea. Asta înseamnă. O Revoluție Verde, una reală, nu una à la Hollywood. Sacrificiu. Acțiune directă. Probabil, chiar vieți pierdute.

Doar buzele îi mai schițează surîsul afișat mai devreme. Iar acesta se preschimbă într-un rînjet de-a dreptul sinistru atunci cînd ea își apucă Uziul și îl izbește cu patul de masă, ținîndu-l în continuare ridicat.

— Poate că n-ai observat, dar noi am început deja această revoluție, spune ea.

O tăcere îndelungată, în vreme ce obiectivul camerei se mișcă încet, spre

un plan și mai apropiat al chipului lui Kelly Jordan. În cele din urmă, pe ecran nu i se mai văd decît ochii și gura, precum și spațiul dintre acestea, piele fină, cafenie, lucind în lumina reflectoarelor.

— Sîntem revoluționari, rostește ea, ca o concluzie. Sîntem convinși că o Revoluție Verde e singura șansă care i-a mai rămas acestei planete. Vorbesc despre acțiuni directe ale maselor. Sîntem sătui de vorbărie goală și de demonstrații pașnice inutile. Ne aflăm aici spre a sluji drept pildă, spre a vă arăta că o acțiune directă poate da rezultate, că puteți cu adevărat să întreprindeți ceva dacă realizați cît de disperată e situația și acționați în consecință. Iată de ce am luat cu asalt și am preluat controlul asupra acestui post de televiziune, iată motivul pentru care îl folosim ca să împiedicăm punerea în aplicare a Referendumului Seawater, iată de ce nu ne interesează nici cît negru sub unghie cum vom sfîrși noi înșine sau ostaticii noștri...

18:13

— ...Credem că nimic nu poate fi mai important decît viața și moartea planetei. Iar dacă acest lucru înseamnă că sîntem fanatici, fie: sîntem fanatici!

Așezat în colțul opus al mesei față de femeia care tuna și fulgera, Carl Mendoza simți sudoarea scăldîndu-i testiculele, un gol neplăcut în stomac și sfincterul palpitîndu-i, și își dădu seama că acum era cu adevărat înspăimîntat.

O revelație ciudată, poate, pentru un individ care își petrecuse ultima zi în calitate de prizonier al unor teroriști înarmați pînă-n dinți.

Categoric, a fi luat ostatic era o situație înspăimîntătoare, dar era o *situație* ca atunci cînd, pe teren, bazele sînt încărcate și nimeni nu e în atac, iar trei, patru, cinci jucători din echipa adversă atacă, sau ca atunci cînd, patrulînd în spatele liniilor inamice, în teritoriul ocupat de armata nord-vietnameză, ești nevoit să te pitești în spatele unui mușuroi și n-ai voie nici să clipești vreme de un ceas, cît prin dreptul tău se perindă un regiment întreg de infanteriști. Ce-i de făcut? Îți ții răsuflarea, ții rahatul în tine, te concentrezi și încerci să faci față. Un profesionist cu o atitudine constructivă poate oricînd înfrunta cu succes o astfel de *situație* înspăimîntătoare, lăsînd ca spaima să lucreze în favoarea lui, ascuțindu-i simțurile, determinîndu-l să fie pe fază.

— ...Veți vota pentru Referendumul Seawater, o șmecherie scandaloasă pusă la cale de complexul agroindustrial pentru a vă stoarce buzunarele de miliarde de dolari, cu scopul construirii unui lanț de bombe nucleare, gata să explodeze dintr-o clipă într-alta...

Dar *oamenii* capabili să-l înspăimînte însemnau cu totul altceva.

— ...Ar pune, poate, capăt raționalizării apei pentru cîțiva ani; v-ați întoarce la peluzele voastre îngrijit tunse, la pinii din fața caselor și la trandafirii

crescuți ca-n palmă...

Oamenii înspăimîntători, precum Charlie sau Armata Nord Vietnameză, sau unii dintre ticăloșii din Guatemala, gata oricînd să-ți facă felul, nu erau chiar atît de răi; oricum, nu-l speriau mai tare decît un bun aruncător în teren.

— ...Știind, în tot acest timp, că următorul cutremur, sau cel de după el, care se va produce după moartea voastră, dacă sînteți norocoși, sau chiar marțea viitoare, dacă nu...

Chiar și nebunii cu acte în regulă, indivizii cu viziuni înguste și capul plin de tărîțe, nu-l speriau în halul în care reușiseră să-l sperie oamenii aceștia.

— ...Sau puteți vota împotrivă, ca niște fanatici, făcînd un prim pas în revoluția pentru salvarea Terrei...

Oameni care nu se bîlbîie, nu salivează și nu rup cu dinții grumazul găinilor. Oameni care vorbesc calm, siguri pe ei, logici în gîndire. Oameni care cred sincer în necesitatea stringentă a acțiunilor lor. Oameni convinși că justețea misiunii pe care și-au propus-o scuză orice mijloace, iar dacă tu te nimerești, din întîmplare, în calea lor, te spulberă ca pe-un nimic.

Carl întîlnise astfel de oameni în Vietnam. Erau genul de indivizi închiși în sine pe care îi evitai, preferai să te oferi voluntari pentru misiuni de patrulare decît să stai alături de ei în tranșee. Erau genul de ofițeri care comandau patrulele care nu se mai întorceau, sau care sfîrșeau uciși de focul celor din propria tabără, din exces de zel.

Aparțineau tuturor raselor, tuturor credințelor religioase, tuturor convingerilor politice — acești maniaci rezonabili, logici, idealiști și hotărîți. Și, din cîte-i spuneau lui Carl Mendoza sfincterul și coaiele și stomacul, erau mai înspăimîntători decît orice altă ființă din oricare junglă.

18:20

Pe ecran:

Kelly Jordan, filmată într-un plan semi-apropiat, pare a ajunge la apogeu. Cu pielea-i sclipind de sudoarea stoarsă de căldura reflectoarelor de platou, cu Uziul ridicat, cu veșmintele-i inteligent croite, cu vesta-i căptușită cu explozibil, cu trăsăturile-i fine fără nici un rid, pare a fi fost distribuită greșit de un regizor nepriceput: o ingenuă adolescentă jucînd rolul unei femei în toată puterea vîrstei ce-l imită pe Che Guevara.

Cu toate acestea, atinge culmea discursului cu destulă putere și convingere în glas.

— ...Așadar, înainte de a alege, amintiți-vă că Anthony Ellingwood s-a sinucis încercînd să împiedice punerea în aplicare a acestei stupide propuneri! Anthony Ellingwood și-a dăruit atît cît îi mai rămăsese din propria viață pentru a

salva viața acestui Pămînt! Ați putea vota în favoarea Propunerii Numărul Șaptesprezece marți, pentru a vă privi miercuri dimineață în oglindă și a vă spune, sincer, că piscina dumneavoastră, peluza și poate chiar și un dram din bunăstarea voastră îmbuibată ar fi fost prea dificil de sacrificat pentru ca odraslele voastre să nu sfîrșească într-un Cernobîl al Occidentului?

Tace. Camera îi filmează îndelung ochii, în care strălucește hotărîrea. Tăcerea se prelungește. Ea aruncă o privire în lateral.

Plan apropiat asupra lui Toby Inman. Ca un adevărat profesionist, n-a fost luat prin surprindere: privește direct către cameră, deși puțin cam fix.

— Ei bine, ceea ce ne-ai spus e foarte interesant și cît se poate de convingător, Kelly, și sînt convins că toți cei pare ne urmăresc...

O voce masculină puternică, pe care microfonul nu reușește să o redea cu suficientă acuratețe, intervine, întrerupîndu-l:

— Aș avea și eu ceva de spus. Malcolm, îndreaptă, te rog, camera asupra mea. Mulțumesc...

Imaginea tresare, camera e smucită lateral, oferind de-acum un plan mijlociu cu Horst Klingerman. După performanța actoricească a lui Kelly Jordan, chipul lui pare a fi de lemn; ochii lui privesc succesiv cînd într-o parte, cînd în alta, fixîndu-se în cele din urmă, ca hipnotizați, asupra camerei. Glasul îi e aspru și subțire, și vorbește puțin cam tare ca să compenseze, iar acest lucru ușurează detectarea cadențelor germanice.

— S-ar putea ca engleza mea să nu fie chiar atît de bună, îmi cer scuze de pe-acum; acesta este motivul pentru care Kelly e cea care vorbește în numele Comandoului Armatei Verzi. Dar... dar... Simt nevoia să spun și eu ceva. Sînt german și trebuie să recunosc că, din multe puncte de vedere, țările noastre se aseamănă. Adică...

Ezită, străduindu-se în mod vizibil să-și găsească cuvintele.

— Da, naziștii au fost ticăloși, și erau mulți, dar n-ar fi putut comite oribilele crime pe care le-au săvîrșit dacă oamenii de bine ar fi ales calea acțiunii directe. Și Stasi, și Partidul, da, era un stat polițienesc, însă, atunci cînd ne-am arătat curajul în Opera Platz, au început să se topească asemeni unui ghețar. Discuțiile de salon trebuie să se transfere în stradă. Există vremuri cînd pînă și pacifiștii trebuie să lupte. Nu puteți sta locului cu degetele în fund, bîndu-vă liniștiți bericile, în vreme ce în numele vostru se comit atrocități... Voi... Voi...

Pare să-și dea seama că a pierdut șirul vorbelor. Privește în jur, dezorientat, țintuit de ochiul camerei de-a lungul unor secunde lungi de muțenie absolută.

18:24

Printr-o perversă ironie a sorții, Toby se trezi compătimindu-l pe sărmanul ticălos.

Ținut ostatic de teroriști înarmați, lucrînd fără ajutorul unui scenariu, neavînd nici cea mai mică idee despre ce aveau de gînd să facă sau să spună acești indivizi de la o clipă la alta, trăise, era limpede, cele mai grele clipe din cariera sa de crainic de televiziune.

Și iată-i aici, toți trei, prinși în capcana acestei clipe nesfîrșite de liniște, fără să aibă la dispoziție măcar o propoziție salvatoare pe prompter. Jordan își făcuse numărul, iar Klingerman parcă își înghițise limba.

N-ai mai rămas decît tu, Inman. Va trebui să rezolvi de unul singur această situație. Ia-le un interviu. Poartă-te firesc. Iar dacă nu reușești, încearcă măcar să mimezi naturalețea.

18:25

Pe ecran:

Plan panoramic cu Inman, Jordan și Klingerman. Mîinile lui Toby Inman încearcă în mod vizibil să atragă atenția cameramanului asupra sa. Decupaj brutal, urmat de imaginea lui Toby Inman în prim-plan.

— Să vedem dacă n-am putea explica ceea ce ne-ai spus mai devreme mai pe înțelesul celor ce ne urmăresc, Horst, începe el, cu intonația specifică moderatorilor de talk-showuri, care însă nu se prea potrivește cu situația dată. Ăăă... Afirmi așadar că poporul american ar trebui să treacă la acțiunea directă pentru a... ăăă... pentru a salva...

— Ceea ce Statele Unite fac acum planetei nu se deosebește prea mult de ceea ce naziștii au făcut Europei...

— Stai puțin...

— Specii întregi sînt condamnate la exterminare, atmosfera planetei e distrusă, însăși viața pe Pămînt e pe cale de dispariție, declară Klingerman surescitat, în timp ce al doilea operator îl filmează în plan apropiat. Moartea Pămîntului poate fi măsurată în numărul fast-foodurilor și al autostrăzilor voastre. Dacă America ar dispărea ca prin farmec, lumea ar începe să se vindece chiar de mîine.

Intervenție din off a lui Toby Inman:

— Ei, haide, doar nu vrei să spui că, dacă ne-am descotorosi de McDonalds și de autostrada Hollywood, lumea ar fi salvată?

— E doar o metaforă, însă, în linii mari, principiul e corect, confirmă Klingerman, gînditor.

— Nu voiam să...

Dintr-un motiv numai de operator știut, obiectivul camerei rămîne ațintit asupra lui Klingerman, chiar și în timpul intervențiilor lui Toby Inman, ca și cum teroristul ar fi un politician interpelat de un spectator la o emisiune televizată cu

public. Horst Klingerman își întoarce privirea pătrunzătoare către interlocutorul său nevăzut, măsurîndu-l asemeni unui conferențiar universitar ce pîndește întrebarea prostească a vreunui student.

— N-am afirmat că toți americanii ar fi naziști...

— Drăguț din partea ta că recunoști asta...

— ...Dar nici germanii n-au fost cu toții naziști. Însă naziștii au fost cu toții germani. Iar în prezent, cei mai mari exploatatori ai acestei planete sînt americani. Dacă nu ne asumăm responsabilitatea faptelor celor mai ticăloși dintre noi și nu avem curajul de a acționa în consecință, devenim părtași la ceea ce fac aceștia.

Intervenție din off a lui Toby Inman:

— Ce înțelegi prin „a acționa în consecință”?

— În primul și în primul rînd, a vota împotriva acestui Referendum Seawater, din motivele explicate de Kelly mai devreme.

În sfîrșit, cei de la masa de montaj reușesc să realizeze decupajul tradițional, în care chipurile celui care ia interviul și al celui care-i răspunde sînt așezate față în față, ca și cum s-ar privi în ochi.

— Votul împotrivă nu este însă de-ajuns.

— Nu e?

— Nu. Au fost mai mulți germanii care au votat împotriva lui Hitler decît aceia care l-au sprijinit. Mai numeroși au fost și cei care urau Partidul Comunist unic decît aceia care l-au slujit. Însă, cînd un rău de asemenea amploare se află în curs de înfăptuire, un vot acordat binelui nu scutește pe nimeni de responsabilitatea morală a acțiunii directe.

— Acțiune directă! Vorbești mult despre această „acțiune directă”...

Nici Klingerman și nici Inman nu privesc direct spre cameră; în ciuda decupajului tradițional, imaginea devine, încetul cu încetul, plictisitoare.

— Ce înseamnă acțiunea directă? întreabă retoric Klingerman.

Face o pauză, apoi privește țintă spre cameră, care focalizează rapid într-un prim-plan ușor tremurat.

— Anthony Ellingwood a ales calea acțiunii directe, urmează el. S-ar putea să nu fim cu toții dispuși să murim pentru a sluji drept pildă, însă astfel de exemple trebuie să ne insufle curajul de a acționa direct noi înșine! Nu e de-ajuns să învingem în Referendumul Seawater, trebuie să începem Revoluția Verde pentru a salva planeta de la dezastru!

Intervenție din off a lui Kelly Jordan:

— Horst...

— ...E nevoie să aruncăm în luptă mai mult decît un simplu vot! Nu-i de-ajuns să flecărim despre asta! Trebuie să ieșim în stradă!

— Ei, haide, Horst, despre asta n-am...

Klingerman privește într-o parte și clatină vehement din cap.

— Nu, Kelly, lasă-mă să termin ce am de spus! Malcolm, continuă să mă filmezi!

Horst Klingerman și-a pierdut de mult aerul academic. Degetul i s-a îndreptat spre cureaua Uziului de pe umăr și, conștient sau nu, se pregătește să-l apuce.

— Trebuie să purcedeți la acțiunea directă. Revărsați-vă pe străzi, cuceriți-le! Înconjurați sediul acestui post de televiziune cu trupurile voastre, ca un scut viu! Blocați accesul spre reactorul nuclear de la Long Beach care l-a ucis pe Anthony Ellingwood! Siliți-i să-l închidă! Luați-l cu asalt, dacă va fi nevoie! Demonstrați-vă vouă înșivă puterea acțiunii directe! Arătați-le că nu vă e teamă, și se vor topi, asemeni unor ghețari!

— Iisuse...

— Am fost martorul unor asemenea schimbări radicale! Stasi nu ne-a putut opri! Guvernul a căzut!

— Horst...

Klingerman își desprinde arma de pe umăr și, ținînd-o de pat, o ațintește spre tavan.

— Iată puterea acțiunii directe! Iată cum poate începe o revoluție victorioasă! Cînd oamenii reușesc să se smulgă din coșmar, nimic nu-i poate opri!

— Scoateți...

— Opriți...

— Tăiați!

— Iată de ce au cucerit membrii Comandoului Armatei Verzi acest post de televiziune...

— Tăiați! Tăiați! TĂIAȚI! Băgați dracului reclamele, căci altfel ne vor tăia semnalul!

Pentru o clipă, ecranul se întunecă.

— KLAX-TV, Los Angeles!

Sigla postului.

Plan mijlociu asupra unei femei grase cu păr cărunt, purtînd un șorț cu buline și o tocă albă de bucătar, care mormăie veselă, ca pentru sine, în timp ce taie de zor un castravete uriaș cu un cuțit cu lamă rotativă. O avalanșă de feliuțe subțiri, perfect egale, se revarsă din capătul opus al mașinăriei.

— Chipsuri din castraveți! strigă ea de bucurie, privind țintă spre cameră. Chipsuri din morcovi! Chipsuri din dovlecei! Chiar și chipsuri din banane, dacă doriți! De ce să vă mulțumiți cu demodatele chipsuri din cartofi, cînd puteți obține felii la fel de subțiri din absolut orice legumă proaspătă, pentru a o rumeni ușor, în arome ademenitoare, numai folosind tăietorul de legume al Bunicuței McChip, perfect pentru orice familie?

18:31

Semăna nițel cu un remake sinistru al unui film cu frații Marx, în viziunea lui David Lynch. Heather Blake nu-și putea scoate din minte această analogie, privind din colțul ei întreaga scenă, amuzată și înspăimîntată în același timp.

Eddie Franker bătea cu pumnii în geamul cabinei de control. Teroriștii dinăuntru încercau zadarnic să-i citească de pe buze cuvintele, Hiroshi încerca să-l rețină, fără prea mare tragere de inimă, așteptînd ordine care nu mai veneau. Helga, proțăpită în prag, își rotea arma fioroasă, ca și cum s-ar fi pregătit să pornească la atac, dar nimeni n-o băga în seamă.

Carl Mendoza, așezat în capătul opus, își încleștase pumnii, părînd a fi gata să se revolte și să-i ia pe toți la bătaie. Sărmanul Toby încremenise între Klingerman și Jordan, ca o sperietoare de ciori trasă în țeapă.

Kelly Jordan pufni și dădu ochii peste cap, a lehamite, ascultîndu-l pe tovarășul ei care continua să bată cîmpii:

— Iată de ce am inițiat această acțiune directă! Pentru a da semnalul începerii Revoluției Verzi!

Culmea era că unul dintre cei aflați în cabina de control cuplase deja calupul de reclame; pe ecran tocmai se derula un anunț Pizza Hut, iar nicidecum lozincile avîntate ale lui Klingerman; oricare dintre ei ar fi putut observa asta, dacă s-ar fi ostenit să arunce o privire spre monitorul de emisie.

Poanta fusese reușită pe moment; prelungindu-se, risca să devină periculoasă.

— Au trecut la calupul publicitar, domnule Franker, strigă Heather, fără ca glasul ei, în care se străduise să transpună cît mai mult din accentele-i de gîsculiță, să aibă ceva amenințător.

Stratagema funcționă.

Remarca stridentă atrase imediat atenția tuturor asupră-i, înghețînd parcă scena comică.

— Vedeți? rosti Heather, cu o bună-dispoziție aiurită, arătînd spre monitorul de emisie. Îmi pare rău că v-am întrerupt, dar oricum n-are nici o importanță, urmă ea, cu aceeași veselie inconștientă, zîmbind tîmp. Au băgat calupul publicitar, așa încît ne putem relaxa cu toții.

Toby Inman ridică privirea spre ceruri. Carl o măsură din cap pînă-n picioare, neîncrezător. Eddie lăsă să-i scape un oftat de ușurare, apoi se încruntă și porni cu pași hotărîți către cei aflați în obiectivul camerei.

Klingerman și Jordan se holbau unul la altul.

— Hai că i-ai făcut praf, Horst, îi aruncă Jordan, ironic. Probabil că toți cei din Peoria te mai aplaudă și-acum!

— Efectul dorit va fi obținut.

— La naiba cu „efectul dorit”! Vrei cu tot dinadinsul să ne taie legătura cu releul?

Eddie Franker ajunsese în fața mesei și stătea nas în nas cu un Horst Klingerman înmărmurit, care se ridicase în picioare, continuînd să țină în mînă pistolul-mitralieră. Eddie se răstea la el ca un șef înfuriat la un angajat neîndemînatic.

— Atîta a lipsit, știi? urlă Eddie, fluturîndu-și degetul mare și arătătorul mîinii drepte, despărțite cam o jumătate de centimetru sub nasul lui Horst. Încă zece secunde dac-ai mai fi continuat, ne-ar fi scos din priză!

— Ce... Despre ce vorbești? îngăimă Klingerman, nedumerit. Dar am făcut un tîrg cu autoritățile!

— Da, un tîrg pe care tocmai l-ai încălcat! Sau ai impresia că federalii vor tolera incitarea la o revoluție violentă?

— Asta încercam și eu să-ți spun, Horst, interveni Kelly Jordan. Nu poți să agiți stindardul anarhiei voioase în țara libertății și a vitejiei! Oricum, nu la televizor, în direct!

— Dar nu îndemnam la acțiune violentă, spuse Klingerman, umil. Vorbeam doar despre acțiunea directă.

Eddie Franker oftă și își rezemă palmele de marginea mesei.

— Iată un amănunt pe care avocații lui Robby Hildebrandt l-ar putea folosi, despicînd firul în patru ca niște învățați într-ale Talmudului, pentru a amîna scoaterea noastră din emisie pînă la tranșarea chestiunii de către Curtea Supremă de Justiție, i se adresă el, cu lehamite, lui Klingerman. Dar nu e o diferență îndeajuns de mare pentru a fi percepută de polițiștii din Los Angeles sau de FBI, cînd vreun zărghit se va apuca să cheme la luptă lumea, pe străzi, fiindcă așa a auzit la televizor!

— Cred că e timpul să-ți aduc aminte că nu tu deții controlul aici, izbucni Klingerman, înfigînd țeava armei în pieptul lui Eddie. Și poate c-a venit timpul să afle și autoritățile care e adevărata natură a situației cu care se confruntă...

— Dragul meu, nu cred că e indicat să discutăm despre asta în prezența copiilor, se grăbi să îl întrerupă Kelly.

— Uite ce e, avem cam douăzeci de minute la dispoziție pentru a ne hotărî ce urmează să transmitem, urmă Eddie, părînd brusc mai bătrîn și mai obosit. Calupul de reclame e pe terminate.

— Sîntem dispuși să vă ascultăm sugestiile, nu-i așa, Horst? rînji Kelly sardonic.

— Eu...

Lui Heather nu-i trebui mai mult. Se ridică în picioare și începu să gesticuleze către cei din cabina de control, arătînd spre sine, apoi spre prompterul ei.

— Ce naiba faci, Heather? întrebă Eddie Franker.

Ea zîmbi inocent, chicotind, intrînd în sublimu-i rol de gîsculiță.

— Vremea, domnule Franker, spuse ea. A sosit timpul pentru buletinul meteorologic.

20:16

După ce draga de Heather readusese emisiunea de știri înapoi la o realitate nebunească, prezentînd vremea cu eroismul unui infanterist, teroriștii din cabina de control se descurcaseră și reușiseră să le furnizeze pe promptere lui Inman și Mendoza știrile puse la dispoziție de agențiile de presă. Între timp, Kelly îl tîrîse pe Horst după sine afară din studio, îndreptîndu-se numai ei știau încotro.

După încheierea orei infernale a buletinului de știri, Helga și Hiroshi îi escortaseră pe cei trei crainici și pe Eddie în camera verde, unde aceștia așteptară vreme de un ceas, sub privirile încruntate ale Helgăi, care le retezară orice chef de conversație, în acest spațiu atît de strîmt.

Kelly și Horst veniseră după Eddie pe la opt și cinci minute, și iată-l acum așezat la biroul său, privind semnalele luminoase de pe consola telefonului, care-i arătau că era căutat pe trei linii diferite. Klingerman și Jordan se agitau încoace și-ncolo, îngrijorați. Cel puțin trei dintre cei care îl sunau aveau să-i spună, mai mult ca sigur, anumite lucruri pe care Eddie nu era deloc încîntat să le afle.

— Aveți vreo preferință, dragilor? întrebă el, plimbîndu-și degetul pe deasupra tastelor. Neprimind nici un răspuns, apăsă la întîmplare pe una dintre ele.

Nimeri peste Yancy Foster, omul său de legătură cu patronii de la Sierra Communications Incorporated.

— Nu sîntem deloc mulțumiți de felul în care merg lucrurile, Franker, rosti în loc de salut Foster. Știi al dracului de bine că SCI are interese financiare deosebite în adoptarea Referendumului Seawater! Îți imaginezi, bănuiesc, cît de încîntați au fost sefii cînd au aflat că propriul lor post de televiziune e folosit de ticăloșii ăia verzi în scopul propagandei împotriva acestuia...

— Iisuse, Foster, eu sînt *ostaticul* celor pe care tocmai i-ai numit ticăloși verzi, iar aceștia ne ascultă fiecare cuvințel! gemu Eddie. Crezi c-ai putea să ții minte chestia asta, cînd mai vorbești despre ei?

O clipă de tăcere.

— Uite ce e, Franker, știi prea bine că eu nu sînt decît un mesager, spuse Foster într-un tîrziu. Aș vrea să știi însă că sondajul instantaneu pe care-l urmăresc chiar acum la CNN arată că Propunerea Numărul Șaptesprezece a scăzut cu cinci virgulă cincizeci și unu de puncte de la șase și jumătate încoace, iar șefii...

— Sondajele instantanee! pufni Eddie. Bagă-ți undeva sondajele alea împuțite!

Chiar și în împrejurări obișnuite, Eddie Franker detesta sondajele instantanee – iar acestea numai împrejurări obișnuite nu erau. Vrăjitorie jurnalistică, asta erau! Ideea deloc științifică a înființării a două linii telefonice scutite de taxe, la care publicul își putea exprima opinia prin „da” sau „nu” în anumite privințe, era veche de cel puțin o generație. Nimeni nu o luase în serios pînă cînd, cu ajutorul computerelor, devenise posibilă aflarea fiecărui număr de telefon de la care se sunase.

Comparînd lista detaliată a acestor numere de telefon, completată cu numele și adresa deținătorului abonamentului, cu anumite baze de date a căror existență i se păruse dintotdeauna îndoielnică lui Eddie, programele de sondare instantanee erau, chipurile, capabile să construiască un model la scară al opiniei publice, cu o marjă de eroare de numai două zecimale.

Iar dacă asta nu era vrăjitorie... Culmea, șmecheria părea a fi pe deplin funcțională.

După părerea lui Eddie, funcționa chiar prea bine, iar asta în favoarea mediilor politice. Curajul deciziilor politice nu era o virtute deloc încurajată în aceste condiții, cînd un așa-zis lider de opinie putea să afle, cu o zecime de procent în plus sau în minus, care era părerea electoratului despre o decizie sau alta, înainte chiar ca ea să fi fost luată, acționînd apoi în consecință, potrivit propriilor interese.

— Cînd „șefii” tăi vor începe să geamă și să se cace pe ei din cauza rezultatele sondajelor de opinie, te rog, amintește-le, iubitul meu Foster, de munții de bani pe care ni-i varsă în cont StarNetul pentru că le vindem în exclusivitate toate astea. Ăsta e mesajul meu, Foster, mai adăugă Eddie înainte de a închide.

Următorul apel era al Arlenei Berkowski.

— E grozav, Eddie, cota de audiență la nivel național a fost cea mai ridicată din cîte-a atins vreodată StarNetul. A scăzut însă drastic în cea de-a doua jumătate a emisiunii, adăugă ea. Bagă de seamă, nimeni din cei aflați la vest de Nevada nu va urmări buletinul de la ora unsprezece a Coastei de Vest, dacă nu...

— Uite ce e, Arlene, de data asta chiar că n-am ce să...

— Marile rețele și CNN-ul au început să năpădească asupra afacerii ca niște muște asupra unei balegi, Eddie. Au deplasat unități mobile și elicoptere, au transmis imaginile unei mulțimi ce s-a adunat în Centrul Parker, au dat pe post chiar și imagini din fața sediului vostru...

— Și ce-ai vrea să...

— Vreau imagini din interior, Eddie, imagini filmate în sediul vostru, spoturi de treizeci de secunde care să facă reclamă buletinului de la ora unsprezece, și o poveste interesantă, ceva care să atragă publicul. Ascultă-mă, trebuie să-i convingi pe teroriști să intre din nou în direct la unsprezece, e singurul lucru pe care rețelele n-au cum să-l obțină și, de asemenea, unicul subiect ce i-ar putea determina pe cei de pe Coasta de Est să rămînă în fața televizoarelor pînă

după miezul nopții...

Cel de-al treilea apel era al lui Elton Carswell. FBI-ul nu era nicidecum încîntat.

— Reprezentația domnului Klingerman a încălcat înțelegerea noastră cu Comandoul Armatei Verzi. Dumnealor mă pot auzi acum? vru el să afle.

Horst apăsă pe butonul pentru difuzor, astfel încît conversația să poată fi auzită și de Kelly, care era așezată într-unul dintre fotoliile din fața biroului. Apoi încuviință din cap.

— Nu scapă nici un cuvințel al dumitale, confirmă Eddie.

— Nu putem tolera incitarea la revoltă pe un post de televiziune, domnule Klingerman, urmă Carswell.

— Să fi decăzut democrația americană într-atît încît demonstrațiile pașnice ale cetățenilor împotriva politicii primejdioase și stupide duse de conducătorii lor să fie considerate revolte împotriva ordinii de drept, domnule Carswell? întrebă Horst, pe un ton ironic.

— Nu intenționez să intru în polemică cu dumneavoastră, domnule Klingerman, răspunse Carswell destul de înțepat, iar Eddie avu impresia că omul avea gura plină – plină de fiere? Mă aflu aici pentru a vă anunța că, în cazul în care veți mai încerca să lansați o astfel de provocare, vom distruge antena de legătură cu releul și pe cea parabolică, de legătură cu satelitul. Am fost destul de clar?

— Cît se poate de clar, încuviință Horst. Acum îmi veți da voie să fiu și eu clar, da? Dacă vă veți pune în aplicare amenințările, voi detona eu însumi destul explozibil cît să fac această clădire să se evaporeze.

— Există o probabilitate destul de mare ca declarațiile dumneavoastră războinice să fie doar o cacealma, izbucni Carswell. Chiar aveți curajul să o faceți? În anumite condiții, am fi chiar dispuși să pariem că nu.

— Puneți la îndoială sinceritatea noastră?

— Spuneți-i cum vreți...

— Aș numi o asemenea atitudine lipsă de politețe, domnule Carswell, rosti Horst, cu o voce blîndă, mătăsoasă, care îi stîrni fiori lui Eddie. Ar trebui să fiți mult mai politicos cu noi, domnule Carswell, căci altfel vom fi și noi siliți să lăsăm deoparte politețea...

— Poftim?

Horst Klingerman aruncă o privire spre Kelly Jordan.

— Acum mai ai vreo obiecție, Kelly? întrebă el, enigmatic.

Ea ridică din umeri.

— Tu ești șeful, tu hotărăști, răspunse ea. Pe de altă parte, acum ar putea fi momentul...

Eddie îi măsură pe rînd din priviri, neliniștit. Temperatura din încăpere părea a fi scăzut brusc cu zece grade. Ceva rău plutea în aer, gata să se întîmple.

— Nu ne obligați să creăm panică, domnule Carswell, rosti Horst. Nu credem că ar fi de folos cuiva dacă am dezvălui publicului ceea ce vă voi spune în cele ce urmează.

— Despre ce naiba vorbești, Klingerman?

— Despre natura încărcăturilor explozibile cu care am minat această clădire, domnule Carswell. E vorba de aproximativ o tonă de explozibil plastic de mare putere, condimentat cu un kilogram de plutoniu pisat mărunt.

— P-p-plutoniu...? se bîlbîi Carswell. Vreți să vă credem că aveți acolo o bombă atomică?

Eddie își simți gura uscîndu-se brusc. Era oare cu putință? Prăbușirea Uniunii Sovietice aruncase pe piață o cantitate nedefinită de astfel de „marfă”, în Polonia și Germania fuseseră capturați contrabandiști ce încercau să plaseze cantități mici de uraniu îmbogățit, iar treizeci de mii de focoase nucleare se aflau acum în mîinile armatei ruse, o armată împinsă dincolo de pragul sărăciei, ale cărei trupe deveniseră de pomină, fiind lucru știut că militarii sovietici ajungeau să bea pînă și lichidul de transmisie al tancurilor, atunci cînd li se termina vodca, chiar dacă se aflau într-o zonă de război...

— Vai, nu, domnule Carswell, nu dispunem de o bombă nucleară, n-am să vă insult inteligența susținînd așa ceva, urmă Horst. Obținerea masei critice ar fi fost cu mult prea costisitoare pentru resursele noastre. N-am reușit să obținem decît un kilogram. Dacă ne veți sili să detonăm explozibilul plastic în care a fost amestecat acesta, nu vă veți confrunta cu o explozie atomică; va fi doar o explozie chimică de mari proporții, care va răspîndi un nor de plutoniu fin măcinat deasupra unei regiuni întinse. Cei care vor inhala cîte o așchie microscopică de plutoniu nu vor muri pe loc; unii dintre ei ar putea supraviețui chiar ani de zile.

— E absurd... îngăimă Carswell. Vă așteptați să dăm crezare unei asemenea enormități?

Eddie începu să transpire. Ideea ca o grupare teroristă internațională să poată pune mîna pe un kilogram de plutoniu i se părea cît se poate de credibilă, iar intonația lui Carswell nu avusese deloc darul de a-l convinge că omul de la FBI nu credea asta, deși cuvintele lui se străduiau să afirme contrariul.

— O enormitate? Faptul că un kilogram de plutoniu vaporizat ar ucide mai multe sute de mii de oameni? întrebă Horst, pedant. Există o vastă literatură în colecțiile tuturor revistelor medicale serioase privind toxicitatea cancerigenă a plutoniului.

— Ei, haide, Klingerman, chiar dacă ai avea plutoniul, te aștepți să credem că te-ai sinucide pentru a pune în aplicare un asasinat în masă?

— Probabilitatea nu e mare, domnule Carswell, dar e mai mare decît zero, nu-i așa? spuse Horst.

Urmă o tăcere îndelungată la celălalt capăt al firului.

— Domnule funcționar guvernamental, Horst încearcă să vă explice că, deși balanța probabilităților înclină în favoarea dumneavoastră, rahatul care ar cădea din cer dacă, prin absurd, afirmațiile noastre nu sînt o cacealma ar provoca o asemenea catastrofă, încît riscul ce vă paște e prea mare ca să merite să ne împiedicați să ne exercităm libertatea cuvîntului, explică Kelly, cu un rînjet ghiduș. Ia gîndiți-vă...

În continuare, tăcere.

— Sau poate că nu aveți autoritatea necesară pentru luarea unor astfel de decizii, domnule Carswell? sugeră Horst. Poate că veți fi nevoit să vă consultați cu superiorii dumneavoastră înainte de a lua o hotărîre atît de stupidă?

Carswell nu-i răspunse.

Horst zîmbi.

— Am bănuit eu, spuse el. Ce-ar fi să intrăm din nou în direct pentru a informa populația în legătură cu ceea ce v-am spus adineauri? Chiar acum, înainte ca dumneavoastră să apucați să cereți încuviințarea înaltelor autorități pentru a folosi forța...

— Uite ce e, Klingerman...

— Rezultatul ar fi, cu siguranță, o reacție de panică în masă, pe care dumneata și ai tăi țineți morțiș să o evitați, indiferent dacă afirmațiile noastre sînt sau nu o cacealma...

— Pentru numele lui...

— De fapt, noi nu dorim cu adevărat acest lucru, domnule funcționar guvernamental, interveni Kelly. Dacă vom cădea la învoială, ar putea rămîne micul nostru secret, cel puțin deocamdată. Sînteți de acord să nu vă amestecați în emisiunile noastre, iar noi promitem să nu speriem populația băștinașă. Nu-i așa că e o ofertă greu de refuzat?

— Nu... Nu veți face publică această amenințare? rosti Elton Carswell, care reușise să-și vină în fire și părea din nou stăpîn pe sine. De unde știm că putem avea încredere în voi?

— Ei, haideți, domnule funcționar guvernamental, în relațiile dintre noi n-avem de ales, trebuie să avem încredere unii într-alții, nu-i așa? Acesta ar putea fi un prim pas spre edificarea încrederii reciproce. Și spre atingerea intereselor reciproce. Voi n-ați vrea ca milioanele de locuitori ai Los Angelesului să o ia razna deodată, cuprinși de spaimă, iar noi n-am vrea să părem a fi băieții cei răi în ochii opiniei publice. Facem tîrgul?

— Pot să vă dau cuvîntul meu în această privință, cel puțin pînă cînd voi primi ordine contrarii. Atunci vă voi anunța, mormăi Elton Carswell.

Apoi directorul adjunct al Biroului Federal de Investigații închise telefonul.

— E-adevărat? întrebă Eddie. Chiar ați pus plutoniu în bombele voastre?

Horst afișa mereu aceeași seriozitate, indiferent despre ce era vorba; pe de altă parte, Kelly părea mereu că glumește. Din atitudinea lor, era greu să-și dea seama... Nu era deloc imposibil ca ei să aibă cu adevărat plutoniul, dar erau oare dispuși să otrăvească un oraș întreg pentru a salva planeta? Nu se prea lega...

Dar nici Proiectul Seawater nu era ceea ce părea a fi, dincolo de aparențe...

Kelly Jordan rîse, dăruindu-i un zîmbet strălucitor lui Eddie.

— De ce vă bateți capul cu asta, domnule Franker? îl întrebă ea, jucîndu-se cu nasturii vestei. Dacă ne silesc să apăsăm pe buton, veți muri oricum, la fel ca și noi, fie că există plutoniul, fie că nu.

— Chiar ați face-o? întrebă Eddie, calm.

— Sîntem oameni serioși, argumentă Horst.

Eddie își ațintise însă privirea asupra fetei. Ea i-o întoarse. Încetase să mai zîmbească, iar ironia care-i lucea în ochi mai devreme dispăruse. Privirile ei păreau a spune adevărul.

— Cine dintre noi poate ști ce anume ar face într-o situație dată? întrebă ea. Spunem că vom face și vom drege, sîntem chiar convinși că vom face și vom drege, dar cine poate ști cum vom reacționa sub impulsul momentului?

— Înspăimîntător, mormăi Eddie. Mărturisirea fetei, în aceste circumstanțe, nu făcea decît să contureze și mai limpede situația reală.

— Hei, domnule Franker, sîntem teroriști, e normal să fim înspăimîntători, nu? rosti Kelly, zîmbind fără pic de veselie. Oricum, îndeajuns de înspăimîntători încît să impunem continuarea emisiunilor KLAX.

— Credeți că am reușit? întrebă Horst. Credeți că FBI-ul se va ține de cuvînt?

Eddie oftă, se lăsă pe spate și își aprinse o țigară, bucuros că discuția revenise, întru cîtva, pe un făgaș normal.

— Depinde cît de departe veți întinde coarda, presupun, răspunse el într-un tîrziu.

— Și, după părerea dumneavoastră, ce anume ar însemna să întindem coarda prea tare?

Bună întrebare, se gîndi Eddie. Și era de preferat să afle răspunsul ei pe alte căi decît cea directă. Trase fumul în piept și scrută încăperea, gînditor, privind peste capetele celor doi, către monitorul de emisie. Tocmai rula un episod mai vechi din Familia Simpson.

Nefiind în stare să citească gîndurile celor care țineau hățurile, acolo, afară, era tentat să încerce un mic experiment.

— Uite ce zic eu, începu el. Imediat urmează un scurt buletin de știri, la opt și jumătate. Ce-ar fi să-i călcăm nițel pe coadă, să vedem dacă vor începe să scheaune? Pînă la urmă, n-avem decît de cîștigat dintr-o astfel de încercare.

Poate că încerca să-i pună la încercare și el pe cei care îl capturaseră,

pentru a afla în ce măsură erau dispuși să-i încredințeze coordonarea știrilor. Poate că, într-un mod straniu, se punea pe sine însuși la încercare: cît de mult era dispus să riște, făcînd din propria sa captivitate un subiect-bombă? Unde anume se afla hotarul dintre a înfățișa telespectatorilor știrile și a le face tu însuți?

Mai ales cînd pielea ta depindea de reușita știrilor...

20:30

Pe ecran:

O imagine ușor tremurată filmată de la etajele superioare ale clădirii, înfățișînd barajul poliției de dincolo de Sunset Boulevard, la vest de clădirea postului de televiziune. O baricadă din sîrmă ghimpată blochează strada, păzită de o unitate antiteroristă; mașini de poliție, un mini-tanc robot, trei furgonete cu însemnele poliției sînt parcate între baricadă și clădire. Un șir de polițiști e desfășurat de cealaltă parte a baricadei, cu fața către est, pe Sunset, unde, cale de trei cvartale spre vest, către Vine, trotuarele sînt ocupate de o mulțime care se revarsă din cînd în cînd pe carosabil, blocînd circulația. Nu se zăresc pancarte sau afișe; deocamdată nu pare a fi decît o adunare mai mult sau mai puțin spontană de gură-cască.

Vocea lui Toby Inman, suprapusă peste aceste imagini:

— Cetățenii au început să stea de veghe în fața sediului KLAX, în vreme ce în sondajele instantanee, reușita Referendumului Seawater devine incertă. Mai multe detalii, în emisiunea de știri de la ora unsprezece!

20:33

Kelly și Horst nu avuseseră nimic împotrivă ca unul dintre operatorii lor să fie trimis la ultimul etaj cu o cameră portabilă, pentru a filma barajul poliției, ca imagine de generic pentru spotul publicitar al emisiunii de știri, ce avea să fie difuzat la opt și jumătate. FBI-ul se mulțumise să-l privească în timp ce filma.

— Ce-ar fi să mai facem încă un pas, unul mititel? sugeră Eddie.

— La ce vă gîndiți?

Eddie ezită o clipă înainte de a răspunde. Arlene Berkowski menționase în treacăt faptul că în Centrul Parker se întîmpla ceva...

— Mi-am adus aminte că mai avem acolo, afară, niște care de reportaj, spuse Eddie. Ce-ar fi să mă lăsați să folosesc unul dintre ele?

Klingerman și Jordan se consultară din priviri.

— În ce scop? întrebă Horst.

— Pentru a mai zgîlțîi puțin barele cuștii; să vedem ce se întîmplă...

21:00

Pe ecran:

Un cadru panoramic al unei mulțimi nu foarte numeroase, care se agită dincolo de cordonul de polițiști din Centrul Parker. Patru polițiști purtînd căști negre cu vizierele ridicate; unghiul îngust de filmare permite unei duzini de oameni să umple cadrul. Pumni fluturați în aer, strigăte nedefinite, cam la atît se reduce toată acțiunea de protest.

Vocea lui Toby Inman comentează imaginile:

— Un grup de demonstranți s-a adunat în fața cartierului general al poliției, cerînd continuarea emisiunilor postului de televiziune KLAX și protestînd împotriva Referendumului Seawater. Un reportaj complet, în emisiunea de știri de la ora unsprezece!

21:04

Pînă acum, e bine, își spuse Eddie Franker. Cel puțin, așa mi se pare.

E drept, Comandoul Armatei Verzi deținea în continuare controlul asupra postului, dar Horst și Kelly, poate fără să-și dea seama, cedaseră destul de ușor insistențelor sale, lăsîndu-l să preia controlul știrilor.

Îi condusese – sau se lăsase condus de ei? – în cabina de control, pentru a lua legătura prin radio cu unul dintre carele de reportaj, iar Vinh reușise să conducă furgoneta prin traficul intens pînă la Centrul Parker, ajungînd la timp pentru a filma cîteva cadre de la fața locului, ca imagine de generic pentru spotul de la ora nouă.

Eddie se așteptase ca preluarea imaginilor transmise de carul de reportaj să fie partea cea mai grea, avînd în vedere lipsa de experiență în domeniul tehnic a sa și a celor doi teroriști din cabina de control. Se înșelase.

Asistentul lui Warren, un individ pe nume Jaro, era un tip taciturn, dar se dovedise a fi un adevărat as al mesei de montaj. Cît despre Warren, acesta părea a ști totul despre difuzarea emisiunilor și despre echipamentul de releu. Cînd Eddie le spusese ce avea de gînd să facă, cei doi se apucaseră de treabă fără comentarii. Curînd, se dovedise că cei doi erau mai familiarizați cu latura tehnică a echipamentelor din cabina de control decît el însuși, directorul postului.

Eddie îi ceruse lui Vinh să dea drumul imaginilor filmate, Vinh le transmisese prin satelit celor din cabina de control, Warren captase semnalul emis de carul de reportaj și, după ce Jaro combinase materialul filmat cu înregistrarea vocii lui Toby Inman, pompase totul în rețeaua StarNet, folosindu-se de antena parabolică de emisie de pe acoperiș, și, simultan, înspre stația locală de retransmitere, cu ajutorul antenei ce îi lega de releu.

În ciuda faptului că se simțea pe deplin depășit de aspectele tehnice, chiar și Eddie realiza că toate acestea însemnau un trafic enorm pe calea undelor, și știa că FBI-ul ar fi putut în orice clipă să le întrerupă legăturile, să le bruieze sau, și mai simplu, să izoleze carul de reportaj.

Nu o făcuseră. Pînă acum, își respectaseră cuvîntul. Transmisia de la carul de reportaj la sediul central, iar de acolo, prin satelit, în rețeaua StarNet decursese fără nici cea mai mică plîngere, fie doar formală, din partea lui Carswell.

Pe de altă parte, Arlene Berkowski îi telefonă la nouă și șase minute, cu o falcă-n cer și una în pămînt.

— Pute, Eddie, montajul și înregistrările voastre put a amatorism...

— La dracu', Arlene, la ce te-așteptai...

— ...Oricum, asta mi-a dat o idee, urmă ea, nelăsîndu-l să sfîrșească. Ai păstrat legătura cu carul de reportaj din Centrul Parker, nu?

— Pînă în prezent, da, am reușit să păstrăm legătura, încuviință Eddie.

— E grozav. Uite, tocmai am fost informați că în Long Beach e pe cale să se întîmple ceva, a început să se formeze un grup de protestatari pe țărm, în dreptul stației de pompare a apei marine.

— Cum ați reușit să...

— Am să-ți spun doar atît: mici indiscreții surprinse pe frecvențele de comunicații ale concurenței... CNN-ul a trimis un car de reportaj într-acolo, din Westwood, dar băieții s-au blocat în trafic. Filiala locală a celor de la ABC a vrut să-și trimită elicopterul, dar spațiul aerian din jurul centralei a fost declarat zonă interzisă. Cei de pe-aici care cunosc Los Angelesul mi-au sugerat că oamenii tăi ar putea ajunge acolo primii, dacă pornesc din centru...

Eddie își luă receptorul de la ureche și privi în jur; cabina de control începea să-i pară destul de mică și înghesuită, cu cinci ocupanți în momentul de față.

— StarNet vrea să ne mutăm unitatea mobilă, rosti el.

— Unde anume? întrebă Horst.

— Long Beach. Se pare că acțiunea directă pe care o propovăduiai adineauri a început să se desfășoare.

Horst zîmbi fugar, apoi recăzu pe gînduri:

— Crezi că ne vor lăsa să transmitem un material cu un asemenea subiect?

Eddie ridică din umeri.

— Nu există decît o singură cale de a afla, spuse el. Să-i bombardăm cu spoturi de treizeci de secunde, făcînd reclamă pentru emisiunea de la ora unsprezece, iar apoi să așteptăm reacția lor.

— Dă-i bătaie! îl aprobă Horst.

Eddie încuviință din cap, își puse căștile și-i ceru lui Warren să-i facă legătura cu echipa mobilă. Ce nebunie! își spuse, cuprins de o revelație bruscă. La

un moment dat, chestia asta a început să-mi placă de-adevăratelea! Nu m-am distrat atît de bine niciodată, de cînd m-am apucat de meseria asta de rahat!

21:30

Pe ecran:

O imagine panoramică a parcării de lîngă clădirea KLAX, filmată după toate probabilitățile de la un etaj superior. Obiectivul camerei oscilează încet înainte și înapoi, în jos și în sus, surprinzînd impresionanta desfășurare de forțe a autorităților.

Perimetrul parcării e delimitat de furgonetele poliției, parcate una în spatele celeilalte, iar de-a lungul lor sînt postați aproximativ două sute de polițiști purtînd căști, arme cu lunetă și arme automate, care așteaptă să se întîmple ceva, nici ei nu știu prea bine ce anume. Mai aproape de clădire, brigăzile antiteroriste au clădit o baricadă din saci de nisip ce înconjoară sediul postului de televiziune, și și-au ocupat locurile în spatele ei, luînd poziții de tragere. Fiecare cuib de foc e organizat în jurul cîte unui individ ce pare a ține în mînă un lansator de rachete. Între cele două cordoane, al brigăzilor antitero și al poliției din Los Angeles, două vehicule blindate vopsite în culori de camuflaj, bej și kaki. Pe puntea acestora se zăresc arme ce seamănă cu niște lansatoare de rachete multiple, sau poate mitraliere Gatling de mare calibru, îndreptate de către cei ce le mînuiesc – membri ai Gărzii Naționale sau soldați din trupele obișnuite? – direct către fereastra de la care se filmează.

Comentariul din off al lui Toby Inman:

– Într-un comunicat comun, primarul Los Angelesului și guvernatorul statului au dezmințit zvonurile privind intenția lor de a distruge cu ajutorul rachetelor antena parabolică a postului de televiziune KLAX. Pe de altă parte, cei doi au avertizat Comandoul Armatei Verzi să se abțină de la orice nouă provocare. Un nou buletin informativ peste o jumătate de oră, iar o analiză în detaliu a situației, în direct, la emisiunea de știri de la ora unsprezece!

22:00

Pe ecran:

O imagine de ansamblu cu paraziți, la apropierea maximă permisă de obiectivul camerei, cu uzina nucleară de desalinizare din Long Beach, luminată de sclipirile oglindite în apele golfului: un dom uriaș alb-cenușiu cocoțat pe piloni de susținere deasupra a ceva ce seamănă mult de tot cu o platformă de foraj marin.

Imaginea uzinei se micșoreaza, iar camera schimbă unghiul de filmare pentru a se focaliza asupra unui ponton metalic foarte lung. Două țevi groase se

ivesc din mare la capătul opus al acestuia, prelungindu-se în paralel cu pontonul, ca niște balustrade caricaturale, în direcția camerei de luat vederi. Camera se rotește, arătînd capătul dinspre țărm al pontonului, unde țevile pătrund într-o stație de pompare, din care ies alte țevi, mai subțiri, ce se afundă în sol. Un gard înalt din plasă de sîrmă desparte pontonul de o parcare; în vîrful gardului se văd rotocoale de sîrmă ghimpată ce par a fi electrificate, iar în centru se află poarta.

Dincolo de gard, înșirați de-a lungul acestuia, se află douăzeci și cinci de polițiști purtînd căști cu viziere. Jumătate din ei au în mîini scuturi și bastoane de cauciuc, iar restul sînt înarmați cu carabine semiautomate.

Operatorul îndreaptă obiectivul și mai departe, pe deasupra capetelor unei mulțimi de vreo două sute de oameni, adunată pe cîmpul situat de cealaltă parte a drumului paralel cu parcarea.

Unii dintre ei susțin pancarte îngrijit lucrate, dar cam palide – vizibil refolosite: NU ARMELOR NUCLEARE, CETĂȚENII SE OPUN PROPUNERII 17, CLUBUL SIERRA ÎMPOTRIVA REFERENDUMULUI SEAWATER, UNIUNEA OAMENILOR DE ȘTIINȚĂ ANGAJAȚI; sînt vechi războinici pe frontul ecologismului, ce par a fi trecut prin asemenea situații de mii de ori.

Alții, mulți dintre ei mai tineri și mai prost îmbrăcați – negri și hispanici în mare parte – agită cearșafuri pe care au fost pictați nori în formă de ciupercă, clădiri explodînd, Los Angelesul văzut ca un imens deșert. Unele dintre aceste picturi ad-hoc în stilul graffitiurilor de pe ziduri denotă chiar talent.

În sfîrșit, alții, cu o înfățișare mai prosperă – albi și asiatici, provenind din clasa mijlocie – poartă bannere improvizate tipărite pe hîrtie de imprimantă: SALVAȚI KLAX, NU VAMPIRILOR APEI, ANTHONY ELLINGWOOD A MURIT PENTRU PĂCATELE NOASTRE, VOTAȚI ÎMPOTRIVA COȘMARULUI NUCLEAR.

Vocea lui Toby Inman se suprapune acestor imagini:

— Activiștii ecologiști s-au adunat în fața stației de pompare a uzinei-pilot a Proiectului Seawater, amenințînd că o vor lua cu asalt. Imagini la ora unsprezece, în exclusivitate, numai aici, la KLAX!

22:30

Pe ecran:

O imagine baleiată a golfului, cu domul uzinei nucleare de desalinizare în fundal; operatorul mută într-un ritm haotic obiectivul camerei, încercînd să urmărească desfășurarea acțiunii.

Trei, poate chiar patru bărci cu motor – e greu de spus de la această distanță, cînd jeturile de spumă țîșnesc în toate direcțiile – zumzăie încoace și încolo, în zig-zag, încercînd să evite spoturile reflectoarelor de pe cele două vedete

rapide ale poliției; operatorul încearcă în zadar să țină pasul cu ele, în vreme ce navele poliției fac eforturi pentru a le izgoni din preajma platformei reactorului.

Comentariul suprapus al lui Toby Inman:

— Patrula căpităniei portului încearcă din răsputeri să zădărnicească încercările protestatarilor de a ajunge la bordul platformei reactorului Seawater...

Camera execută o mișcare rapidă în lungul pontonului de serviciu, pe deasupra gardului care desparte stația de pompare de parcare. Lîngă gard, numărul polițiștilor a crescut considerabil. Sînt două rînduri compacte, unul cu scuturi și bastoane, iar următorul cu arme semiautomate. Obiectivul camerei se mișcă din nou, dezvăluind un al treilea cordon de polițiști, la marginea parcării, în paralel cu șoseaua.

Și numărul demonstranților a crescut, iar aceștia s-au răsfirat de-a lungul șoselei și se află, practic, nas în nas cu polițiștii.

— ...Între timp, demonstrația din fața stației de pompare amenință să devină violentă. Un reportaj complet, în direct, comentat de către membrii Comandoului Armatei Verzi, numai *aici*, la KLAX-TV, Los Angeles!

23:00

Pe ecran:

„Știrile de la ora unsprezece, aici, la KLAX, cu Toby Inman, Heather Blake și Carl Mendoza!"

Toby Inman, în prim-plan, pare îndeajuns de răvășit. Părul blond îi e pieptănat îngrijit, dar e tras la față, iar cămașa și sacoul sînt șifonate de parc-ar fi dormit cu ele două zile la rînd.

— Bună seara, Los Angeles. Sîntem din nou în prim-planul știrilor. În cele ce urmează, vă vom pune la curent cu evoluția situației de la sediul postului de televiziune KLAX, unde directorul Edward Franker, crainica meteo Heather Blake, comentatorul sportiv Carl Mendoza și eu însumi sîntem de două zile ostaticii unui grup ecologist de acțiune autointitulat Comandoul Armatei Verzi...

Decupaj cu o imagine înregistrată mai devreme în acea zi, o vedere panoramică, tremurată, a cordonului de poliție postat de-a lungul Sunset Boulevard, la vest de clădirea KLAX: baricade, echipe antiteroriste, mașini de poliție, un mini-tanc robot, furgonete purtînd însemnele Departamentului de Poliție din Los Angeles, o mulțime de curioși umplînd trotuarele.

Comentariul suprapus al lui Toby Inman:

— Între timp, un grup de manifestanți s-a adunat spontan în jurul clădirii KLAX, pentru a... ăăă... pentru a protesta împotriva Proiectului Seawater și pentru a-și exprima... ăăă... dorința ca autoritățile să rămînă în continuare în expectativă...

Un nou grupaj înregistrat mai devreme, înfățișîndu-i pe protestatarii

adunați în fața intrării în cartierul general al poliției, unghiul îngust al filmării permițînd unei duzini de oameni să umple cadrul, creînd impresia unei mulțimi numeroase aflate în afara acestuia.

Comentariul suprapus al lui Toby Inman:

— ...Concomitent, o manifestație de mai mare amploare și mai bine organizată a avut loc în Centrul Parker, la sediul Poliției.

Din nou, un prim-plan cu Toby Inman.

— Fără îndoială însă, cea mai amplă demonstrație a zilei este cea care se desfășoară în prezent la... ăăă... în fața stației de pompare și a docului de serviciu al reactorului-pilot al Proiectului Seawater. Carul de reportaj al KLAX se află la fața locului și vom da echipei legătura peste cîteva momente, pentru o transmisiune în direct. Deocamdată însă, cîteva cuvinte despre cei care vor comenta pentru dumneavoastră, alături de mine, imaginile primite. Sînt, de fapt, cei care se află la originea acestei acțiuni... ăăă... Este vorba despre Ministrul Informațiilor și... ăăă... cancelarul Comandoului Armatei Verzi: Kelly Jordan și Horst Klingerman!

Imagine de ansamblu a decorului din studio, înfățișîndu-l pe Toby Inman încadrat de Kelly Jordan și Horst Klingerman; din neatenție, operatorul a surprins în cadrul prea larg și unele elemente de fixare ale reflectoarelor ce luminează scena.

— Înainte de a prelua legătura directă... ăăă... Kelly... ăăă... haide să trecem în revistă situația existentă la ora actuală...

23:04

Toby Inman aruncă o privire spre teleprompter, mînat de un reflex condiționat, dar desigur că nu se zărea nici urmă de scenariu acolo. Era singur, totul depindea numai de el.

— ...Cel mai... ăăă... cel mai recent sondaj instantaneu pe care l-am văzut ne indică faptul că Proiectul Seawater riscă să fie respins la limită, așa încît...

O inspirație dezastruoasă îl îndemnă pe Toby să tragă cu ochiul la monitorul de emisie, unde-i fu dat să se descopere pe sine, rostind jalnic aceste propoziții improvizate la repezeală.

Una dintre primele reguli ale unei transmisiuni în direct cere realizatorului emisiunii să nu privească niciodată spre monitor, o regulă pe care Toby o respectase mereu, dar a cărei înțelepciune o percepea cu adevărat abia acum, pe loc, privind în ochi o caricatură a propriei persoane, deghizată într-un cap vorbitor lipsit de creier.

— ...Așa încît am putea spune că... ăăă... acțiunea voastră pare... ăăă... pare că se soldează cu un succes...

Toby își desprinse privirile de acel alter-ego patetic al său, dar nu putu

trece cu vederea bîlbîielile, ezitările, fonfăitul, lipsa totală de profesionalism pe care le detectase ascultîndu-și vocea luată pe nepregătite de absența unui scenariu.

— ...În sfîrșit, e timpul... ăăă... a sosit timpul să vorbim și despre... ăăă... consecințele situației... ăăă... create aici, la KLAX-TV...

Am o voce de cretin congenital, gîndi Toby, neajutorat, în vreme ce cuvintele continuau să i se reverse de pe buze. E nedrept!

— Nu sînt sigură că am înțeles la ce te referi, Toby.

— Păi... Aș vrea să știu ce se va întîmpla cu noi, după ce referendumul se va fi încheiat?

— Adică dacă avem de gînd să vă ucidem, să vă dăm drumul sau cam așa ceva, nu?

Nu m-a învățat nimeni cum să reacționez în astfel de situații!

Culmea! Fusese la un pas de a-și rosti gîndul cu glas tare!

N-ai fost pregătit pentru așa ceva, Inman. N-ai fost antrenat pentru a lua interviuri celor care te țin ostatic, fără să ai la dispoziție un scenariu bine stabilit. Printr-o misterioasă lipsă de prevedere, profesorii tăi de la LSU au uitat să includă o atare situație în programa de învățămînt!

— Păi... ăăă... S-ar zice că această chestiune mă privește și pe mine, personal, dar sînt convins că...

Ei, haide, Inman, ia-ți inima-n dinți, ce dracu'? Dacă tot e să mori, măcar lasă-i pe *ei* să te ucidă, n-o face tu, cu mînuța ta, în direct!

— Un lucru îți pot promite: ceea ce ți se va întîmpla ție ni se va întîmpla întocmai și nouă, răspunse Horst Klingerman.

— Și asta ce vrea să însemne? întrebă Toby, surprins el însuși de mînia tonului cu care rostise aceste cuvinte.

— Nu dorim să facem rău nimănui, spuse Kelly Jordan, atingîndu-și în treacăt vesta căptușită cu explozibil. Vrem însă ca toată lumea să înțeleagă că sîntem cît se poate de sinceri. Așa că, dacă tu îți vei da viața pentru a salva planeta, noi vom fi alături de tine, chiar și în moarte.

— Da' cine-a murit de-ați ajuns voi Dumnezei? izbucni Toby. Salvați planeta sau ne vom arunca în aer cu toții! E-n regulă, poate că e o nebunie, dar trebuie să recunosc în asemenea declarații un oarecare angajament moral. Dar faptul că amenințați că ne veți ucide pe noi pentru a salva Pămîntul e un șantaj de cea mai joasă speță! Ar fi o crimă comisă cu sînge rece! Cine vă dă dreptul să hotărîți așa ceva?

Aoleu, asta de unde-o mai scosese? se întrebă Toby. Dicția fusese perfectă, orice ezitare dispăruse din glasul său, de parcă ar fi citit niște fraze derulate pe un teleprompter în capul său.

— Iată o întrebare cît se poate de interesantă, Toby...

— Care merită un răspuns pe măsură, nu crezi, Kelly? replică pe dată

Toby. Vorbind în calitatea mea de ostatic...

— N-avem nimic cu tine, ca persoană...

— Drăguț din partea ta că recunoști asta.

— O cauză pentru care merită să mori merită orice sacrificiu, chiar și crima, interveni Horst Klingerman.

Era o frază rostită anume pentru a aduce conversația în impas.

— *Cu-u-u-u-m*? făcu Toby, lungind premeditat silaba, după ce lăsase să se scurgă o clipă de tăcere teatrală.

— O cauză pentru care merită să mori merită orice sacrificiu, chiar și crima, repetă Klingerman, în aceeași termeni de o bizară neutralitate. Am să vă explic.

— Chiar așa, cred că e cazul să o faci! întări Toby, sarcastic.

Klingerman încuviință din cap.

— Markowitz afirmă că a înfăptui binele printr-o sinucidere strategic programată e actul revoluționar suprem, începu el, cu tonul unui conferențiar ce expune studenților teoria sa preferată. S-ar putea spune că *a ucide* pentru aceeași cauză e un act chiar mai revoluționar. Autodistrugîndu-ne prin aruncarea în aer a acestei clădiri, ne sacrificăm viața, dar nu și onoarea. Ucigîndu-vă și pe voi, prin același proces, ne declarăm gata să luăm asupră-ne responsabilitatea unui act blamabil, pentru înfăptuirea unui bine de ordin superior.

— Horst...

— Scopul scuză mijloacele, nu? pufni Toby, retezînd replica lui Jordan. Trebuie să distrugi pentru a salva? Să ucizi pentru pace?

— Horst, poate c-ar fi mai bine să mă lași pe mine...

— Da, anumite scopuri justifică mijloacele. Uneori e nevoie să amputezi un picior cangrenat, pentru a salva o viață. Și absolut orice acțiune e justificată, atunci cînd e vorba de salvarea biosferei însăși de o distrugere altminteri sigură. Scopurile supreme justifică măsurile extreme.

23:07

— Ceea ce Horst încearcă să spună...

— Să fii dispus să mori, pentru ca alții să poată trăi... E un enunț al eticii creștine, nu-i așa?

— Exact! Iar în Biblie scrie cumva că e-n regulă să *ucizi*, pentru ca alții să trăiască? Mi-e teamă că am lipsit sau am ațipit la pasajul ăsta, cînd frecventam școala de duminică!

Capetele vorbitoare o iau razna în direct, imagini la ora unsprezece! Eddie Franker simțea că e pe cale să facă un infarct.

Stăpînindu-și bătăile inimii, sări în picioare și își lipi fața de geamul

cabinei de control, dînd din mîini pentru a le atrage atenția celor din studio. Apoi își trecu în mod repetat degetul arătător peste beregată, într-o încercare disperată de a le da de înțeles că era cazul să întrerupă discuția.

— Treceți dracului odată la transmisia în direct! se răsti Eddie peste umăr, ca și cum cei doi teroriști din cabina de control ar fi fost niște mucoși cu caș la gură.

— Să trecem la transmisia în direct...? întrebă Jaro, confuz, în stilul său lent, marcat de un accent slav.

— Cuplează unitatea mobilă pe monitorul de emisie, pentru numele lui Dumnezeu!

— Fără comentariu din studio?

— Știu că n-avem comentariu, dar tocmai asta vreau, să-i fac să...

— Dar nu pot...

— Am priceput, amice, vrei să treci la imaginile în direct ca să-i tai macaroana omului tău, nu? se trezi Warren.

— Exact, încuviință Eddie.

Se întoarse să privească monitorul de emisie din cabină, legat în paralel cu acela din studio. Warren cuplase deja imaginile transmise de carul de reportaj aflat în Long Beach.

Eddie îi făcu semne disperate lui Toby Inman, iar cînd, în sfîrșit, reuși să-i atragă atenția, arătă insistent către monitorul de emisie din studio...

23:09

Pe ecran:

Operatorul filmează pe deasupra capetelor unei mulțimi înghesuite, aflată de cealaltă parte a cordonului triplu de poliție ce-i desparte pe demonstranți de gardul care înconjoară perimetrul de acces către pontonul de lîngă stația de pompare.

Un rînd de polițiști avînd în mîini bastoane și scuturi transparente, umăr la umăr, îi desparte pe manifestanți de parcarea paralelă cu drumul. Un alt cordon echipat similar a fost dispus de-a lungul gardului. În sfîrșit, alți polițiști, înarmați cu carabine semiautomate, sînt răspîndiți în parcare, în grupuri mici așezate strategic.

În fundal se zăresc ca prin ceață globul uzinei nucleare de desalinizare din Long Beach și spoturile reflectoarelor vedetelor poliției, care urmăresc bărcile cu motor ale demonstranților mai încăpățînați. Cei din mulțime își agită pumnii sau flutură bannere și pancarte; din cînd în cînd se aud urale, atunci cînd vreuna dintre bărcile care bîntuie golful reușește să treacă de navele poliției.

Camera se retrage, apoi schimbă brusc unghiul de filmare, evitînd în pripă

înregistrarea apariției intempestive a unui car de reportaj purtînd însemnele CNN, în colțul inferior stîng al cadrului.

Vreme de treizeci de secunde, se aud doar vuietul confuz al mulțimii și zgomotul îndepărtat al motoarelor bărcilor și vedetelor, o babilonie de sunete...

Toby Inman intervine, în sfîrșit, din off:

— Ăăă... se pare că avem imagini în direct de la manifestația de protest ce are loc în aceste momente în Long Beach, așa încît cred că ar fi bine să lăsăm pentru mai tîrziu încheierea acestei... ăăă... discuții filozofice. Deocamdată, ce-ar fi să comentăm imaginile primite de la carul nostru de reportaj?

— Cu cea mai mare plăcere, îi răspunde Kelly Jordan, tot din off. Ceea ce vedem dovedește fără putință de tăgadă că noi, Comandoul Armatei Verzi, am avut dreptate. Dacă nu am fi eliberat postul KLAX, oamenii aceștia curajoși n-ar fi acum acolo, acționînd direct. Poate că, în sufletele lor, au fost mereu alături de noi; a fost însă nevoie ca noi să luăm drept ostatic prețiosul lor post de televiziune, pentru ca ei să se hotărască să treacă în sfîrșit la acțiunea directă.

— Dar ce sperați că se va putea obține printr-o astfel de demonstrație? întreabă Toby Inman.

Chipul lui apare acum într-un dreptunghi cu margini albastre, tremurate, în colțul din stînga sus al ecranului. Kelly Jordan ocupă colțul din dreapta sus, într-un dreptunghi similar, în timp ce restul ecranului e umplut de imaginile filmate de carul de reportaj la demonstrație. Operatorul înregistrează tot ce i se pare interesant, evitînd însă ca numeroasele unități mobile ale concurenței să apară în cadru vreme de mai mult de o secundă, cel mult două.

— Respingerea Referendumului Seawater.

— Chiar așa? Dar cei care se află acolo n-ar fi votat oare împotriva lui, indiferent de circumstanțe?

— Ba da, sigur că da. Acum au însă ocazia de a-și demonstra forța în stradă.

— După părerea mea, toate acțiunile voastre de pînă acum au fost contraproductive.

— Ei, haide, Toby... Poți oare să privești această superbă demonstrație de sprijin din partea maselor și să susții în continuare că am dat greș?

23:13

— Și cum rămîne cu oamenii care nu aprobă Proiectul Seawater mai mult decît voi, dar care cred că terorismul și răpirea sînt niște lucruri cel puțin neplăcute? replică Toby Inman fără să se gîndească. Și care cred că oamenii care cred altceva sînt niște gangsteri și bătăuși?

Curaj, furie, inspirație, ce-o fi fost, totul părea să iasă la suprafață dintr-un

loc în care nu mai fusese înainte, un loc care exista doar într-o iluzorie realitate virtuală a televiziunii.

— Noi sîntem gangsteri și bătăuși? Și adunătura agro-industrială-imobiliară care a consumat toate resursele statului și ne-a vîndut tot deșertul ăsta nu e? E mai rău să pui stăpînire pe un post TV pentru cîteva zile ca să transmiți oamenilor un mesaj decît să construiești o mînă de bombe cu ceas pe o falie care mai devreme sau mai tîrziu va transforma California într-un pustiu radioactiv? Despre ce fel de oameni vorbești, Toby?

— Oameni ca mine, Kelly. Oameni care probabil ar fi votat oricum împotriva Propunerii Numărul Șaptesprezece, dar care acum ar putea să se răzgîndească din cauza voastră.

Era o idee deșteaptă să nu te uiți la monitor cînd erai un cap vorbitor singur, dar cînd capul tău vorbitor lua interviu altuia, iar interviul însuși era inserat peste imagini în direct și trebuia să le verifici din cînd în cînd, indiferent cît de ciudat era...

— Aveai de gînd să votezi împotriva Proiectului Seawater și acum n-ai mai face-o? De ce?

Și chiar era ciudat.

— Pentru că mă simt de parcă aș fi dus către cabina de vot cu un pistol la tîmplă.

— Ce copilărie, Toby. Ai face ceva greșit numai ca să le faci în ciudă lui mami și tati pentru că ei îți spun să faci ceea ce e corect!

Era aici, în platou, luîndu-i interviu lui Kelly, și acolo era capul lui vorbitor, pe monitor, spunînd replicile pe care el i le dădea în timp real. Pentru un scurt moment simți că totul era inversat, că pe buze i se formau cuvintele pe care le dorea imaginea de pe ecran.

Era dezorientat, hipnotizat, fascinat, îi era greu să își smulgă privirea de acolo, greu să nu se lase atras înăuntru, greu să nu se lase acaparat...

Toby clipi, se forță să se uite în ochii femeii reale așezate lîngă el, orientîndu-se cu ajutorul chimiei.

— Așa votează oamenii, Kelly. Toate sondajele o dovedesc, trebuie să se simtă bine cînd fac ceea ce fac. Dacă îi enervezi destul, ar vota împotriva unei mese gratuite numai ca să se răzbune.

Kelly privi la el și afișă un surîs de învingătoare.

— Trebuie să recunosc că n-aș arăta prea bine purtînd o pălărie neagră, Toby, zise ea.

Chimie? Vreun fel de circuit electronic?

Cuvintele lui Kelly invitau la confruntare, mult mai mult decît o făcuseră ale lui Klingerman, realiză brusc Toby, dar cumva muzicalitatea acestui interviu, ritmul schimbului de replici îl făcea să meargă mai bine.

— Crede-mă, aș prefera să te văd purtînd una albă, Kelly. Și trebuie să recunosc, o s-o spun în direct chiar acum, n-aș vrea ca cineva să voteze pentru Propunerea Numărul Șaptesprezece din simpatie greșit înțeleasă pentru ostatici, să nu mă înțelegeți greșit, oameni buni.

— Poate că spunem același lucru, Toby?

— Cum așa, Kelly?

Nu era nimic de natură sexuală în asta. Nici măcar nu trebuiau să se placă. Nici măcar nu trebuiau să lucreze bine împreună. Lucrau bine unul din cauza celuilalt.

Fata se pricepea la asta instinctiv, o trăsătură pe care Toby știa foarte bine că el n-o avea, sau cel puțin crezuse că nu. Cuvintele ieșeau din gura ei fără ezitare, poate chiar fără ca ea să se gîndească la ele. Nu avea nevoie de un scenariu. Putea să improvizeze. Trebuia doar să-i ofere un punct de plecare și apoi se descurca. Și știa și cînd să-i ofere lui un punct de plecare.

— Treziți-vă, oameni buni, și folosiți-vă creierele cînd votați. Cine știe, poate chiar ajunge să vă placă. Nu ne ascultați pe noi, nu-i ascultați pe ei, ascultați-vă pe voi înșivă și faceți ceea ce trebuie.

Și cînd ea o făcea, își dădu Toby seama, și el putea să improvizeze fără scenariu.

23:15

Eddie Franker era nevoit să admită că era impresionat.

Impresionat de măiestria cu care Warren și Jaro reușeau să mixeze aceste înregistrări eterogene, fără să piardă nimic din ceea ce părea important. Și mai mult îl impresiona însă abilitatea cu care Toby Inman se descurca, în focul încrucișat în care nimerise.

Între Inman și Jordan se crease parcă o relație aparte, care îi ajuta să își pună reciproc în valoare calitățile. Moderatorul potențial din Inman era scos la iveală în chip strălucit, iar dialogul celor doi părea o imagine în oglindă a rezonanței malefice ce se stîrnea ori de cîte ori Toby se confrunta cu Klingerman, transformînd discuția într-o aiureală otrăvită...

— Un telefon pentru tine, amice.

— Nu acum!

— Dacă vrei, poți să-ți fac legătura în căști.

— Cine-i?

— Unul pe nume Hildebrandt, zice că e...

— *Robby Hildebrandt însuși?*

— Vrei...

— Da, da, fă-mi legătura!

— Franker? răsună în căști glasul blajin al celui aflat la capătul firului.

— Da.

Eddie nu-l întîlnise niciodată pe creatorul și conducătorul rețelei StarNet. Nici măcar nu avusese ocazia să discute vreodată cu el la telefon, ci îl cunoștea doar din auzite. Fostul redactor de știri și editor își schimbase domeniul de activitate, pusese pe picioare o agenție de publicitate, iar cînd aceasta dăduse faliment, crease rețeaua StarNet, pornind la drum cu o sumă minimă de bani și un talent deosebit de a convinge oamenii.

— Iată de ce te-am sunat, Eddie... Nu te deranjează dacă ne tutuim, nu-i așa?

— Nicidecum, Robby...

— Ei bine, Eddie, avem o problemă. Marfa pe care ne-o transmiți acum nu e rea, știi chestia asta, și ar fi chiar minunată dacă ar fi destinată doar Coastei de Vest, unde e un subiect fierbinte și mai sînt destui treji la ora asta dornici să-l urmărească. La nivel național însă, nimeni nu urmărește emisiunea, iar înregistrările noastre nu vor valora mîine nici cît o ceapă degerată, dacă nu...

— Dacă nu...?

— Dacă nu pui capăt conversației ăsteia chiar acum și nu ne oferi un subiect potrivit pe care carele de reportaj ale concurenței de la fața locului n-au de unde să-l obțină.

— Ca de exemplu...

— ...Ca de exemplu, ai putea să-i convingi pe membrii Comandoului Armatei Verzi să le vorbească demonstranților.

— Cum? Dar nu pot să fac una ca asta!

— De ce nu? Ai un car de reportaj acolo, nu-i așa, Eddie? Iar echipa are cu siguranță la îndemînă un amplificator sau măcar un megafon...

— Păi... Da, cred că da, dar...

— Asta e! Le dai un microfon tipilor din studio, îi pui în legătură cu echipa mobilă și gata!

— Dar...

— Unde-i problema? Pur și simplu, transmiți semnalul sonor în două direcții simultan. Știi, ne transmiți și nouă înregistrarea din studio în timp ce o transmiți celor din carul de reportaj... Concurența va prinde doar frînturi din discurs, în vreme ce noi vom avea o calitate sonoră de înalt nivel.

— Nu crezi că asta ar însemna mai degrabă să creăm știri, nu doar să le redăm pur și simplu, Robby?

— Și ce naiba e rău în asta, Eddie? întrebă Hildebrandt, părînd cît se poate de sincer. Nu ești tu același individ care ne-a vîndut toată povestea asta ca pe un film cu mega-buget? Cum rămîne cu toată împotrivirea noastră față de mandatele emise de autorități? Abia am scăpat de ei. De ce crezi că ar fi rău ca doi bătrîni

copoi ai știrilor cum sîntem noi să încerce să scoată și un mic profit din toată tărășenia?

— Cum rămîne însă cu FBI-ul și cu Comisia Federală pentru Comunicații?

Rîsul sănătos al lui Hildebrandt răsună nițel cam dogit.

— Dă-o dracu', Eddie, acu chiar că m-ai emoționat! Tu, săracu' de tine, ostatic și tot tacîmul, îți faci griji pentru felul în care am să mă descurc eu cu ăia? Nu-ți bate capul, Eddie bătrîne, tu dă-i drumul și transmite-mi înregistrarea unui discurs mustos al Comandoului Armatei Verzi către demonstranți și, nu-ți face probleme, am să știu eu cum să-i iau pe ticăloșii ăia!

23:20

— Poftim? exclamă Toby Inman.

— Ideea asta strălucită nu-mi aparține, crede-mă, spuse Eddie Franker. Robby Hildebrandt e autorul.

— Cine-i Robby Hildebrandt? întrebă inocent Horst Klingerman.

— Căpetenia de la StarNet, îl lămuri Toby, la fel de iritat de întreruperea bruscă a emisiunii ca și Jordan și Klingerman.

Mai întîi, Franker le făcuse semn că urma o întrerupere, apoi unul dintre tehnicieni vîrîse pe post un generic și un calup de publicitate, în timp ce Eddie îi spunea lui Heather să se pregătească pentru a continua cu buletinul meteo și, în sfîrșit, le ceruse să îl urmeze afară din studio, pentru a le servi nebunia asta!

— Ne cere să le vorbim demonstranților? se miră Horst. Nu cred că înțeleg. Și ce-ar vrea să le spunem?

Franker ridică din umeri.

— Ce nu pricepi? întrebă el. Pur și simplu, tipului nu-i pasă ce spuneți, numai să spuneți ceva!

— Nu-i pasă?

— Vi se oferă ocazia celor cincisprezece minute de glorie, băieți, rînji Franker, sardonic. Spuneți absolut tot ce vă trece prin cap!

— Orice vrem noi? repetă Horst Klingerman, gustînd parcă fiecare cuvînt, pentru a-i percepe înțelesul.

— Iar el va face din asta un subiect de interes național? Și-i va ține la distanță și pe băieții răi din rîndul autorităților? zîmbi Kelly, ca o jună liceană arătîndu-și aparatul dentar. Hei, domnule Franker, dar asta-i grozav! De ce sînteți atît de paranoic? Ce vă închipuiți că vom spune?

— Chiar așa, *ce* veți spune? întrebă Franker.

— ...Vom reveni cu noi imagini în direct de la demonstrația din Long Beach, după o scurtă pauză publicitară, își încheie Heather expunerea.

Warren cuplă calupul de reclame.

— Acum intrăm din nou în direct, nu-i așa, domnule Franker? rosti Kelly. Așadar, deduc că va trebui să improvizăm din mers un discurs, nu-i așa?

La naiba...

Fata îi făcu cu ochiul lui Toby, zîmbindu-i deloc liniștitor.

— Ca-n vremurile bune ale televiziunii, nu-i așa, domnule Franker? O acrobație pe sîrmă, fără plasă de siguranță...

23:25

Pe ecran:

Imagine panoramică a demonstrației din Long Beach, filmată pe deasupra capetelor demonstranților. Obiectivul camerei se mișcă înainte și înapoi, focalizînd lent asupra cîte unui detaliu: pancarte și bannere mai mult sau mai puțin lizibile din acel unghi, cîte un car de reportaj al unui post de televiziune, imposibil de evitat de-acum, fețele polițiștilor, ascunse în spatele vizierelor căștilor și al scuturilor, o furgonetă cu însemnele poliției din care se descarcă în parcare un tun cu apă, dincolo de primele două cordoane de polițiști.

O harababură sonoră generală se suprapune vreme de cîteva clipe peste aceste imagini: vuietul mulțimii, motoarele bărcilor din larg, sunete sălbatice, nelămurite. Apoi:

Intervenție din off a lui Toby Inman:

— Ei bine, iată-ne din nou în direct, cu imagini de la ampla demonstrație de protest împotriva Propunerii Numărul Șaptesprezece ce se desfășoară în Long Beach. De astă dată vom... ăăă... vom încerca altceva, oameni buni...

O imagine în miniatură a lui Toby Inman apare în colțul din stînga sus al ecranului. Crainicul pare nervos, își mișcă buzele pentru a spune ceva, dar...

Un scîrțîit oribil, provocat de efectul de microfonie!

În aparență, nu e vorba de o defecțiune în studio, care să fie recepționată doar de telespectatori. Cei aflați la fața locului, în Long Beach, au auzit și ei acel scîrțîit sinistru, căci chipurile demonstranților se întorc către camera de luat vederi, afișînd expresii iritate.

Efectul de microfonie se stinge, lăsînd loc glasului lui Toby Inman, însoțit de un ecou straniu:

— ...Auziți? Mă auziți, voi, cei de acolo?

Huiduieli, fluierături, țipete, pumni fluturați a amenințare indică faptul că protestatarii au recepționat semnalul transmis prin amplificatorul carului de reportaj al KLAX.

— Sînt Toby Inman, de la KLAX-TV, și vă vorbesc în direct, de la studioul nostru din centrul Hollywoodului...

Reacția mulțimii nu e deloc încurajatoare. În fundal, atitudinea pînă atunci

impenetrabilă a polițiștilor din cordon se schimbă: aceștia se privesc uimiți unii pe alții, neștiind ce să creadă.

— ...unde, de două zile încoace, sîntem ținuți ostatici de către Comandoul Armatei Verzi, a cărui acțiune... ăăă... pare a fi generat demonstrația dumneavoastră spontană de protest împotriva Referendumului Seawater...

Huiduielile și strigătele se mai potolesc, mulțimea se liniștește, așteptînd urmarea.

— Prin urmare, ni s-a oferit ocazia... ăăă... mai exact, am fost obligați să... N-are importanță, de fapt... Ăăă... Iat-o așadar, vorbind în direct demonstranților ce protestează împotriva Referendumului Seawater, pe... Kelly Jordan, Ministru al Informațiilor în cadrul Comandoului Armatei Verzi!

Imaginea lui Toby Inman din colțul din stînga sus al ecranului e înlocuită de un prim-plan al lui Kelly Jordan.

— Salut, oameni buni, da, sînt Kelly Jordan, și nu vă pot spune cît de emoționată sînt văzîndu-vă, o mulțime atît de mare de oameni, veniți aici, în această noapte, pentru a vă opune Referendumului Seawater, în numele popoarelor de pe întreg Pămîntul!

Vocea ei sună la fel de dogit și de slab ca a lui Toby Inman mai devreme, de parcă ar vorbi din capătul unui tunel lung și îngust, dar pe măsură ce dreptunghiul conținînd imaginea lui Kelly Jordan lunecă din colțul stîng către centrul treimii superioare a ecranului, un fel de reglare de ordin tehnic pare a interveni în studio, astfel încît sunetul care însoțește acum imaginea are o claritate cu mult mai mare decît ceea ce se aude la fața locului, de către demonstranți.

— Mîine, soarta Propunerii Numărul Șaptesprezece va fi decisă în cabinele de vot, așa cum era dinainte stabilit. Privindu-vă însă, oameni buni, afirm cu tărie că, încă de pe-acum, putem spune că am cîștigat o mare victorie. Am dovedit că acțiunea directă atrage după sine altă acțiune directă. V-am ajutat să vă dovediți vouă înșivă că nu sînteți o turmă de oi proaste, așa cum au crezut cei ce alcătuiesc complexul agroindustrial! Să strigăm deci de trei ori ura!, dar nu pentru mine, nu pentru Comandoul Armatei Verzi, ci pentru voi înșivă, oameni buni! O meritați din plin!

Face o pauză, zîmbește, în vreme ce mulțimea izbucnește în urale.

23:31

Era, în mod cert, cea mai stranie experiență din întreaga carieră petrecută de Toby Inman în fața camerelor de luat vederi.

— ...Fie că vom învinge, fie că vom fi înfrînți, chiar dacă Referendumul Seawater va fi adoptat, în această noapte, Revoluția Verde a început!

Încremenise, urmărind monitorul de emisie. Kelly Jordan însăși îl urmărea,

contrar oricărei reguli a profesiei, se privea pe sine vorbind, sorbea fiecare cuvînt ce-i ieșea de pe buze, pîndind în același timp reacția mulțimii din Long Beach.

— ...Ați deschis o bere și vă uitați la televizor, membri ai unui trib de creiere moarte, așa cum ar fi crezut manipulatorii mass-mediei? Nu! Sînteți acolo, ați preferat acțiunea directă!

Sub privirile lui Toby, mulțimea izbucni în urale și urlete, fluturîndu-și pancartele și bannerele. Privi chipul mic de pe ecran zîmbind, făcînd o pauză, îmbibîndu-se de reacția mulțimii, apoi se întoarse către Kelly care, în carne și oase, lîngă el, oglindea zîmbetul chipului ei de pe ecran, încuviințînd mulțumită în vreme ce chipul din imagine încuviința la rîndul său printr-o ușoară mișcare a capului...

— ...Îi veți lăsa să preschimbe California într-un Cernobîl al Vestului? Sau veți trece la acțiunea directă? Îi veți lăsa să vă golească buzunarele pentru a vă pregăti moartea? Sau veți trece la acțiunea directă? Îi veți lăsa să transforme planeta în oala lor de noapte? Sau veți trece la acțiunea directă? Preferați să vă asfixiați cu dioxid de carbon? Sau veți trece la acțiunea directă?

Vocea lui Kelly căpătase o cadență hipnotică, în care trupul i se legăna înainte și înapoi pe scaun, ochii îi luceau, încărcați de o energie stranie, iar imaginea ei de pe ecran prelua ritmul, transmițîndu-l mulțimii, o spirală amplificatoare care se mișca parcă, la rîndu-i.

Era omenește imposibil ca Toby să nu simtă ghimpele geloziei, să nu fie vrăjit de această putere nebănuită, să fie imun la dorința de a o trăi el însuși.

Cu toate acestea, senzația era, în același timp, terifiantă.

Dar dacă StarNet ar fi decis să împingă această punere în scenă cu un pas mai departe? Dacă ar fi avut ideea de a instala un ecran gigantic, la fel ca acelea de pe stadioanele ce găzduiesc concerte de rock, acolo, la fața locului, pentru ca demonstranții să se poată la rîndul lor privi în timp ce creau o realitate virtuală mediatică?

Din fericire, nici măcar lui Robby Hildebrandt nu-i trecuse prin minte așa ceva. Văzînd-o pe Kelly Jordan cum se hrănea, vampiric, cu propria-i imagine, Toby n-ar fi suflat o vorbă despre posibilitățile de fructificare pe piață ale unui asemenea video-drog.

Înspăimîntător!

Aruncă o privire spre Horst Klingerman, iar ceea ce îi fu dat să vadă îl înspăimîntă și mai tare.

Horst se zgîia la monitorul de emisie, hipnotizat el însuși, legănîndu-se și el în ritmul discursului lui Kelly. Și nu era nevoie ca Toby aibă clarviziunea unui medium sau vreun glob de cristal pentru a ști că acesta tînjea după o porție din extazul indus de praful auriu al drogului vizual.

23:36

Pe ecran:

— ...ce-a mai rămas din ocean să moară? Sau veți trece la acțiunea directă? Aveți de gînd să vă prăjiți în arșița amplificată de efectul de seră? Sau veți trece la acțiunea directă?

Mulțimea aclamă, fluturînd bannere și pancarte, în fundal polițiștii tropăie iritați, iar în chenarul dreptunghiular din colțul din stînga sus al ecranului, Kelly Jordan rînjește triumfătoare.

— Ați dat voi înșivă răspunsul! Aici și acum, ați preferat acțiunea directă pasivității! Mîine, veți învinge în Referendumul Seawater! Voi aveți puterea! Voi ați început Revoluția Verde!

Urale puternice se înalță atunci cînd ea, încheindu-și discursul, privește vreme de cîteva clipe, tăcută, ecranul. O parte a mulțimii continuă să privească spre cameră, spre carul de reportaj al KLAX, așteptînd o urmare care întîrzie; alții se întorc din nou cu fața către cordoanele de poliție, gata să le înfrunte, cu mai multă înverșunare în hotărîrea lor.

Apoi, chipul lui Toby Inman îl înlocuiește pe cel al lui Kelly Jordan în micul dreptunghi din centrul treimii superioare a ecranului.

— Așadar, ați ascultat intervenția...

Vocea lui Horst Klingerman, venită din afara cadrului, îndepărtată și, deocamdată, insignifiantă, îl întrerupe:

— Aș dori să adaug și eu cîteva cuvinte la cele spuse mai devreme de Kelly.

— Îmi pare rău, Horst, dar nu știu dacă ne-a mai rămas timp pentru...

— Voi vorbi acum! Nigel, filmează-mă!

Un salt brusc al camerei, spre un prim-plan cu Horst Klingerman, care privește spre stînga, către monitorul de emisie. Întoarce capul și privește spre cameră, luat oarecum prin surprindere de ceea ce vede.

— Nu e bine, Warren. Vreau să-i văd și eu.

Imaginea compusă își reia locul pe ecran, iar Horst Klingerman îl înlocuiește pe Toby Inman în dreptunghiul din partea superioară.

Schimbul de replici pare a fi răsunat și prin sistemul de amplificare al carului de reportaj, căci mulți dintre cei aflați în mulțime înalță spre cameră priviri amuzate.

— Voi, cei de colo, mă auziți?

Un murmur în mulțime îi dă de înțeles lui Horst că răspunsul e afirmativ, dar tonul vocilor celor ce-i răspund are o nuanță de sarcasm, la care vorbitorul reacționează, vădit stînjenit.

— Da, știu că nu sînt un vorbitor la fel de bun în această limbă, iar Kelly

are un talent înnăscut în a mînui cuvintele, rostește el, înverșunat. Am fost eu însumi un astfel de orator, în limba mea maternă, pînă cînd am fost acuzat că mi-ar fi teamă de acțiunea directă. Cu toate acestea, pot vorbi în numele tuturor membrilor Comandoului Armatei Verzi, oameni veniți din multe țări unde nu se vorbește limba engleză...

Discursul lui Horst trenează, iar atenția mulțimii se îndreaptă curînd din nou către cordoanele de poliție.

— ...Sînt oameni fără țară, oameni ale căror pămînturi au fost jefuite și defrișate pentru a face loc gropilor voastre de gunoi, dar oameni care, în cele din urmă, nu se deosebesc prea mult de voi înșivă...

Klingerman ezită, realizînd limpede că nu e ascultat, își caută cuvintele care refuză să vină. Mulțimea, ca o amibă uriașă alcătuită din trupuri omenești, începe să se îndepărteze de cameră.

23:38

Horst Klingerman se ridică încet în picioare, fără să-și desprindă privirile de monitorul de emisie, de parcă acesta le-ar fi atras cu o forță irezistibilă. Ceea ce, realiză Toby Inman, era adevărat.

Nigel lărgi unghiul de filmare, pentru a ține pasul cu mișcările lui Horst. Toby urmări imaginea compusă de pe monitor schimbîndu-se. Nici Klingerman nu ignoră schimbarea.

Umplea de-acum jumătate din ecran; arma și vesta căptușită cu explozibil se vedeau în întregime, în planul mijlociu înregistrat de cameră. Părea un afiș uriaș atîrnat deasupra mulțimii din cealaltă jumătate a ecranului.

— ...Capitalism, socialism, monetarism, fascism, monarhie, toate sînt unul și același lucru, sîntem cu toții victimele lor, noi toți, toate popoarele Pămîntului. Pămîntul și seva acestuia sînt devorate fără vreun gînd pentru ziua de mîine, în beneficiul cîtorva monștri prădători, care țin în mînă pîinea și cuțitul.

O legendă vie, pe ecranul unei arene de concerte!

Toby își aminti cu oarecare dificultate că acest lucru era adevărat doar în închipuirea lui. Doar Horst se vedea astfel.

Pentru mulțimea adunată în Long Beach, era doar o voce stridentă, răsunînd din megafonul unui car de reportaj.

— ...Baron sau rege, consiliu de administrație sau Partid, n-are importanță cum se autointitulează acești monștri, ei sînt și vor fi ceea ce-au fost dintotdeauna...

Toby era convins că un lucru cumplit era pe cale de a se întîmpla.

De o parte, Horst, hipnotizat de propria sa imagine de pe monitorul de emisie, un afiș de film cu o întruchipare arhetipală a teroristului, difuzat pe zece

milioane de ecrane TV, un gigant electronic înălțîndu-se deasupra mulțimii; de cealaltă parte, o mulțime căreia nu-i păsa nici cît negru sub unghie de el.

Iar el nu părea să fie conștient de asta.

Mulțimea oscila încoace și încolo, fără vreo țintă precisă, dar nimeni nu mai privea către cameră. Desigur, privirile tuturor erau îndreptate către cordoanele poliției, către uzina Seawater, luminată puternic, către navele poliției, care continuau să vîneze bărcile protestatarilor, brăzdînd apele golfului.

Camera echipei mobile se retrase, panoramînd asupra globului uriaș al uzinei nucleare de desalinizare, care strălucea ca o perlă monstruoasă în luminile fluorescente. Apoi, urmărind contururile schelăriei, își îndreptă ochiul electronic spre jeturile de spumă care țîșneau haotic de jur împrejurul pontonului.

— ...Pirații care schimbau sclavii pe zahăr și pe rom, birocrații din Partid, cu vilele lor luxoase și avioanele lor personale, fabricile care preschimbă pădurile ecuatoriale în bețișoare și hamburgeri...

Imagine în plan apropiat cu șirurile de polițiști, o pavăză înspăimîntătoare din trupuri neclintite, cu bastoane și scuturi, cu fețele ascunse, impenetrabile, dincolo de vizierele fumurii ale căștilor.

— ...Și ticăloșii pe care îi plătesc din buzunarul vostru, pentru a se apăra împotriva voastră! urlă Horst, arătînd cu degetul către monitor.

La dracu'!

Desigur, mulțimea nu avea cum să vadă degetul întins acuzator al siluetei gigantice. Dar cei din Long Beach auziră strigătul amplificat de megafonul carului de reportaj și, tot la fel de bine, îl auziră și polițiștii, ale căror expresii ascunse rămaseră la fel de impenetrabile, dar a căror atitudine se modifică vizibil, fapt vădit de limbajul trupurilor lor încordate, rezultatul fiind o imagine dătătoare de fiori.

— Da, despre voi vorbesc, oricare-ar fi numele pe care îl purtați acum!

Polițiștii din primul cordon începură să se agite. Cîțiva își ridicară bastoanele, amenințători. Larma mulțimii se potoli la vederea reacției polițiștilor la glasul lui Horst.

La dracu'...

Nu-l vedeau, dar îl auzeau cît se putea de limpede. De-acum, reușise să le atragă atenția. Iar Toby observă că, în sfîrșit, Horst părea a fi înțeles situația. Zîmbea, dînd din cap, și orice urmă a confuziei îi dispăruse de pe chip. Ca și cum ar fi plănuit totul, de la bun început. Ca și cum ar fi știut exact ce făcea.

23:39

Pe ecran:

Pe jumătatea din stînga a ecranului, Horst Klingerman, înarmat și periculos, arătînd cu degetul spre colțul din dreapta jos, ca un procuror ce atrage

atenția juraților asupra unei boxe pline de acuzați.

— Ceka, Gestapo, Stasi, les flics, sticleții!

În jumătatea din dreapta a ecranului, o vedere panoramică asupra mulțimii de protestatari, care se întorc, precum un lan de floarea-soarelui, către camera de luat vederi, către direcția din care, prin megafonul carului de reportaj, răsună glasul lipsit de trup al lui Horst Klingerman.

— Nu, nu vă întoarceți! strigă Klingerman. Sînt acolo, în spatele vostru!

Ca la un semn, mulțimea răspunde avertismentului, capetele se întorc pentru a privi către polițiști. Da, sînt în puterea lui, cu toții, îl ascultă de parcă ar fi acolo, de parcă ar vedea și ei prin ochii lui, ai gigantului Horst Klingerman care amenință cordonul liliputan de polițiști din jumătatea stîngă a ecranului.

— Sînt acolo, ca întotdeauna, între cei care conduc lumea și cei asupriți, între animalele de pradă și prada lor!

Tirada lui Horst a atras, e limpede, și atenția polițiștilor, care nu par deloc încîntați de ceea ce le e dat să audă.

— Fără cozile de topor în spatele cărora stau ascunși, cei care distrug această planetă ar fi neputincioși! Cînd poliția refuză să tragă în cetățenii neînarmați, acțiunea directă triumfă! În țara mea, așa a fost răsturnată tirania, în pofida brutalității și a eficienței sale teribile!

O fîșie lată de un metru îi desparte acum pe demonstranți de poliție, un hotar a cărui lățime e egală cu distanța la care ar putea lovi bastoanele de cauciuc.

— Dacă polițiștii pe care chiar voi îi plătiți s-ar da la o parte, acțiunea voastră directă ar fi de nestăvilit! Ați mărșălui pe ponton și ați ocupa uzina, așa cum și noi am ocupat acest post de televiziune! Ați pune stăpînire pe stația de pompare, iar ei ar fi nevoiți să închidă uzina!

Mulțimea face un pas șovăitor către cordonul de poliție, scuturile sînt ridicate, bastoanele se mișcă amenințător.

În jumătatea dreaptă a ecranului, camera echipei mobile focalizează asupra cordonului de polițiști, față în față cu primele rînduri ale mulțimii care începe să se împingă în scuturile de plastic ale polițiștilor. Chipul lui Horst Klingerman ocupă acum toată jumătatea stîngă; pare a se adresa direct polițiștilor:

— Nu puteți trage în concetățenii voștri neînarmați! Retrageți-vă și lăsați-i să treacă!

Se întîmplă ceva, un lucru pe care camera de luat vederi nu apucă să îl surprindă.

La un moment dat, mulțimea se înghesuie fără prea mare tragere de inimă în scuturile de plastic ale polițiștilor, iar în clipa următoare, haosul se dezlănțuie: bastoanele izbesc cu sete, scuturile împing fără milă în valul de oameni. Unii se întorc, încercînd să fugă, dar sînt striviți în înghesuială, alții ies în față, agitîndu-și pumnii, lovind în scuturi cu pancartele preschimbate în arme. Se aud țipete, urlete

războinice, pîrîitul lemnului lovind în suprafețele de plastic, bufnitura surdă a cauciucului izbind în carne.

23:45

Toby Inman arătă către Horst, gesticulînd frenetic cu degetul de-a curmezișul beregatei și făcînd semne către sine.

Aruncînd o privire către monitorul de emisie, observă că, se pare, cineva pricepuse ce voia să spună. Klingerman fusese scos din emisie și, spera din suflet, îi fusese întreruptă și legătura cu megafonul echipei mobile. Ecranul era acum ocupat în întregime de imaginile transmise de carul de reportaj. Operatorul se străduia din răsputeri, panoramînd și focalizînd succesiv asupra încăierării, să captureze momente semnificative vizual, cît de cît coerente, în acest haos al violenței.

Horst continua să privească monitorul, dar fanatismul din timpul discursului îi pierise din priviri. Cu un zîmbet subțire pe buze, se așeză.

— Uite ce-ai făcut! îl repezi Toby. Ai dat tonul unei revolte violente!

— O revoltă violentă are loc atunci cînd mulțimea năvălește înainte fără un scop anume și fără pic de disciplină, replică Klingerman. Nu atunci cînd poliția cotonogește niște demonstranți nonviolenți!

— Tu ai provocat toate astea!

— Am sugerat doar o acțiune directă disciplinată, contracară Klingerman, pe un ton înnebunitor de calm. Credeam că am de-a face cu o democrație. Nu mă așteptam nicidecum ca poliția voastră să reacționeze la fel ca Stasi sau Gestapo! Ne aflăm în America, nu, și nicidecum în Al Treilea Reich?

— Iertați-i lui Horst naivitatea! interveni Kelly Jordan. N-a avut niciodată de-a face cu Departamentul de Poliție din Los Angeles!

23:47

Pe ecran:

Un du-te-vino amețitor al camerei echipei mobile încearcă să ofere o impresie de ansamblu asupra înfruntării ce a degenerat într-o multitudine de încăierări simultane. Oameni care încearcă să fugă, alții care se reped furioși asupra polițiștilor...

Vocea lui Horst Klingerman, din off:

— Poate că ar fi trebuit să prevăd că polițiștilor li se va ordona să însceneze o provocare.

Glasul mirat al lui Toby Inman:

— O provocare?

Kelly Jordan intervine:

— Da, o provocare! Cum altfel ai putea-o numi? Polițiștilor li s-a ordonat să provoace o revoltă violentă, care să-i discrediteze pe cei ce se împotrivesc Propunerii Numărul Șaptesprezece.

Camera își încetează valsul, focalizînd asupra unui obiect încă neclar care înaintează în direcția ei, în fundal.

Comentariul lui Horst Klingerman:

— O măsură disperată pe care s-au văzut nevoiți să o ia pentru a salva Proiectul Seawater de la o înfrîngere sigură.

Camera își fixează obiectivul asupra furgonetei echipate cu un tun cu apă care traversează parcarea, în direcția mulțimii risipite.

Toby Inman întreabă:

— De ce susțineți că poliția a pus la cale înfruntarea violentă? Eu...

Kelly Jordan îl întrerupe:

— Ei, polițiștii au fost cei care au început să izbească cu bastoanele în capetele manifestanților. Voi, oameni buni, ați fost cu toții martorii acestei îngrozitoare provocări!

Toby Inman insistă:

— De ce credeți că totul a fost dinainte plănuit? Mie, unul, mi se pare greu de crezut.

Al doilea cordon de polițiști se desparte în două, lăsînd să treacă tunul cu apă. Turela acestuia se rotește încet, ajungînd în direcția dorită, polițiștii se retrag și...

Kelly Jordan, vorbind repede:

— Am impresia că acela e un tun cu apă, Toby. N-ai vrea să le explici tu telespectatorilor de ce s-au grăbit să aducă cu ei un tun cu apă, dacă nu se așteptau, dacă n-ar fi fost convinși că îl vor folosi?

...Tunul cu apă țintește spre mulțime, jetul puternic izbește în plin masa demonstranților, care se împleticesc sub presiunea apei sau chiar sînt dați peste cap. Stropi de apă pretutindeni, oameni care se clatină pe picioare, amețiți, o panică marcată de confuzie pune stăpînire pe mulțime. Jetul nemilos mătură primele rînduri, împingîndu-i pe cei ce le alcătuiesc înapoi, cu o forță implacabilă. Polițiștii strîng rîndurile și înaintează, prinzînd curaj, lovindu-și scuturile cu bastoanele, călcînd în picioare sticle, doze golite de conținut și tot soiul de alte resturi care plutesc în balta creată de șuvoiul revărsat.

Glasul din off al lui Horst Klingerman, marcat de un regret sincer:

— Îmi pare rău. Se pare că am subestimat cinismul și lipsa de scrupule ale conducătorilor voștri politici, așa cum am subapreciat și brutalitatea polițiștilor.

Zoom invers, urmat de o imagine tremurată a tunului cu apă care înaintează încet, împingînd mulțimea înapoi; jetul e plimbat din dreapta în stînga și

înapoi; polițiștii înaintează și ei, de-o parte și de cealaltă a furgonetei, cu chipurile ascunse în spatele vizierelor fumurii, împingîndu-i pe demonstranți cu scuturile, izbind cu bastoanele. Carul de reportaj se retrage, la rîndul său, din calea mulțimii care se împrăștie, într-o dezordine totală.

Ecranul se împarte în două. În jumătatea dreaptă, revolta, tunul cu apă ce înaintează, de neoprit, în direcția camerei echipei mobile, care bate în retragere, polițiști care îi cotonogesc pe demonstranți, o harababură generală; în stînga, o imagine nebunesc de nepotrivită, cu Toby Inman și Kelly Jordan, capete vorbitoare comentînd din studio imaginile primite.

— E groaznic! geme Toby Inman.

— Ai dreptate, Toby, e îngrozitor! Și nu e decît vina noastră!

— Recunoști asta?

Prim-plan cu Kelly Jordan, o figură luminoasă, tînără și, în mod paradoxal, inocentă, în ciuda uniformei de luptă și a mitralierei Uzi. Clatină din cap pe ecran, ca un bebeluș născut ieri.

— Credeam că noi sîntem teroriștii, rostește ea. Pentru noi, culmea violenței însemna a lua cu asalt sediul unui post de televiziune, dar cît se putea de pașnic, fără a face vreun rău cuiva. Am făcut noi cuiva vreun rău, Toby?

Inspirat, operatorul surprinde reacția lui Toby Inman. Pare stors de vlagă, amețit și confuz, iar asta dă autenticitate sincerității sale.

— Nu, Kelly, răspunde el. Trebuie să recunosc că nu ați lovit și rănit pe nimeni.

Un prim-plan și mai apropiat al lui Kelly Jordan. Imaginea îi redă perfect trăsăturile fine, chipul strălucind de tinerețe și idealism. Cadrul exclude orice detaliu războinic, în vreme ce ea își recită încheierea perfectă.

— Gîndiți-vă, oameni buni, spune ea. Gîndiți-vă bine, mîine, cînd vă veți afla în cabinele de vot. Cei care v-au dat accidentele de la Love Canal, Three Mile Island și Cernobîl, cei care au creat gaura din stratul de ozon v-au reamintit, astăzi, cine sînt adevărații teroriști.

Schimbare de cadru: Toby Inman, căzut parcă din spațiul cosmic. Clipește, zîmbește, regăsindu-și atitudinea profesionistă.

— Ei bine, Kelly, vom afla cu toții care este părerea telespectatorilor noștri, chiar mîine, nu-i așa? turuie el, livrîndu-și propria încheiere ad-hoc, ca orice crainic ce se respectă. Iar dumneavoastră veți afla fiecare detaliu al situației votului, în reportajele electorale speciale transmise de aici, de la KLAX-TV, Los Angeles!

A TREIA ZI

11:10

— Iisuse, m-am săturat pînă peste cap de porcăria asta. Am impresia că mă constipă, înjură Toby Inman, ciugulind la întîmplare cîteva firimituri din grămăjoara de fructe uscate aflată în fața sa, pe masă.

Cafeaua de la automatul din bar se terminase, Franker urcase în biroul său, Heather se dusese la budă, iar personalitatea matinală a lui Inman era cam la fel de atrăgătoare precum a fostei neveste a lui Carl.

Carl întinse mîna și luă un pumn de fructe uscate din pungă și începu să mestece cu spor, țuguindu-și buzele, prefăcîndu-se că-i plăceau la nebunie.

— Spune-mi și mie, cum faci să le suporți? gemu Inman.

Carl îl necăji, împungîndu-l cu un rînjet cinic.

— Omule, au fost vremuri în Vietnam cînd trăiam zile întregi doar cu ceai din iarbă fiartă și friptură de gîndaci reîncălzită, îi aruncă el. Ca să nu mai vorbim de hamburgerii pe care i-am înghițit în diverse tîrguri, pe cînd jucam în Liga Californiană, care erau chiar mai răi la gust!

— Auzi, Carl, scutește-mă de poveștile tale de război!

Carl mormăi ceva ininteligibil. Poate că nici eu nu-s tocmai Fecioara Maria dimineața, cînd mă trezesc, gîndi el. Slab mai ești, Mendoza! Chiar n-ai altceva mai bun de făcut decît să-l zgîndări pe amărîtul ăsta?

Două zile și jumătate fără un duș și fără să se bărbierească, precum și cele două nopți dormite în hainele de peste zi, reușiseră să-i ia luciul de băiat frumos blondului crainic al știrilor de la KLAX. Ca să nu mai vorbim că miroseau cu toții ca-n ziua a șaptea de patrulare prin junglă. Cu toate astea, Carl se vedea nevoit să recunoască cu mîna pe inimă că tipul nu-i plăcuse niciodată mai mult decît acum.

La drept vorbind, era pentru prima oară cînd Toby Inman îi plăcea cîtuși de puțin.

Pînă în prezent, Inman nu reușise niciodată să-l impresioneze în sens pozitiv pe Carl Mendoza. În noaptea trecută însă, Toby îi arătase ceva de care nu îl crezuse în stare.

Fusese, poate, una dintre acele situații-limită în care unui individ altminteri banal îi cresc ca din senin coaie. Carl avusese ocazia de destule ori să vadă așa ceva. Cîte un gunoi, care pînă atunci își petrecuse fiecare noapte de patrulare gemînd și pișîndu-se pe el de frică, reușea să distrugă cuibul de mitralieră care țintuise un întreg pluton la pămînt. Cîte un puștan, ținut în rezervă mai mult din

milă, înnebunea brusc, trăgea o aruncare de zile mari și sfîrșea prin a fi recrutat pentru liga majoră...

— Zău, Carl, cîtă vreme crezi c-o să mai trebuiască să mîncăm rahatul ăsta? întrebă Inman – *Toby* – pe un ton cît se poate de serios.

Carl făcu un semn din cap către Paulo și Helga, așezați lîngă ușă cu Uziurile în poală.

— Poate că i-am putea ruga să trimită pe cineva după o pizza, sugeră el, căscînd.

— Ha-ha, foarte amuzant! Dar nu la asta m-am...

— Știu ce vrei să spui, încuviință Carl. Azi e marea zi a alegerilor. Propunerea Numărul Șaptesprezece va trece sau va fi respinsă. Comandoul Armatei Verzi își va fi atins scopul și nu va mai avea nici un motiv să ne mai rețină. În concluzie, ne vor da drumul. Sau poate că nu, iar atunci...

— Atunci...?

Carl se strîmbă, ridicînd din umeri.

— Indiferent ce-are să se întîmple, nu prea cred că mîine, la micul dejun, vom mai avea parte de chestia asta...

— Grozav, mormăi Toby.

— Haide, înseninează-te, Toby! îl *îndemnă* Carl. Sondajele instantanee au arătat o scădere de popularitate a Propunerii Șaptesprezece chiar și înaintea acțiunii de azi-noapte, iar bunii noștri polițiști din Los Angeles n-au prea reușit să o remonteze...

Ușa toaletei damelor se deschise; Heather ieși și se îndreptă spre masa la care stăteau cei doi.

— Despre ce vorbeați mai devreme, băieți? întrebă ea, așezîndu-se.

Toby luă între degete cîteva fructe uscate, lăsîndu-le să recadă înapoi în grămăjoară.

— Despre chestia asta, răspunse el, fără a se strădui să mintă. Și despre cît timp am mai putea supraviețui numai cu așa ceva.

Carl fu cît pe ce să se strîmbe, dar se abținu la timp să-și dea pe față iritarea. *El* ar fi trebuit să fie bărbatul macho latin, nu? Atunci de ce îl irita oare din ce în ce mai mult atitudinea protectoare a lui Inman față de Don'șoara Țîțe-și-Cur?

Heather luă în gură cîteva fructe uscate.

— Nu-i chiar cel mai grozav amestec pe care l-am gustat vreodată, rosti ea, sec. N-ar fi stricat și niște banane, niște curmale, niște alune... E o tarabă în piață unde au așa ceva, cu nuci și chiar căpșune uscate!

Carl o privi pieziș.

Mda... Sigur că da...

Heather îi răspunse cu zîmbetu-i de gîsculiță inocentă.

Rahat, fetițo!

Carl îi înapoie un surîs fals. Expresia lui Heather nu se schimbase deloc; nici nu clipise, însă, în clipa aceea, între ei doi se stabili o comunicare aparte, un soi de recunoaștere reciprocă, ceva fără conținut sexual, nici măcar personal, pur și simplu lipsit de gen. Carl n-ar fi putut spune exact ce anume fusese.

Dar fusese acolo.

13:13

Warren stătea la fereastră, urmărind scena încremenită a Sunset Boulevard, cu Uziul atîrnîndu-i neglijent pe umărul drept. Jaro, tăcutul său colaborator din cabina de control, era așezat în fotoliul din fața biroului lui Eddie Franker și se juca cu Uziul din poală, deloc convingător în rolul de soldat.

Oricum, Eddie era prea ocupat ca să-l mai bage în seamă. Așezat la birou, își fixase telefonul între umăr și urechea dreaptă și își aprindea încă o țigară, încercînd să-l lămurească pe Yancy Foster să-și facă meseria.

— Hai, Foster, doar ești avocat, ce dracu'! N-ai putea să...

— Chiar de-aș fi Clarence Darrow și-aș avea în mînecă înregistrări video compromițătoare cu întreaga Curte Supremă, tot n-aș putea mișca un deget, Franker, răspunse Foster. Nu și după cele întîmplate noaptea trecută.

Eddie reuși în sfîrșit să-și aprindă țigara, apucă telecomanda și începu să schimbe canalele pe televizorul din colțul opus al încăperii, urmărind cu gîndurile aiurea emisiunile posturilor concurente. Oricum, ceea ce făcea n-avea un scop anume. Aflase deja veștile proaste.

Fiecare post de televiziune din oraș care dispunea de un elicopter sau de o unitate mobilă își avea camerele ațintite asupra clădirii, asupra demonstranților care o înconjurau, asupra forțelor de poliție desfășurate în zonă.

Fiecare, cu excepția KLAX.

FBI-ul, Departamentul de Poliție din Los Angeles sau altcineva din aceeași tagmă confiscase pentru un termen nedefinit cele două care de reportaj ale postului, iar cei de la Sierra Communications Incorporated și purtătorul lor de cuvînt, Yancy Foster, nu întrevedeau nici o soluție pentru recuperarea lor.

O consultare extraordinară prin vot a cetățenilor, precum cea programată pentru acea zi, ar fi constituit, în mod normal, o știre de rangul întîi doar pentru California, ocupînd cel mult locul patru sau cinci în topul național al știrilor, într-o zi fără evenimente deosebite. Situația ostaticilor și transmisia efectuată de KLAX de la demonstrația din Long Beach, alături de comentariile colorate ale teroriștilor pe care autoritățile îi acuzau de instigare la revoltă, făcuseră din aceasta subiectul numărul unu la nivel național, în toate emisiunile de știri.

Posturile locale foloseau înregistrări cu demonstranții din fața KLAX în deschiderea buletinelor orare, fiecare segment informativ de la CNN, din jumătate

în jumătate de oră, începea cu același subiect, iar jurnalele de actualități ale tuturor marilor rețele naționale îl discutaseră în acea dimineață.

Schimbînd canalele, Eddie constată, pentru a nu știu cîta oară, toate acestea. Poliția amplasase baricade de jur împrejurul clădirii, astfel încît nimeni dintre cei din mulțime să nu se afle mai aproape de două cvartale de locul unei eventuale explozii. Cele mai multe pancarte și lozinci afișau obișnuitele texte ecologiste și sloganuri împotriva Propunerii Șaptesprezece, dar se găseau printre ele și cîteva care înfățișau un braț ridicînd în aer o armă automată, pe un fundal verde, sau care, într-un fel sau altul, afirmau sprijinul pentru Comandoul Armatei Verzi. Alte bannere purtau inscripții precum JOS LABELE DE PE KLAX, ELIBERAȚI-L PE TOBY INMAN sau FĂRĂ VIOLENȚĂ.

Emoționant și, totodată, îngrozitor de frustrant, gîndi Eddie, plin de amărăciune.

Iată-l aici, în miezul – la propriu! – celui mai fierbinte subiect din întreaga sa carieră, *singurul* subiect de talie națională din întreaga sa carieră, șansa vieții sale din mai multe puncte de vedere decît ar fi fost dispus să recunoască, iar el nu putea să difuzeze decît imagini din studio, cu capetele sale vorbitoare, și ceea ce punkiștii britanici amatori mai puteau filma de la ferestrele imobilului.

— Ne *dau gata* la capitolul imagini, Foster, gemu Eddie. Fără nici o echipă mobilă, la știrile de la șase nu ne rămîne decît să închidem dracului prăvălia! Nu poți obține un recurs, un mandat de anulare a ordinului, orice altceva?

— Iisuse, omule, teroriștii s-au folosit de carul tău de reportaj pentru a provoca o represiune violentă a poliției, iar din această cauză Propunerea Șaptesprezece nu mai are nici măcar o umbră de șansă, potrivit sondajelor instantanee, ceea ce înseamnă un morman de bani care se scurg din buzunarele acelorași indivizi care-ți plătesc ție salariul și mie comisioanele. Să știi, tipii nu sînt nici pe departe încîntați...

— Spune-le *tipilor* că singura cale prin care ar mai putea scoate un oarecare profit din toată afacerea depinde de cota noastră de audiență...

— ...Și, colac peste pupăză, e *zi electorală*, Franker, adu-ți aminte de chestia asta, așa că de unde dracu' să-ți scot eu azi vreun judecător, mai ales unul care să vadă lucrurile din același unghi ca și tine, ca să nu mai vorbim de faptul că nici măcar nu sînt plătit ca să fac asta, așa că nici n-o voi face! turui Foster.

— Te bag în mă-ta! rosti sec Eddie și trînti telefonul în furcă.

— Vești proaste? întrebă Warren.

Spre deosebire de Horst și de Kelly, nu insistase ca Eddie să treacă pe difuzor fiecare conversație, iar el nu se ostenise să o facă din proprie inițiativă.

— Boul ăsta înseamnă de fiecare dată vești proaste, mormăi Eddie. Se dă mare avocat, dar nu e decît un purtător de cuvînt al proprietarilor...

— Sierra Communications Incorporated.

— Știai de ei? exclamă Eddie, surprins.

— Nu, frate, am ales postul vostru de televiziune din cartea de telefon, la întîmplare, pufni Warren, sarcastic. Nu, nu știm nici pe dracu’ despre proprietari și despre sumele pe care le-au băgat în Propunerea Șaptesprezece...

Eddie îl măsură atent pe individul care îndeplinea acum funcția de conducător al singurei echipe de care dispunea.

Cu pletele-i lungi și zburlite, cu ochelarii de bunicuță și constituția sa fragilă, la care se adăuga și tenul bolnăvicios, Warren părea o încrucișare dintre un fanatic al computerelor și un hipiot anacronic, ceea ce, de fapt, era prea tînăr ca să fie. Sigur, impresia persista atîta vreme cît reușea să ignore Uziul și vesta explozivă, care, îmbrăcate de el, căpătau un aer fals, de recuzită.

Din perspectiva lui Eddie, părea a fi genul de tehnician care-și face treaba și apoi se dispare în peisaj. Ce știu, la drept vorbind, despre tipul ăsta? se întrebă Eddie pentru întîia oară. Că e în stare să se descurce cu ochii închiși în cabina de control. Că se pricepe de minune la legăturile prin satelit. Că-și păstrează sîngele rece în situații de criză. Că e în stare să prindă din zbor o idee, că nu se înfierbîntă și nu vorbește în plus... Ce altceva?

Că e un terorist, asta mai știa!

Asta, spusă în felul în care Eddie presupunea c-ar fi spus-o Warren, nu prea se potrivea la socoteală.

17:30

Era straniu, își spuse Heather Blake. Era straniu tocmai fiindcă nu era nimic straniu.

Dacă n-ar fi lipsit Melanie, cea care îi ajuta de obicei la machiaj, și dacă Paulo și Helga n-ar fi fost de față, cu armele la îndemînă, nimic n-ar fi deosebit atmosfera din camera verde de la KLAX de cea din alte după-amiezi petrecute acolo, în încăperea mică și înghesuită, în așteptarea intrării în emisie de la ora șase.

Carl lîncezea într-un fotoliu, așezat în fața monitorului de emisie care, ca de obicei, avea sonorul dat la minimum. Urmărea deznodămîntul din cale-afară de pasionant al unui film vechi în care imaginația scenariștilor reușise să înghesuie la un loc cowboy și dinozauri. Toby citea niște foi imprimate cu ultimele știri furnizate de agențiile de presă, pe care Warren i le dăduse în locul obișnuitului scenariu.

Heather însăși era adîncită în lectura raportului meteorologic de la ora șase, gîndindu-se cît de straniu era faptul că se purtau cu toții atît de normal în circumstanțe atît de stranii, cînd ușa camerei verzi se deschise, Helga se dădu la o parte și Kelly Jordan își făcu apariția.

— Oameni buni, ascultați și bucurați-vă, anunță ea veselă. Sondajele

preliminare indică respingerea Referendumului Seawater!

— Așadar, după ce rezultatele vor deveni oficiale, aveți de gînd să ne dați drumul? întrebă Toby, plin de speranță.

Kelly se așeză în fața mesei de machiaj, se zgîi în oglindă și își aranjă sumar coafura afro.

— Mda, după ce vor fi puse la punct anumite detalii, murmură ea.

Carl reuși, fără prea mari regrete, să se smulgă din fața ecranului pe care acel film idiot continua să se deruleze, și întrebă, pe un ton suspicios:

— Anumite detalii?

— Păi, trebuie să punem cumva punct acțiunii noastre...

— Să puneți punct?

Helga, care pînă atunci își mutase absentă greutatea de pe un picior pe altul, plictisită de conversațiile celor pe care îi păzea, deveni brusc atentă. Paulo, așezat în celălalt capăt al încăperii, continuă să afișeze aceeași expresie impenetrabilă, mulțumindu-se să clipească, dar instinctul îi șopti lui Heather că nici el nu rămăsese indiferent la schimbul de replici.

— Da, adică să negociem plecarea noastră de aici, răspunse Kelly.

— Chiar crezi că veți reuși să încheiați un tîrg? întrebă Carl, pe un ton care exprima cît se poate de limpede îndoielile sale în această privință.

— Bineînțeles, doar avem toate atuurile, replică Kelly, sec.

— Adică ne aveți pe noi...? spuse Toby.

— Pe voi și plutoniul.

— Plutoniu?

— Care plutoniu?

— Plutoniul din explozibilul plastic, rosti Kelly, pe un ton de un calm nefiresc. Nu v-a spus domnul Franker...

Întorcîndu-se de la oglindă și văzînd chipurile celor trei interlocutori, deduse că nu, domnul Franker nu le spusese nimic.

— Le-am spus celor de la FBI că am adăugat încărcăturilor explozive praf de plutoniu care, deși n-ar fi destul pentru a declanșa o reacție nucleară, ar fi suficient pentru a otrăvi o bună parte din oraș...

— Și e adevărat? izbucni Heather. Chiar ați fi în stare de așa o mîrșăvie?

Kelly Jordan îi răspunse cu un zîmbet enigmatic.

— V-aș spune oare că nu-i adevărat, dacă ar fi? Sau că e, dacă n-ar fi? Și, oricum, ce motive ați avea să mă credeți?

— Chiar crezi că FBI-ul va înghiți una ca asta? pufni Carl, dorindu-și însă imediat să nu-l fi luat gura pe dinainte.

— Am spus eu c-ar fi o păcăleală?

— N-ai spus nici că nu e.

Cei doi schimbară priviri tăioase. Heather observă ostilitatea din privirile

lor, și Helga de asemenea, se pare, căci își încleștă mîna pe patul armei, fapt care nu trecu neobservat de către Kelly, de astă dată.

— Ei, haide, sfîrși ea prin a adopta un ton mai împăciuitor. N-au de ales, dacă nu vor să fiți uciși și să riște totodată contaminarea întregului oraș. Nu crezi că vor prefera să ne lase să plecăm?

— Așa, pur și simplu? spuse Carl, pe un ton de sinceră îndoială.

— Păi... Poate că am reuși să plecăm împreună, cumva, și... ei ar lăsa de crezut că am evadat. Sau...

Ușa se deschise și Horst Klingerman își făcu apariția în cadrul ei, perfectă întruchipare a monstrului lui Frankenstein așa cum fusese el interpretat de Karloff: masiv, amenințător, dar și întru cîtva înduioșător în stîngăcia sa; un monstru pentru care – dacă era cu adevărat așa ceva – Heather ar fi fost oricînd gata să nutrească milă.

Nu aruncă decît o scurtă privire spre Helga, dar aceasta își miji ușor ochii, a încuviințare. Traversă încăperea, se trînti într-un fotoliu și, abia atunci, își îndreptă privirea spre Kelly.

Ce naiba se întîmplă, de fapt, aici? se întrebă Heather.

— Le-ai spus, Kelly? rosti el.

— Despre pretinsul vostru plutoniu? interveni Carl.

Horst îi zîmbi enigmatic.

— Chiar crezi că-i atît de dificil să obții un kilogram sau două de plutoniu? Crezi că autorităților li s-ar părea ceva cu totul de neconceput?

Carl se holbă la el, neștiind ce să-i răspundă.

— Spre binele tău, ar fi bine să ne creadă, urmă Horst.

— Spre binele meu?

— Da, al tău, căci...

— Horst vrea să spună că...

Kelly încercase să intervină, dar Horst îi întrerupse explicația:

— Sînt în stare să explic eu însumi ceea ce am de spus, chiar dacă îmi lipsește personalitatea ta de star de televiziune.

— Scuză-mă, Horst, nu voiam decît să...

— Știu ce aveai de gînd, Kelly, iar acum te rog să mă lași să termin ceea ce începusem, spuse Horst, pe un ton egal, care era însă menit să-i aducă aminte că nu era decît o fetișcană cu douăzeci, douăzeci și ceva de ani mai tînără decît cel care, cel puțin în aparență, era conducătorul Comandoului Armatei Verzi, cel care făcuse apel la autoritatea sa masculină pentru a o pune la punct.

— Viețile noastre, ale tuturor, depind de măsura în care autoritățile cred în existența plutoniului, domnule Mendoza, reluă Horst. Sau, cel puțin, de îndoielile pe care le-ar putea avea în privința inexistenței sale.

— Fiindcă, dacă noi nu vom scăpa, nu veți scăpa nici voi, interveni Helga.

Iar dacă ei vor încerca să ia clădirea cu asalt, vom muri cu toții, fără deosebire. Nu-i așa, Horst?

— Ba da, așa e, Helga, încuviință Horst.

Ei îi îngăduise să-l întrerupă, realiză Heather, așadar nu fusese vorba de o reacție dictată de orgoliul masculin.

Era rîndul lui Kelly să-l măsoare cu suspiciune pe Horst.

— Stai puțin, Horst, nu așa am...

— Te rog, Kelly, o repezi el. Vom discuta despre toate astea ceva mai tîrziu, între patru ochi, da? Fata tăcu. Ceea ce încercam să te întreb, înainte de a fi întrerupt, e dacă le-ai spus oamenilor acestora că își vor face emisiunea în mod normal, la ora șase, fără noi? urmă Horst, pe un ton profesoral.

— Ne vom face emisiunea în mod normal? repetă Toby.

— Da, cît se poate de normal, îi răspunse Horst. Referendumul Seawater este pe cale de a fi declarat respins, astfel încît orice acțiune din partea noastră, în aceste momente, ar fi contraproductivă. Nu-i așa, Kelly?

— Dacă spui tu, Horst...

Ce înseamnă scena asta? se miră Heather. Existau oare facțiuni în cadrul Comandoului Armatei Verzi?

Realiză cît de stupidă era această întrebare chiar în clipa în care și-o punea.

Nu poți aduna laolaltă zece oameni, pentru a conlucra întru îndeplinirea unui scop comun, fără ca astfel de facțiuni să se creeze aproape instantaneu. Fie că e vorba de o clasă de actori, de distribuția unui film sau de o echipă de filmare.

Cu siguranță, nici o grupare teroristă nu putea să se comporte în mod diferit.

18:00

Pe ecran:

„Știrile de la ora șase, aici, la KLAX, cu Toby Inman, Heather Blake și Carl Mendoza!"

Toby Inman, în prim-planul obișnuit al deschiderii emisiunii informative. Nimic neobișnuit, cu excepția încadrării ușor defazate și nițel cam apropiate. Părul său blond e pieptănat cu grijă, deși cămașa și sacoul pe care le poartă de trei zile sînt boțite rău de tot. Barba blondă, nerasă la timp, îi dă un aer ceva mai sălbatic și, totodată, mai sexy.

— Bună seara, Los Angeles, bună seara, California și bună seara tuturor celor care urmăresc această analiză în exclusivitate a acestei situații... ăăă... mai puțin obișnuite de la postul KLAX. În topul știrilor de astă seară, previzibila respingere a Propunerii Numărul Șaptesprezece, în cadrul... ăăă... în cadrul Referendumului Seawater organizat în California, consultare a alegătorilor care a

fost motivul principal al situației în care se află... ăăă... ostaticii de la sediul central al KLAX.

Pare a-și pierde aplombul pentru cîteva secunde, ezită o clipă, apoi privește hotărît către camera de luat vederi și se redresează.

— Cu aproximativ două ore înaintea închiderii urnelor, atît sondajele instantanee, cît și mai tradiționalele sondaje preliminare realizate pe baza răspunsurilor date la ieșirea din cabinele de vot indică un procentaj de cincizeci și șapte la sută voturi împotriva Propunerii Numărul Șaptesprezece, plus sau minus doi la sută, și aproape șaizeci și doi la sută din alegători se pronunță împotriva intenției de combatere a secetei prin construirea unui lanț de uzine nucleare de desalinizare în largul coastelor Californiei...

Imaginea lui Toby e înlocuită de o imagine tremurată, filmată cu o cameră portabilă de la una dintre ferestrele de sus ale clădirii. Mulțimea umple Sunset Boulevard dincolo de baricadele poliției, curioșii privesc în sus, de parcă s-ar ști filmați. Operatorul mișcă înainte și înapoi camera, plimbîndu-și obiectivul fără țintă pe deasupra mulțimii, încercînd să surprindă instantanee ale pancartelor și bannerelor; distanța și unghiul de filmare îi zădărnicesc însă intențiile, astfel încît nu reușește să prindă decît fragmente de neînțeles.

Comentariul din off al lui Toby Inman:

— Între timp, o mulțime de oameni s-a adunat aici, în fața sediului KLAX unde noi continuăm să fim ținuți ostatici. Deoarece respingerea Propunerii Șaptesprezece este pe cale de a deveni o certitudine, există speranțe ca acest... ăăă... calvar va lua în curînd sfîrșit...

18:15

Dacă aș sta să mă gîndesc la ea, toată chestia asta ar părea suprarealistă, își spuse Eddie și realiză că, de fapt, tocmai o făcuse și chiar așa părea.

Pe ecranul monitorului de emisie, Carl Mendoza nu se mulțumea să înșire scorurile ultimelor meciuri, ci povestea cu lux de amănunte fazele cele mai interesante ale meciurilor, potrivit datelor furnizate de biroul de presă al Ligii Profesioniste de Baseball. În căști, Eddie o auzea pe Arlene Berkowski plîngîndu-se de cota scăzută a audienței. Pe platou, Ahmed și Helga luaseră locurile din spatele camerelor, lăsate libere de Nigel și Malcolm, care se aflau la ultimul etaj, gata să filmeze orice ar fi intervenit mai interesant afară. Rezemați de geamul cabinei de control, Kelly și Horst renunțaseră la postura de vedete și urmăreau, plictisiți, filmarea.

În cabina de control, o replică naivă a lumii reale, Warren se străduia să corecteze încadrările de amatori realizate de cei doi operatori ad-hoc, în vreme ce Jaro combina înregistrările meciurilor de baseball cu comentariile lui Carl și cu

imaginea acestuia, filmată de Ahmed.

— ...Ceva mai la stînga, Ahmed...

— ...Și ce naiba vrei să fac eu, Arlene, să-i oblig pe cei din Comandoul Armatei Verzi să-i întărîte pe destoinicii polițiști din Los Angeles, pentru ca aceștia să atace clădirea, crescîndu-ne astfel cota de audiență cu șapte puncte, în vreme ce noi vom fi făcuți bucățele?

— ...Tot n-ar fi de-ajuns, Eddie, cîtă vreme îți lipsesc imaginile de calitate pe care le au toți ceilalți în afară de tine!

— ...Cu trei aruncări ratate în a noua rundă, două eliminări, o minge săltată, o greșeală de aruncare, o pasă și o preluare...

— Foarte hazliu, Arlene! Poate că Hildebrandt ar putea totuși să-mi obțină înapoi carele de reportaj...

— Chiar și relațiile lui Robby au anumite limite. Și-apoi, la ce sînt bune echipele mobile? Toți au echipe mobile acolo, noi am vrea ceva în exclusivitate...

— ...La Detroit, proaspăta achiziție Kazu Tomashi și-a atins un nou record de aruncări reușite, o serie neîntreruptă de nouăsprezece jocuri, în cel din urmă înscriind o dublă și două simple, cu o medie pe joc de trei virgulă șaizeci și șapte de puncte...

— ...Nu, nu, Ahmed, nu țin morțiș să-i văd *amigdalele*!

— Ce gen de exclusivitate?

— Singura posibilă, Eddie.

Pe dată, atenția fracturată a lui Eddie se recompuse, focalizîndu-se brusc. Directivele lui Warren și comentariile lui Carl se preschimbară într-un zgomot de fond îndepărtat, iar Eddie încetă să mai recepționeze altceva în afara glasului femeii de la celălalt capăt al firului.

— Adică ai vrea să-i bag din nou pe teroriști în direct?

— Ce altceva mi-ai putea oferi, ceva ce să nu pot găsi pe CNN sau pe oricare amărît de post local independent? pufni Arlene Berkowski. Pune-l pe Inman să le ia un interviu. Dar nu mai repede de... să vedem... șase patruzeci, ora voastră. Asta ne va lăsa un interval suficient pentru a-i anunța pe abonații rețelei, oferindu-le și lor răgazul necesar pentru a face introducerea în subiect, după pauza de la și jumătate.

— Dar... Arlene, Klingerman va reuși cu siguranță să-i scoată din nou din sărite pe polițiști, iar de astă dată...

— Nici o problemă, Eddie, nu-i musai să apară și el, dă-i drumul numai cu Jordan; de altfel, potrivit sondajelor instantanee, *ea* e cea pe care publicul...

— Arlene! Indivizii ăștia sînt *teroriști*! Noi le sîntem *ostatici*! Klingerman e *șeful* lor! Ai vrea să-i spun că nu-l pot băga pe post fiindcă ne scade cotele de audiență?

— Vrei să vorbesc *eu* cu el, Eddie? Am cifrele chiar aici, în fața mea, i-aș

putea explica diferențele din sondajele instantanee dintre modul în care e percepută imaginea lui și...

— Pentru numele lui Dumnezeu!

— Uite, cred c-aș putea să-l conving chiar pe *Hildebrandt* să-i explice, dacă crezi că ar înțelege mai bine.

— Sînt convins că Klingerman va fi copleșit de o asemenea favoare, se strîmbă Eddie.

— Chiar crezi asta? întrebă Arlene Berkowski, cît se poate de serios.

Cinismul ei inocent sfîrși prin a-i rispi atenția lui Eddie, readucîndu-l la suprarealismul lumii *reale*, în care Mendoza își vedea de informațiile lui sportive, în care camerele de luat vederi, masa de montaj și legăturile cu satelitul erau mînuite de teroriști înarmați cu Uziuri ce purtau veste căptușite cu explozibili, în care Eddie Franker însuși risca să sară în aer, dacă Horst Klingerman se hotăra să aprindă un chibrit lîngă butoiul cu pulbere al polițiștilor paranoici, al agenților FBI, al Gărzii Naționale și al cui naiba se mai afla acolo, în fața clădirii, mînuind echipamentul greu de luptă.

— ...E-n regulă, Ahmed, ține-o tot așa, nu te apuca de nici o șmecherie, ține-o așa...

— ...cinci runde cu zece aruncări în favoarea echipei Yankees, care nu a făcut nici o greșeală, și trei runde cu șase aruncări pentru Red Sox, cu o singură greșeală...

Lumea reală în care, pe de altă parte, ticăloșii care dețineau acțiunile postului de televiziune erau din cale-afară de furioși pe el, pe nedrept, fiindcă le permisese membrilor Comandoului Armatei Verzi să torpileze Propunerea Șaptesprezece, de parcă el ar fi putut, chiar dacă ar fi vrut, să îi împiedice în vreun fel să facă tot ce le trecea prin minte. Cu siguranță, cînd totul avea să se sfîrșească, aveau să-l zboare imediat, dacă nu reușea să compenseze pierderile financiare ale valorii terenurilor prin cîștigurile realizate datorită creșterii cotelor de audiență.

Lumea reală în care ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit Eddie Franker era să intermedieze o conversație între Robby Hildebrandt și Horst Klingerman, în care căpetenia rețelei StarNet să încerce să-l convingă pe șeful teroriștilor să se țină departe de transmisiunile în direct, argumentînd cu imaginea dezastruoasă a acestuia în sondajele instantanee de opinie.

Eddie oftă.

— N-are rost să-l deranjezi pe Marele Bărbat cu măruntișuri din astea, rosti el. Lasă totul în seama mea, am să încerc să mă descurc.

18:38

Déjà vu din nou, își spuse Toby Inman iritat, reluînd celebrele cuvinte ale lui Yogi

Berra.

Era din nou aici, cu Horst Klingerman și Kelly Jordan ocupînd locurile obișnuite ale lui Carl și Heather, așteptînd încheierea calupului de reclame.

Eddie, sau poate Warren, mă rog, n-avea importanță cine, introdusese un segment publicitar imediat după secvența lui Carl, fără nici o introducere din partea crainicului. În timpul derulării acestuia, directorul năvălise în studio, gîfîind și plin de sudoare.

— Heather! Intri imediat după pauză! Lungește-ți poezia la trei minute, iar la sfîrșit anunță încă o pauză publicitară, avem nevoie de un răgaz ca să discutăm, ai priceput? Sigur c-ai priceput, ești fată deșteaptă, ce naiba! Asta e, dă-i bătaie, fetițo!

— Am înțeles, domnule Franker! răspunsese Heather ascultătoare, mulțumindu-se să clipească din genele-i lungi și frumoase.

Apoi, Franker îl luase pe Toby de mînecă și-l tîrîse afară de pe platou, în spatele camerelor de luat vederi, spre locul în care Horst și Kelly lîncezeau pe scaunele lor pliante, cu Uziurile în brațe. Apoi le servise toată povestea.

Cota de audiență se ducea pe copcă. StarNet le ceruse un interviu amplu și detaliat, de douăzeci de minute, cu Kelly Jordan, la șapte fără douăzeci.

— Iisuse, Eddie, dar eu sînt un simplu crainic, n-am mai realizat niciodată un talk-show!

— Privește totul din perspectiva unui mare pas înainte în cariera ta, Toby, îi sugerase Franker, numai pe jumătate sarcastic. Rețeaua StarNet vinde în avans emisiunea la o grămadă de posturi, așa încît vei fi urmărit de milioane de telespectatori. Descurcă-te și ai putea deveni... ăăă... urmașul lui Oprah Winfrey!

— Nu-mi place cum sună chestia asta, interveni Klingerman. Apariția noastră pe post înaintea închiderii urnelor ar putea fi mai contraproductivă decît orice altceva.

— Nu apariția *voastră*, apariția lui Kelly, îl lămuri Franker. Sondajele arată că tu ești Băiatul Rău, în timp ce ea e Dra. Bună.

— *Ce*?

— Sperii publicul, Horst. Îi enervezi pe telespectatori. Nu te plac. Pe *ea* o plac la nebunie!

Expresia de pe chipul lui Klingerman era atît de jalnică, încît lui Toby aproape i se făcu milă de el.

— Dar ce-s eu, un soi de bau-bau? aproape că scînci acesta. Nu-mi doresc decît să salvez biosfera acestei planete, pentru ca și viitoarele generații să se poată bucura de ea. Asta face din mine un personaj negativ? De ce nu le plac telespectatorilor?

— Asta nu înseamnă că ești un om rău, Horst, îl liniști Franker. Pur și simplu nu ești telegenic.

Chipul lui Horst Klingerman se înăspri. Mîinile lui se încleștară pe patul Uziului, în mod semnificativ. Franker îngheță. Încet, își întoarse privirea către Kelly Jordan, cerîndu-i parcă ajutorul. Kelly îi evită însă privirea. Clătină din cap, privi către Horst, apoi întinse mîna, atingînd-o pe cea a tovarășului ei.

— Nu ține, domnule Franker, rosti ea. Dacă asta e cumva o încercare ieftină de a ne învrăjbi, poți s-o lași baltă de pe-acum. Intru pe post numai dacă intră și Horst. Sîntem o echipă.

Franker se foi, nemulțumit.

— În cazul ăsta, poate că ar trebui *într-adevăr* s-o lăsăm baltă, oftă el.

— Ai uitat ceva, interveni Klingerman. Ai uitat că nu tu ești cel care ia hotărîrile. Oricum, sînt destule lucruri care trebuie spuse oamenilor, cît mai curînd. Așa încît nu văd de ce nu le-am spune acum, ca să îi facem fericiți pe prietenii dumitale de la StarNet.

Acestea fiind spuse, hotărîrea – bună? rea? – fusese luată. Toby intrase în emisie după secvența lui Heather, umplînd cu știri mărunte culese din buletinele agențiilor de presă timpul necesar pentru ca StarNet să-și pregătească transmisia, iar acum se afla pe „scaunul fierbinte”, numărînd secundele care îl despărțeau – după spusele lui Eddie Franker – de șansa de a deveni urmașul lui Oprah Winfrey, al lui Phil Donahue sau al lui Ted Koppel.

Desigur, nu auzise vreodată ca Oprah, Donahue, Koppel ori vreo altă vedetă a talk-showurilor celebre să fi luat un interviu celor care îl răpiseră, cu atît mai puțin în direct, fără nici o repetiție.

Poate că Eddie Franker avea mai multă dreptate decît își închipuia. Poate că aceasta ar fi putut fi cu adevărat marea sa ocazie.

La urma urmei, avea să aibă parte, fără glumă, de un public de proporții naționale, care avea să judece dacă Toby avea sau nu ceea ce trebuia pentru a fi mai mult decît un crainic, mai mult, într-un anume sens, decît un Rather, un Brokaw sau chiar decît legendarul Cronkite. Iar, în același timp, Toby avea să afle dacă avea sau nu caracterul necesar unei vedete de televiziune.

Dacă reușea, însemna că era în stare de orice.

Dacă totul îi exploda în față...

Poate nu era cea mai potrivită întorsătură de frază.

18:40

Pe ecran:

O imagine de ansamblu a studioului, Toby în centru, cu Horst Klingerman în dreapta și Kelly Jordan în stînga sa. Cei doi au armele atîrnate pe umeri, iar vestele căptușite cu explozibil le sînt descheiate. Toby Inman privește țintă către cameră vreme de o secundă, în tăcere, părînd a solicita ajutorul Celui de Sus, trage

adînc aer în piept, apoi începe să vorbească.

— Dragii mei telespectatori, respingerea Referendumului Seawater este de-acum aproape un fapt împlinit. Acțiunile Comandoului Armatei Verzi sînt în mare parte cauza acestei înfrîngeri. Membrii Comandoului se află în continuare alături de noi, în studio, așa încît... ăăă... ne-am gîndit că ar fi interesant să aflăm cîteva amănunte în plus despre... ăăă... oamenii care se află în centrul atenției tuturor... ăăă... emisiunilor de știri...

Se întoarce pe jumătate către Kelly Jordan, iar operatorul preia imaginea dintr-un unghi straniu: Toby Inman se vede acum din profil, în vreme ce figura lui Kelly e filmată frontal.

— Așadar, vom începe cu tine, Kelly Jordan... Ce-ar fi să povestești telespectatorilor noștri cîte ceva despre tine?

Decupaj ceva mai convențional, cu Toby și Kelly așezați cît de cît față în față, el privind către ea, ea privind direct spre operator.

— Cîte ceva despre copilăria ta, despre orașul tău natal, despre părinții tăi și mediul în care ai crescut..., încearcă Toby să o ajute.

Kelly privește în tăcere o vreme, apoi operatorul trece la un plan mai apropiat, exact cînd ea începe să vorbească:

— Cred că aș putea afirma, fără să mint, că orașul meu natal au fost bazele Forțelor Aeriene, Toby. M-am născut chiar aici, în Los Angeles, dar nu-mi amintesc prea multe despre perioada aceea, ca și despre cele cîteva orașe unde ne-am mutat în anii care au urmat. Tatăl meu lucra la sol, ca tehnician, ne mutam de la o bază la alta. Alaska, Okinawa, Vestul Mijlociu... Ne mutam mereu, dar pentru un copil ca mine, toate bazele păreau a fi la fel, mici orășele ale Forțelor Aeriene: baza propriu-zisă, locuințele standard ale personalului, popota, ceilalți puștani cu părinți angajați în armată, fără să am vreodată timp să-mi fac prieteni adevărați...

Decupaj cu imaginea celor doi, cu Kelly în plan mai apropiat.

— Dar toate aceste călătorii nu ți se păreau interesante? Să vezi așa, întreaga țară, întreaga lume chiar...

Prim-plan cu Kelly Jordan, surprinsă chiar în timp ce oftează și o privire pierdută, plină de tristețe, îi umple ochii.

— Lumea întreagă? rostește ea, apoi ridică din umeri. Cînd eram mică, trăiam în Americaland, versiunea Disney. Părinții mei țineau morțiș ca fiica lor să rămînă o americancă sadea. Cu cît mai exotic era locul în care ne mutam, cu atît mai american devenea mediul meu înconjurător: m-au trimis la cercetași, am urmărit Strada Sesame la televizor, desenele animate cu Mickey erau singurele de care aveam parte, la prăvălia din incinta bazei se găseau numai mărfuri de acasă... Trăiam într-o atmosferă mai americană decît am descoperit mai tîrziu aici, în America... La fel de tipic americană precum Forțele Aeriene sau plăcinta cu mere...

O clipă mai tîrziu, Toby Inman intervine, în vreme ce operatorul schimbă

din nou unghiul de filmare:

— Însă, fiind un copil de culoare... Vreau să spun că... N-ai simțit niciodată nici o...

Nările lui Kelly Jordan tremură puțin, privirea îi devine, pentru o clipă, piezișă.

— Bunicul meu a avut o prăvălie prosperă, tatăl meu a fost sergent-major în armata americană, iar singurele ghettouri pe care le-am văzut au fost cele de la televizor. În Forțele Aeriene... Cei din Forțele Aeriene se dădeau peste cap pentru a evita discriminarea rasială. În plus, avînd un tătic gradat, ceilalți copii erau instruiți să se poarte frumos cu mine, în interesul propriilor lor părinți. De fapt, habar n-am avut ce însemna lumea reală pe cînd eram mică! Pînă cînd ne-am mutat în Germania...

— Germania?

— Tata a fost transferat la Mannheim, în Germania, cînd aveam vreo treisprezece ani. Am rămas acolo vreme de cinci ani. Practic, acolo am început să cresc, să mă maturizez. Cînd, în sfîrșit, am fost îndeajuns de mare pentru a ieși de una singură de pe teritoriul bazei, fie că asta le convenea sau nu părinților mei...

— Atunci l-ai cunoscut pe Horst Klingerman?

18:43

— Nu, a mai trecut destul timp pînă cînd ne-am întîlnit, răspunse Kelly Jordan.

Intenția inițială a lui Toby fusese de a realiza un schimb de replici scurte cu Kelly, întrebare-răspuns, lungind cît mai mult acest dialog, înainte de a începe să-l chestioneze pe Klingerman, astfel încît acestuia să-i rămînă cît mai puțin timp pentru a bate cîmpii.

E posibil ca foiala neîncetată a lui Horst să-l fi determinat să-și schimbe planul. Sau, poate, faptul că interviul său cu Kelly se preschimbase într-un monolog...

Dar asta n-avea importanță. Toby nu știa de ce, dar un instinct de a cărui existență aflase abia acum, o intuiție care-i spunea să deschidă gura îi șopti să lase baltă orice plan anterior, folosind replica lui Kelly drept introducere pentru a transforma această conversație în ceva cu mult mai interactiv. În fond, nu asta era misiunea unui moderator de talk-show?

— E-n regulă, dar eu aș zice să lăsăm asta pentru mai tîrziu, Kelly, și să ne mai înviorăm nițel publicul, adresîndu-ne celuilalt oaspete al nostru din această seară, Horst Klingerman, rosti Toby întorcîndu-și profilul către cameră și îndreptîndu-și privirea spre Horst. Ce spui, Horst, ești de acord să ne dezvălui cîte ceva despre tine?

— Despre mine? făcu Horst, nesigur.

— Unde ai copilărit, în ce mediu ai crescut...?

— Am crescut la Leipzig. Pentru mine, copilăria a însemnat școală, activități pionierești și ore lungi de muncă grea, dar altminteri plicticoasă la culme. Cam astea erau ocupațiile oricărui băiat de vîrsta mea, în DDR.

— DDR?

— Deutsche Demokratische Republik. Republica Democrată Germană.

— Aha, te referi la fosta Germanie de Est? Vechiul stat polițienesc comunist, dacă-mi dai voie să-l numesc așa...

Horst se holbă la Toby ca un profesor ce măsoară din priviri un student ce tocmai a enunțat o tîmpenie cît el de mare.

— Păi unde altundeva îți închipuiai c-ar fi Leipzigul? În Bavaria? izbucni el. Și de ce crezi c-ar trebui să-mi ceri permisiunea pentru a spune lucrurilor pe nume? Era un stat polițienesc în toată puterea cuvîntului. Stasi se infiltrase peste tot, asemeni viermilor într-o bucată de carne putredă.

Toby începu să transpire. N-avea să fie la fel de ușor precum fusese cu Kelly. Horst Klingerman era o bombă cu ceas.

— Și... ăăă... cu ce se ocupau părinții tăi?

— Părinții mei erau proletari, am avut o origine sănătoasă din punct de vedere politic, răspunse Horst. Mama lucra într-o spălătorie industrială, iar tata la o fabrică de cîrnați.

— O fabrică de cîrnați? exclamă Toby, abia abținîndu-se din rîs.

— E ceva amuzant la asta în englezește? îl repezi Horst. Crede-mă, ăsta nu era deloc un motiv de rîs în DDR-ul acelor zile! Originea socială corespunzătoare a fost o treaptă în plus pentru a mă ajuta să ajung la Universitatea Karl Marx.

— Universitatea Karl Marx?

De astă dată, Toby nu-și putu stăpîni un chicotit, care-i spulberă masca profesionistă.

— Și asta ți se pare amuzant? spuse Klingerman, iritat. Faci parte dintre acei ignoranți care sînt de părere că o licență în istorie obținută la Universitatea Karl Marx nu valorează doi bani? Îți închipui că școlile de același nivel din Occident sînt lipsite de orientare ideologică? Standardul nostru intelectual era egal cu cel din Bundesrepublik, poate chiar mai înalt!

Iisuse, ce naiba am spus de l-am înfuriat în halul ăsta? se miră Toby. Însă, indiferent ce-l supărase pe Horst, era indicat să-l liniștească.

— N-am intenționat să te jignesc, n-am vrut să îți insult alma mater, Horst, se grăbi Toby să intervină. Sînt convins că era o școală grozavă...

— Noi am fost avangarda Revoluției! Noi am început-o, mărșăluind prin Opera Platz! Noi am fost cei care ne-am pus pielea la bătaie pentru Reunificare, nu apusenii!

— Opera Platz? Reunificare? Apuseni? Despre ce vorbești?

Horst îl privi neîncrezător și uimit în egală măsură.

— Despre ce vorbesc? spuse el. Tu despre ce crezi că vorbesc?

Toby ridică din umeri. Ce altceva să spună? Ce altceva mai putea să facă? Zîmbi inocent și mărturisi adevărul.

— Sincer să fiu, Horst, n-am nici cea mai vagă idee, declară el.

18:44

Pe ecran:

Un prim-plan cu Horst Klingerman, a cărui iritare se risipește vizibil, transformîndu-se într-o expresie de suferință pe care ochii nu reușesc să o ascundă.

— Am uitat, rostește el. Am uitat că aceste lucruri nu înseamnă nimic aici. Reușește chiar să zîmbească: Am uitat că nu sînt în vreo cafenea de pe Oranienburger Strasse și nici nu țin vreo prelegere învățăceilor mei din Leipzig.

Schimbare de cadru întîrziată, prim-plan cu Toby Inman, care a început deja să vorbească, astfel încît primele cuvinte ale sale vin din off, pe fundalul chipului lui Horst Klingerman.

— Așadar, ai fost profesor? întreabă el.

— Predam *eu însumi* istoria la Universitatea Karl Marx atunci cînd a venit Revoluția! proclamă mîndru Klingerman, adăugînd, ceva mai încet: De fapt, eram lector, nu apucasem să îmi închei teza de doctorat cînd a căzut Zidul. După aceea, viața academică din fostul DDR s-a deteriorat și, la fel ca mulți dintre foștii mei compatrioți, am presupus, naiv, că viața mea va fi mai bună în țara Mercedesurilor și a bananelor.

Un decupaj combinat cu Toby Inman și Horst Klingerman.

— *Banane și Mercedesuri*?

Par a se privi în ochi, dar fără a se înțelege.

— Țara Soarelui Apune. Deutsche mark, deutsche mark, über alles...

— Dac-ai putea să traduci, de dragul telespectatorilor noștri...

Klingerman se întoarce, aruncă o privire nesigură spre cameră, de parcă ar vrea să privească în ochi către publicul telespectator.

— Bundesrepublik, explică el. Fosta Germanie de Vest. Am plecat din Leipzig, către Berlin. Go west, tinere, go west! Asta-i o expresie americănească, nu?

— Și uite-așa am ajuns amîndoi în L.A.! exclamă Toby Inman, vesel. Eu însumi vin din Est, din Sud-Est mai exact, adică din Georgia, am avut parte și noi de o Reconstrucție, iar unii dintre cei de-acolo n-au reușit nici acum să-și revină, așa că presupun că știu cam ce înseamnă să fii un băiețandru de la țară nimerit în Marele Oraș...

Klingerman ridică ochii spre el, cuprins brusc de respect.

— Toți cei care au un accent mai bizar sînt priviți de parc-ar fi proști, nu? rostește Toby Inman.

— Ne tratează ca pe niște rude sărace și îndepărtate, sosite cu ultimul tren pentru a prinde un loc la ospățul lor...

— Obiceiurile noastre li se par caraghioase...

— Pentru oricine vine din afară, e imposibil să obțină o slujbă pe măsura calificării sale...

— Chiar așa? întreabă Toby Inman, mirat, și acea camaraderie subtilă ce păruse a se înfiripa între ei se risipește.

— O licență în istorie obținută la Universitatea Karl Marx e o glumă pentru apuseni! izbucnește Klingerman. Au impresia că o educație în spirit marxist, în domeniul științelor sociale, cauzează leziuni permanente ale creierului! Nu cred decît în materialism, de fapt venerează materialismul, dar nici prin gînd nu le trece să lase în preajma lor o persoană care ar putea aborda materialismul din perspectivă dialectică.

— Vrei să spui că ai fost tratat de parc-ai fi fost comunist? încearcă să lămurească Toby Inman. Dar, la urma urmei, chiar ai fost comunist, nu? Adică... *Universitatea Karl Marx*...

— Am trăit s-o aud și pe asta! strigă Klingerman. Nu-mi vine să cred!

— Voiam doar să spun că...

Prim-plan cu Horst Klingerman, al cărui ten deschis la culoare s-a înroșit de indignare.

— Vorbim despre o universitate aflată într-un stat marxist, așa încît era firesc ca acolo istoria să se învețe dintr-o perspectivă marxistă! Și, oricum, ce-o fi atît de teribil în asta, cu ce e mai rea o astfel de perspectivă față de veșnica batere cu pumnii în piept care slujește drept justificare pentru un capitalism sălbatic și trece azi în occident drept analiză istorică? Puteți spune orice despre Marx ca utopist sau profet, dar materialismul său dialectic oferă cel puțin o analiză obiectivă a realităților politice și economice!

Decupaj pripit, prim-plan cu Toby Inman, care întreabă, neînțelegînd mare lucru din tirada lui Horst:

— Așadar, erai sau nu comunist?

Din nou, imagine dublă, cu Inman și Klingerman, cel din urmă izbind furios cu pumnul în masă:

— Eram cel mult marxist, fusesem educat să abordez chestiunea materială dintr-un unghi de vedere dialectic, insistă el, dar n-am fost niciodată membru de partid! Uram Partidul! Am fost acolo, în Opera Platz, în rîndurile mulțimii care l-a învins!

— Așadar, ai făcut parte dintr-o mișcare de rezistență?

— Bineînțeles! La vremea aceea, întreaga țară se afla în opoziție cu

Partidul! La urma urmei, nu apusenii au fost cei ce ne-au adus libertatea! Vreme de o jumătate de veac, Occidentul a stat cu brațele încrucișate, fără să întreprindă nimic! Poporul din DDR și-a cucerit libertatea fără nici un ajutor, adoptînd calea acțiunii directe! Crede-mă, a fost o realizare de care avem tot dreptul să fim mîndri!

— Te cred, și toate acestea sînt cît se poate de interesante, dar...

— Și, cu toate astea, am fost tratați ca un popor de înfrînți! Așa cum au fost tratați aici cei din *fosta Confederație*! Poate chiar mai rău!

— Păi... ăăă... Mda, cred că știu la ce te referi, încuviințează Toby Inman, în timp ce operatorul se grăbește să-i surprindă expresia. Înțeleg cît de greu îți vine să vorbești despre toate acestea, Horst...

Vocea lui Horst Klingerman, din off:

— ...Răsăritenii sînt plătiți doar cu două treimi din salariile pe care le iau apusenii, știai asta? Mi-a fost de-a dreptul imposibil să...

— ...Așa încît poate că n-ar strică să revenim la tine, Kelly. Spuneai că ți-ai petrecut cea mai mare parte a adolescenței în Germania. Cu toate acestea, tu și cu Horst nu v-ați cunoscut atunci, nu-i așa?

— Nu, pînă mai tîrziu, cînd m-am întors din exil, ca să zic așa, înapoi acasă, în Statele Unite...

18:47

— ...Vezi tu, Toby, am descoperit *lumea adevărată* ca adolescentă, în Germania, în Europa și, într-un fel, tot atunci am descoperit și America reală, cea pe care nu avusesem niciodată prilejul să o cunosc.

— Poate c-ai vrea să le explici puțin telespectatorilor noștri ce-ai vrut să spui cu asta, interveni Toby Inman, zîmbind frumos către cameră, în parte din dorința de a menține o aparență de calm, în parte datorită unei ușurări deloc mimate.

— Cam tot ceea ce știam despre Statele Unite înainte de a mă alătura marginalilor europeni văzusem la MTV și CNN: o versiune hollywoodiană și alta militară a Americii. Acum, în sfîrșit, aveam parte de o nouă viziune a Americii, ca-n desenele animate: America, așa cum o vedeau *germanii*, *europenii*, restul *lumii*...

Cîtă ușurare să navigheze lin alături de cineva care poseda instinctele necesare, care știa cum se face, după prăbușirea în gaura neagră care fusese discuția cu Horst!

— ...Sex, droguri și rock ’n roll, fascismul în versiunea Disneyland, Elvis într-o farfurie zburătoare, motocicliștii de la Hell’s Angels. Jazz și McDonald’s. Cerșetori pe străzi și trupe răspîndite în cele patru vînturi. Revolte rasiale pe străzile propriilor orașe și misiuni umanitare în Africa. Stăpînul militar scăpătat al

întregii lumi.

— A fost, cu siguranță, o experiență derutantă, remarcă Toby.

Kelly izbucni într-un rîs sincer, de liceană.

— Jumătate din prietenii mei tremurau la gîndul c-aș putea scoate cuțitul la fiecare skinhead care se uita cruciș la mine. Ceilalți erau crunt dezamăgiți cînd vedeau că nu o făceam, urmă ea. Și, dacă tot am vorbit de culoarea pielii, să-ți spun adevărul: voi fi fost eu neagră, dar eram *americancă*, ceea ce, din start, mă ridica mult deasupra țiganilor sau turcilor. Ai dreptate, Toby, a fi un american de culoare în buna și bătrîna Germanie era o experiență cel puțin derutantă...

Discurs neted ca un cur de rățușcă! gîndi Toby. Arată bine. Aș putea sta de vorbă cu ea o veșnicie.

Știa însă prea bine că acest interviu n-avea să dureze o veșnicie, nici măcar pînă la șapte. Aruncîndu-și fugar privirea către Klingerman, îl văzu pe acesta foindu-se pe locul său, ca un puști care e gata să se scape în pantaloni, ca un autor care a reușit să obțină ultimele cinci minute dintr-un talk-show urmărit în toată țara pentru a face reclamă ultimei sale cărți și care-și vede timpul de emisie înghițit de un celebru astrolog care nu mai termină cu elucubrațiile...

18:49

Pe ecran:

— ...Da, marginalii Europei, gunoaiele verzi sau lunaticii, cum îi numea tata pe prietenii mei atunci cînd era bine dispus, îi *iubeau* pe negrii americani; iar eu eram cît se poate de corectă din punct de vedere politic și mai eram și drăguță, pe deasupra. Eram frumoasa balului, ca să zic așa, iar părinții mei încercau din răsputeri să mă țină sub papuc. Cu toate acestea, pînă să împlinesc șaptesprezece ani făcusem de toate, fusesem pretutindeni, fie cu prietenii, cu mașina, fie cu trenul, fie cu autostopul, văzusem toată Europa...

Imagine dublă, cu Toby Inman și Kelly Jordan zîmbindu-și unul altuia prin intermediul camerei de luat vederi. Dacă n-ar fi fost arma, iar costumația nu i-ar fi fost în culori de camuflaj, ar fi arătat exact la fel ca orice vedetă din lumea spectacolului.

— Dar tatăl tău nu era foarte încîntat de purtarea ta, nu-i așa?

— Dacă tata ar fi fost alb, s-ar fi făcut vînăt, rostește Kelly Jordan, însoțindu-și replica cu un surîs. Din punctul lui de vedere, gașca mea era o adunătură de pacifiști și bolșevici înnebuniți de droguri, zărghiți ecologiști și maniaci sexuali.

— Mda, ceea ce tatăl meu numea „scursurile societății”...

Kelly Jordan izbucnește în rîs.

— Chiar așa! Tata era convins că „activitățile” mele, cum obișnuia să le

numească, aveau un impact negativ asupra carierei sale în Forțele Aeriene. Îți dai seama cît a fost de încîntat atunci cînd i s-a anunțat transferul înapoi în State și ne-a cărat pe toți după el, la Vandenberg! Deși n-a vrut să o recunoască niciodată, sînt aproape sigură că el însuși a solicitat să fie mutat...

— Dar tu?

— Vandenberg? Pentru mine, această ultimă mutare a însemnat terminarea liceului la *Lompoc*.

— Asta e la vreo optzeci-nouăzeci de kilometri de Los Angeles, spre nord, dacă nu mă înșel...

— Da, și la vreo optzeci sau nouăzeci de mii de ani-lumină de civilizație, pentru cineva care-a străbătut întreaga Europă, Toby! Nimerisem într-un liceu de provincie plin de țărănoi de ambele sexe, avînd conștiința politică a unor cîrtițe, pentru care distracția cea mai în vogă era să coboare pe plajă și să se fută ca iepurii, sperînd că tăticii lor de la bază îi vor milui cu lansarea vreunei rachete în chip de foc de artificii!

— O situație greu de suportat după libertatea din Europa, nu?

— Am avut grijă să mă fac eu însămi greu de suportat, Toby. Eram înfuriată la culme, dar le-am arătat eu lor! Am dat fuga la Los Angeles, căutînd să mă infiltrez în cele mai extremiste mișcări pe care le-am găsit, cu cît mai aiurite, cu atît mai bine. Nici o cauză nu era prea bizară pentru mine: Frontul de Eliberare a Animalelor, diversele clone ale Greenpeace, asezonate cu o grămadă de droguri, Coaliția Militantă Anti-Nucleară, nimic nu mi se părea îndeajuns de scandalos pentru a-l scoate din minți pe tata.

Operatorul surprinde un prim-plan cu Kelly Jordan, care zîmbește, clătinînd din cap.

— Eram un monstru. Dar era atît de simplu! În comparație cu cei pe care-i cunoscusem în Europa, oamenii aceștia erau cu toții niște idealiști naivi și inocenți. Fusese destul să le torn o serie de gogoși despre stagiul petrecut în subteranele politicii europene, să turui vreo cîteva fraze în germană, și reușisem să-i conving chiar și pe niște adulți ce se credeau cît se poate de serioși, precum cei din conducerea CMAN, că eram o teroristă de categorie grea, cu răsuflare de napalm și legături strînse cu banda Baader-Meinhof!

Prim-plan cu Toby Inman, filmat dintr-un alt unghi.

— Și toate acestea doar pentru a te răzbuna pe tatăl tău?

Prim-plan cu Kelly Jordan, care ridică din umeri, clătinînd din cap.

— Și asta, dar n-a fost singurul motiv... Toată lumea știa că se-mpute treaba... cu gaura din stratul de ozon, cu efectul de seră, cu recifurile de coral care mor din cauza poluării, cu seceta aceasta, dar nimeni nu avea nici cea mai mică idee despre cauzele care stăteau la originea acestor dezastre sau despre ce-ar fi fost de făcut. Toți așteptau cu gura căscată, precum așteaptă Las Vegasul cea de-a Doua

Venire a lui Elvis...

Afișează un zîmbet răutăcios, dar răutatea ei e cea a unui copil delicios de obraznic.

— Dar ai dreptate, îmi făcusem un plan pe care țineam morțiș să mi-l duc la îndeplinire: voiam să fiu sigură că tata avea să fie bucuros să scape de mine și că o să mă trimită înapoi în Europa imediat după absolvire!

18:51

Klingerman pur și simplu nu mai avea stare; mai rămăseseră doar vreo zece minute, iar Toby știa că n-avea să-l mai țină pe Horst tăcut multă vreme; pe de altă parte, Kelly îi oferise replica perfectă pentru o tranziție lină și spera să o poată folosi pentru a menține discuția la același nivel colocvial.

—Atunci v-ați întîlnit, nu-i așa? urmă el, întorcîndu-și privirea dinspre Kelly spre Horst. Cînd Kelly a revenit în Europa...

– Da, așa este, însă...

– Și unde anume s-a produs întîlnirea voastră?

– La Berlin, în *Weimar Republik*...

– Republica de la Weimar? Aceasta n-a fost cumva forma de guvernămînt răsturnată de Hitler pentru a ajunge la putere?

Horst izbucni în rîs.

– În cazul nostru, Republica de la Weimar a fost o cîrciumă aflată în subsolul unei clădiri de pe Oranienburger Strasse, în fostul Berlin de Est, botezată astfel datorită simțului umorului ceva mai ciudat al patronului ei.

Fii scurt, folosește întrebări rapide, transformă dialogul într-o conversație în trei!

– Așadar, tu și Horst v-ați întîlnit într-un bar berlinez? se grăbi Toby să întrebe, îndreptîndu-și din nou atenția spre Kelly. Ce căutai de fapt în acel bar?

– Căutam teroriști, rosti Kelly, senină. Locul acela avea o anume faimă în acest sens...

– O faimă nu lipsită de temei, completă Horst.

– Era un soi de piață de muncă pentru teroriști...

– Iar tu doreai să te alături unei grupări teroriste?

– Nu, Toby. De fapt, aveam de gînd să angajez o grupare teroristă, sau să pornesc eu însămi una.

Discuția aluneca încet către subiecte stranii, dar tempoul era, deocamdată cel puțin, perfect. Ține-o tot așa, Inman, și cele cîteva minute care-au mai rămas se vor scurge fără nici un fel de incidente...

18:52

Pe ecran:

Imagine de ansamblu cu Kelly Jordan, Toby Inman și Horst Klingerman; cadrul e puțin prea larg, unul dintre reflectoarele de deasupra platoului de filmare strălucește pentru o clipă, orbitor, în partea de sus a imaginii, pînă cînd operatorul realizează acest lucru și rectifică poziționarea obiectivului. Inman și Jordan își continuă, relaxați, conversația, în vreme ce Klingerman se tot foiește în fotoliu, de parcă i-ar fi intrat un mușuroi de furnici în izmene.

– Să angajezi o grupare teroristă? se miră Toby Inman. Cu ce scop?

Kelly Jordan se strîmbă către camera de luat vederi.

– Cum cu ce scop? spune ea. Cu scopul pe care îl ducem acum la îndeplinire!

– Așadar, intenționai să angajezi o grupare teroristă pentru a prelua controlul asupra postului nostru de televiziune?

– Pentru a aduce cazul lui Anthony Ellingwood în fața opiniei publice...

– Kelly, nu cred că...

– Îl cunoscuseși pe Ellingwood în California?

– Nu, Toby. Însă, în momentul în care Ellingwood a apelat la Coaliția Militantă Anti-Nucleară, ei au venit direct la mine, eram singura teroristă adevărată pe care o cunoșteau, nu? Mi-au spus povestea de la cap la coadă și mi-au pus la dispoziție o anumită sumă de bani. Ce-mi rămînea de făcut? Doar nu puteam să recunosc că îi trăsesem pe sfoară! Pe de altă parte...

– Destul, Kelly! izbucnește Klingerman.

– Horst, nu voiam decît să...

– Am spus că e destul! Îți lași gura să ți-o ia pe dinainte. Nu uita că aici nu mai ești disc-jockey!

Toby Inman nu scapă ocazia și întreabă, pe un ton care imită stilul moderatorilor din lumea spectacolului:

– Ai fost DJ, Kelly?

– Mda, cam așa ceva. Am lucrat prin cluburi, pe la cîte-un post de radio, la diverse posturi de televiziune prin cablu. Trebuia să-mi cîștig și eu o pîine, și ce altceva s-ar fi potrivit mai bine unei americance de culoare care era în stare să turuie orice, la perfecție, în engleză și în germană, dacă nu...

– Interviul acesta a alunecat definitiv în derizoriu! N-am luat cu asalt acest post de televiziune pentru a umple timpul de emisie cu bîrfe lipsite de sens!

Decupaj rapid, urmat de un prim-plan cu Toby Inman, luat prin surprindere și afișînd o expresie derutată.

– Poftim?!

Prim-plan cu Horst Klingerman, încruntîndu-se dezaprobator.

– Nivelul intelectual al acestei conversații e de-a dreptul jenant, se revoltă acesta. N-ai putea pune, în sfîrșit, niște întrebări mai deștepte?

Plan lărgit, cu Horst Klingerman și Toby Inman, holbîndu-se unul la celălalt: Klingerman e disprețuitor, Inman – indignat.

– Presupun că tu te-ai descurca mai bine, nu?

– Dacă eu aș fi cel care conduce discuția, aș încerca măcar să înțeleg motivele pentru care am fost luat ostatic!

Prim-plan cu Klingerman privind țintă spre cameră, într-o încercare nereușită de a părea telegenic.

– Poate că telespectatorii noștri ar fi interesați să afle de ce a hotărît o grupare internațională de acțiune directă să pună mîna pe un post local de televiziune din California? întreabă el, sardonic.

Decupaj; plan de ansamblu cu Klingerman și Inman, dintr-un alt unghi de astă dată.

– Credeam că țelul vostru este respingerea Referendumului Seawater!

– De ce am risca totul pe o carte pentru o problemă de interes local, care îi privește strict pe locuitorii Californiei de Sud?

– La urma urmei, cine-i moderatorul, dacă nu-i cu supărare?! izbucnește Toby Inman, nemaiputîndu-și stăpîni furia.

Horst Klingerman zîmbește.

– Încercam doar să te determin pe tine să faci asta... Toby, rostește el, subliniind numele interlocutorului său pe un ton sarcastic.

Toby Inman reușește să-i răspundă la rîndul său, cu un zîmbet evident forțat.

– E-n regulă, Horst, spune el. Ce caută așadar un grup de teroriști amabili cum sînteți voi într-o afacere de interes strict local precum aceasta?

Klingerman rîde.

– Respingerea Propunerii Șaptesprezece este o realizare notabilă, nimic de zis, dar semnificația actului nostru este mult mai profundă. Acțiunea noastră constituie începutul Revoluției Verzi. Un nou tip de revoluție, bazat pe un nou tip de strategie revoluționară.

– E vorba de ceea ce tu numeai „acțiunea directă”, nu-i așa? îl întrerupe Toby Inman. Ce vezi nou în luarea de ostatici și amenințarea că veți arunca totul în aer?

– Uite, asta este o întrebare interesantă, Toby, spune Klingerman, cît se poate de sincer. M-ai numit terorist, dar eu nu mă consider terorist.

– Și, în acest caz, nici eu n-ar trebui să mă consider ostaticul tău, nu? replică sec Toby Inman.

Klingerman ignoră ironia replicii, privind direct către camera de luat vederi.

– Terorismul folosește forța pentru a-și sili adversarii să acționeze împotriva propriilor interese de clasă, explică el. Acțiunea directă folosește forța pentru a îmboldi masele să acționeze pentru o cauză dreaptă, de care acestea sînt pe deplin conștiente. Comuniștii din estul Europei au folosit terorismul pentru a pune mîna pe putere și a o păstra. Însă, atunci cînd poporul a trecut la acțiunea directă, revolta s-a extins ca o furtună de foc, spulberîndu-i.

– Terorismul e pentru băieții răi, iar acțiunea directă pentru băieții buni, nu? intervine Toby Inman. În cazul ăsta, de ce ne-ați luat ostatici și ne amenințați cu moartea?

– Acțiunea directă nu înseamnă neapărat pacifism, Toby. Cei care aleg această cale trebuie să fie gata să-și riște propriile vieți, și chiar viețile altora, dacă este nevoie.

– Așadar, ai fi gata să ucizi pentru pace, nu?

– Da, dacă va fi necesar. Biosfera acestei planete e pe moarte. Vreme de decenii, radicalii de salon și ecologiștii de bună-credință au mărșăluit, au organizat demonstrații și au candidat pentru posturi în administrație, fără a reuși să oprească acest genocid de nivel planetar. Acum, membrii Comandoului Armatei Verzi sînt gata să ucidă și să moară, dacă va fi nevoie, pentru un țel cu mult mai important decît pacea.

– Mai important decît pacea? Care țel ar putea fi mai important decît pacea?

Intervenție din off a lui Kelly Jordan:

– Toby, trezește-te! Vorbim acum despre menținerea vieții pe pămînt! Vreau să spun că...

Klingerman se întoarce către ea, surprins de întrerupere; decupaj întîrziat, urmat de un prim-plan al lui Kelly Jordan.

Vocea lui Horst Klingerman, din off:

– ...Dacă-mi permiți, Kelly...

– ...Atunci cînd transformăm Pămîntul într-un bulgăre de piatră stearpă, căci asta facem de fapt, războiul și pacea devin chestiuni de ordin secundar!

Intervenție a lui Toby Inman, pe un ton mai ridicat:

– Susții deci că salvarea vieții pe Pămînt e un scop care justifică orice mijloace folosite, nu-i așa, Kelly?

– Te-ai prins.

Operatorul pare dezorientat pentru o fracțiune de secundă, plimbîndu-și camera la întîmplare.

Toby Inman continuă, din off:

– Știi, Horst, tot nu mi-ai dat un răspuns la întrebarea pe care m-ai rugat să ți-o pun... De ce v-ați ales drept țintă tocmai Referendumul Seawater? De ce California? De ce v-ați ales tocmai Statele Unite drept loc de desfășurare a acțiunii

voastre directe?

Operatorul se decide pentru un plan de ansamblu tradițional, cuprinzîndu-i pe toți cei trei protagoniști. Toby Inman pare să fi recăpătat controlul asupra discuției, ce aduce acum a talk-show politic matinal de duminică.

– Iată răspunsul: fiindcă Statele Unite constituie atît problema, cît și cheia soluționării ei, rostește Horst. Cel mai mare criminal al biosferei...

– Ia stai nițel, Horst, nu-i cinstit! exclamă Toby Inman.

– ...Este, în același timp, stăpînul militar al planetei.

– Stăpînul militar al planetei... silabisește Toby Inman, articulînd limpede fiecare cuvînt. Operatorul se folosește de acest răgaz pentru a îndrepta camera asupra lui Klingerman, un prim-plan de care acesta se folosește, de astă dată în mod conștient.

– Nici o alianță între națiuni, oricare ar fi acestea, nu vă poate sta împotrivă. Destinul a așezat puterea deciziei de viață și moarte a planetei noastre în mîinile americanilor. Doar voi aveți puterea de a salva Pămîntul. Și, în consecință, aveți responsabilitatea acțiunii. Statele Unite trebuie să acționeze direct și unilateral pentru a salva planeta.

Prim-planul cu Klingerman se menține; Horst pare cît se poate de serios. Decupaj, urmat de planul de ansamblu tradițional, care surprinde reacțiile lui Kelly Jordan și Toby Inman.

– *Poftim*...?

Jordan se holbează la Klingerman, uimită.

– Sugerezi așadar că Statele Unite ar trebui să se folosească de puterea lor militară pentru... – Inman caută de zor o expresie adecvată, care refuză însă să îi vină în minte – ...pentru... Pentru ce?

– Pentru a face ceea ce se cuvine, Toby, rostește calm Horst Klingerman. Pentru a salva Pămîntul.

Inman îi privește pe rînd pe Klingerman și Jordan, care se uită pieziș către Horst, iar apoi ridică din umeri.

– Nu te uita la mine, Toby! spune ea. Acum aud și eu pentru întîia oară chestia asta!

– Acțiunea Comandoului Armatei Verzi a demonstrat că sîntem dispuși să recurgem la o acțiune unilaterală pentru a face ceea ce putem ca să salvăm planeta de la dezastru, explică Klingerman, iar operatorul execută un zoom, aducîndu-i chipul în prim-plan. Riscîndu-ne viețile și pe cele ale ostaticilor noștri, am luat cu asalt acest post de televiziune și l-am folosit pentru a vă convinge care este calea cea dreaptă și să votați împotriva Referendumului Seawater. Sîntem oameni buni, dispuși să săvîrșim un rău necesar pentru a salva Pămîntul. Iată de ce am fost numiți teroriști.

Ridică din umeri.

– Acum, e rîndul vostru să vă convingeți guvernanții să săvîrșească un rău necesar pentru a salva viața de pe Pămînt de la o distrugere sigură. Veți fi numiți fasciști, imperialiști, militariști, veți fi acuzați că practicați terorismul de stat.

Operatorul retrage camera, în vreme ce Horst Klingerman se apropie de concluzia discursului său:

– Cu toate acestea, nu aveți altă cale. Trebuie să acceptați cu mîndrie aceste jigniri. Dacă vreți ca viața să continue să existe pe Pămînt, trebuie să deveniți cu toții membri ai Comandoului Armatei Verzi.

Între timp, operatorul a finalizat retragerea, revenind la imaginea de ansamblu. Horst Klingerman a rămas cu privirea ațintită spre obiectiv, grav, Kelly Jordan îl privește uimită, cu un soi de venerație, ca pe un erou.

– Uau, Horst, rostește ea încet, ăsta-i un țel îndepărtat de cel pe care ni l-am propus inițial...

– Și drumul pe care-l mai avem de străbătut de-acum încolo va fi lung și greu, Kelly, îi răspunde Klingerman. Revoluția Verde de-abia a început.

Toby Inman, care pînă atunci i-a urmărit în tăcere, reacționează la un semn făcut de cineva aflat în afara razei camerei de luat vederi, încuviințează ușor din cap și intervine:

– Ei, oameni buni, cam pentru atît am avut timp deocamdată, rostește el, pe tonul și în cadența unui crainic profesionist. Vom reveni însă la ora unsprezece, cu rezultatele finale ale votului, tot aici, la Știrile KLAX-TV, Los Angeles!

21:15

Lipsea șampania, lipseau aperitivele din fructe de mare, de băut nu era decît apă și răcoritoarele rămase în distribuitoarele automate, iar de mîncat doar amestecul stătut de fructe uscate, dar scena îi amintea totuși lui Heather Blake de petrecerile organizate la încheierea filmărilor, pe platou, precum și de atmosfera din culise, după premiera unui spectacol de teatru.

Cu excepția lui Jaro, care rămăsese în cabina de control pentru a supraveghea legătura cu satelitul și emisia curentă, și a lui Ahmed și Paulo, care, se pare, păzeau cele două intrări ale clădirii, întreaga echipă – și distribuția, cum s-ar spune – se adunase în bar.

Eddie Franker cuplase cablul la monitorul de emisie suspendat pe perete, între ușile celor două toalete, și schimba canalele din secundă în secundă, pîndind știri referitoare la rezultatul votului, asemeni unui producător ce așteaptă, nervos, primele cronici. Proțăpit în spatele său, Carl Mendoza urmărea și el cu sufletul la gură, peste umărul lui Eddie.

Așezați de-o parte și de cealaltă a intrării, relaxați, cu pistoalele-mitralieră în poală, Warren și Hiroshi jucau cărți, cu lehamitea unor mașiniști obosiți.

La una dintre mesele din colț, cea din dreptul rezervorului cu apă, Nigel și Malcolm, cei doi operatori cu alură de punkiști, meștereau ceva la una dintre camerele de luat vederi.

Toby și Kelly stăteau de vorbă însuflețiți, comentîndu-și performanțele, ca doi actori în așteptarea verdictului criticii.

La masa de lîngă ușă, izolați de ceilalți, Horst și Helga discutau în șoaptă, întruchipîndu-l pe dramaturgul nemulțumit de punerea în scenă și pe agentul său machiavelic. Helga înghiți o pastilă, o aspirină sau un pansament gastric, și îi oferi una la fel lui Horst.

Heather se trezi privind totul prin prisma regizorului de film, un rol pe care și-l atribuise adesea în sinea ei ori de cîte ori participase la petrecerile care încheiaseră filmările la peliculele de mîna a doua în care jucase vreun rolișor mai de Doamne-ajută.

Într-un fel, nici această reuniune nu diferea prea mult de acele petreceri. Împreună cu cei doi teroriști, Toby jucase rolul carierei sale, în vreme ce ea însăși și Carl slujiseră, mai mult sau mai puțin, drept figuranți muți.

Pînă nu demult, cînd fusese conștientă că viața ei atîrna de un fir subțire, Heather nu se gîndise să facă apropierea dintre scenele pe care le trăia și vacarmul colorat al lumii spectacolului. Acum însă, cînd soarta ostaticilor părea a se apropia de un final fericit, îi trecu prin minte că regreta, în oarecare măsură, că nu avusese de jucat un rol mai important.

Toby Inman n-o impresionase niciodată mai mult decît oricare alt crainic competent, un echivalent masculin al gîsculiței de la meteo al cărei rol îl interpreta ea însăși. Cu toate acestea, în condițiile date din această seară, sub presiunea evenimentelor, Toby se descurcase al naibii de bine.

O atare performanță în fața unui public de nivel național era de natură să atragă atenția marilor producători, a publicațiilor de renume și a agenților de categorie grea. Pe Toby îl așteptau, mai mult ca sigur, oferte de serviciu, invitații la toate talk-showurile faimoase, poate chiar și o fotografie pe coperta revistei People.

N-ar fi omenește să nu-l invidiez, recunoscu în sinea ei Heather. Ar fi nefiresc să nu mă întreb dacă, în situația lui, nu m-aș fi descurcat la fel de bine sau poate chiar mai bine.

Dar ar fi necinstit dacă n-aș recunoaște că merită din plin tot ce va avea de cîștigat de pe urma acestei performanțe. Aș fi josnică dacă n-aș admite că tipul a fost într-adevăr pe fază și că merită...

– Oameni buni, trompetele-au sunat! strigă Eddie Franker.

Înghețară cu toții.

– CBS, CNN și ABC tocmai au anunțat rezultatul. Referendumul Seawater a fost respins, cu o largă majoritate: șaizeci și trei la sută din voturi contra, potrivit

celor de la CBS, șaizeci și doi conform CNN-ului și chiar șaizeci și cinci la sută, după spusele celor de la ABC. O înfrîngere zdrobitoare!

În mod cert, reacția celor prezenți fu îndeajuns de stranie. Teroriști și ostatici de-a valma izbucniră în urale, urmate de un ropot de aplauze. Warren sări în picioare, se apropie de Eddie și-i strînse mîna cu căldură.

Heather se simți copleșită de o ciudată emoție. Era firesc întru cîtva, desigur, să se simtă ușurată, acum cînd țelul Comandoului Armatei Verzi fusese atins, iar eliberarea părea a fi iminentă.

Dar cît de firești erau oare celelalte sentimente care o încercau, acea stranie senzație de pierdere, acea bruscă scurgere de energie, acel fior în aparență cu totul nepotrivit de tristețe, toate provocate de gîndul că trei zile de teroare se apropiau vertiginos de un sfîrșit fericit?

Actrița din Heather iscodi în căutarea originilor acelui straniu sentiment. Era oare doar o cedare irațională lipsită de conținut, provocată de descărcarea de adrenalină și de inegalitatea nivelurilor ei de energie? Ceva în genul celebrei depresii postcoitale a lui Freud, pe care ea însăși nu o trăise niciodată?

Regizorul în devenire cuibărit în mintea lui Heather scrută chipurile celor din jur, încercînd să-și dea seama dacă vreunul dintre ei experimenta cumva trăiri asemănătoare.

Eddie părea doar stors de oboseală și fericit. Carl părea înnegurat, iar privirea-i era impenetrabilă. Toby și Kelly rînjeau unul la altul, asemeni coechipierilor dintr-o partidă de tenis dublu-mixt care tocmai își cîștigaseră meciul, după îndelungate eforturi. Warren și cei doi operatori străluceau de bucurie, zîmbind larg. Hiroshi rămăsese așezat lîngă ușă, cu arma nemișcată în brațe, afișînd expresia-i împietrită obișnuită.

Horst și Helga ridicară privirile spre el, enigmatici. Hiroshi încuviință din cap, abia perceptibil. Ochii Helgăi se îngustară. Horst luă pastila pe care i-o dăduse tovarășa sa mai devreme, o înghiți fără apă, se aplecă peste masă și-i șopti ceva la ureche Helgăi.

Apoi, ca și cum ar fi simțit povara privirii lui Heather ațintită asupra sa, ridică ochii, întîlnindu-i pe ai fetei aflate în celălalt colț al încăperii.

Doar pentru o clipă. O întîlnire fugară a privirilor, nu cu mult mai lungă de o fracțiune de secundă.

Fu însă de-ajuns pentru ca ochii lui să-i transmită un mesaj, iar ai ei să îi răspundă.

Heather n-ar fi putut spune exact despre ce anume era vorba și se îndoia că el ar fi știut mai multe. Fusese, poate, o recunoaștere reciprocă a unui lucru anume.

El nu-i putea citi gîndurile.

Nici ea pe ale lui.

Cumva, știu că și el simțea același lucru.

Și era conștientă de faptul că el realizase ceea ce simțea ea.

23:00

Pe ecran:

„Știrile de la ora unsprezece, aici, la KLAX-TV, cu Toby Inman, Heather Blake și Carl Mendoza!”

Imaginea standard a lui Toby Inman, filmat de la umeri în sus. Costumul și cămașa îi sînt boțite, pare obosit, nepieptănat și nu i-ar strica deloc să se radă, dar zîmbetul îi e plin de energie, iar barba veche de trei zile, în loc să-l urîțească, se adaugă părului blond, zburlit, făcîndu-l să arate mîndru și triumfător: o stea de cinema.

– Bună seara, Los Angeles! rostește el cu intonația rotundă a oricărui crainic, dar din glas îi răzbate totuși o jubilare abia ascunsă. În prim-planul știrilor din această seară, o zi electorală în California. Votul a fost, cu siguranță, în centrul atenției noastre, a celor de la KLAX-TV: în Referendumul Seawater, Propunerea Numărul Șaptesprezece, referitoare la construirea uzinelor de desalinizare din largul coastelor Californiei, a suferit o înfrîngere zdrobitoare. După numărarea voturilor la nouăzeci și unu la sută din circumscripțiile electorale, electoratul californian a respins în proporție de șaizeci și trei – șaizeci și șapte la sută această propunere...

Operatorul focalizează obiectivul pe chipul lui Inman. Pe fața lui, ridurile și cearcănele se văd clar, barba îi e mai deasă decît oricînd, iar emoția îi răzbate limpede din glas; pare a fi mai degrabă un actor rostind replica finală a unui film, nu un crainic al unei emisiuni de știri.

– Acelora dintre dumneavoastră care ați urmărit evoluția crizei ostaticilor de aici, de la KLAX, nu e nevoie să vă mai spun ce semnifică această înfrîngere pentru Heather Blake, Carl Mendoza, pentru directorul postului nostru, Eddie Franker, și pentru mine. Doamnelor și domnilor, aceasta înseamnă că așa-numitul Comando al Armatei Verzi și-a îndeplinit țelul, astfel încît sperăm că vom fi eliberați cît mai curînd, de îndată ce între membrii acestuia și autorități vor fi negociate condițiile unei predări pașnice...

Ezită. Vocea îi tremură de emoție. Fie e sincer, fie joacă al naibii de bine teatru.

– Eu... Noi... Judecînd limpede, îmi dau seama că Referendumul Seawater a fost respins pe bună dreptate, dar... Dar... Cu toate acestea, inima îmi spune că, de fapt, viața mea, viețile noastre au fost în mîinile dumneavoastră... Iar dumneavoastră nu ne-ați abandonat... În consecință, țin să vă mulțumesc tuturor celor de acolo, de afară, din partea tuturor celor aflați aici, înăuntru...

Clipește, camera se retrage, revenind la imaginea standard, de la umeri în

sus, glasul lui Toby redevine egal, cel al unui crainic profesionist, clipa de grație a trecut.

– Un alt subiect fierbinte al zilei a fost turul întîi al alegerilor locale în California de Sud și în mai multe centre ale statului...

23:29

– ...Cu acestea, încheiem rubrica sportivă a emisiunii noastre informative. Toby, ai legătura, rosti Carl Mendoza, iar luminița roșie de semnalizare a camerei se stinse pentru el, semn că încetase a mai fi în direct.

– Îți mulțumesc, Carl. Dragi telespectatori, vom reveni imediat după pauza publicitară, cu un ultim interviu cu liderii Comandoului Armatei Verzi, Horst Klingerman și Kelly Jordan!

Calupul de reclame începu să se deruleze pe ecran și, profitînd de acest răgaz, Carl și Heather se ridicară pentru a părăsi platoul de filmare, cedîndu-și locurile lui Klingerman și Jordan.

Lui Franker nu-i tăcuse gura toată seara; vorbise întruna despre această ultimă șansă pe care o aveau de a mulge tot ce se putea de la StarNet. Toby fusese mai mult decît încîntat să mai facă un interviu cu cei doi teroriști; de-acum, i se părea a fi floare la ureche. Klingerman și Jordan păreau a se fi molipsit de virusul vedetismului. Numai Carl se simțise singur – deși n-ar fi băgat mîna în foc pentru Heather – și preferase să-și păstreze pentru sine îndoielile.

„Trompetele-au sunat” spusese Franker atunci cînd marile rețele anunțaseră închiderea urnelor. Propunerea Șaptesprezece fusese respinsă, și nu mai rămînea decît negocierea predării și a eliberării ostaticilor cu autoritățile.

Dar, în această privință, trompetele nu sunaseră încă. Nici măcar nu scoseseră vreun sunet, cît de slab. Nu se mai primise nici un telefon, fie de la poliție, fie de la FBI. Nimic. Nada.

Lui Carl nu-i plăcea deloc tăcerea asta. Lipsa de vești nu înseamnă întotdeauna vești bune. După părerea lui, de mult ar fi trebuit să telefoneze cineva, pentru a discuta cu Franker, cu Klingerman sau cu altcineva condițiile eliberării și predării.

Dacă asta intenționau ei de fapt.

Indiferent care erau de-acum *ei*.

Carl nu se considera o persoană foarte instruită din punct de vedere politic. Nu făcea parte dintre cei ce devorau Los Angeles Times, fără a citi mai întîi rezultatele sportive. Cu toate acestea, era pe deplin conștient că, indiferent cine conducea jocul acolo, afară, trebuie că era al naibii de furios.

Comandoul Armatei Verzi umilise Departamentul de Poliție din Los Angeles, înainte ca FBI-ul să fi preluat conducerea operațiunilor. Asta însemna că

erau destui indivizi supărați la culme jos în stradă, dar și în Centrul Parker. Se luaseră în piept cu FBI-ul, iar asta însemna că frîiele puterii erau smucite cu furie de hăt departe, de la Washington.

Cît despre politicienii care trăgeau aceste sfori... Caramba! Propunerea Șaptesprezece fusese copilul lor de suflet. Băieții de bani gata care le finanțaseră campaniile electorale băgaseră mucho dinero în susținerea propunerii, și toți acești bani se duseseră de-acum pe apa sîmbetei din pricina unei găști de nebuni înarmați cu Uziuri și a postului de televiziune pe care aceștia îl luaseră ostatic.

În ciuda entuziasmului manifestat la unison de cei aflați în clădire, era un fapt evident că autoritățile, cei ce conduceau manevrele băieților în albastru de-afară, nu erau cîtuși de puțin la fel de încîntați.

Horst Klingerman se așeză pe locul lui Carl, care se ridicase. Privirile lor trecură una pe lîngă cealaltă, fără a se întîlni cu adevărat.

Sigur, Carl spera din suflet că Franker știa ce face. Spera că spectacolul de la știrile de la ora șase nu fusese doar o excepție, și că Toby era în stare cu-adevărat să-l împiedice pe individul acesta să lanseze vreo nouă provocare.

Unii aruncători, dotați cu mai mulți mușchi decît creier, aveau adesea impresia că e bine să faci paradă. Tăbărau pe adversar și-l umileau, numai de dragul de a se da mari.

Căpățînoșii de genul ăsta aveau tendința de a nu se mulțumi cu o simplă lovitură dată în trecere unui prinzător umilit, gata să iasă din teren. Ei cereau parcă o cît de mică provocare, astfel încît să aibă scuza minimă a răzbunării lor prostești.

Carl avea sentimentul deloc plăcut că cei care conduceau echipa în albastru tocmai asta așteptau: o scuză puerilă pentru a putea lovi în voie.

Ce-i drept, Mendoza, și tu ai proceda la fel, într-o astfel de situație, nu-i așa?

23:31

Pe ecran:

O imagine de început, cu Toby Inman flancat de Kelly Jordan și Horst Klingerman. Durează doar o clipă, înainte ca operatorul să focalizeze într-un prim-plan de la umeri în sus cu crainicul știrilor KLAX.

– Iată-ne din nou în direct, pentru ultima oară, sau cel puțin așa sperăm noi că va fi, împreună cu Horst Klingerman și Kelly Jordan, liderii Comandoului Armatei Verzi. Spune-mi, Kelly, ce mesaj ai vrea să adresezi celor ce ne urmăresc, acum, cînd Referendumul Seawater a fost respins?

Decupaj urmat de un prim-plan cu Kelly Jordan. Pare fericită și, da!, nițel stoarsă de energie, afișînd o nesiguranță ce nu-i e deloc caracteristică.

– Ăăă... Da, Toby, aș vrea să... ăăă... să mulțumesc celor care ne-au înțeles

mesajul și au votat împotriva Referendumului Seawater. Dar... ăăă... aș vrea să le reamintesc tuturor că respingerea Propunerii Numărul Șaptesprezece e doar începutul Revoluției Verzi, o primă victorie în îndelungata bătălie ce ne așteaptă pentru a salva Pămîntul...

Pare a-și fi terminat rezerva de cuvinte și, după un scurt răgaz de tăcere, operatorul își îndreaptă obiectivul către Toby Inman.

– Așadar, afirmi că țelul acestei misiuni a Comandoului Armatei Verzi a fost îndeplinit?

Imagine lărgită, cu Toby Inman și Kelly Jordan; ea pare oarecum luată prin surprindere de această întrebare.

– Păi... desigur... Am reușit să înfrîngem Propunerea Numărul Șaptesprezece...

– În consecință, menținerea statutului de ostatic a postului de televiziune KLAX nu-și mai are rostul, nu?

– Ei bine, bănuiesc că nu, adică...

– V-ați dat cuvîntul în fața publicului telespectator din întreaga țară că ne veți elibera dacă Propunerea Șaptesprezece va fi respinsă.

– Ne-am dat cuvîntul...? Da, presupun că am făcut-o...

Brusc, Toby Inman pare îngrijorat. Rostește:

– Aveți de gînd să vă țineți promisiunea, nu-i așa?

Kelly Jordan aruncă o privire dincolo de camera de luat vederi, apoi se întoarce iar către Inman.

– Păi, sigur că da, Toby, de îndată ce vom reuși să... ăăă... negociem o înțelegere cu autoritățile.

Decupaj urmat de un prim-plan cu Toby Inman. Acesta privește direct către cameră, rostindu-și cu o nerăbdare stînjenitor de vizibilă replica în mod evident pregătită dinainte.

– Ei bine, ați auzit cu toții. Și, în calitate de ostatic, aș vrea să asigur poliția și autoritățile că nici unul dintre noi nu a pățit nimic și că am fost cu toții bine tratați...

Din off, vocea lui Kelly Jordan:

– Îți mulțumesc, Toby...

– ...De asemenea, confirm că aparatura nu a fost în nici un fel deteriorată. În consecință, nu există nici un motiv pentru ca acești oameni să nu fie lăsați să se predea în mod pașnic, după ce ne vor fi dat drumul.

Glasul calm al lui Horst Klingerman intervine din afara imaginii:

– Îmi dai voie să spun și eu ceva, Toby?

– Desigur, Horst.

Prim-plan cu Horst Klingerman, care pare cît se poate de liniștit și rezonabil.

– Cînd Comandoul Armatei Verzi a început această acțiune, știam cu toții că am putea să fim uciși dacă dădeam greș și nu aveam nici urmă de îndoială că, dacă aveam să reușim, nu ne aștepta decît închisoarea...

– Veți avea însă parte de un proces corect și... intervine Toby Inman din off.

– ... În urma căruia vom fi condamnați pentru răpire și, în mod cert, pentru diferite alte capete de acuzare.

Imagine combinată cu Horst Klingerman și Toby Inman, cel din urmă deloc încîntat de ceea ce îi e dat să audă.

– Și... Și ce vrei să spui cu asta?

Klingerman ridică din umeri.

– Cînd pui la bătaie zece cenți, merge și un dolar, așa sună un vechi proverb american, nu-i așa?

– Nu...

– M-am gîndit.

Din expresia lui Toby Inman se vede limpede că nu-i place turnura pe care au luat-o lucrurile. Operatorul preferă un prim-plan cu Horst Klingerman chipului răvășit al lui Toby Inman.

– Eu cred că în seara aceasta am scris istorie, rostește Klingerman. Am făcut cu mult mai mult decît ne-am propus. N-a fost vorba doar de respingerea Referendumului Seawater. Am speranța că am reușit să trezim poporul american, determinîndu-l să aleagă calea acțiunii directe pentru salvarea planetei și a onoarei pierdute a națiunii voastre.

Vocea lui devine din ce în ce mai puternică, ritmul rostirii mai grandios; privește țintă spre ochiul camerei de luat vederi, adresîndu-se direct telespectatorilor, preschimbîndu-și intervenția într-un discurs oficial.

– Acțiunea directă a poporului Germaniei de Est a fost cea care a doborît Zidul Berlinului, iar nu Helmut Kohl și Bundestagul! Acțiunea directă a poporului rus a împiedicat lovitura militară de stat, nu apariția teatrală a lui Elțîn, călare pe tanc! Acțiunea directă dă rezultate! Oamenii își pot impune voința, chiar și în fața unor guverne dictatoriale, cu condiția să se implice cu o totală sinceritate!

Zîmbește camerei de luat vederi, dar zîmbetul său are ceva dintr-un rînjet, ceva aproape sinistru.

– E cu atît mai simplu într-o țară democratică precum Statele Unite, nu-i așa? urmează el. Aici nu există Stasi, nu sînt tancuri pe străzi, iar complexul agroindustrial care amenință viitorul speciei noastre tocmai a fost zdrobitor înfrînt de voința populară. E cu mult mai ușor, mai sigur pentru poporul american să-și extindă acțiunea directă la o scară mai mare, pentru a salva însăși viața pe Pămînt! Și cu atît mai rușinos ar fi dacă nu ați face-o! Chiar în timp ce...

– Nu văd ce legătură au toate acestea cu negocierea unui final pașnic

pentru această situație de criză, îl întrerupe Toby Inman, pe un ton ridicat.

Decupaj pripit, urmat de un plan panoramic cu cei trei. Klingerman dă să se ridice în picioare. Inman pare mai degrabă șocat de propria-i izbucnire de curaj, iar Kelly Jordan îl privește cu ochi mari pe Horst.

– Ascultă, Horst, rostește ea, mi-e teamă că nici eu nu înțeleg.

– Am să vă explic, spune Klingerman, relaxîndu-se și adoptînd un ton mai potrivit pentru o conversație televizată. După cum știm cu toții, Toby, pădurea amazoniană e cea mai întinsă de pe glob și joacă un rol vital în menținerea unei atmosfere respirabile. Dar ea e distrusă într-un ritm alarmant prin defrișări sau, chiar mai rău, prin incendieri. Toată lumea este de acord că, în cazul în care distrugerea ei va fi finalizată, efectul de seră va deveni critic, iar Pămîntul va sfîrși prin a semăna cu planeta Venus.

– Nu văd ce...

– Cea mai mare parte a pădurii ecuatoriale amazoniene se află pe teritoriul Braziliei. Vreme de decenii, diverse agenții guvernamentale și organizații internaționale au încercat să convingă regimul aflat la putere să ocrotească pădurile, fără vreun succes răsunător însă. Eu cred că vremea tratativelor a trecut. Sugerez ca Statele Unite să ceară guvernului Braziliei, în termeni lipsiți de echivoc, să acționeze, cu forța dacă va fi nevoie, pentru a pune capăt defrișărilor și transformării junglei amazoniene în terenuri agricole, punînd totodată bazele unui program de reîmpăduriri masive. În cazul unui refuz, alternativa va trebui să fie acțiunea directă.

– Acțiunea directă? Adică vechea strategie a diplomației cu arma în mînă? Intervenția militară?

– Cînd miza este soarta vieții pe Pămînt, poporul american nu trebuie să ezite să ceară guvernului său să își folosească forța militară, dacă acest lucru se va dovedi necesar.

– Iisuse Christoase! murmură Toby Inman, apoi, realizînd că e filmat, se abține.

– Dar e posibil ca o astfel de intervenție să nu fie necesară, urmează Klingerman, relaxat. La urma urmei, unul dintre cele mai importante produse pe care le exportă Brazilia este cafeaua, iar cel mai important achizitor sînt Statele Unite. Așadar, poporul american nu are prea mare lucru de făcut pentru a opri distrugerea pădurilor ecuatoriale amazoniene: e de ajuns să boicoteze cafeaua braziliană, toate acele amestecuri ce conțin cafea braziliană, companiile care continuă să importe așa ceva, magazinele care pun în vînzare cafea provenind din Brazilia și așa mai departe, pînă cînd guvernul brazilian va capitula.

Decupaj; prim-plan cu Toby Inman, care pare că răsuflă ușurat.

– Mda, Horst, ceea ce spui tu are, în mod cert, un anume sens... Se încruntă: Cu toate acestea, tot nu văd cum ar putea un asemenea boicot să ajute la o

soluționare...

Kelly Jordan intervine, la rîndul ei:

– Nici eu nu înțeleg, Horst, ce vrei să...

– Cînd pui la bătaie zece cenți...

– ...faci...

– ...pașnică a situației...

– ...poți să riști și un dolar...

O serie de decupaje confuze: prim-plan cu Kelly Jordan, prim-plan cu Horst Klingerman, imagine comună cu Toby Inman și Horst Klingerman; operatorii încearcă să țină pasul cu replicile ce se suprapun, hotărîndu-se în cele din urmă pentru o imagine panoramică ce îi cuprinde pe toți cei trei interlocutori.

– Acest proverb sintetizează urmarea logică a situației în care ne aflăm, urmează Horst, netulburat. De îndată ce vom consimți să ne predăm, vom fi arestați...

– Dar cum rămîne cu plu...? începe Kelly, apoi își întrerupe fraza la jumătatea cuvîntului, după un schimb rapid de priviri cu Klingerman. Păi... Da... Presupun că ai dreptate...

– Așadar, ce interes am avea să grăbim predarea?

– Cum?

Klingerman își întoarce privirea către cameră, anticipînd, ori mai degrabă solicitînd un prim-plan, care întîrzie însă. Se holbează în tăcere la operator. Imaginea panoramică îi surprinde gestul prin care încearcă să îi atragă atenția. În sfîrșit, prim-planul cerut este executat.

Horst Klingerman privește țintă obiectivul camerei, privind direct în ochii telespectatorilor.

– E simplu, spune el. Comandoul Armatei Verzi cere poporului american să boicoteze cafeaua braziliană, pînă cînd guvernul Braziliei va accepta cererea noastră și va lua măsuri concrete pentru salvarea pădurii ecuatoriale de la distrugere. În felul acesta, vă veți demonstra atașamentul pentru calea acțiunii directe.

Zîmbește; e zîmbetul motanului ce-a înghițit canarul cu pene cu tot.

– Sîntem doar zece oameni, iar ei guvernează o națiune de o sută de milioane de oameni. Cu toate acestea, ei vor trebui să cedeze înainte ca noi să ne predăm.

ZIUA A PATRA

11:15

Heather sorbea absentă dintr-o băutură răcoritoare de marcă necunoscută luată de la distribuitor, Toby urmărea, din celălalt capăt al încăperii, un episod vechi din Kojak ce se derula pe monitorul de emisie, iar Carl Mendoza mesteca conştiincios amestecul de fructe uscate şi alune, fără a-i simţi gustul, atunci cînd Eddie Franker reveni în bar după obişnuita-i şedinţă matinală de contacte telefonice cu lumea din afară.

De fapt, *singurele* contacte pe care vreunul dintre noi le-a avut cu exteriorul în ultimele trei zile, realiză Carl Mendoza.

În ultimii ani, Carl devenise un singuratic; nu prea îşi vizita familia, nu avea nevastă, nici copii, nici măcar vreo prietenă mai statornică, nici vreun prieten adevărat. Nu ştia nimic despre viaţa particulară a lui Heather Blake. Ştia însă că Franker era însurat, la fel ca Toby Inman, care avea şi doi copii şi părea genul de om care-şi poartă pozele de familie în portofel.

Cu toate astea, dormiseră laolaltă în blestematul ăsta de bar în ultimele trei nopţi, şi nici unul nu pomenise nimic de familii. Franker bombănea şi înjura întruna, tînjind după o cafea onorabilă şi plîngîndu-se de salteaua pneumatică incomodă pentru un om de vîrsta lui, Toby detesta amestecul de fructe uscate şi constipaţia pe care i-o provoca acesta, însă, din cîte-şi amintea Carl, nici unul dintre ei nu comentase în vreun fel interzicerea oricărui contact cu familiile. Nevestele şi copiii nici măcar nu fuseseră subiect de discuţie, în tot acest timp.

Carl nu era familist, nu fusese niciodată, dar acum, cînd se gîndea, această tăcere i se părea oarecum nefirească.

Desigur, nu era nimic normal la situaţia în care se aflau şi nimic din experienţa de viaţă a lui Carl, nici măcar stagiul din Vietnam, nu putea oferi o comparaţie satisfăcătoare.

Singura senzaţie oarecum similară era cea pe care o trăise în incursiunile de patrulare în teritoriul inamic, cînd drumul de întoarcere se compunea din succesiuni de scurte schimburi de focuri ce alternau cu nesfîrşite perioade de pîndă încordată.

Ascuns în desişuri, rugîndu-te să devii invizibil, aveai timp berechet să cugeţi la mersul lumii. Şi totuşi n-o făceai. Chiar şi atunci cînd nu se întîmpla nimic, realitatea era atît de intensă, mai intensă chiar decît în clipele în care se întîmpla ceva, încît în mintea ta nu mai avea loc nimic în afara misiunii...

Franker aruncă o privire peste umăr, către paznici – era tura lui Ahmed și a lui Hiroshi –, în vreme ce traversa încăperea către masa așezată în fața distribuitoarelor, cea pe care, nu se știe cum, ajunseseră să o considere a lor.

– Ei bine, am vești bune și vești proaste, îi anunță el în șoaptă, ocupîndu-și locul. Pe care vreți să le auziți mai întîi?

– Cele bune, spuse Heather.

– Cele proaste, sugeră Toby.

Amîndoi foloseau același ton scăzut, nefiresc. Toby Inman se aplecase peste masă, trăgîndu-și capul între umeri, cu fața îndreptată către tăblia mesei, de parc-ar fi vrut să-i împiedice pe paznici să-i citească pe buze spusele.

– Lasă spanacul la urmă, Franker, rosti Carl, descoperind cu iritare că, involuntar, coborîse și el tonul.

– Vestea bună e că însuși Robby Hildebrandt m-a sunat ca să-mi spună cît a fost de încîntat de cota de audiență de aseară...

– Grozav, se strîmbă Carl, ironic.

– ...Cît despre Yancy Foster, mi-a spus că, dacă reușim să menținem aceeași cotă, s-ar putea să reușească să-i convingă pe proprietari să nu mă dea afară cînd se vor sfîrși toate astea...

– Habar n-ai cît de mult mă liniștește asta.

– ...În sfîrșit, din cîte zice Arlene Berkowski, trei agenții de mare calibru au sunat azi-noapte la StarNet, pentru a afla dacă ai vreun impresar, Toby.

– *Zău*? izbucni Toby Inman, revenind surescitat la tonul normal, care, după șoaptele de pînă atunci, răsună în încăpere asemeni unui strigăt, făcîndu-i pe Ahmed și Hiroshi să tresară și aproape să se ridice în picioare.

– Dar veștile proaste? vru să afle Carl.

Franker ridică din umeri.

– De fapt, nu e nimic ieșit din comun, spuse el. Nici măcar n-are rost să intru în detalii și să vă explic cum o mulțime de politicieni și susținători financiari ai acestora își mușcă pumnii de furie, pe-acolo, pe-afară...

– Chiar că nu-i o noutate! rînji Toby Inman. Astea-s știrile?

– Se pare că... anumite cercuri înalte sînt pe cale de-a prelua controlul.

– *Cercuri înalte*?

– Cele mai înalte, aș spune, încuviință Franker.

– En inglés, por favor, ceru Carl.

– Casa Albă.

– *Casa Albă*?

– Se pare că brazilienii au înaintat deja un protest oficial. Aparent președintele *lor* l-a sunat pe președintele *nostru*, după care i-a turuit timp de o oră în portugheză o serie de lucruri ce n-ar putea fi tipărite; ideea e că, în cazul unei scăderi semnificative a vînzărilor de cafea, trecerea prin vama braziliană a

produselor americane va deveni un proces nesfîrșit de lung și de complicat, ca să nu mai vorbim costisitor.

– Cum naiba ai aflat toate astea, Eddie? întrebă Toby. Asemenea informații nu se discută la telefon.

– Elton Carswell mi le-a spus înainte de a-și lua rămas-bun. Casa Albă a preluat jurisdicția de la FBI; nu mi-a dat amănunte, dar pot să vă spun că era al naibii de iritat.

– Și pe cine au pus la conducere? întrebă Carl.

– Chiar pe ei înșiși, urmă Franker. Din cîte-a fost Carswell dispus să-mi dezvăluie, unul dintre juriștii Casei Albe i-a atras atenția președintelui, procurorului general sau secretarului de stat, n-are importanță, că acest boicot asupra cafelei braziliene ar constitui o violare a Acordului Logan, un amestec al cetățenilor în politica externă, mai ales după ce președintele brazilian calificase o atare acțiune drept amestec în afacerile interne ale unei națiuni prietene. După aceea, Justiția și Departamentul de Stat au început să se certe în privința tutelei jurisdicționale; totul s-a rezolvat prin așezarea întregii probleme sub controlul direct al autorității prezidențiale.

– Adică de acum înainte vom avea de-a face cu Serviciul Secret? întrebă Toby.

Carl se trezi aruncînd priviri îngrijorate peste umăr, spre Ahmed și Hiroshi. Nu-i plăcea cum sunau toate astea. Nu-i plăcea deloc.

Eddie Franker clătină din cap.

– Nu, se pare că vor trimite un agent operativ de la nivelurile medii ale ierarhiei Casei Albe, un negociator profesionist. Va sosi cît de curînd cu avionul pentru a prelua conducerea asupra operațiunii, preciză el. La ora asta, bănuiesc că tocmai aterizează. E un tip pe nume Coleman.

– *C-Coleman*? se bîlbîi Carl.

Era un nume anglo-saxon destul de frecvent; cunoscuse destui jucători ce se numeau Coleman, Jerry Coleman, Joe Coleman, fusese coleg de echipă cu un anume Bobby Coleman în Liga Californiană... Nu, nu putea fi decît o coincidență.

– Da, Alex Coleman.

La dracu’!

Mda, nimic mai mult decît o coincidență, nu?

Nu aveau cum să ruleze toate numele celor implicați în această criză prin toate bazele de date de la Washington. Computerele de la CIA nu aveau cum să semnaleze faptul că un anume Carl Mendoza purtase o discuție la o cafea cu Agenția. Faptul că FBI-ul dăduse chix, că Departamentul de Stat și cel al Justiției se certau pentru a pune mîna pe moțul de pe tort, că președintele Braziliei făcea spume și că miliarde de dolari din comerțul exterior erau puse în pericol nu constituiau motive îndeajuns de serioase pentru ca CIA să fie desemnată pentru a

prelua operațiunea, nu-i așa?

La urma urmei, celor de la CIA le era interzis *prin lege* să acționeze în interiorul granițelor Statelor Unite, nu?

Sigur că da!

La urma urmei, toată lumea știe că bebelușii sînt aduși de barză și aruncați direct în leagăn, pe horn, nu-i așa?

Carl realiză că Franker îl măsura din priviri. Probabil că se uita în gol de ceva vreme.

– Numele ăsta îți spune ceva, Carl? întrebă Eddie Franker.

Să-i spun?

Ce să-i spun? Că CIA l-a trimis pe Alex Coleman ca să-mi dea în felul acesta de știre că, de fapt, ei erau cei care preluau comanda?

Dar de ce-ar fi făcut una ca asta?

Singurul răspuns plauzibil era al naibii de îngrijorător.

Îl aduseseră pe Coleman pe post de fundaș, ca să joace rolul omului dinafară, știind prea bine că exista și un potențial om dinăuntru, care știa toate semnele, își cunoștea postura și avea să priceapă mesajul ce nu putea fi transmis direct.

Și anume că Agenția preluase conducerea asupra operațiunii, că erau dispuși să pună capăt situației chiar cu riscul uciderii tuturor celor implicați dacă nu aveau altă alternativă și, în sfîrșit, că el, Carl, trebuia să accepte toate acestea și, la momentul potrivit, să acționeze în consecință.

Să le spun? Vor ști oare să-și țină gura? Ce s-ar întîmpla dacă Horst Klingerman ar afla cu cine avea de-a face, de fapt, acum?

Întrebări prostești.

Carl ridică din umeri.

– E un nume gringo obișnuit, răspunse el într-un tîrziu întrebării lui Franker. N-are cum să fie vorba de același individ. Mi-aminteam că am jucat odată în echipă cu un fundaș pe nume Alex Coleman... pe cînd eram în liga de iarnă din Guatemala...

Nu mințea deloc. Băuseră o cafea împreună. Dar Carl jucase în acea echipă îndeajuns de mult timp încît să-și amintească de o frîntură din preceptele după care se conducea Compania; pe vremea aceea nu-i fusese de prea mare folos, dar acum i se părea o idee mai înțeleaptă ca oricare alta.

Nu da unor amatori informații periculoase, decît dacă e absolut nevoie ca ei să le cunoască.

12:15

Paulo își ținuse țeava Uziului îndreptată spre spinarea lui Eddie Franker în vreme

ce-l condusese înapoi în birou. Poftindu-l înăuntru, schimbă o privire plină de subînțelesuri cu Horst înainte de a ieși, dar evită privirile lui Kelly.

Horst însuși părea mai distant decît fusese în „zilele sale bune”, cum constată Eddie surprins că se gîndea la perioada din urmă cu douăzeci și patru de ore, cînd ei trei păreau că acționează împreună pentru atingerea unor pragmatice scopuri comune; pe de altă parte, nici relația acestuia cu Kelly nu mai părea a fi la fel de bună ca înainte.

În mod limpede, atmosfera din clădirea postului de televiziune devenea din ce în ce mai încărcată, iar această încordare nu se făcea simțită doar între agresori și prizonierii lor. Eddie percepuse potențiale linii de fractură în unitatea Comandoului Armatei Verzi; de-a lungul lor, exista riscul apariției unor falii, mai ales după cele afirmate de Horst în direct, noaptea trecută.

– La telefon e noul negociator, cel venit de la Washington, spuse Horst, apăsînd pe butonul pentru difuzor. Vrea să stea de vorbă cu un reprezentant al ostaticilor, pentru a evalua situația. Schimbă o privire criptică cu Kelly: Am hotărît că o atare discuție nu ar fi deloc... contraproductivă.

Kelly își strîmbă buza superioară, într-un rînjet discret.

– Numele meu e Coleman, Alex Coleman, rosti un glas blînd și melodios, cu o vagă reminiscență de accent sudist. Îmi puteți spune cu toții Alex, căci mi-ar face plăcere să discutăm ca între prieteni, lăsînd la o parte formalitățile. Ați trecut pe difuzor? V-aș ruga, dacă se poate, să-mi spuneți cu cine stau de vorbă în acest moment.

– Da, am trecut pe difuzor, domnule Coleman, răspunse Eddie Franker prudent, fără a se hotărî, deocamdată, să-l tutuiască pe individ. Sînt Edward Franker, directorul KLAX-TV, și mă aflu în biroul meu împreună cu...

– Horst Klingerman, cancelar al Comandoului Armatei Verzi, interveni Klingerman, tăios.

– Kelly Jordan, Ministru al Informațiilor.

– În ceea ce mă privește, sînt consilier al președintelui în problemele speciale legate de relațiile publice. Iar situația cu care ne confruntăm este într-adevăr specială, nu-i așa? încheie Coleman.

Își însoți ultimele cuvinte cu un hohot de rîs care părea sincer, la auzul căruia Eddie Franker simți că i se strepezesc dinții.

– Știu că pare un titlu pompos; de fapt, sînt unul dintre băieții trimiși pe teren în situații încurcate precum aceasta, pentru a vedea dacă nu s-ar putea rezolva toată treaba fără prea mult tam-tam în presă, care ar putea deteriora imaginea administrației în sondajele de opinie; sînt, dacă vreți, un ameliorator profesionist...

Cu alte cuvinte, un artist în dusul cu preșul, gîndi Eddie.

– Imaginea publică a administrației voastre nu se numără cîtuși de puțin printre preocupările noastre, replică sec Horst.

– Bineînțeles că nu, dragul meu Horst, de ce-ar fi? spuse Coleman, amabil. Nu ar fi în interesul vostru o asemenea preocupare, nu-i așa? Interesul vostru se rezumă, în prezent, la a ieși întregi din toată tărășenia.

– Singura noastră preocupare, în acest moment, e oprirea distrugerii pădurilor ecuatoriale din Amazonia! îl repezi Horst.

– Ei, te-ar surprinde oare dacă ți-aș spune că însuși președintele e de acord cu voi în această privință?

– Chiar așa? se miră Kelly.

Coleman emise din nou acel hohot de rîs din toată inima.

– Sigur că da! Chiar crezi c-ai să găsești la Washington pe cineva care să aplaude și să strige că brazilienii fac un serviciu omenirii arzînd și defrișînd pădurile alea, sau că e minunat că se emană atît de mult dioxid de carbon în atmosferă, că nivelul mării crește, că echilibrul oxigenului se duce de rîpă, că Potomacul va îneca Memorialul Lincoln și că ne vom sufoca și ne vom prăji cu toții? În privința asta, Horst, politica noastră nu diferă cîtuși de puțin, doar procedura și metodele noastre se deosebesc.

– Și atunci de ce președintele vostru nu ordonă guvernului brazilian să înceteze, sub amenințarea unei blocade navale?

– Fii serios, dom'le, nu poate face așa ceva! În primul rînd, sînt o mulțime de locuri de muncă în America ce depind de exporturile către o țară mare cum e Brazilia, iar brazilienii amenință deja că vor sista aceste exporturi. Pe de altă parte, toată Lumea a Treia va începe să bată cîmpii despre imperialismul americanilor, eliminîndu-ne de pe piețele *lor*. Japonezii și europenii s-ar linge pe buze și ne-ar lua locul cît ai zice pește, iar atunci președintele n-ar mai fi ales nici pe post de hingher la o adunare a iubitorilor de pisici!

– Atunci despre ce vorbim, domnule Coleman? vru să afle Kelly.

– Precum v-am spus, sînt un ameliorator profesionist, iar sarcina mea este de a încerca să negociez o soluționare pașnică a acestei situații, într-o marjă de timp acceptabilă din punct de vedere politic. Modul în care înțeleg să-mi îndeplinesc misiunea pornește de la identificarea intereselor comune, sau măcar a intereselor care nu sînt în conflict. O să încerc să vă satisfac doleanțele în limite rezonabile, și o să sper să ajungem la o înțelegere înainte ca șefii mei să se sature de sporovăielile mele și să treacă din nou puterea de decizie în mîinile băieților în albastru.

– Concret, ce-ar însemna asta? întrebă Horst.

– Înseamnă că vom începe printr-un schimb de mici gesturi menite să ne întărească încrederea reciprocă, răspunse Coleman. Ne vom dovedi unii altora că avem un scop comun. Iar eu intenționez să fac primul pas în acest sens. Am să vă ofer ceva și am să vă cer în schimb altceva. Vă spun însă din capul locului că, indiferent dacă veți reacționa sau nu, tot veți căpăta ceea ce v-am promis. Nu cred

c-ați putea găsi un alt tîrg mai bun, nu-i așa?

Deși Alex Coleman îi displăcuse din prima clipă, deși părea mult prea viclean pentru a merita încredere, Eddie se vedea nevoit să-i admire tehnica. Eddie n-avea habar ce intenționa individul, dar un lucru era cert: tipul se pricepea de minune.

– V-am urmărit aparițiile la televizor și, sincer, oameni buni, ați început să cam arătați răpănoși. Pun pariu că nu v-ar strica niște săpun, șampon, prosoape și ustensile de ras, periuțe și pastă de dinți, ba chiar, fie-mi cu iertare, niște deodorant. Vom face așadar niște pachețele cu aceste lucruri, iar niște polițiști neînarmați le vor depune pentru voi în prag și se vor retrage înapoi pe poziții. Nu vă va rămîne decît să le luați.

– Și cum putem fi siguri că aceste pachete nu conțin explozibili?

De astă dată, rîsul lui Coleman sună cît se putea de sincer.

– Fiule, dac-am fi vrut să jucăm pe mîna asta, n-aveam nevoie de pachețele în chip de cal troian. Avem aici destulă artilerie cît să transformăm clădirea, cu parcare cu tot, într-un mic Vietnam.

Fu rîndul lui Eddie să izbucnească în rîs.

– Iar după ce vă veți fi convins că n-am umplut tuburile de pastă de dinți cu Semtex, vă vom invita pe toți la masă – pe cheltuiala noastră, desigur. Am discutat deja cu cîțiva proprietari locali de restaurante și ne vor livra tot ce trebuie. Nu s-ar supăra să le faceți nițică publicitate, cred că vă dați seama, dar, mă rog, asta nu mai e treaba mea. Avem pentru voi pui fripți, cheeseburgeri, pizza, Coca Cola și Pepsi, dar, din păcate, n-avem vin și nici bere.

Eddie nu era nicidecum un pasionat al mîncărurilor de tip fast-food, dar după trei zile în care nu mîncase decît alune și fructe uscate, numai gîndul de a-și înfige dinții într-un pui prăjit, într-un hamburger zemos sau chiar într-o pizza reîncălzită îi umplu gura de salivă. După cum arătau, nici Horst și nici Kelly nu păreau să aibă nimic împotriva unui Big Mac.

– Presupun că nici nu se pune problema să ne trimiți și niște cafea decentă, nu-i așa, Alex? nu se putu el abține.

– Cred c-am putea aranja ceva, rîse Coleman. Desigur, cafeaua va fi sută la sută columbiană...

– Toate astea sînt cît se poate de frumoase... ăăă... Alex, se strîmbă Kelly, bănuitoare. Dar ce ai de gînd să ne ceri în schimb?

– Absolut nimic, scumpa mea. Acesta este un gest unilateral pur umanitar. Desigur, un gest umanitar similar din partea voastră ar menține și în continuare lucrurile pe făgașul dorit...

– Și cam despre ce-ar fi vorba? întrebă Horst, precaut.

– Păi, așa cum vă închipuiți, opiniile celor de la Washington sînt departe de a fi unanime. Nu cred c-am să vă șochez dacă vă spun că inclusiv în rîndul

personalului de la Casa Albă, ca în oricare altă comunitate birocratică, există facțiuni, ceea ce nu-mi ușurează nicidecum sarcina. Între aceste facțiuni există una care susține c-ați făcut deja destul rău și c-ar trebui să fiți opriți și că, dacă nu vă aduc la pace în, să zicem, douășpatru de ore, singura soluție este să vă dăm pe față cacealmaua și să punem capăt acestei situații, într-un fel sau altul.

– Nu e o cacealma. E de-ajuns să ni se pară că aveți de gînd să luați cu asalt clădirea, și o vom arunca în aer, cu tot cu un kilogram de plutoniu.

– Poate că da, poate că nu...

– Ce vrei să spui cu asta? sări Horst.

Urmară cîteva clipe de tăcere la celălalt capăt al firului.

– Să nu mi-o iei în nume de rău, fiule, dar ar fi o anume inconsecvență într-o astfel de acțiune. Posibilitatea ca o grupare ca a voastră să-și poată procura de pe piață o cantitate de material fisionabil este, din păcate, îndeajuns de mare, dar cei care se pricep la astfel de calcule – și, crede-mă, avem destui din ăștia, mai mulți chiar decît am avea nevoie – afirmă că probabilitatea ca voi să vă sinucideți pentru a vă demonstra punctul de vedere este de cel mult douăzeci la sută...

– Ne puneți la îndoială sinceritatea? strigă Horst.

Lui Eddie, indignarea acestuia îi păru cît se poate de reală. Kelly, în schimb, zîmbi discret cînd Horst nu se uita înspre ea.

– Vai, departe de *mine* un asemenea gînd, amice, se grăbi Coleman să intervină. În ceea ce mă privește, vă cred niște idealiști cu totul devotați cauzei pe care o susțineți; altfel, nu v-ați fi apucat de o treabă ca asta, nu-i așa? Însă, pe de altă parte – și nu văd de ce te-ar jigni o asemenea afirmație –, am serioase îndoieli că niște oameni care se proclamă ecologiști puri și duri, cum sînteți voi, ar fi dispuși să azvîrle în atmosferă plutoniu, ucigînd o grămadă de oameni, doar de dragul de a-și menține credibilitatea post-mortem. Adică, chiar de-ați fi voi așa ai naibii cum vă pretindeți, nu cred că sutele de mii de cazuri de cancer ar fi de vreun folos cauzei pentru care luptați.

– Ne vom anunța din timp intenția și vom oferi oamenilor șansa de a părăsi orașul, replică Horst.

– Chiar așa! exclamă Kelly. Ce-ar fi să facem asta chiar acum?

– Ce rost ar avea să precipitați confruntarea? interveni Coleman, nervos. Credeți c-ar fi înțelept să stîrniți panica a opt milioane de oameni, cînd autostrăzile sînt și așa blocate de trafic? Există un plan de urgență pentru cazul în care v-ați hotărî brusc să o luați razna: clădirea va fi pulverizată cît ai clipi din ochi de o rachetă balistică, iar dacă Los Angelesul va fi contaminat, voi veți părea a fi singurii vinovați, căci nimeni nu va observa sosirea rachetei...

– Chiar sînteți dispuși să riscați viețile atîtor oameni? Ați fi dispuși să vedeți Los Angelesul preschimbat într-un oraș-fantomă?

– Ascultă, amice, de astă dată tu ești cel care mă jignește! izbucni

Coleman. Nu mă pune pe mine în rînd cu fanaticii care abia așteaptă să deschidă focul! Precum spuneam mai devreme, ăștia nu sînt singura facțiune. Dar m-ar ajuta enorm să-i țin în frîu pe acești dulăi turbați dacă mi-ați da un semn, cît o fi el de mic, ca să pot spune că s-au făcut progrese pe calea rațiunii.

– Ce fel de semn?

– Voi aveți acolo patru ostatici; noi, afară, avem pe cap nevestele, copiii, familiile și prietenii acestora, care-și rod unghiile în așteptare, cred că vă puteți imagina și singuri cam despre ce-i vorba... N-ar fi oare drăguț din partea voastră dacă i-ați lăsa să se converseze cu ai lor la telefon, măcar vreo cîteva minute? Ce-ar fi rău în asta?

– Mi se pare o propunere rezona...

– Nu, tună Horst.

– De ce nu, dacă mi-e îngăduit să aflu, fiule?

– Ar putea fi transmise mesaje...

– Ei, haide, Horst! izbucni Kelly.

Cei doi schimbară priviri ucigașe.

– Așa ceva nu intra în planul nostru!

– *Mda*, de parcă boicotul cafelei ar fi fost în plan, ia spune!

– Alo, voi doi de colo! răbufni glasul lui Coleman din difuzor. Ultimul lucru pe care mi-l doresc e să provoc o ceartă între voi doi, care să riște să destabilizeze situația... Uite ce zic eu: ce-ar fi să vă spălați și să vă parfumați, iar apoi să vă umpleți burțile, înainte de a hotărî orice altceva? O spun în calitate de ameliorator profesionist, de individ ce are capacitatea de a rezolva conflictele: jumătate din ofurile lumii ăsteia s-ar evapora precum roua în zori dacă oamenii ar înceta să se gîndească la ele cu stomacul gol!

14:15

Chestia aia galbenă topită peste crusta cheeseburgerului fusese probabil, la origini, o felie de „cașcaval american”, moale aidoma căcatului de bebeluș și de două ori mai lipicioasă; cît despre proveniența cărnii unsuroase, prefera să nici nu se gîndească la ea. Carl Mendoza era însă nevoit să recunoască, cu mîna pe inimă, că după trei zile de uscături chiar și acest meniu special, cu salată stătută și prea mult sos, era de natură a-l înălța în al nouălea cer.

Nigel și Malcolm, care preluaseră se pare paza intrărilor, luaseră cu ei cîte o porție sănătoasă de pui prăjit și cîte-un pahar uriaș cu Coca Cola. Toți ceilalți se aflau aici, în bar, înfulecînd de zor burgeri, felii de pizza și pui la rotisor. Chiar și Jaro dăduse drumul pe post unui lung-metraj cu Tom și Jerry și se alăturase picnicului.

Într-adevăr, scena aducea izbitor a picnic. Cel puțin pe moment, nu se mai

împărțeau în agresori și ostatici, ci în amatori de pizza, de pui sau de burgeri. Se mutau de la o masă la alta, în funcție de pofta pe care o aveau, mîncau pe săturate, apoi treceau la felul următor.

În clipa asta, Kelly, Franker, Helga și Warren se îndopau cu pui; Toby, Heather, Ahmed și Jaro mîncau din pizza care avea de toate, mai puțin anșoa; în sfîrșit, Horst, Paulo, Hiroshi și Carl însuși se ocupau de cheeseburgeri. Grupurile se făceau și se desfăceau pe măsură ce cîte unul se sătura de un fel sau altul de mîncare. Paulo trecuse deja pe la mesele cu pizza și pui, Warren mîncase un cheeseburger înainte de a se converti la puiul prăjit, Carl însuși mîncase o felie de pizza ca aperitiv, apoi își alesese un burger dolofan și se gîndea că tot avea să-i mai rămînă loc pentru un piept sau măcar o aripă de pui, în încheiere.

Se spălaseră pe rînd la toalete, se bărbieriseră și se spălaseră pe dinți, după care Horst îi trimisese pe Paulo și Hiroshi să aducă bunătățile pe care Coleman le lăsase la intrare. Cînd adulmecaseră pentru întîia oară aroma mîncării adevărate, după trei zile, uitaseră de toate grijile.

Sau de aproape toate.

Lui Carl îi trecuse imediat prin minte o idee care-i tăiase orice poftă de mîncare: hrana putea să fi fost injectată cu vreo substanță care să-i scoată din funcțiune pe teroriști. Bineînțeles, Horst avusese și el aceeași idee, iar soluția sa nu fusese tocmai neplăcută.

Ostaticii fuseseră obligați să guste primii din toate. De-abia cînd se lămuriră că aceștia nu pățiseră nimic, teroriștii se apucară, la rîndul lor, de mîncat.

Carl mușcă încă o dată din cheeseburger. Se vedea nevoit să recunoască, vrînd-nevrînd, că măcar de astă dată era recunoscător Agenției.

Pizza otrăvită și diversiunile camuflate în pui prăjiți încetaseră să se mai numere printre metodele utilizate de Agenție, încă din zilele legendare cînd băieții își făceau iluzii că l-ar putea lichida pe Fidel Castro cu trabucuri explozive și echipamente de scafandru toxice. Din cîte-i spusese Eddie Franker în timp ce se bărbiereau, Coleman își pusese în joc farmecele, jucînd rolul unui trepăduș de la Casa Albă care încerca să-i momească pe teroriști cu mîncarea, pentru a-i determina să-i lase pe ostatici să vorbească la telefon cu familiile și prietenii lor.

De ce oare?

Din spusele lui Franker, reieșea că Horst și Kelly nu căzuseră de acord în această privință...

Un gînd deloc plăcut îi trecu prin minte lui Carl. Sorbi iute din paharul cu Coca Cola pentru a-și spăla din gură gustul de prăjeală, dar nu reuși să alunge ideea aceea.

Îi venise în minte că, pînă în acest moment, Alex Coleman aflase despre Kelly Jordan și Horst Klingerman cu mult mai multe decît știa oricine dintre cei aflați în clădire.

Fuseseră identificați. Jordan era fiica unui militar. Dosarele ei școlare, profilul personalității, toate aveau să fie ușor de găsit. Cu siguranță îi interogaseră deja părinții. Klingerman părea să fi avut legături cu diverse organizații teroriste. Era posibil ca Interpolul să aibă cîte ceva despre el. Contraspionajul german avea în mod sigur datele sale, fișa școlară și ce se va mai fi găsit prin arhivele Stasi.

Indiferent de tîrgul pe care avea de gînd să îl ofere teroriștilor, existau cu siguranță dosare groase privitoare la Klingerman și Jordan, și destui psihologi la Langley care să le interpreteze conținutul. Dacă scopul lui Coleman era de a forța apariția unor divergențe între cei doi, Coleman avea, în mod cert, datele psihologice necesare pentru a-i manipula.

Pe ei, dar și pe Carl Mendoza.

16:14

– ...nu-nțeleg, Horst, care-ar fi problema...

– ...speră să ne poată trage pe sfoară...

– ...cîteva amărîte de telefoane, acolo...

– ...ești naivă, dacă-ți închipui că...

Eddie Franker sorbi din zațul rămas pe fundul ceștii uriașe de cafea pe care o golise mai devreme, prefăcîndu-se că studiază ceva pe fundul ei. Toby Inman își făcea de lucru cu felia de pizza dinaintea sa, culegînd cu degetele cîte o felie de ardei și înghițind-o leneș. Heather Blake se prefăcea că ațipise, toropită de oboseală.

Cu toții încercau, de fapt, să prindă frînturi din conversația care avea loc la masa situată în celălalt capăt al încăperii.

– ...dar poate că sînt sinceri...

– ...ce-ar putea fi rău în atîta lucru...

Doar Carl Mendoza părea că nu mai avea destul răbdare sau teamă pentru a mima indiferența. Se legăna iritat cu scaunul, privind fără ocolișuri către teroriști din jumătate în jumătate de minut, de parcă ar fi vrut să le atragă atenția, cu o expresie de frustrare întipărită pe chip în vreme ce trăgea cu urechea la spusele lor.

– ...cancelar...

– ...mîncare, n-ar fi trebuit să...

După ce năvala asupra hranei se potolise, cu toții mulțumindu-se de-acum doar să-și lingă degetele ori să ronțăie oasele subțiri de pui, Horst Klingerman le poruncise ostaticilor să se retragă la masa lor obișnuită, în fața automatelor cu dulciuri și răcoritoare. Comandoul Armatei Verzi se adunase în celălalt colț, la masa de lîngă intrarea la toalete, unde nu puteau fi auziți de niște ascultători nedoriți.

Trecuse de-atunci o jumătate de oră. Helga și Paulo stăteau cu fața către

ostatici, continuînd să-i supravegheze, dar ceilalți teroriști – cu excepția lui Nigel și a lui Malcolm, care rămăseseră se pare de pază la intrări – se așezaseră unii în fața celorlalți și discutau aprins.

– ...nicăieri!

– ...agenda *lor*, nu a noastră!

Deloc surprinzător, Kelly și Horst vorbeau cel mai mult. Era o conversație agitată, poate chiar o dispută.

Lui Eddie, cel puțin, așa i se părea: limbajul trupului, ridicările și coborîrile bruște ale tonului, frînturile de frază desprinse aleator din contextul glasurilor șoptit-furioase, toate îl conduceau spre această concluzie.

– ...trebuie să răspundem...

– ...o cacealma...

– ...*care* rațiune?...

– Chestia asta nu-mi place, mormăi Carl Mendoza, sotto voce.

– Am băgat de seamă, încuviință Eddie.

– Tu ești cel care-a vorbit la telefon cu individul ăsta... Coleman... Ce-a spus, de fapt?

Eddie ridică din umeri.

– Ți-am mai spus doar, încerca să-i convingă să ne lase să vorbim cu ai noștri la telefon...

– Ce dracu' e cu tine, Carl? interveni Toby.

Mendoza îl ignoră, continuînd să-l privească insistent pe Eddie.

– Hai, Franker, ce altceva a mai zis tipul?

– O grămadă de tîmpenii fermecătoare, cum că președintele sprijină, din adîncul sufletului, oprirea distrugerii pădurilor ecuatoriale, cum că la Casa Alba ar fi mai multe facțiuni...

– *Ce*?

– Chestiile obișnuite în jocul de-a polițistul bun și cel rău, într-un fel îi implora să ne lase să vorbim cu-ai noștri, ca să... Cum a zis? „Că l-ar ajuta enorm ca să-i țină în frîu pe acei dulăi turbați..."

– Gîndește-te, Franker, gîndește-te, încearcă să-ți amintești exact! Ce au de gînd să facă acei... acei „dulăi turbați" dacă ei refuză să-i ofere lui Coleman un os de ros pe care să li-l arunce?

– Vrei să-mi spui și mie de ce te agiți în halul ăsta? spuse Eddie.

– Da, am să-ți spun.

– Zău, Carl, ce naiba...

– Gura, Toby!

Ochii lui Carl Mendoza erau mai strălucitori decît îi văzuse Eddie vreodată. Pînă acum, îl văzuse pe Carl doar drept un tip care sosea întotdeauna la timp, își citea știrile sportive, nu-i dădea niciodată bătaie de cap și pleca într-ale lui

de îndată ce-și termina emisiunea. Brusc însă, devenise o... prezență, capabil să-l reducă la tăcere pe crainicul-vedetă cu o singură privire severă.

– Lămurește-mă odată, Franker! insistă el.

Brusc era ceva înspăimîntător în tonul lui Mendoza, ceva care-i șoptea lui Eddie că nu era o idee chiar atît de rea să-i dea lămuririle cerute.

– Din cîte-mi amintesc, spunea că „dulăii” sau „băieții răi în albastru”, cum naiba le-o fi zis, ar fi gata, în caz contrar, să dea pe față cacealmaua Comandoului.

– Futu-i... șopti Carl Mendoza.

Întreaga lui atitudine se schimbase. Aerele de șef dispăruseră ca prin farmec. Eddie avu senzația că, dacă prezentatorul de la sport ar fi fost de origine anglo-saxonă, figura i-ar fi virat spre o paloare cadaverică. Mendoza, departe de a mai fi înspăimîntător, părea el însuși înspăimîntat acum.

Și, nu se știe de ce, lui Eddie acest lucru nu i se păru deloc încurajator.

16:17

– ...să mai vorbești de unilateralitate, Horst...

– ...ținta de aur a oportunității...

– ...nici prin gînd nu-mi trece!

Carl tăcea de o bună bucată de vreme, încercînd să-și dea seama ce era de făcut. Toby se holba la el, înfuriat. Franker îl privea ca și cum ar fi fost convins că o luase razna. Cum să-i condamne? Doar chipul lui Heather încremenise într-o expectativă neutră, așteptînd ceea ce știa cumva că urmează.

Pot să le spun, oare? Pot fi sigur că au să-și țină gura?

Un boșorog ca Franker, hîrșit într-ale jurnalisticii, probabil avea să tacă. Cît despre Heather, avea senzația că ascundea deja destule taine. Cu trei zile în urmă, nu i-ar fi încredințat lui Toby Inman nici cheia de la budă, darmite propria sa viață, dar individul se ținuse tare în împrejurări deloc comode, iar acum...

Acum, Carl se vedea nevoit să recunoască faptul că nu avea de ales.

– Sîntem în miezul unui mare rahat, oameni buni, rosti el, în șoaptă.

– Spune-mi ceva ce nu știam, căscă Toby, sarcastic.

Carl îl săgetă din priviri.

– Chiar asta am de gînd să fac, urmă el. Ar fi indicat să fiți pregătiți, să nu reacționați în nici un mod care să le atragă atenția celor de acolo. Nici un sunet. Nimic! Rămîneți relaxați.

Toby Inman îi întoarse privirea ostilă.

Carl ezită, apoi inspiră adînc.

– Îl cunosc pe individul ăsta, pe Coleman, spuse el. E omul Companiei. CIA a preluat controlul.

Toby căscă ochii; păli, însă nu scoase nici un cuvînt.

– Dar n-au dreptul să acționeze pe teritoriul țării! se indignă Franker. E ilegal...

– Ei bine, presupun că tocmai de-aia și-a inventat Coleman povestea, pentru acoperire.

– De unde știi toate astea, Carl? întrebă Heather.

– Am lucrat o vreme pentru Agenție, după ce m-am convins că nu mai aveam nici un viitor pe terenul de baseball și înainte de a mă converti la transmisiile sportive. Alex Coleman a fost cel care m-a recrutat.

– Și l-au ales tocmai pe el ca să... începu Franker, apoi îi pică în sfîrșit fisa. O! exclamă el.

– O! îl imită Carl.

– Nu m-am prins, spuse Toby.

– Mi-e teamă că nu m-am prins nici eu pe de-a-ntregul, îi răspunse Carl. E sigur că l-au ales pe Coleman ca să-mi dea de înțeles că Agenția a preluat controlul. Poate că tot tam-tamul ăsta cu telefoanele e doar o stratagemă pentru ca ei să-mi poată vorbi.

– De ce? întrebă Heather.

– Ca să-mi dea un semn înainte de a-și trimite oamenii la atac.

– Cum?

Carl oftă.

– De ce s-ar fi ostenit să cedeze controlul celor de la CIA dacă n-ar fi fost pregătiți să folosească forța? Agenția are, în mod cert, dosare cît casa despre Kelly și Horst. Presupunerea mea e că ei au dedus că Kelly nu va putea să-și folosească detonatorul. Așadar, dacă eu l-aș putea scoate din circuit pe Horst, în momentul în care ei ar ataca...

– Dar mai sînt încă alți opt teroriști înarmați cu mitraliere și veste explozibile! spuse Toby. Cum își închipuie că...

Se opri. Tăcu o vreme, apoi îngăimă:

– Rahat!

– Rahat din ăla mare și tare! Iar noi sîntem prinși în mijlocul lui! Din punctul lor de vedere, noi patru am devenit o pierdere rezonabilă. Iată încă un motiv pentru a ceda Companiei conducerea. Ei dau ordinele, Departamentul de Poliție din Los Angeles va fi de vină, în ochii opiniei publice, pentru orice ni s-ar întîmpla, iar Casa Albă poate oricînd să nege tot. La asta ar fi de folos Agenția!

– Iar noi nu putem face nimic? întrebă Franker.

Carl aruncă o privire către cealaltă masă, unde, după toate aparențele, atmosfera devenea din ce în ce mai încărcată.

– Cam tot ce putem noi să facem este să ne rugăm ca ei să consimtă să deschidă liniile telefonice, așa cum ar vrea Coleman, spuse el. Coleman nu era un

tip chiar *atît* de rău, Agenția nu minte decît dacă e necesar. Așa încît se prea poate ca el să fi spus adevărul. Poate că facțiunile chiar *există*, acolo, afară. Poate că una dintre ele chiar vrea să treacă la acțiune, iar Coleman ar putea s-o poată opri dacă își obține mica lui concesie. Iar dacă nu...

– Dacă nu?

Carl oftă și ridică din umeri.

– Dacă nu, am impresia că lui Coleman i se va ordona să ia cu asalt clădirea, chiar fără a-mi da de știre în prealabil.

– Iar dacă se întîmplă una ca asta, noi n-avem nici o șansă, nu-i așa? deduse Heather. Sîntem dispensabili. Sîntem morți.

Spusese aceste cuvinte cu atîta răceală, ca pe o simplă constatare... Atît de... atît de profesionistă îi era atitudinea, încît Carl avu pentru o clipă senzația că se întorsese în Vietnam și discuta probabilitățile cele mai nefaste cu un comandant de patrulă, în mijlocul teritoriului inamic. Și, într-un fel, chiar așa și era.

Și totuși avea de-a face cu o superbă domnișoară blondă care încerca să fie curajoasă, iar Carl era îndeajuns de macho încît să remarce asta, cu un dram de calm britanic, fără a îndrăzni totuși să o privească în ochi în timp ce-și juca rolul de mascul de doi bani.

– Ei bine, dacă în acele momente confuzia va fi îndeajuns de mare, dacă Horst va ezita îndeajuns de mult înainte de a amorsa încărcăturile... poate c-am să reușesc să-l opresc, merită să încerc, iar dacă Kelly n-are curajul să apese pe buton, dacă voi, ceilalți, vă veți afla la timpul potrivit în locul nepotrivit, dacă...

– Nu crezi o iotă din ce spui, Carl, constată Heather, cu aceeași răceală.

De astă dată, Carl o privi în ochi și ceea ce văzu acolo nu era atît curaj sau bravadă, cît un realism de oțel, cum nu-i mai fusese dat să vadă din Vietnam încoace, și cum nu crezuse vreodată că are să descopere în ochii unei prințese blonde de origine anglo-saxonă. În alte împrejurări, așa ceva ar fi fost aproape deajuns pentru a-l face să se îndrăgostească lulea de ea. În circumstanțele date, atitudinea ei cerea măcar politețea unui răspuns sincer, ca de la egal la egal.

– Nu, rosti el. Dacă evenimentele se precipită, nu ne rămîne decît să spunem adio vieții.

Ridică din umeri și zîmbi, ridicînd capul spre ea.

– Pe de altă parte, ai vreo idee mai bună? o întrebă el.

– Da, răspunse Heather Blake. Cred că am o idee mai bună.

16:21

– Hai să stoarcem lacrimile publicului, spuse Heather.

Ridică privirea spre teroriști, care, se vedea de la o poștă, tot discutau la nesfîrșit, fără a ajunge la o concluzie.

– Pun pariu pe ce vreți voi c-am să-i conving, și pun pariu că amicul tău, Coleman, va fi și el de acord, fiindcă astfel va obține ceea ce dorește, dacă *într-adevăr* nu vrea să fie obligat să dea ordinul de atac.

– Despre ce naiba bați cîmpii, Heather? izbucni Toby, disprețuitor.

– Despre o manevră pentru stors lacrimile opiniei publice. Familia și prietenii noștri vor avea ocazia să stea de vorbă cu noi, așa cum își doresc cei de la CIA, dar...

– Pentru Dumnezeu, Heather, dar de ce crezi că se tot ceartă oamenii ăia acolo, de mai bine de...

– ...o vor face în direct!

Toby Inman tăcu.

Eddie Franker se aplecă în față, zîmbind ușor.

– În direct? întrebă el, încet.

– Sigur! Poate că vom reuși chiar să-l convingem pe Coleman să ne înapoieze unitățile mobile, Eddie, ca să putem da și imagini. Toate astea, imediat după știri, la oră de vîrf. O oră, poate chiar două, în care ostaticii vor sta de vorbă cu cei dragi, în fața întregii națiuni.

Privirea lui Eddie sclipi a lăcomie.

– Robby Hildebrandt s-ar căca pe el de bucurie...

– Cît se poate de drăguț din partea lui, dar important e că, după asta, celor de-afară le-ar fi teribil de greu să mai acționeze și să riște moartea noastră, sărăcuții de noi... După ce ne vom fi etalat nevestele, copiii și părinții copleșiți de durere, stîrnind compasiunea întregii țări, ar fi de-a dreptul imposibil. Am un prieten acolo, afară, care i-ar putea învăța cum să se smiorcăie mai convingător, iar, ca să fim siguri de rezultat, putem să-i și punem să-și dea cu zeamă de ceapă pe sub ochi...

– Diabolic! șopti Eddie, cuprins de admirație.

– Ei, Carl, ce zici? Crezi că asta le-ar pune botniță ogarilor?

Carl izbucni în rîs.

– *Dulăi turbați*, o corectă el.

– Nu contează! Nu crezi c-ar fi *groaznic* pentru relațiile publice dacă cei de afară ar deveni brusc violenți, provocînd moartea noastră, după ce membrii Comandoului Armatei Verzi se vor fi dovedit atît de *drăguți și rezonabili*, lăsîndu-ne să conversăm cu cei dragi nouă, cu ochii plini de lacrimile unei suferințe fără margini?

– Ești o figură, Heather! oftă Carl, apoi se încruntă, făcînd din cap semn către masa teroriștilor. Mai e o singură problemă: cum îi convingi pe ei să accepte?

– Doar e și în interesul lor, nu? Vreau să spun că, dacă nu sînt de acord, după spusele tale, cei de la CIA vor...

– Iisuse, Heather, dar nu le putem spune că afară sînt cei de la Companie!

șuieră Carl.

– Nu putem? Și de ce nu, mă rog?

– Să le spunem că Agenția a preluat controlul operațiunii? Să le spunem că știm asta fiindcă eu am fost coleg cu Coleman în cadrul Companiei?

– Mda... Se pare că nu, recunoscu Heather. Dar... am o idee, lasă-mă să mă ocup eu de asta! adăugă ea, sărind în picioare.

– Heather...

– Hei! strigă ea, adresîndu-se teroriștilor aflați în celălalt colț al încăperii. Vreau să stăm de vorbă!

De fapt, n-avea cîtuși de puțin habar cum avea să îi convingă. Dar, dacă ajunsese pînă aici, nu se mai putea răzgîndi, iar această inevitabilitate constituia ea însăși o idee, sau măcar un început.

Cearta teroriștilor încetase brusc. Helga și Paulo săriseră în picioare, cu țevile armelor pe jumătate ridicate.

– Stai jos! porunci Horst.

Coboară-ți coeficientul de inteligență cu treizeci de puncte, îi ceru Heather-regizoarea lui Heather-actrița. Linge-ți buzele, fă-le să strălucească! Arcuiește-ți spinarea și scoate-ți țîțele la expoziție! Dă din șolduri și fă pași mici, afectați, numai din glezne! Adoptă înfățișarea unei păsărele înspăimîntate care încearcă din greu să fie curajoasă!

– Iar dacă nu stau jos și nu tac din gură ca o fetiță cuminte, ce-ai de gînd să faci? izbucni ea, pe un ton pițigăiat à la Marilyn Monroe. Ai să-ți dovedești bărbăția ordonîndu-le prietenilor tăi să mă împuște?

Încetișor, cu privirea ațintită asupra lui Horst Klingerman, începu să înainteze cu pași mici de-a curmezișul barului.

– Oprește-te!

Heather își desfăcu brațele într-un gest christic și se prefăcu a-și închide ochii, de parc-ar fi așteptat împușcăturile; de fapt, își ținea ochii mijiți, ca să nu se împiedice; continuă să înainteze.

– Hai, dă-i drumul, ai să vezi că nici nu-mi pasă! Nu... nu... nu mi-e frică de tine!

Pe sub pleoape, Heather îi văzu pe Helga și Paulo schimbînd priviri uimite, apoi întorcîndu-se către Horst. Nici unul dintre ceilalți membri ai Comandoului nu se ridicase și nu pusese mîna pe armă; Horst însuși o privea surprins pe Kelly, care îi răspundea în același fel.

Heather răsuflă ceva mai ușurată. La urma urmei, cine-ar fi dispus să mitralieze o blondă sexy, prostuță și inofensivă, numai fiindcă îndrăznise să traverseze o încăpere pentru a sta de vorbă?

– Ce... ce vrei? îngăimă Horst Klingerman, iar în clipa aceea, deși habar n-avea ce să facă ori să spună în continuare, Heather știu că îl avea în mînă.

– Nu vreau decît să stăm de vorbă, ciripi ea, înaintînd. Vreau să spun că... stăm de-o *veșnicie* și vă ascultăm cum vă *certați* și, să știi, e *înspăimîntător* să...

– Ceea ce discutăm noi nu vă privește, o repezi Horst.

Heather-actrița ajunsese la cîțiva pași de masa lor, iar replica lui Horst constituia un pretext cît se poate de bun. E timpul pentru o criză de nervi, iubito, îi șopti în gînd Heather-regizoarea.

– *Nu ne privește*? țipă ea pe un ton ascuțit, scuturînd sălbatic din cap, holbîndu-și ochii și dînd din mîini ca o fiară redusă la neputință, în vreme ce-și recita replica: Ne țineți prizonieri de patru zile într-o clădire înconjurată de un milion de polițiști nebuni înarmați cu mitraliere și tot amenințați că ne veți arunca în aer, iar acum vă certați unii cu alții și sîntem la un pas de a fi uciși, iar tu susții că *nu ne privește*?

– Ține-ți firea!

– *Să-mi țin firea*? Sînt închisă de patru zile în aceeași clădire cu o șleahtă de maniaci ucigași, iar tu-mi spui *să-mi țin firea*? Mă cac pe mine de frică, nu ești îndeajuns de om încît să-ți dai seama de asta? Nu mai suport! Nu vreau să mor! Nu vreau să mor!

Ajunsese de-acum în dreptul mesei, împleticindu-se și urlînd; se împinse printre Paulo și Helga, își trînti palmele pe masă, se aplecă asupra lui Horst Klingerman și îi urlă în față, împroșcînd în mod deliberat cu stropi mici de salivă:

– Nu vreau să mor! Vă rog, nu mă ucideți!

Cu siguranță nu era o interpretare demnă de-un Oscar și, probabil, ar fi murit de rușine dacă vreunul dintre colegii sau profesorii ei de la școala de actorie ar fi fost prin preajmă s-o vadă, dar era îndeajuns de bună pentru publicul acestor circumstanțe.

Horst se aplecă în spate, speriat și exasperat. Jaro încremenise, cu o expresie impenetrabilă întipărită pe chip; Warren, în schimb, stătea încordat, aparent îngrozit de asemenea manifestări emoționale violente.

Kelly Jordan, mînată de solidaritate feminină, ori poate de dezgustul pe care i-l provocase reacția tipic masculină, autoritară, a lui Horst, își întinse mîna, așezînd-o cu un gest cald pe umărul lui Heather. Nici unul nu se gîndi să-și ia arma.

– E-n regulă, liniștește-te, nimeni nu-ți va face nici un rău... rosti Kelly, pe un ton blînd.

Heather îngheță cînd simți atingerea, apoi se lăsă mîngîiată, ca un cal nărăvaș, gîfîind, ștergîndu-și lacrimile din ochi și, în sfîrșit, lăsîndu-se să cadă pe scaunul aflat cel mai la îndemînă, de parcă explozia emoțională ar fi epuizat-o.

Aruncă o privire în urmă și văzu că Eddie, Toby și Carl traversaseră încăperea, fiind opriți la un metru distanță de masă de Paulo și Helga, care le baraseră trecerea, cu mîinile pe armele ținute în bandulieră.

– Îmi pare rău, chițăi Heather, cu un glas marcat de spaimă. Dar încordarea a devenit de nesuportat, iar acum... acum...

Glasul îi crescu în intensitate, urcînd din nou spre limita isteriei.

– Te rog! rosti Horst, stînjenit, ștergîndu-și fața de sudoare cu dosul palmei. Încetează cu isteriile, da?

– Am să încerc, scînci Heather. Dar... n-am putut să nu tragem cu urechea la cearta voastră și ne temeam că veți hotărî că... că... că...

– Discutăm chestiuni de tactică ce nu vă privesc.

– Hai, nu vezi că-i terminată de frică? izbucni Warren.

– Acum hotărați dacă să ne ucideți sau nu! scheună Heather.

– Nu, nu discutam despre asta, insistă Kelly. Încercam doar să vedem dacă vom fi sau nu de acord să vă lăsăm să vorbiți la telefon cu exteriorul.

Bingo!

– Asta spunea și Eddie, rosti Heather pe un ton ceva mai calm, dar nu am vrut să îl cred.

– Ei, și ne veți lăsa să vorbim cu ai noștri sau nu? întrebă Eddie, de dincolo de zidul format de Paulo și Helga.

Toți membrii Comandoului Armatei Verzi aflați în raza vizuală a lui Heather schimbară între ei priviri întrebătoare, ca într-o filmare combinată fără replici.

– Tocmai despre asta încercam să discutăm, spuse Horst, pe un ton mai degrabă iritat.

– Uite ce e... începu Heather, apoi se opri și întoarse capul, privind peste umăr. N-ați putea să-i lăsați și pe ei să se apropie, ca să stăm cu toții de vorbă, măcar pentru un minut?

Horst se încruntă, fără să răspundă.

– Ce Dumnezeu, Horst...? izbucni, de astă dată, Kelly.

Horst ridică din umeri, oftînd.

– Prea bine, spuse el. Dacă aveți ceva de spus, nu văd de ce nu v-am asculta...

– Uite... reluă Heather. Voi sînteți teroriștii, noi sîntem ostaticii voștri, dar s-ar putea să avem totuși ceva în comun: nici unul dintre noi nu ține morțiș să fie ucis, nu-i așa?

– Sigur! făcu Warren.

Jaro încuviință și el din cap. Ceilalți nu reacționară în nici un fel.

– Bun! Clădirea e înconjurată de o mulțime de polițiști, de soldați și de naiba mai știe cine, cu toții înarmați cu *mitraliere*, cu *tunuri* și cu de toate și, dacă vreunul dintre noi *strănută* la momentul nepotrivit, ăștia sînt în stare să înceapă să tragă, apoi voi veți declanșa încărcăturile de explozibil și... și...

Heather se prefăcu a lupta contra isteriei vreme de o secundă sau două,

apoi lăsă rațiunea să învingă.

– Îmi pare rău, rosti ea, cu o voce cumpătată, dar toate astea mă tulbură... Iar Eddie... domnul Franker, adică... crede că autorităților nu le mai pasă dacă noi sîntem sau nu uciși, că... pentru ei e important doar să pună capăt asediului... Și că cei de la StarNet nu vor... că... n-am prea înțeles, n-ați vrea să le explicați dumneavoastră, domnule Franker?

Lui Eddie Franker i se permisese să se apropie de masă îndeajuns de mult încît Heather să-i poată trage o lovitură ușoară în gleznă pentru a-l atenționa să marșeze. Cu toate astea, fata s-ar fi simțit mult mai liniștită dacă ar fi avut posibilitatea să repete dinainte această scenă.

Din fericire, Eddie prinsese din zbor ideea și improviză ca un actor de mare clasă.

– Adevărul este că, în cazul nostru, cele cincisprezece minute de faimă de care vorbea Andy Warhol au trecut de mult. Din punctul de vedere al celor de la StarNet, subiectul a fost epuizat, la nivel național am mai putea avea parte de cel mult o știre de trei minute cu „criza ostaticilor din Los Angeles”, după cea de-a doua pauză de reclamă. Pe marile rețele, poate chiar mai puțin de-atît...

– Nu văd în ce fel ne-ar putea interesa asta, îl întrerupse Horst.

– Să presupunem că la Washington există într-adevăr o grupare care ar fi dispusă să distrugă clădirea pentru a o „elibera”. Noi nu mai avem unități mobile. Peste cîteva ore, principalele posturi de televiziune și le vor retrage pe ale lor. Ăștia vor aștepta pînă cînd toți cei cu aparate de filmat vor fi plecat, după care vor lua clădirea cu asalt. Din punctul de vedere al audienței naționale, acest lucru nu se va fi întîmplat, practic, niciodată. Vor putea susține că voi ați deschis focul de la ferestre. Vor afirma că ei n-au ripostat, pînă cînd voi ați declanșat primele explozii, abia apoi intervenind, într-o încercare disperată și ratată de a salva ostaticii.

– Ne crezi chiar tîmpiți? întrebă Horst. Ne-am gîndit și noi la asta. Dar nu văd cum ar putea să-i oprească faptul că noi v-am permite să vorbiți la telefon cu exteriorul.

– Dar dac-am transforma totul într-o telenovelă? interveni Heather.

– O *telenovelă*? se miră Kelly.

– Dac-am primi telefoanele de la prietenii și familia noastră în direct, la *televiziune*, la o *oră de vîrf*? Poate că vom reuși să obținem și imagini, vom face din asta un mare spectacol TV, cu acompaniament de viori și maldăre de batiste...

– Nu înțeleg, mărturisi Horst.

Kelly Jordan, în schimb, nu-și putu abține un zîmbet.

– Eu am înțeles! exclamă ea. Ar fi un eveniment care ar menține trează atenția opiniei publice la nivel național...

– Prietenii și familiile noastre vor spune întregii țări cît sîntem de grozavi și de minunați, vor plînge și vor suspina, își vor smulge părul de durere și așa mai

departe...

– Vor implora publicul și pe congresmenii lor și naiba mai știe pe cine să ceară autorităților să negocieze, cu orice preț, o soluție pașnică! exclamă Kelly Jordan.

– Strălucită idee! murmură Heather. La asta nu se gîndise.

– Nu pricepi, Horst? urmă Kelly, la fel de plină de entuziasm. Spectacol interactiv, cu participarea publicului! Salvați balenele! Salvați drăgălașii pui de focă! Salvați ostaticii de la KLAX! Ar fi un dezastru din punctul de vedere al relațiilor publicul dacă, după un asemenea spectacol, ar lua clădirea cu asalt! Ar fi ca și cum Bambi ar fi ucis într-un schimb de focuri dintre poliție și traficanții de droguri, în direct, pe postul național de televiziune! N-ar îndrăzni să mai acționeze! Am putea păstra controlul asupra clădirii săptămîni de-a rîndul, am putea să rezistăm cu adevărat pînă cînd brazilienii ar capitula!

– Asta cam așa e... încuviință Horst, căzînd pe gînduri.

Aoleu, se gîndi Heather. Nici la așa ceva nu se gîndise.

– Ca lumea, făcu Warren.

– Aha! încuviință Jaro.

– Deșteaptă idee! spuse și Ahmed.

– În felul acesta, am rezolva și mica noastră dispută internă, Horst, argumentă Kelly. Îi facem pe plac lui Coleman cu telefoanele și, în același timp, îi blocăm orice posibilitate de a acționa violent.

Horst ridică din umeri.

– Da, trebuie să recunosc că e o mișcare inteligentă.

Se întoarse încet către Heather, fixînd asupra ei privirea sa albastră, înghețată.

– *Foarte* inteligentă, adăugă, continuînd să o privească pe Heather cu aceeași expresie aspră, indescifrabilă.

– Spune-mi... Toată isteria ta... lacrimile... n-au fost decît un pretext pentru a ne propune această stratagemă?

Heather nu-i răspunse, mulțumindu-se să-i înfrunte privirea.

– Ai fi putut fi ucisă... În mod sigur, ți-a trecut prin minte și o asemenea posibilitate, nu?

– Oricum risc să fiu ucisă, nu-i așa? replică Heather, cu răceală.

Horst o privi pieziș.

– Te-ai prefăcut doar...

– Mi-a *fost* teamă.

– Și totuși ai jucat pînă la capăt, murmură Horst, încruntîndu-se. M-ai atras în cursă, ca pe un pește la capătul undiței! adăugă apoi, pe un ton ceva mai aspru.

Heather îi răspunse cu cel mai sexy zîmbet din panoplia ei de gîsculiță, clipind des, ca o versiune caricaturală, de desene animate, a unei Marlene Dietrich

blazate.

– Să nu te simți jenat, puiule, ai fost dus de nas de o profesionistă.

Sprîncenele lui Horst Klingerman se ridicară a uimire, apoi privirea-i deveni brusc amenințătoare.

Și, în sfîrșit, Horst izbucni în hohote de rîs.

19:05

Pe ecran:

O imagine combinată: în partea dreaptă a ecranului, Toby Inman e așezat pe o canapea verde, în fața unei măsuțe scunde din lemn de tei, și vorbește la telefon. În spatele canapelei, Ahmed și Hiroshi au luat o poziție relaxată, cu picioarele depărtate, cu Uziurile atîrnîndu-le pe piept, cu țevile îndreptate spre tavan, privind în gol, dincolo de cameră, imagini perfecte ale teroriștilor de pe afișele de cinema, îmbrăcați în cămăși kaki, cu vestele explozive descheiate.

În partea stîngă a ecranului, o doamnă brunetă stă pe o canapea cu tapițeria din piele neagră, în decorul unei camere de zi dintr-o locuință șic de la periferie. În spatele ei, prin fereastră, se văd razele soarelui aurind frunzișul grădinii din spatele casei. Trăsăturile fine îi sînt marcate ușor de oboseală. Poartă o bluză albastră, subțire, fără mîneci și, cel puțin la prima vedere, nu pare machiată. O frumusețe tipic americană la pragul dintre două vîrste, un trandafir cu petale ce-au început să se ofilească pe la vîrfuri.

– Toby? rostește ea cu un ușor tremur în glas. Toby, mă auzi?

– Te aud, Claire, și pot chiar să te văd pe monitor. Totul e în ordine? Tu... tu și băieții aveți grijă unii de alții?

– Ne descurcăm, pe cît de bine ne putem descurca fără tine, iubitule! Dar tu, ești bine?

– Da, avînd în vedere situația...

19:08

Căile întortocheate ce despărțeau realitatea televiziunii de cea domestică erau înnebunitoare, iar distanța care îl separa de Claire i se părea enormă. Toby se afla în studioul B, cel rezervat talk-showurilor de tot soiul, și încerca să afle ce mai era nou pe-acasă, ce se întîmplase în cele patru zile de cînd lipsea, iar fiecare cuvințel îi era transmis în direct la televiziune.

Băieții îți dau de furcă? Ai plătit facturile? Te stăpînești cît de cît sau ai luat-o razna cu băutura?

Nu putea să pună astfel de întrebări în fața telespectatorilor din toată țara. Nu putea întinde mîna ca s-o atingă. Și, deși conversația lor nu se desfășura

potrivit unui scenariu stabilit dinainte, Heather *avusese* grijă să o instruiască pe Claire, într-o convorbire anterioară.

– Mi-e atît de dor de tine, Toby! Îmi lipsești atît de mult, mai ales noaptea...

– Și tu îmi lipsești enorm, Claire, răspunse Toby, ca un soț îndatoritor ce era.

Pe de o parte, era adevărat. Pe de altă parte, realiză că nu era tocmai așa. Claire i se părea oarecum ireală. Într-un anume fel, se simțea detașat din punct de vedere emoțional de această conversație.

Asta nu însemna că nu se mai gîndea la soția sa, nici că n-ar fi dorit din tot sufletul să se afle în aceste clipe lîngă ea, în camera lor de zi, nici că nu-i păsa de felul în care reușea să se descurce cu băieții și cu alcoolul în absența lui.

– Spune-le teroriștilor ălora să se poarte bine cu bărbatul meu, m-auzi? rosti Claire, cu un accent sudic pronunțat, suspinînd și ducîndu-și la ochi batista. Erau cuvintele ei, era sinceră în ceea ce spunea, probabil că ar fi apucat-o oricum plînsul, mai ales dacă apucase să ia la bord vreo două pahare, dar fusese instruită să rostească această frază, iar Heather o sfătuise să-și frece batista cu ceapă.

– Nu-mi vor face nici un rău, iubito, nu ne-au făcut rău nici unuia și nici nu vor să ne facă vreun rău. Nimeni nu va păți nimic dacă nu va face nimeni vreo prostie, îi răspunse Toby, așa cum trebuia.

Avea însă impresia că i se injectase un soi de novocaină video. Vreme de patru zile, pierduse contactul cu lumea de dincolo de zidurile studioului și barului.

Iar acum privea această lume, la televizor. Pe ecranul separat în două al monitorului, se urmărea pe sine privind lumea din afară, în vreme ce alte douăzeci sau treizeci de milioane de oameni îl urmăreau privind-o.

Cine era el, de fapt? Imaginea sa, cea de pe monitor? Soțul și tatăl? Altcineva, care juca toate aceste roluri?

Sau, în chip straniu, o persoană cu totul diferită de toate ipostazele enumerate?

O creatură a singurei lumi pe care o cunoscuse în ultimele patru zile – un ostatic într-o clădire plină de teroriști înarmați, crainicul Toby Inman de la KLAX, adresîndu-se în direct telespectatorilor din propria-i captivitate?

Așezat pe canapeaua flancată de cei doi teroriști, ale căror chipuri se reflectau pe ecran, cu mitralierele și explozibilul și întreg arsenalul lor înspăimîntător, percepea drept vie și incontestabilă numai această realitate.

După ultimele patru zile, ajunsese să considere asta drept normalitate.

19:13

Pe ecran:

Imagine segmentată, cu Toby Inman în dreapta și Claire Inman în stînga. Ea plînge, ștergîndu-și din vreme în vreme ochii cu o batistă; privește însă țintă spre cameră, ca o mamă și o soție curajoasă ce își înfruntă cu capul sus suferința și lacrimile.

– Totul va fi bine, Toby, sîntem cu toții alături de tine...

– Știu, iubito... încearcă să te ții tare...

O tăcere prelungită de ambele părți.

Claire Inman aruncă o privire dincolo de operator, încuviințează din cap aproape insesizabil, apoi își ațintește din nou ochii spre cameră.

– Ăăă... Ellis și Billy ar vrea... ar vrea să te salute și ei.

Doi băieți intră în cadru, dinspre dreapta.

Cel mai vîrstnic – în jur de zece ani – poartă un tricou alb murdar și pantaloni scurți cafenii. E blond, la fel ca tatăl său, dar e bronzat pînă-n vîrful urechilor; afișează o expresie ușor plictisită și pare cam neîndemînatic. Se trîntește pe canapea în stînga mamei sale, clipește des și-și trage nasul, în vreme ce mama sa își așază o mînă protectoare pe umărul lui.

Cel mic are cel mult opt ani și păr negru, la fel ca maică-sa; poartă o jachetă Dodger drăguță și blugi scurți, cu franjuri zdrențuite; e mai subțirel și pare mai agitat decît fratele său. Își găsește loc pe un colț al canapelei și așteaptă, vizibil nerăbdător.

– Salutați-l pe tata.

Cei doi privesc în jur, nedumeriți.

Claire Inman arată către cameră.

– Priviți într-acolo cînd vorbiți, le șoptește ea.

– Salut, tată! ciripește cel mic. Acum mă văd la televizor?

– Billy! mîrîie fratele său, dînd ochii peste cap.

– Da, Billy, acum te vezi la televizor! rostește Toby Inman și un început de zîmbet îi înalță colțurile gurii.

– Bună, tată, spune cel mare, îngroșîndu-și vocea, într-o încercare de a-și accentua propria maturitate. Ești teafăr? Totul e în ordine? Nu te-au torturat, nu-i așa?

– Nu, Ellis, n-am fost torturat, nu sînt...

– Dar chiar dac-ai fi fost torturat, te-ar fi putut obliga să spui că nu. De unde putem ști noi...?

– Ellis!

– Nu mă torturează, Ellis, nu sînt niște oameni chiar atît de răi, încît...

Billy își închipuie că ține în mîini o mitralieră, pe care o îndreaptă spre cameră.

– Mitraliere! Brrrrr! turuie el.

– Billy!

În partea stîngă a ecranului, operatorul micșorează puțin cam brusc unghiul, iar în cadru apare acum doar Claire Inman, copii rămînînd în afara imaginii. Ceva din cele ce se întîmplă în afara cadrului pare că o scoate din sărite, dar ochii îi sînt la fel ca înainte, roșii de plîns și plini de lacrimi, atunci cînd reușește, în sfîrșit, să își concentreze atenția asupra camerei.

– Sînt prea mici ca să înțeleagă ce se întîmplă de fapt, Toby, spune ea. Dar au fost... curajoși.

– Știu. Și știu că și tu ai fost curajoasă, iubito, rostește plin de tandrețe Toby Inman. Încearcă să reziști. Am să mă descurc, ai să vezi, totul se va sfîrși cu bine cît de curînd.

Buzele lui Claire Inman tremură; își șterge ochii înlăcrimați cu batista, dar asta n-o prea ajută. Ba dimpotrivă.

– Chiar crezi asta, Toby? Chiar crezi?...

– Sigur că da...

– Am văzut cîți polițiști s-au strîns în jurul postului, cu atîtea arme... Se spune... se spune că...

– Nu vor lua cu asalt clădirea, Claire. Se negociază cu Comandoul Armatei Verzi. Cîtă vreme toată lumea are răbdare, nimeni nu va păți nimic.

– Să nu-ți ieși din fire, m-auzi, Toby?

– Nici tu, iubito... Acum trebuie să te las, colegii mei ar vrea și ei să vorbească cu cei de-acasă.

– Te iubesc, Toby! strigă Claire Inman, apoi izbucnește în hohote de plîns nestăpînit.

– Și eu te iubesc! rostește Toby Inman, nici pe departe la fel de tare, părînd luat prin suprindere de reacția emoțională a soției sale. Șovăie, apoi îi transmite un sărut, de dincolo de linia care desparte cele două jumătăți ale ecranului.

Ea privește țintă către cameră. Ochii îi înoată în lacrimi, nările îi sînt înroșite, deasupra buzei de sus îi strălucește o picătură de mucus: o priveliște de un patetism oribil. Își țuguiază, la rîndul ei, buzele, transmițîndu-i soțului ei un sărut de rămas-bun.

19:17

Dacă Eddie Franker n-ar fi cunoscut-o pe Ellie de mai bine de treizeci și unu de ani, ar fi putut să jure că femeia era cu un picior în groapă. Era așezată într-un balansoar, cu umerii înveliți într-un șal, cu părul cărunt vîlvoi, cu ochii și nasul înroșite, ca după un guturai prelungit. Lumina crudă, orbitoare a reflectoarelor îi adîncea ridurile de pe chipul nemachiat, preschimbîndu-le în canioane fără fund. Mîinile în care își răsucea batista îi tremurau. Atunci cînd deschise gura ca să vorbească, buzele i se mișcau precum cele ale unei bătătii senile:

– Edward Franker, cîte țigări din soiul acela oribil ai fumat azi, folosindu-te de situația asta încurcată drept scuză?

Desigur, Eddie Franker o cunoștea pe Ellie de mai bine de treizeci și unu de ani. O fi avut ea mici probleme cu astmul și cîteva vinișoare atinse de varice, dar, în realitate, soția sa era departe de a fi băbuța asta lovită de Parkinson. În mod obișnuit, nu s-ar fi lăsat nici moartă filmată cu o freză ca asta; de cîțiva ani, devenise oarecum dependentă de un exces de farduri; mai mult, nici măcar n-avea vreun balansoar în casă și, deși i se întîmpla cîteodată să-l roage să o lase mai moale cu fumatul, *niciodată* nu-i spunea „Edward”.

Eddie zîmbi apariției din partea stîngă a monitorului de emisie, făcînd tot ce-i stătea în putință ca să se abțină și să nu izbucnească în hohote de rîs. Ei, da! O cunoștea pe Ellie de mai bine de treizeci și unu de ani, îndeajuns de bine pentru a ști că, în ciuda situației deloc plăcute în care se aflau, soția sa se distra de minune.

– Vei fi cu siguranță fericită să afli că am reușit să mă mențin sub trei pachete pe zi, răspunse el.

– Nu-i deloc amuzant, Edward Franker. Încerci să mă înfurii ca să-mi ridici moralul, știu prea bine.

În ciuda teroriștilor înarmați aflați în spatele camerelor, a celor dinapoia sa și a stranietății posturii în care se afla, Eddie Franker simți cum îl invadează un val de căldură și nu-i păsa nici cît negru sub unghie dacă acest lucru se vedea sau nu la televizor.

Ultima replică, deși fusese rostită pe același ton de bunică zărghită, era departe de a se potrivi cu personajul pe care ea se hotărîse să îl întruchipeze și trăda caracterul real al lui Ellie: o frîntură de adevăr, strecurată în joc doar pentru el.

Se cunoșteau de destul timp astfel încît să poată comunica în felul acesta, prin intermediul unei legături TV directe, în fața întregii lumi, adoptînd expresii și voci prefăcute, jucînd roluri aiurite, bombănindu-se reciproc ca niște boșorogi – deși mai erau ani buni pînă cînd aveau să devină chiar atît de senili –, și, fără ca nimeni să o știe, încurajîndu-se unul pe altul, transmițîndu-și dragostea într-un alfabet doar de ei știut.

19:21

Pe ecran:

O imagine segmentată: în dreapta ecranului, Edward Franker, îmbătrînit, cu o chelie avansată și o expresie oarecum mai înțeleaptă decît în tinerețe, urechi mari, nas borcănat și gura strîmbată într-un început de zîmbet cinic; îi lipsește doar țigara lipită în colțul buzei; pare un afacerist bătrîn, uns cu toate alifiile, din soiul celor ce și-au petrecut o viață vînzînd și cumpărînd mărfuri reale: haine, cărnuri

sau aparate electrice, iar nu mînuind hîrțoage într-un sediu elegant de corporație.

În jumătatea stîngă a ecranului, Ellie Franker, o bătrînă doamnă micuță și căruntă, legănîndu-se de zor într-un balansoar, pe o terasă scăldată în soare, pe a cărei balustradă din lemn se zăresc ghivece cu flori muribunde. Pare a fi cu zece ani mai în vîrstă decît soțul ei, fragilă și îmbătrînită.

– Cum o mai duci cu astmul? întreabă el.

– Am avut două crize ieri, răspunde ea, cu glasul pierit și plîngăreț. Știi doar ce-a spus doctorul: stresul favorizează declanșarea crizelor.

O expresie îngrijorată se ivește pe chipul lui Edward Franker.

– Iar artrita îmi dă și ea de furcă, se zice c-ar fi de vină poluarea... Ca să nu mai vorbim de palpitațiile care mă apucă ori de cîte ori deschid televizorul, ca să văd dacă mai ești încă în viață... M-am săturat deja de atîta mîncare rece, înghițită în fața televizorului, de cînd tu nu mai ești prin preajmă ca să mă ajuți să pregătesc o cină adevărată... Și nici sciatica nu vrea să-mi dea pace...

În chip straniu, această litanie a ofurilor de ordin medical păru a-l liniști oarecum pe Edward Franker; cel puțin așa pare din tonul pe care îi solicită soției sale amănunte despre simptomele care o necăjesc.

– Genunchiul te-a mai supărat în ultima vreme, Ellie?

– N-am prea umblat ca să-mi dau seama dacă mă supără sau nu.

– Dar ulcerul? N-a recidivat?

– Cu ulcerul e bine. Mă rog, cît de bine poate fi...

O sclipire diabolică își face loc în ochii lui, pentru o fracțiune de secundă.

– Ți-a trecut furunculul ăla oribil de pe fund?

– Eddie Franker! izbucnește ea, pe un cu totul alt ton.

Expresia de pe chipul lui redevine blîndă.

– Glumeam doar, Ellie.

Ellie Franker se ridică din balansoar cu mișcări șovăitoare, tremurate, ca o ființă fragilă ce încearcă să afișeze un orgoliu tineresc.

– De față cu atîta lume? rostește ea, tamponîndu-și buzele umede cu batista, ștergîndu-și nasul înroșit. Poate că nu mă simt eu prea bine, poate că n-am prea făcut mișcare în ultimele zile, dar n-aș vrea ca toți cei ce ne urmăresc să-și închipuie că am într-adevăr un furuncul mare și urît pe... pe... știi tu unde! Spune-le că nu-i adevărat, Edward Franker, că de nu, îți jur că, atunci cînd ai să vii acasă... cînd ai să vii acasă...

O podidește plînsul și se șterge la ochi cu batista, apoi rămîne cu privirea ațintită spre cameră, scuturată de suspine.

– Îmi pare rău, scîncește ea, demnă de milă. Știu c-ar trebui să-mi țin firea, dar încep să nu mai suport, Edward. Sînt bolnavă și, dacă tu nu ești aici să mă ajuți... Vecinii mai trec din cînd în cînd să mă întrebe ce mai fac și dacă n-am nevoie de ajutor, dar... dar...

Edward Franker privește spre cameră, plin de tandrețe.

– Și mie îmi pare rău, Ellie, spune el blînd. Și aș vrea ca toți cei ce ne privesc acum să știe că soția mea nu are și nici n-a avut vreodată vreo umflătură mare și roșie pe bătrînul ei funduleț drag. E bine așa, Ellie, asta ți-ai dorit?

– Oh, Eddie, Eddie, nu-mi doresc decît să te știu aici, acasă, teafăr și nevătămat! Nu-mi pasă de ozon și nici de brazilieni sau de ce susțin oamenii ăștia c-ar fi vorba în toată afacerea asta îngrozitoare! De ce nu i-ar lăsa pur și simplu să plece după ce vă dau drumul? Cui îi pasă, în fond? N-au făcut nimănui nici un rău, nu-i așa? Pînă acum, cel puțin...

Pentru o clipă, intensitatea emoțională a momentului a estompat slăbiciunea vîrstei, readucînd în prim-plan o vigoare uitată, renăscută din cenușa tinereții.

– Pînă acum... repetă ea, pe un ton mai lent. Clipa de vigoare a trecut, explozia de tinerețe se stinge. Își șterge din nou ochii înlăcrimați, se cuibărește sub șal și tușește sec.

– Ah, Edward, Edward, se vaită ea. Mi-e atît de teamă! Dacă... dacă ți s-ar întîmpla ceva, n-aș rezista nici șase săptămîni de una singură, știi asta...

– Nu vorbi așa, Ellie: cu astmul și cu ulcerul tău, cu toate palpitațiile ce-ți chinuiesc inima, și tot mă vei depăși cu douăzeci de ani!

Ellie Franker are ochii înlăcrimați; s-a așezat din nou în balansoar, epuizată, dar ceva din femeia aprigă ce-a fost odinioară răbufnește din nou la suprafață:

– Mușcă-ți limba, Eddie Franker, cum poți să vorbești așa în astfel de împrejurări? rostește ea, cu o forță surprinzătoare. Nu vreau asta, iar tu o știi prea bine!

– Ușurel, Ellie, nu te enerva, că îți crește tensiunea!

Se privesc în tăcere cîteva clipe, de parcă linia ce desparte în două ecranul nici n-ar exista.

– Să vii acasă la mine, Edward, m-auzi? spune ea aproape în șoaptă, redevenind bătrînica fragilă dinainte, apoi reușește să afișeze un zîmbet curajos și ghiduș, totodată: N-ar fi cinstit să ți se întîmple ceva tocmai acum. Ar fi păcat, după ce-ai împuțit atîta vreme casa cu țigările tale oribile, să nu apuci să mori de cancer pulmonar, peste vreo douăzeci de ani...

19:31

O conversație televizată cu fosta nevastă a lui Carl Mendoza ar fi avut toate șansele să semene cu căsnicia lor: stînjenitoare, brutală și scurtă. Mendoza nu avea, în prezent, nici o iubită. Nici prieteni adevărați nu prea avea. Cît despre frații săi, nu țineau prea des legătura.

Era destul de deprimant să recunoască toate astea chiar și-n fața propriei conștiințe, darmite față de Heather. Și totuși, singura sa șansă de a impresiona publicul, după patruzeci și ceva de ani petrecuți pe această planetă, rămînea tot Mama Mendoza.

Poate că nu era chiar ceea ce se cheamă un fiu model, și nicidecum nu era singurul sprijin al Mamacitei după moartea tatei, dar el era cel ce împiedicase banca să îi pună sechestru pe casă, el avea grijă să nu-i lipsească nimic din cele necesare. Venea la cină acasă de trei sau patru ori pe lună, se înțelegeau bine și, la urma urmei, era mama sa, nu? Cunoscînd-o pe Mamacita, aceasta avea să fie în culmea extazului știindu-se la televizor.

Astfel încît fusese rîndul său să ocupe scaunul fierbinte, după strania conversație purtată de Eddie Franker cu nu mai puțin strania sa nevastă. Mama ocupa jumătatea din stînga a monitorului de emisie din studio, așezată la masa cea mare din bucătărie, cu veșnica ei ceașcă de cafea în față, cu părul ei vopsit într-un negru intens, purtînd bluza albă, cu broderii, pe care Carl i-o cumpărase cu cîțiva ani în urmă, de Crăciun.

– Hei, Carl, n-arăți chiar atît de rău pentru o salată de ton à la terorista, hijito...

Carl nu-și putu stăpîni rîsul. Mamacita fusese dintotdeauna bună de gură, fără a fi răutăcioasă; puteai întotdeauna să contezi pe ea pentru un răspuns cu miez, nu neapărat sarcastic.

– Și tu arăți grozav, Mamacita.

Și, pentru o femeie de vîrsta ei, chiar așa era. Deși avea pielea brăzdată de riduri și obrajii scofîlciți, iar bluzele strîmte pe care obișnuia să le poarte cînd el era mic nu mai erau de mult potrivite, bătrîna avea încă toți dinții, un zîmbet fermecător și aceeași ochi pătrunzători, negri.

– Ți-au dat destul de mîncare, Carl? Pari cam subțire, ai zice că ești unul dintre catolicii ăia care ține post, renunță la carne și-apoi uită să se mai apuce din nou...

– Tu m-ai văzut întotdeauna mai subțire decît sînt în realitate, Mamacita. De data asta ai dreptate, m-au hrănit cu tot felul de porcării. Rînji: Nu m-aș da în lături de la o farfurie plină cu minunatul tău menudo. (În realitate, era una din puținele mîncăruri pe care nu le putea suporta.)

Mamacita se strîmbă, căci știa prea bine care erau preferințele culinare ale fiului ei.

– Ascultă la mine, hijito, ești cel mai important dintre furnizorii bătrînei și sărmanei tale Mamacita, așa c-ai face bine să ai grijă de tine, da?

Oarecum surprins el însuși, Carl realiză că îi plăcea cu adevărat această conversație. Heather încercase să-i spună Mamacitei cum să-și joace rolul, dar bătrîna refuzase categoric, avîndu-și propriile idei referitoare la locul în care

Heather ar fi trebuit să-și bage batista muiată în zeamă de ceapă.

– Cînd voi avea nevoie de sfaturi despre cum ar trebui să-i vorbesc fiului meu ce și-a prins curu-ntr-o capcană pentru urși, am să-mi consult horoscopul, muchacha! Și nu știi că zeama de ceapă strică la machiaj? îi răspunsese Mamacita. O dată în viață ajung și eu să mă văd la televizor, și-ai vrea să arăt ca o bruja chinuită de guturai?

Așa era Mamacita, impresionantă și mucho mas picante. Categoric, era de preferat versiunea originală unei palide întruchipări a unei mironosițe suspinînde ca în filmele lui Disney!

19:36

Pe ecran:

Imagine combinată:

Carl Mendoza în dreapta, un tip tras la față, cu tenul întunecat și chipul marcat de încruntare, cu ochii sclipitori și colțurile gurii sale, altminteri foarte serioasă, ridicate a zîmbet, sporovăiește verzi și uscate împreună cu mama sa.

În stînga, Mama Mendoza, cu nasul subțire, ușor coroiat, gura cu buze pline, ochii negri, adînci, trăsăturile-i alcătuind o versiune feminină mai vîrstnică a fiului ei, soarbe din ceașca de cafea pe care o ține în mîna stîngă și face semn cu arătătorul mîinii drepte către cameră, declamînd:

– Polițiștii ăia de-acolo, acei puberdas îmbrăcați militărește... Am dat și eu o tură cu mașina pe Sunset Boulevard și i-am văzut cu ochii mei...

– Ai condus tu pînă la postul de televiziune?

– Crezi că-s prea bătrînă ca să știu mînui un schimbător cu cinci viteze? Crezi că toate cumpărăturile pe care le fac urcă singure dealul? Sigur c-a trebuit să conduc eu însumi pînă acolo, hijito, știi prea bine că nu poți avea încredere în ce spun cei de la televiziune...

– Mamă, și eu lucrez la televiziune...

– ...Fiindcă nu le poți simți *mirosul*. Nu-mi place cum miros ăia, put a after-shave ieftin și a briantină, miros al naibii de tare a ulei de uns armele, parc-ar fi niște pocnitori ce-așteaptă să explodeze... Caramba, Carl, știi doar cum miros sticleții din Los Angeles, adunătura aceea de macho supraponderali, vîrîți în pantaloni prea strîmți pentru cojonesurile lor, ce se prăjesc în suc propriu cu ochii la ceas, așteptînd fie să se întîmple ceva, fie să treacă timpul, ca să se ducă să bea o bere...

Carl Mendoza izbucnește în rîs.

– Mamacita, așa se vorbește despre elita poliției din Los Angeles?

– Hei, hijito, dacă ăștia-s elita, amintește-mi să o iau la goană către Taxco atunci cînd își vor trimite echipa de mîna a doua!

Izbucnesc amîndoi în rîs, iar Mama Mendoza aruncă o privire spre cineva aflat în afara cadrului, spre stînga, se strîmbă, dă din cap, mormăie ceva, apoi își întoarce din nou privirea către cameră.

– Am o surpriză pentru tine, Carl. Vechiul tău amigo din Vietnam, Charley Bird, e aici, vrea să te salute, a sosit imediat după ce-au venit cei de la televiziune.

În jumătatea din stînga a ecranului, operatorul execută o panoramare către dreapta, cuprinzînd în cadru masa de bucătărie, în timp ce un negru îmbrăcat într-un costum bine croit, alb cu albastru, se apropie și se așază vizavi de Mama Mendoza, zîmbind aparatului de filmat. Frizura sa e o combinație între tunsoarea militărească și stilul afro. Afișează un zîmbet larg, prietenos, dar privirea lui pătrunzătoare, ca de animal de pradă, e de o neutralitate stranie. În buzunarul de la piept poartă o batistă roșie. Nu are cravată și nici un fel de bijuterii. Ar putea avea orice vîrstă între treizeci și opt și cincizeci de ani.

– Hei, Fireball, am încercat să te sun la slujbă, dar se pare c-am prins o legătură aiurea, la Hanoi Hilton, așa că m-am gîndit că ar fi mai bine să te caut pe linia directă, rostește el, cu o voce caldă și însuflețită. Voiam doar să-ți spun că sînt alături de tine, amice. Parker nu-și uită prietenii la nevoie.

În jumătatea dreaptă a ecranului, Carl Mendoza pare oarecum stînjenit, de parcă n-ar ști de unde să-l scoată pe individ, dar i-ar fi rușine să recunoască asta.

– Mă bucur că te revăd, Charley, spune el. Dar de unde-ai știut adresa mamei?

– Te lasă memoria, Fireball? Tu mi-ai dat-o, ultima oară cînd ne-am întîlnit, la petrecerea din Manhattan Beach. E drept, ai băut o grămadă de bere, omule, dar măcar asta tot ar trebui să-ți aduci aminte! Era și Louie acolo, și Îngerul, și Hulk. Toată vechea trupă, mai puțin Murph, nu știu dacă-ți amintești, fusese nevoit să plece la înmormîntarea unei bunici...

Carl Mendoza pare a-și scotoci prin memorie; într-un tîrziu, face conexiunea necesară și fața i se luminează cu un surîs.

– Așa e. Abia acum îmi aduc aminte, Charley... *Parker*. Se pare că băusem într-adevăr cîteva...

– Cîteva? rîde Charley Bird. Omule, am ras atunci nenumărate sticle de bere, cu toții, douășpatru de ore non-stop!

– Și cărui prilej îi datorez această onoare, Parker?

Charley Bird clatină din cap, privind spre cineva din afara cadrului, probabil către Mama Mendoza.

– Auziți ce zice individul ăsta? rînjește el. Îmi salvează viața și-acum se arată surprins cînd vin să-i dau de știre că vechii colegi sînt oameni de caracter! Uite ce fiu aveți, doamnă!

În partea stîngă a ecranului, imaginea se lărgește și în cadru apar Charley Bird și Mama Mendoza, care reacționează cu surprindere.

– Carl ți-a salvat viața?

Charley Bird clatină iarăși din cap, cu mîhnire.

– Nu v-a spus asta? Se uită la obiectiv, în timp ce acesta se apropie în prim-plan asupra lui. Nu i-ai povestit, așa-i, Fireball? zice el. Ce om! Faci un gest de toată lauda și omiți să-i spui de el mamei!

În partea dreaptă a ecranului, Carl Mendoza ridică din umeri.

– Știi cum e, Parker... poate știi mai bine decît mine...

Charley Bird încuviințează din cap, surîde, dar ochii lui privesc în gol, reci, ca și cînd ar fi pierdut în amintire, ca și cînd ar revedea totul din perspectiva analitică a supraviețuirii. Nu pare să aibă importanță cu cine vorbește, de fapt: cu Carl, cu Mama Mendoza, cu publicul din fața televizoarelor, cu amintirea persoanei lui mai tinere...

– Eram într-o misiune de patrulare în teritoriul inamic, adînc în teritoriul inamic, ți-amintești, în inima Cambogiei, la nord de zona demilitarizată. Eram departe cînd ni s-a sfîrșit norocul și-atunci nici măcar nu ne-au atacat nord-vietnamezii, ci o ceată de semi-profesioniști în combinezoane negre. Nu puteau fi mai mult de doișpe la număr. Rușinos, nu, Carl? A urmat un schimb de focuri în retragere. Eu și Carl am fost capturați. Ne-au tîrît pînă la o colibă, într-un cătun uitat de Dumnezeu. Și-au trimis, probabil, după un interogator nord-vietnamez, pen’ că știau c-au pus mîna pe doi tăntălăi din armata americană.

Se uită spre obiectiv cu o privire distantă.

– Ți-amintești, Carl? Ți-aduci aminte de nemernicul ăla cu pieptul plin de grenade? Ți-aduci aminte de puicuța înarmată cu un M-16? Ți-aduci aminte ce balegi de porc erau în bordeiul ăla mizerabil?

Și lui Carl Mendoza i se încețoșează privirea, ca și cînd ar fi fost și el tîrît acolo, înapoi în Vietnam, înapoi în captivitate, înapoi în jungla memoriei.

– Parc-ar fi fost ieri... Parker, sau mîine, da...

– Că bine zici, bătrîne, că bine zici, rostește Charley Bird, rînjind nițel într-un fel fără umor.

Tace o fracțiune de secundă, recăzînd în mrejele poveștii lui de război.

– Ei, ceilalți din echipă... sînt toți acolo, afară, așa-i, Carl? Sînt în jungla peste care apune soarele și, cînd se lasă întunericul, auzi tril de păsări nemaiauzit în Vietnam, cîrîit de gaițe și uguit de porumbei care scurmă în gunoaiele de pe străzi. Louie, care face pe șmecherul!

– Louie s-a crezut întotdeauna mai deștept decît toți, spuse Carl Mendoza.

– Așa cum zici! Puțin lipsește să se dea de gol. Și poate că s-a dat de gol, pen’ că paznicii noștri încep să se agite. Toată viața au trăit în junglă și știu că păsările de-acolo nu cîntă așa... Și atunci... și atunci... și atunci, în jur de zece, în seara aia întunecată, fără lună, la zece fix, de fapt, pen’ că Vorbele Păsării nu vor doar să-i întărîte pe nativi, ci-s semnale din partea echipei noastre...

Charley Bird face o pauză.

– De ce nu povestești tu restul, Carl? Tu ești eroul poveștii...

– Nici prin gînd nu-mi trece, vechi prieten. Te descurci mai bine decît aș putea eu într-o mie de ani. Spune-le celor care ne urmăresc cum au decurs lucrurile.

– Păi, naiba știe cîți sînt afară, dar oricîți ar fi, băieții noștri tac și fac, le reduc constant numărul. Iar cei doi paznici din bordei, tipu' plin de grenate și puicuța cu M-16-le...

Charley Bird ezită, surîde.

– Hai, bătrîne, spune tu.

– Cred... cred că-s prea timid, înțelegi ce zic?

Charley Bird clatină din cap, mirat.

– Auzi ce zice! Dar la greu știu că nu ești timid, bătrîne! Ei bine, s-a întîmplat ca cineva s-o zbîrcească și de-afară, din junglă, s-a auzit un strigăt gîlgîit. N-a fost lung, dar a fost de-ajuns... Afară începe confruntarea, băieții noștri atacă baraca, domnul Combinezon Negru smulge o grenadă, trage cuiul, o lipește de capul meu, mă-mpinge pe ușă afară, în noapte, urlînd ceva în vietnameză, ceva care, fără-ndoială, înseamnă „dacă vă apropiați, nu se mai alege nimic din mine și din amicul vostru"...

În partea dreaptă a ecranului, Carl Mendoza a început să transpire. Are ochii adumbriți, strînge din fălci, de parcă ar retrăi totul, de parcă povestea lui Charley Bird trezește în el o amintire de pe front.

– Păi, eu n-am văzut nimic, iar cînd mi-ai spus tu, Carl, mai tîrziu, ți-amintești, mai că nu mi-a venit să cred, dar faptul că eram în viață era mărturie. Carl o zbughește către ușă, trăgîndu-i tipei un șut între picioare, pe la spate, și-nainte ca tipul cu grenada să poată reacționa, Carl îi trage una zdravănă în moalele capului cu pumnul, prinde grenada din cădere, pivotează ca un jucător la a doua bază, azvîrle blestemăția aia în junglă, se întoarce și-i aplică un upercut tipei în maxilar, tocmai cînd ea voia să ridice M-16-le. Grenada explodează, băieții ajung la bordei și totul se încheie.

În partea stîngă a ecranului, cadrul se lărgește pentru a o include și pe Mama Mendoza. Femeia cască ochii a mirare.

– Ai făcut tu toate astea, Carl? Ai scos castana din foc aruncînd grenada? I-ai tras un șut în șliț unei fete și-ai lovit-o cu pumnul în dinți? De asta nu mi-ai povestit niciodată?

În dreapta ecranului, Carl Mendoza încă pare puțin zdruncinat, încă prins în chingile amintirii.

– Eram în Vietnam, Mamacita. S-au întîmplat o mulțime de grozăvii acolo, lucruri cărora nimeni de acasă nu le-ar fi dat crezare...

– Nu ăsta-i adevărul? rostește Charley Bird cînd obiectivul îl încadrează

din nou în prim-plan.

– Nu ăsta-i... repetă Carl Mendoza pe un ton cam nesigur.

– Sigur, a trecut mult de atunci, așa-i, Fireball? Acum, tu ești crainic sportiv, te-apropii de patruzeci de ani, iar bătrînul Charley Bird e-angajat de multișor la o companie. Dar știi ceva, bătrîne?

– Ce, Parker?

Charley Bird îi zîmbește lui Carl Mendoza, către cameră, dar ceva din privirea lui pare rece ca oțelul în luna ianuarie.

– Cred cu tărie că, dacă vechea echipă s-ar reuni și ne-am regăsi într-o situație asemănătoare, cînd ar veni momentul aruncării, bătrînul Fireball încă ar fi capabil de o asemenea prestație.

– Chiar crezi asta, Parker?

– Mi-aș pune viața la bătaie din nou, Fireball. Tu nu? Asta am venit aici să-ți spun, prietene! Ține-te tare, Carl. Vechea echipă continuă să te susțină.

– Asta... asta e de-a dreptul înduioșător, Parker, murmură Carl Mendoza. Nu... pur și simplu nu știu ce să spun.

– Hei, amice, nu trebuie să spui nimic! În astfel de momente afli la ce sînt buni vechii prieteni!

19:51

– Pa, mamă... pa, tată...

– Ai grijă de tine... Heather...

– Ne rugăm pentru sănătatea ta, scumpo...

Pînă aici, totul bine. Ba chiar mai bine decît s-ar fi așteptat, în unele privințe. Dar Heather Blake, în timp ce-și lua rămas-bun de la mamă și de la tată, încă-și făcea griji pentru cum va ieși schema cu Nancy Clarke.

Problemele la care se așteptase nu apăruseră. Alex Coleman avusese ideea transmisiei, el eliberase unitățile mobile KLAX, iar StarNet reușise să mai închirieze una, aproape fără preaviz. Rulînd cu viteză maximă, trei unități fuseseră de-ajuns pentru a transmite din patru locuri diferite într-o singură oră, iar Horst îi permisese să folosească telefonul pentru a pregăti aceste reprezentații.

Pînă și părinții ei se descurcaseră, reușind să nu o dea în bară.

StarNet stabilise o legătură la distanță din livingul familiei Gluck prin intermediul unui post local din Cedar Rapids și, după o muncă de convingere nu foarte asiduă, Heather reușise, folosindu-se de incontestabilul fapt că viața fetiței lor se afla în mare pericol, să-i facă să accepte rolul soților Blake.

Stătuseră puțin cam prea țepeni, lucru la care Heather se așteptase, dar măcar rezistaseră fără a se scăpa și-ai spune „Hester”.

Dar...

Heather înscenase totul astfel încît rezultatul scontat să survină la finalul segmentului ei de încheiere, o sceneță jucată de două actrițe profesioniste, care să ocupe o oră întreagă, făcînd apel direct publicului telespectator din întreaga țară să potopească Washingtonul cu telefoane și faxuri prin care să ceară încheierea fără violență a crizei ostaticilor.

După ce vorbise cu Claire Inman, Ellie Franker și Mama Mendoza, Heather stabilise ordinea discuțiilor telefonice, făcîndu-și socoteala că partea care îi revenea lui Carl, discuția cu mama lui nițel scrîntită, va fi cea mai bună introducere pentru sceneta ei lacrimogenă cu Nancy.

Dar atunci apăruse neanunțat Charley Bird acela și segmentul lui Carl captase pe neașteptate toată atenția. Ce minunată demonstrație de artă televizuală! Cine s-o poată egala?

Ei bine, ea și Nancy trebuiau să dea tot ce aveau în ele.

Iar pentru ca situația să fie mai gravă, mult mai gravă, scheciul pe care îl stabiliseră marșa tot pe linia „sărmanul ostatic mi-a salvat viața”! O poveste care, după cele întîmplate, avea să pară a naibii de dubioasă.

Întrece-te pe tine, Heather, acționează ca o profesionistă! își spuse, cînd chipul puternic machiat al lui Nancy Clarke apăru pe monitor.

Dacă e să judecăm lucrurile la rece, tu și Nancy sînteți, probabil, singurele cărora le va păsa cu adevărat că sceneta asta sentimentală e lîncedă ca o ciorbă reîncălzită.

19:55

Pe ecran:

Cadru compus: în jumătatea dreaptă a ecranului, Heather Blake. Blondă, frumoasă, puțin smotocită, cu un zîmbet dîrz bine lipit pe buze, arătînd prin urmare vădit vulnerabilă în timp ce vorbește în receptorul telefonului din mînă.

În cealaltă jumătate de ecran, o femeie bine conservată prin mijloace artificiale, la vreo șaizeci și ceva de ani. Pielea pergamentoasă și ridată, pudrată din greu, ochii machiați puternic, buzele date cu ruj rozaliu, părul rar ridicat în creștetul capului într-un coc cît un stup de albine și vopsit într-un castaniu țipător. Poartă o salopetă verde-lămîie cu mîneci bufante care-i acoperă partea superioară a brațelor. Stă pe o canapea cafenie, într-un salon cu un aer vag instituțional: pereți galben-pal, cu o litografie florală vizibilă în spatele ei, agățată în cui.

– Bună, Heather, spune ea pe o voce aspră, șoptită, mult mai slabă decît pare ea însăși. Ți-amintești de mine?

Heather Blake mijește ochii spre obiectiv, iscodindu-și memoria. Pare stînjenită.

– Doamnă Simpson? spune ea într-un final, nesigură, părînd, cine știe de

ce, puțin agitată.

Doamna Simpson zîmbește.

– Da, sînt Arlene Simpson. Cînd au spus la televizor că-ți vor da voie să vorbești la telefon, n-am putut să nu încerc, iar domnișoara aceea simpatică, Jordan, a spus că e-n ordine. Pentru o... teroristă, nu pare a fi un om atît de rău...

Heather Blake pare din ce în ce mai stînjenită, foindu-se pe scaun.

– Nu e... se bîlbîie ea zăpăcită. Dar... dar...

Aproape se îmbujorează, acum.

Buzele doamnei Simpson tremură. Are ochii umezi. Se șterge la colțul celui stîng cu o batistă dantelată. Arată ca și cînd s-ar strădui să-și rețină lacrimile.

– Niciodată nu te-am putut înțelege, Heather, mi-ai... mi-ai dăruit acești ultimi cinci ani de viață...

– ...vă rog, doamnă Simpson!

– ...și am suferit destule intervenții chirurgicale ca să știu cît de dureroasă a fost acea extracție de măduvă osoasă. Ar trebui să fii mîndră de tine. De ce-ai fost mereu atît de secretoasă în privința asta, copilă?

Ochii lui Heather Blake par să-și fi pierdut abilitatea profesională de-a se uita drept în ochiul camerei de filmat; se uită în jos, în sus, într-o parte, oriunde numai la obiectiv nu.

– Aș dori sincer să nu... geme ea.

Lacrimile dau năvală în ochii doamnei Simpson.

– În mod normal, n-aș face-i, știi asta, Heather. N-am suflat o vorbuliță presei. Nici atunci cînd ai devenit crainic meteo la KLAX, am dreptate?

– Da, aveți, recunoaște Heather Blake cu o voce firavă.

– Dar acum situația e diferită! spuse doamna Simpson, în vocea ei infiltrîndu-se un ton ușor de isterie. Acum, în pericol este viața ta și nu pot îndura să stau aici, în spitalul ăsta, și să-mi țin gura, doar pentru că tu ești o persoană atît de modestă, Heather Blake!

– În spital? rostește Heather tăios, pătrunsă deodată de îngrijorare.

Preț de-o clipă, în tăcere, se privesc reciproc peste granița care le separă cadrele pe ecran.

– A recidivat, spune doamna Simpson, pe un ton blînd.

– O, nu! Uitați, după ce ies de aici, pot să...

– Nu ți-aș putea cere să mai treci o dată prin ce ai trecut.

– Nici nu trebuie să-mi cereți!

– Nu te-aș lăsa, nu de data asta. Doctorii cred că nu ar funcționa din nou, nici cu un tip de țesut atît de apropiat ca al tău. Nu te-aș putea lăsa să înduri iarăși atîta durere în van.

– Ar putea încerca!

Buzele doamnei Simpson freamătă.

– Nu te-am sunat ca să vorbim despre leucemia mea, rostește ea și curajul i se citește în glas. Am sunat să le vorbesc tuturor celor care ne ascultă despre tine.

– Doamnă Simpson, vă rog, e foarte stînjenitor, geme Heather Blake și nu pare a se preface. N-a fost mare scofală.

– N-a fost mare scofală! Dacă nu mi-ai fi donat măduvă, aș fi murit acum cinci ani!

– Oricine ar fi făcut asta. S-a întîmplat doar ca eu să fiu donatorul compatibil.

Lacrimi de crocodil se revarsă pe obrajii doamnei Simpson.

– Chiar crezi asta, așa-i?

– Păi, sigur. Adică, ce fel de om...

Doamna Simpson se uită direct la cameră. Obiectivul se apropie în prim-plan asupra ei și imaginea duală se descompune, eliminînd-o pe Heather Blake din cadru.

– Vă spun eu ce fel de om este ea, se adresează femeia direct publicului telespectator. Aveam nevoie de un transplant de măduvă osoasă. Sufeream de leucemie. Cei de la Centrul Medical UCLA au căutat în arhivele lor și au găsit doar trei posibili donatori compatibili...

Vocea lui Heather Blake, suprapusă:

– Credeam că am fost singura...

– Ba să știi că n-ai fost, copilă, mai erau doi. Pe ei i-au întrebat întîi și, cînd au aflat ce implică asta, au refuzat amîndoi să treacă prin așa ceva pentru a salva viața unui străin.

Heather Blake, vorbind din off:

– Îngrozitor!

– O simplă fată de colegiu, care avea în față toată viața. A înțeles riscurile la care se supunea. A știu ce dureri va trebui să îndure. A... a...

Doamna Simpson cade pradă lacrimilor o clipă, apoi se șterge la ochi. Ecranul compus din nou, înfățișînd-o pe Heather Blake în jumătatea dreaptă, părînd ea însăși în pragul lacrimilor. Doamna Simpson își recapătă stăpînirea de sine destul cît să continue, dar nu pare capabilă a se opri din lăcrimat și, în timp ce vorbește, linia de demarcație a celor două cadre se mută încet spre stînga, ajungînd să realizeze un prim-plan pe tot ecranul cu Heather Blake, căreia îi tremură buzele și ai cărei ochi ezită să se uite la obiectiv.

– A refuzat să primească o centimă. N-a spus nimănui. Iar acum, că e o celebritate recunoscută, nu vrea să se folosească de isprava ei nici măcar pentru a-i apărea poza în revista *People*...

– Dar v-am lăsat totuși să plătiți cheltuielile de spitalizare, doamnă Simpson, rostește Heather Blake aproape fără voce. Și nu uitați că mi-ați trimis, cu ocazie fiecărei zile de Crăciun de atunci încoace, cîte o minunată plăcintă cu fructe

făcută în casă.

Din nou, ecranul împărțit în două. Heather Blake în dreapta, doamna Simpson în stînga.

– De atunci, urmăresc cariera acestei fete. Cred că am văzut toate serialele TV în care a apărut și toate spoturile publicitare, zice doamna Simpson, clipind des pentru a înlătura lacrimile. În definitiv, ea este cu adevărat o parte din mine. Și vă spun cu mîna pe inimă: fata asta va ajunge o adevărată vedetă, numai să nu... numai să nu...

O cuprind iar suspinele, se străduiește să-și recapete controlul, se uită drept spre obiectiv, cu lacrimile curgîndu-i șiroaie pe obraji.

– Dar nu vom permite să se întîmple asta, așa-i? rostește pe o voce tremurată, dar încă puternică. Mă adresez *vouă*, tuturor celor care vă uitați acum la televizor. De aceea am sunat, de fapt. Să vă vorbesc vouă. Fata asta s-a încăpățînat să nu mă lase să mor. N-a vrut să audă de recunoașterea publică a meritului pe care l-a avut în salvarea vieții mele. Și mă tem că am supărat-o chiar acum, apărînd la televizor și divulgîndu-i secretul. Ei, pentru asta îmi pare sincer rău. Dar acum în pericol este viața ei, și pur și simplu nu puteam sta aici, în spital, așteptînd să mor și nefăcînd nimic, n-am dreptate? Nici voi n-ați fi făcut-o, așa-i?

Imaginea se mută pentru a o cuprinde în cadru doar pe doamna Simpson.

– Sigur că n-ați fi făcut-o! Știu că sînt mii și mii de oameni acolo, în fața televizoarelor, oameni ca Heather care mă ascultă în clipa de față. Nu vă cer nici unuia să treceți prin crunta durere a unei extracții de măduvă osoasă pentru a salva o viață. Nu trebuie decît să puneți mîna pe telefon sau să trimiteți un fax ori o telegramă, dacă Western Union mai ființează, și să le dați de veste celor de la conducerea țării că e mai important să salveze viața unei fete cu suflet bun decît să ucidă sau să pedepsească o mie de oameni foarte răi, darmite cîțiva nerozi care vor să facă bine, așa cum văd ei binele, și care n-au rănit de fapt pe nimeni.

Cadru compus: Heather Blake în dreapta, doamna Simpson în stînga ecranului. Amîndurora le curg lacrimile pe obraji.

– Și-ți mai spun ceva, Heather. Poate nu e un lucru creștinesc, dar o să fac o învoială cu Bunul Dumnezeu Însuși, dacă El îmi va permite... Mă auzi, Doamne? Căci mă rog și iată rugămintea mea. Fă ca fata asta să iasă din clădire teafără și nevătămată și-Ți promit că, indiferent ce-ar presupune asta, o să continuu să-i trimit, de Crăciun, prăjiturile alea cu fructe vreme de încă cinci ani! Fă numai să trăiască, Doamne. Auzi...

– O, doamnă Simpson!

Le copleșește pe amîndouă plînsul cu suspine, întinzîndu-se una către cealaltă, ca și cînd încerca zadarnic să se îmbrățișeze reciproc peste linia care desparte cadrele în care se află pe ecran.

Imaginea se întunecă.

„KLAX-TV, Los Angeles!”

20:45

– Închin în cinstea celor mai buni membri ai echipei de știri de la KLAX-TV, zise Toby Inman, ridicînd paharul de hîrtie cu Pepsi deasupra rămășițelor de pizza. În cinstea celor doi eroi care, cel mai probabil, ne-au salvat cururile. Meritați șampanie, dar e bine și așa!

Coleman le ceruse acelorași proprietari de fast-food să livreze aceeași comandă de pizza, pui fript și burgeri și, cu toate că era un meniu mai plăcut decît ce ofereau automatele din sediul postului, Toby trăia impresia că, în cîteva zile, și de mîncarea asta se puteau sătura pînă în gît.

Atmosfera de picnic dinainte nu se mai simțea în seara aceasta. Nigel și Malcolm stăteau de pază la ușă, cu puiul fript pe podea, între ei, iar ceilalți dispăruseră odată cu burgerii și restul Comandoului Armatei Verzi, lăsîndu-i pe Toby, Heather, Carl și Eddie Franker să mănînce pizza, fie că le plăcea, fie că nu.

– Haide, Toby, făcu Heather, surîzînd scurt, știi la fel de bine ca mine că toată scena aia a fost o făcătură de doi bani, cu lacrimi de scenă și tot restul.

– Păi, sigur, zise Toby, dar din punctul meu de vedere merită un premiu Emmy.

Heather gemu.

– Bazaconii de telenovelă!

– Poate că n-o fi fost o demonstrație de artă înaltă, Heather, zise Eddie Franker, dar sînt dispus să pun pariu că nu puțini au fost cei care au dat apă la șoareci în fața televizorului. Și nici la StarNet, dă-mi voie să-ți spun, n-au fost puțini cei care și-au udat jeanșii!

– Nici într-o mie de ani n-or să mai îndrăznească să atace postul după seara asta, bîigui Toby. Aproape că văd faxurile și telefoanele încingîndu-se la Washington...

– Salvați balenele, salvați planeta, salvați ostaticii de la KLAX-TV, nu încetați să trimiteți, oameni buni, scrisorile voastre, murmură sarcastic Carl Mendoza.

Acesta era primul lucru pe care îl spusese Mendoza de cînd ieșiseră din emisie. Stătuse acolo în ultima jumătate de oră, uitîndu-se tăcut și posac la pizza din fața sa, neizbutind să mănînce mai mult de o singură felie.

La început, depresia lui Carl păruse un lucru cam ciudat, dar, deși Toby nu fusese niciodată într-o zonă de război, văzuse destule seriale TV și filme despre oameni care fuseseră. Probabil că asta era ceea ce se numea flashback. Faptul că vorbise cu Charley Bird după atîția ani îl aruncase pe sărmanul Carl înapoi în acele momente groaznice din junglă și, chiar dacă lucrurile se sfîrșiseră cu bine, Carl

ieșind erou, experiența în sine fără îndoială că fusese extrem de puternică la momentul acela.

– Hei, haide, Carl, însenineează-te, îl îndemnă Toby, pe un ton liniștitor.

– Să mă înseninez... repetă Mendoza într-un fel funest.

– Mda, Carl, interveni și Heather, eu doar am jucat rolul eroinei modeste, dar tu ești un erou adevărat.

– Erou adevărat, mîrîi de-a dreptul Carl.

– Ce-i cu tine, Carl? întrebă Toby. Te-ai întors cu gîndul în jungla aia, cu amicul tău Charley Bird, sau ce?

– Amicul meu Charley Bird...

– Ce mama naibii e cu tine? se răsti Toby, iritat. Totul a mers de minune! Intervenția ta a fost splendidă! De ce ești așa deprimat?

– Din cauza Vorbelor Păsării.

– Vorbele Păsării? făcu Heather. Te referi la prietenul tău Charley? N-a făcut decît să-ți mulțumească fiindcă i-ai salvat viața.

– Ca prietena ta, doamna Simpson, Heather?

Cuvintele lui Carl Mendoza plutiră în tăcere un moment lung, în vreme ce Heather se schimbă la față, Eddie Franker rămase cu gura deschisă, tîmp, iar Toby simți cum, încet-încet, spaima îi strînge stomacul.

Carl aruncă o privire spre Nigel și Malcolm, ocupați cu bucățile lor de pui fript, după care se aplecă în față, coborînd glasul:

– Dați-i premiul Emmy lui Parker sau cum naiba l-o fi chemînd, rosti el. N-am cunoscut pe nimeni în Vietnam care să se cheme Îngerul, Hulk, Murph sau Louie. N-am fost niciodată capturat. Și nu l-am văzut în viața mea pe labagiul ăla muist de la Agenție.

ZIUA A CINCEA

10:38

Franker fusese dus în biroul lui să răspundă la telefoane, iar Heather se afla la toaletă, așa că acum Carl Mendoza stătea de cealaltă parte a mesei din cantină, în fața lui Toby Inman. Erau singuri în încăpere, cu excepția lui Hiroshi și Ahmed, care păzeau ușa, departe de ei.

În timp ce mesteca încet amestecul de cereale ce-i servea drept mic dejun, se gîndea încă o dată la mesajul ascuns transmis de Companie.

...ca un atacant care pornește să înscrie de la mijlocul terenului pe ultima sută de metri, știind că n-a mai rămas de strigat nici un time-out...

Asta era cît se poate de clar. „Parker” îi transmisese situația în teren, cu o zi înainte să se joace mingea.

Totuși, el ceruse confirmarea. Parc-ar fi fost ieri... *sau mîine, da...*”

Și o primise.

Că bine zici, bătrîne, că bine zici.

Și ora: *...în jur de zece, în seara aia întunecată, fără lună, la* zece *fix...*

Și confirmarea acestui lucru, în aceeași propoziție: *pen’ că Vorbele Păsării... sînt semnale din partea echipei noastre...*

Și scenariul general... *omul cu grenada, ostaticul, fata cu arma, atacul asupra colibei, mișcarea la care se așteptau din partea lui...*

La ora zece în seara aceea, aveau să atace clădirea și atunci se așteptau ca el să încerce să-l răpună pe Horst. Și dacă n-o făcea... ei bine, Charley Bird nu ceruse confirmarea. Aveau pur și simplu să acționeze pentru încheierea situației, și asta urmau să facă, într-un fel sau altul, fie că bătrînul „Fireball” încerca să intre în pielea Călărețului Singuratic, fie că nu.

O, chiar că i-ar fi prins bine un Tonto pentru a echilibra balanța.

Franker era o păsăruică bătrînă, dar vîrsta îl scotea din schemă. Heather era mai tînără, părea într-o formă fizică bună și chestiunea curajului ei nu prea putea intra în discuție, dar lui Carl îi rămăsese destul machism încît să nu aibă încredere într-o femeie neîncercată în focul luptei decît dacă știa sigur că stăpînea artele marțiale cel puțin la nivel mediu.

Așa că rămînea Toby Inman.

Carl îl studie pe crainicul principal în timp ce acesta culegea caise deshidratate și stafide din amestecul de cereale. Statură medie. Nu mai mult de cinci kilograme peste greutatea ideală. Probabil nițel moale. Dar balanța s-ar

echilibra binișor, dacă Toby ar avea coaie pentru asta.

– Ai participat vreodată la o luptă, Toby? zise Carl cu băgare de seamă. Una adevărată, vreau să spun.

– Hă?

– Una care implica risc de răni grave?

– Nimic mai nasol de cîteva încăierări la școală, cînd eram puștan... rosti Inman, ochindu-l cu fereală. Ce îndrugi acolo, Carl?

– Pot avea încredere că-ți vei ține gura dacă-ți spun ceva periculos? Poți să taci și să nu le spui lui Heather sau Franker?

Privirea lui Toby Inman se concentră.

– E vorba de telefonul de la CIA de aseară, așa-i? întrebă el. Nu ne-ai spus totul, așa-i? Chestiile alea în limbaj sportiv și argou de veteran din Vietnam erau un fel de cod.

– Oarecum...

– Deja devin paranoic, Carl, așa că, dacă vrei să rămînă totul între noi, ai face bine să spui totul pînă nu se întoarce Heather de la budă.

Bine zicea Toby. Luase de fapt decizia în clipa în care deschisese gura. Carl trebuia să-și amintească mereu că tipul era mai isteț decît părea.

– Vor ataca postul de televiziune la ora zece, în seara asta. După părerea lor, Kelly nu are convingerea necesară ca să detoneze încărcătura principală. Vor să-l dobor pe Horst.

– La naaaiba, făcu Toby pe un ton potolit. Și... și dacă n-o faci? Dacă nu ești nici măcar în aceeași cameră cu el cînd începe totul? Dacă... dacă...

Toby Inman rămase cu gura căscată cînd Carl depărtă buzele într-un zîmbet cu toți dinții, de-o falsitate exagerată, apoi le țuguie și scoase un *puf* tăcut.

– O! făcu el.

Carl încuviință din cap.

– Se pare că ăia mari le-au spus că încheierea situației pînă la termenul-limită, într-un fel sau altul, este prima prioritate. Ar fi frumos să ne salveze și pe noi patru, așa că, dat fiind că oricum murim cu toții dacă Horst apucă să apese pe buton, Compania n-are nimic împotrivă să facem și noi o încercare, acolo.

– *Noi*?

– Poate că eu nu voi fi în apropierea lui Klingerman la zece, dar poate că vei fi tu... Dacă vom fi amîndoi, am avea șanse mai mari dacă am acționa împreună. Adică, nu-mi place să-ți amintesc, dar tipul este înarmat cu un Uzi.

– Și dacă nici unul dintre noi nu e aproape de el?

Carl săltă din umeri.

– Futu-i, observă Toby Inman. O privire puțin panicată i se ivi în ochi. Uite, Carl, toate astea s-au întîmplat totuși înainte de intervenția lui Heather la televizor și de-acum trebuie că miliarde de telefoane și faxuri cad grămadă peste

Washington, turui el. Ce vreau să zic e că vor fi nevoiți să renunțe la plan, e și asta o posibilitate, nu?

– Poate, răspunse Carl. Poate că Horst o să se împiedice în șireturi, o să cadă pe scări și-o să moară din propria-i prostie. Poate c-o să-l omoare fulgerul.

Heather ieși de la toaletă, străbătu încăperea către ei.

– Dar dacă nimic din rahaturile astea nu se întîmplă pînă la zece în seara asta, Inman, șuieră el, ești dispus să mori încercînd, dacă la asta se ajunge, sau să stai aici pe cur așteptînd moartea sigură într-o explozie de toată splendoarea?

Toby Inman întîlni privirea lui Carl. Expresia lui păru să se întărească. Înclină capul spre stînga, ridică din umeri aproape imperceptibil.

– Păi, cînd pui lucrurile în termenii ăștia...

Heather ajunse la masă, se așeză.

Carl continuă să se uite țintă la Toby.

Toby încleștă pumnul drept, îl ridică cinci centimetri deasupra mesei, apoi îl descleștă.

11:02

Nici nu închise bine Eddie telefonul după convorbirea cu Arlene Berkowski, că se și trezi vorbind din nou la el, cu Alex Coleman.

Berkowski adusese vestea bună. Într-un fel.

Audiențele reprezentației de aseară, cu ostaticii în dialog cu prietenii și rudele, fuseseră foarte bune, ținînd cont că lupta se purtase cu emisiuni în prime-time, realizate cu bugete mari, la toate posturile de televiziune aflate la răsărit de Las Vegas. Mai voiau așa ceva.

– Așa ceva, ce? întrebase Eddie.

– Același lucru, Eddie. Mai vrem emisiuni de interes uman cu privire la criza ostaticilor de la KLAX care să aibă același succes la public.

– Cum ar fi?

O tăcere lungă la celălalt capăt al firului.

– Asta tu hotărăști, presupun. Nu eu fac programele, răspunse în sfîrșit Berkowski. Ideea e că, în calitate de știre în desfășurare, chestia asta nu mai merită frecușul...

– Frecuș?

– Washington face presiuni asupra noastră. Vor să nu mai transmitem emisiunile postului vostru către posturile afiliate. Poziția noastră este aceea că vom vinde orice material pe care posturile afiliate se arată dispuse să-l cumpere cu titlu de știre. Libertatea presei și toate alea. Dar, acum, asta nu mai înseamnă decît trei minute pe seară, în medie. Contabilitatea ne spune că singura modalitate de-a nu ajunge pe roșu este să producem emisiuni de cîte-o oră care captează un procentaj

semnificativ din plaja audienței naționale.

Horst și Kelly, ca de obicei, ascultau la *difuzor*. Ea ședea în fața mesei lui Eddie, iar el se plimba agitat.

Fapt însă deloc obișnuit, Horst se opri, se așeză, se holbă la difuzorul telefonului ca și cînd ar fi fost chiar persoana în cauză și se adresă direct directorului StarNet.

– Am soluția. Vom vorbi direct oamenilor.

– *Vom*? Cu cine vorbesc?

– Horst Klingerman. Vom răspunde la telefoane venite din toată țara. Vom lăsa poporul american să se adreseze direct Comandoului Armatei Verzi.

Vocea-i era animată, surescitată, îndrăgostită de propria-i idee – sau așa i se părea lui Eddie.

O ezitare de cealaltă parte a firului înainte ca Arlene Berkowski să vorbească din nou.

– Știu și eu... ce spui mie-mi sună mai mult a sporovăială *radio*.

Horst se încruntă, țuguie buzele, o ochi pe Kelly, părînd extrem de dezamăgit și, în același timp, scos din sărite.

Kelly, în schimb, părea evident încîntată de ideea lui, sau poate, după cît se expusese „pe sticlă” în ultimele patru zile, ajunsese să contracteze virusul showbizului.

– Haida-de, e același format care a făcut din Larry King un formator de opinie! zise ea.

– Voi nu prea semănați cu el, indică Berkowski. Și, pe deasupra, nu aveți nici o vedetă pe care s-o intervievați în fața camerei.

– Hei, *noi* sîntem vedetele! *Chiar* nu crezi că sînt oameni în public care ar *muri* să poată vorbi cu noi, personal, la un post național de televiziune?

– Păi... mie mi se pare cam subțirel pentru prime-time...

Dacă tinerii aceia n-ar fi fost înfășurați în veste cu explozibili și n-ar fi fluturat pistoale-mitralieră agățate de umăr, Eddie s-ar fi prăpădit de rîs auzind cum, inconștient, imitau niște producători amatori care se scremeau să nască un format de emisiune.

Dar aproape că rîse și așa. Dintr-un punct de vedere sucit, armele și bombele și costumele de camuflaj alcătuiau însăși poanta glumei. Divertisment, știri, politică, supraviețuirea planetei; în zilele de azi pînă și teroriștii înarmați se trezeau puși în situația de-a explica în fața stăpînilor audiovizualului.

În zilele de-acum, nu există alt business decît show businessul, și cu toții facem parte din el!

Aparent însă, Horst era de altă părere.

– Uiți că noi deținem controlul asupra postului de televiziune, indică el. Nu răspundem înaintea ta. Putem difuza orice vor mușchii noștri.

– Asta în *Los Angeles*, accentuă Arlene Berkowski. Pentru că *noi* controlăm legătura prin satelit cu restul țării, ți-amintești? Fără StarNet, plaja voastră de audiență națională este zero,

– Nu ne interesează pe noi plaja de audiență sau profitabilitatea, pe noi ne interesează să salvăm viața pe Terra!

– Jos pălăria, tărăgănă Arlene Berkowski. Dar dacă un copac e salvat într-o pădure și la asta asistă doar două procente din media de telespectatori, chiar e salvat acel copac?

– *Vas*?

– Pe de altă parte, tre' să recunosc că nimeni n-a venit cu o idee mai bună, zise Berkowski meditativ. Uite, vă spun cum facem: mă consult cu posturile afiliate, schițez o marjă de audiență potențială și revin la voi mai tîrziu.

Și închisese.

Moment în care telefonul sunase din nou și vestea rea adusă de Alex Coleman se făcuse auzită din difuzor.

– Oi fi eu ameliorator profesionist, oameni buni, dar trebuie să vă spun că-n momentul de față nu mă simt prea ameliorativ, nu după cîte am de încasat din cauza potlogăriei ăleia pe care m-ați fraierit să vi-o permit!

– Potlogărie...?

– Cei mari și tari nu se bucură cînd se văd îngropați sub un maldăr de telefoane și faxuri care le ponegresc imaginea stăpînilor, iar rahatul a-nceput să curgă la vale în direcția subsemnatului.

– Habar nu am despre ce vorbești... Alex, zise Eddie, viclean.

– Nu încerca să faci pe deșteptul cu mine, zise Coleman. Nu-ți servește chiar la nimic să mă iei peste picior, Eddie.

– Și, desigur, tu de la început ai fost sincer cu noi! se răsti Eddie, iritat de atitudinea fățarnicului acelui blestemat de agent CIA, iar apoi aproape își mușcă limba.

Eddie știa de implicarea lui Coleman în CIA, ardea de nerăbdare să-i dea de veste bătrînului Alex că nu mai avea avantaje asupra sa, dar categoric n-ar fi servit la nimic și ar fi fost, poate, fatal pentru Carl Mendoza ca Horst și Kelly să afle asta.

Vocea lui Coleman coborî, scăzu o jumătate de octavă, deveni rugătoare, evident rănită.

– Vrei să spui că n-am fost? Nu v-am trimis eu săpun și șampon și obiecte de bărbierit și toate celelalte? Nu v-am făcut rost de pizza și de pui prăjit și de cheeseburgeri?

– Și-ai primit ce-ai cerut în schimbul lor, sublinie Horst, spre satisfacția încăpățînată a lui Eddie. Le-am permis ostaticilor să vorbească cu prietenii și rudele lor la telefon, așa cum ai cerut.

– Eu nu cred că am cerut un spectacol care să stoarcă un potop de lacrimi și să roage telespectatorii să trimită faxuri și să sune la Pennsylvania Avenue nr. 1600, cu mesajul „vrem să trăiască Zîna cea Bună, că altfel pierdeți douăzeci de puncte în sondaje”.

– Iisuse Hristoase, Coleman, dar la ce te așteptai? sări Eddie. Ca prietenii și rudele noastre să ceară o baie de sînge? N-ai obținut ce ziceai că vrei, ceva care să împiedice... cum le-ai spus, *pitbulii*?... să rupă lesa?

– *Dulăi turbați*, îl corectă Coleman, iar ideea categoric nu era să-i facem să bălească și să trosnească din fălci așa aproape de curu’ meu! Și faptul că te-am lăsat să înscenezi interviurile alea false i-a asmuțit asupra mea!

– Interviuri false...

– Ați avut grijă ca cei de acasă să fie bine pregătiți, să aibă niscai zeamă de ceapă stoarsă în batiste, bine. Da, m-am aflat de destule ori de cealaltă parte a tranzacției ca să-mi fi făcut o idee despre nivelul de creativitate al vostru, al celor din industria știrilor, Eddie, da’ tre’ să fiu de acord cu băieții în albastru că înscenarea unui interviu cu persoane inexistente pe care să li-l vîri pe ușa din dos, *asta*-i puțin cam exagerat.

La naiba, gîndi Eddie.

– Nu înțeleg despre ce vorbești... îngăimă el, tîmp.

– Vorbesc despre sărmana bătrînă doamnă Simpson! se răsti Coleman cu o necaracteristică lipsă de șarm de provincial. Care nu există. Care e o actriță pe nume Nancy Clarke. Care a gîndit dinainte toată scena împreună cu crainica ta meteo.

– Ca să știi toate asta trebuie să ne fi interceptat convorbirile!

– O, Doamne ferește, alungă gîndul ăsta, tărăgănă Coleman. În definitiv, n-avem de-a face decît cu niște teroriști care au ocupat un post de televiziune și s-au folosit de el pentru a stîrni o revoltă cum scopul de-a distruge un proiect major de construcție în valoare de miliarde de dolari și o droaie de slujbe, și care încearcă să șantajeze guvernul Statelor Unite să pornească dracului un război cu Brazilia din cauza junglei lor nenorocite! Sigur că nici unul dintre renghiurile astea copilărești hazlii nu e o scuză bună pentru ca guvernul Statelor să întreprindă ceva atît de josnic cum ar fi ascultarea conversațiilor voastre telefonice! Dacă crezi asta, Eddie, pun pariu că odată ai cumpărat și-un Edsel de la Richard Milhous Nixon.

– Dar atunci de ce...

De data acesta, deși Eddie nu-și mușcă limba pînă la capăt, o strînse totuși cu dinții.

De ce ne-ai lăsat să acționăm dacă știai de la început ce se va întîmpla, Alex?

Nu era o întrebare la care Alex Coleman să răspundă în fața lui Kelly și Horst. Pentru că răspunsul era evident. Coleman nu intervenise pentru că și el se

folosise de format pentru a face o înscenare: amicul inexistent din Vietnam al lui Mendoza. Reacția asta mîhnit-scandalizată a lui era o mascaradă, cam la fel de reală ca Charley Bird.

Dar *de ce* Charley Bird?

Ăsta era alt răspuns pe care Eddie nu voia să-l audă din partea lui Coleman în fața teroriștilor. Privirea bănuitoare a lui Horst era și așa destul de înfricoșătoare.

– Deci ești nemulțumit de noi și ne asculți discuțiile telefonice, zise Horst. Nici una, nici alta nu-i o mare revelație. Și-atunci ce rost are convorbirea asta?

– Ideea e că, în pofida accentului meu de țărănoi, la Washington se prăjesc sub soarele toxic tipi mult mai din topor decît mine.

– *Vas*? N-am înțeles expresia.

– Ce-ncerc să vă spun în felul meu colorat este că doar eu vă despart de cavaleria grea pe care o puteți vedea afară, dacă scoateți capul pe geam...

– La primul semn de...

– Da, da, știu, o să aruncați în aer tot maldărul de rahat și-o să transformați Los Angelesul într-un Cernobîl al occidentului.

– Te îndoiești de...

– Uite ce-i, Horst. Încerc de fapt să te fac să pricepi că există multe forme de viață pe Potomac care nu vor să creadă că aveți vreun gram de plutoniu sau, dacă aveți, se îndoiesc că-l veți folosi, pentru că – cum să mă exprim? – *îi doare drept în cur*. Oamenii ăștia și-au făcut calcule la rece și-au concluzionat că scoaterea voastră din emisie, într-un fel sau altul, este de preferat lăsării situației să supureze ca o rană și așteptării următoarei voastre năzbîtii. Sînt oameni al căror statut n-a avut de suferit cine știe cît în urma farsei cu doamna Simpson. Oameni care șoptesc la urechi dispuse să-i asculte și care urlă într-ale mele să predau înregistrările convorbirilor telefonice presei și să expun întreaga tărășenie.

– Dar nu vei face asta, domnule Coleman, zise Horst cu o stranie siguranță de sine.

– O, nu, zici? Ce te face să fii așa de sigur, dacă-mi e permisă întrebarea?

– Pentru că, dacă o faci, noi vom spune presei că explozivii cu care e minată clădirea conțin plutoniu și că guvernul vostru știa asta de la bun început.

– Și cîți crezi c-or s-o creadă?

Horst Klingerman surîse.

– Destui cît să se iște panica la nivel local, nu crezi? rosti el. Adevărul, domnule Coleman, este că amîndoi am fost nițel secretoși față de public, n-am dreptate?

– Ei, Klingerman, afirmația asta cred că vrei să ți-o retragi.

– Da? Pot să întreb de ce?

– Pentru că, de-ar fi să le comunic o amenințare atît de șchioapă guzganilor cu sînge rece, mi-ar ordona să vă fac una cu pămîntul, ș-asta cît mai

degrabă, înainte ca voi să apucați să vă puneți planul în aplicare, ripostă Coleman.

Apoi, pe un ton mai blînd:

– Din fericire pentru voi și pentru toți cei implicați, îmi mențin părerea creață că, pe moment, haita de dulăi turbați nu trebuie să afle nimic. Vreau să zic un singur lucru. Poate că aveți plutoniu și poate că nu, poate că ați fi în stare să detonați explozivii și poate că nu, dar, spre deosebire de alții pe care i-aș putea numi, eu nu sînt un jucător de pocher îndeajuns de tehnic încît să mizez pe o sută de mii de vieți, chiar dacă șansele ar înclina în favoarea mea.

– Conspirația tăcerii, da, domnule Coleman...?

Pe Eddie începea să-l doară capul. Curul începea să-i transpire. Ceva nu cadra în toată chestia asta. Culese una dintre puținele țigări rămase, o aprinse, inspiră adînc.

Alex Coleman era categoric cel mai destoinic mincinos din cîți avusese ocazia să cunoască, și totuși geniul talentului său pentru fals nu-i depășea devotamentul față de adevăr.

Recunoscuse fără tăgadă interceptarea apelurilor telefonice. Imaginea situației din Washington pe care o zugrăvise părea să corespundă cu realitate. Poate că într-adevăr încerca să-i țină pe dulăii turbați în lesă.

– Pînă într-atît încît să devin vocea rațiunii care strigă în pustiu, amice, zise Coleman. Există un punct dincolo de care pînă și bătrînu' Alex trebuie să se supună primei legi sacre a birocrației, cea săpată în piatră pe Porțile Rutei Ocolitoare și care spune: „Asigură-ți curu'". M-am făcut bine înțeles? Ai priceput ce ți-am spus?

Chiar și cunoscînd gradul de fățărnicie al tipului, lui Eddie pur și simplu nu putea să nu-i *placă* de Alex Coleman la un nivel instinctual.

Sau poate că asta cea mai abilă înșelătorie de pe lume?

Horst menținea tăcerea. Dar vorbele veniră nechemate pe buzele lui Eddie, Vorbele Păsării lui Alex Coleman.

– Că bine zici, bătrîne, rosti el, că bine zici.

12:41

Ținînd cont de faptul că, între timp, ea și asistentele ei trebuie să fi contactat vreo patruzeci-cincizeci de posturi afiliate, nu-i luă mult Arlenei Berkowski să revină cu un telefon.

– Ei bine, mă tem că toți cei cărora le-am putea vinde sînt de părere că o discuție radio televizată în prime-time ar fi nașpa de tot, zise ea fără preambul.

Kelly pufni. Horst nu concepea să accepte un răspuns negativ.

– Atunci, o vom face doar la nivel local, aici, în...

– ...*Totuși*, pentru un interval de două ore *după-amiaza*, să spunem între

două și patru ora voastră, cinci și șapte ora din est, cînd alternativa ar fi doar alte talk-showuri, telenovele, reluări, filme vechi de duzină și emisiuni pentru copii, ne-am putea descurca. Sîntem dispuși chiar să permitem utilizarea unuia dintre numerele noastre gratuite, pentru ca interactivitatea să fie la scară națională, și să creștem rata de timp pentru ca afiliații să poată prelua emisia.

Horst îl privi pe Eddie oarecum perplex.

– E-un aranjament bun? întrebă el.

Eddie ridică din umeri.

– Un public mai redus în Los Angeles, dar mai mare la nivel național, spuse el. Numărul gratuit e-un mare plus. Fără el, cei din afara zonei noastre n-o să stea în așteptare, pe fir, pe banii lor.

– Doar un lucru, zise Berkowski. Putem transmite în direct, dar ne trebuie un moderator și om de butoane neutru.

– Om de butoane? făcu Horst.

– Vor o a treia persoană care să modereze în direct și să controleze apelurile, îi explică Eddie. Să mențină ritmul și să întrerupă legăturile dacă discuția devine insultătoare, defăimătoare sau plictisitoare.

– Cine? întrebă Kelly.

Ar fi fost nevoie de o gazdă experimentată de talk-showuri radio, dar nu exista așa ceva în clădire. Carl nu-și dovedise abilitatea decît ca cititor de știri sportive. Heather poate s-ar fi descurcat, dar nu avea căderea necesară. Eddie însuși nu era cîtuși de puțin o personalitate media...

– Toby Inman trebuie să fie, zise el.

– Exact la el ne gîndeam și noi, spuse Berkowski. Adică, cine altcineva mai e disponibil? Și pe deasupra, tipul s-a clasat bine în sondajele instantanee și primim încontinuu telefoane de la agenți care vor să-l reprezinte. Dacă-i iese schema asta, Eddie, n-o să-ți mai permiți să-l păstreze pe statul de plată.

– Pot trăi cu gîndul ăsta, afirmă Eddie.

Proastă alegere de cuvinte, își dădu el seama imediat.

Pe Eddie îl încerca straniul sentiment că de performanța lui Toby Inman nu depindeau doar indicii de audiență.

Crainici de știri competenți se găseau la orice colț de stradă, iar el în mod categoric se putea împăca cu gîndul unei performanțe de zile mari din partea lui Toby, care să urce cariera crainicului său principal pe noi și mai lucrative culmi ale gloriei.

Era sigur că putea trăi cu gîndul ăsta.

Dar corolarul era departe de-a fi liniștitor.

La cum stăteau lucrurile, Eddie Franker era mult mai puțin sigur că ar putea trăi *fără* gîndul ăsta.

13:59

Toby Inman nu suferise niciodată de trac și se îndoia că de asta suferea acum, dar pentru prima oară în viața lui se simțea... ei bine, speriat, stînd acolo și uitîndu-se la obiectiv, cu zîmbetul deja lipit pe buze, așteptînd să se aprindă beculețul roșu.

Pe de altă parte, își spuse, cine nu s-ar simți?

La urma urmei, se afla pe canapeaua din studioul B, cel dedicat talk-showurilor, flancat de doi teroriști înarmați, și avea să fie de datoria lui să *modereze* (ce cuvînt!) discuțiile dintre ei și cine s-o nimeri să sune la telefon.

Mai rău decît atît, avea în față o consolă cu cinci butoane și toate clipeau deja, semnalînd apeluri în așteptare. Adevărat, nu era un obiect de înaltă tehnologie, dar adevărat era și că el nu realizase niciodată înainte o emisiune interactivă, darmite să controleze în timp real apeluri în direct.

Iar ăsta nu era decît formatul fizic. Îndărătul lui era problema legată de ce fel de apeluri aveau să primească.

Eddie izbutise să-i spună că CIA intercepta liniile telefonice ale postului. Nu era tocmai o surpriză de proporții, dacă te gîndeai la asta vreo zece secunde. Toby se gîndise mai mult de zece secunde dacă să-i spună lui Franker ce aflase de la Carl – și anume, că CIA intenționa să înlocuiască vorbele cu fapte concrete, dacă situația nu se rezolva în favoarea Agenției pînă la ora 10, în seara aceea – înainte să decidă să n-o facă.

Nu-i nevoie să știe, după cum s-ar fi exprimat fără îndoială Mendoza.

Toby descoperi că înțelegea conceptul mult prea bine, căci, adunînd unu cu unu, obținea concluzii de care s-ar fi putut lipi.

Va fi fost el un neinițiat într-ale tehnologiei, iar apelurile trebuiau să apară pe consolă în ordinea în care fuseseră primite, dar nu avea naivitatea de-a crede că Agenția nu putea să manipuleze după bunul plac, orice-ar fi însemnat asta, ordinea reținerii lor.

Cît sînge rege ar fi dovedit legendarii moderatori de talk-showuri din trecut în aceste împrejurări? Oare Edward R. Murrow n-ar fi dat gata un pachet de țigări în ultima jumătate de oră? Oare Oprah n-ar fi slăbit patru kilograme doar eliminînd apa din organism prin transpirație? Oare bretelele lui Larry King n-ar fi plesnit de la atîta tensiune? Oare *Carson* însuși și-ar fi păstrat mai bine cumpătul?

Și mai rău – sau poate, într-un fel ciudat, mai bine – încordarea-i era dublată de-un flux de adrenalină, căci oricît de îngrozitoare ar fi fost împrejurările, însemnau Marea lui Șansă, ocazia de-a face un mare pas înainte în carieră, dacă reușea să demonstreze lumii întregi și sie însuși că avea talentul necesar.

Și, desigur, că va trăi să se poată bucura de lauri mai apoi.

Beculețul roșu se aprinse.

Toby se uită viteaz în ochiul camerei de filmat.

– Bună ziua, America. Aici Toby Inman. Vă vorbesc în direct din studioul KLAX-TV, din Los Angeles, unde Comandoul Armatei Verzi ne ține ostatici deja de cinci zile. Pînă acum, ei au decis asupra derulării evenimentelor. Dar în următoarele două ore, spectacolul vă aparține *vouă*, oameni buni. Aveți ocazia de-a discuta direct cu... ăăă... cei mai cunoscuți... ăăă... teroriști ai Americii, Kelly Jordan și Horst Klingerman. Sunați la opt sute, nouă zero unu, optzeci și nouă optzeci și nouă. Telefoanele deja sună încontinuu, așa că vom prelua primul apel chiar...

Toby ezită preț de-un moment, teatral, pentru a inspira adînc și-a se ruga zeilor norocului, așeză degetul deasupra butonului trei, la întîmplare...

– ...*acum*!

... și îl apăsă.

14:08

Pe ecran:

Cadru complet. Toby Inman stă pe o canapea verde. Horst Klingerman e în dreapta lui, Kelly Jordan în stînga. În spatele lor nu e decît un fundal crem, neutru. În fața lor e o măsuță de arțar, pentru cafea, și pe ea, înaintea lui Inman, o consolă de telefon maro-închis – un receptor și un set de cinci butoane. Receptorul e așezat în furcă. Patru butoane pîlpîie. Al cincilea e aprins: alb-gălbui.

Comentariu din off. O voce feminină. Se aude ceva mai slab:

– ...habar n-am ce treabă are un prăpădit de neamț să ne spună ce să facem în țara noastră!

Decupaj pripit spre un prim-plan cu Horst Klingerman, în timp ce Toby Inman întrerupe legătura. Avînd în vedere provocarea exprimată, expresia lui e impresionat de neutră.

Înapoi la cadrul larg cu toți trei. Toby Inman apasă următorul buton.

– Alo, sînteți în direct!

Voce masculină, oarecum îngăimat. Omul probabil e drogat:

– Hei, eu știu ce distruge *de fapt* stratul de ozon...

– Da, face Kelly Jordan, e vorba de...

Vocea celui de la telefon:

– Veganii!

– Cine?

– Veganii! Ei sînt de vină, cu gazele de eșapament de la farfuriile lor zburătoare! O fac intenționat, știți, ei sînt imuni la radiațiile ultraviolete, le priesc, ne vegaformează planeta, iar cînd vor fi terminat...

Inman, Klingerman și Jordan fac ochii mari unul spre celălalt.

– Următorul apel! zise Toby Inman.

Voce de femeie:

– Salut, Horst, salut, Kelly. Vreau doar să știți că există oameni aici care apreciază ce faceți, mulți dintre noi nu mai cumpărăm cafea braziliană!

Kelly Jordan:

– Păi... ăăă... mulțumim!

– Dar să știți că nu mi se pare corect. Adică, sigur că brazilienii trebuie împiedicați să distrugă pădurile tropicale și da, noi avem puterea de-a îi constrînge, dar, cum să zic, noi, americanii, sîntem cei mai mari poluatori dintre toți, așa că ce drept avem să le spunem altora ce să facă pînă nu ne facem curat în propria ogradă?

– O bună...

– Ideea e...

– ...întrebare...

– ...că nu putem...

Horst Klingerman și Kelly Jordan se suprapun cîteva secunde, se privesc confuzi. Toby Inman ridică mîna dreaptă, zîmbește.

– Kelly? zise el și aparatul se apropie în prim-plan spre Kelly Jordan.

– Poate că nu avem dreptul, dar Pămîntul va muri dacă cineva nu se agită, răspunse ea. Și doar America are puterea să o facă. Ce-ți dorești mai mult, puritate morală sau supraviețuirea planetei?

Ridică din umeri, surîde cam încordat.

– Eu, una, aleg oricînd supraviețuirea planetei. Cu orice mijloace necesare. Rîde. Așa că spuneți-mi teroristă, declamă ea. Este într-adevăr o treabă murdară, dar cineva chiar trebuie să o facă...

Aruncă o privire în dreapta, cu o doză de consternare, în timp ce vocea din off a lui Horst Klingerman intervine:

– ...și este de datoria voastră, a americanilor, să vă convingeți guvernul să facă treaba asta...

Un decupaj iute spre cadru complet, cu Tony Inman, Kelly Jordan și Horst Klingerman. Jordan și-a abandonat alura iritată și-l ascultă pe Horst cu un zîmbet subțire pe buze și uitîndu-se cu sinceritate la obiectiv.

– ...și asta nu pentru că sînteți mai puri sau mai păcătoși decît oricine altcineva, ci pentru că nimeni altcineva nu poate!

Vocea femeii de la telefon:

– Dar... dar lumea ne va urî pentru asta, ne va numi haiduci internaționali, rasiști, imperialiști, doritori de război...

– Așa este, confirmă Horst Klingerman. Nu veți cîștiga concursul planetar de popularitate.

– Dar ziceți că *trebuie* să fim o națiune teroristă!

– Categoric.

– Dar... dar...

Horst Klingerman întinde mîna peste umăr, trage Uziul în față pentru o clipă, fără să dea jos cureaua.

– Trebuie să țineți minte, doamnă, rostește el pe o voce destul de sinistră, că noi totuși nu sîntem personalități de televiziune, învățate cu talk-showurile. Noi înșine sîntem teroriști.

Un moment neliniștitor se prelungește, făcîndu-l pe Toby Inman să se albească puțin la față.

– Ăăă... dar pe de altă parte, ăsta este totuși un talk-show televizat, grăiește el într-un tîrziu, așa că noi, ăăă, ar trebui să trecem la următorul telefon.

Și apasă un buton la întîmplare.

– Alo, aici KLAX-TV și sînteți în direct cu Kelly Jordan și Horst Klingerman!

Voce masculină, răsunînd din difuzor:

– Sînt...? Păi, ăăă, salutare, mă numesc Ron și vă sun din Austin și, ăăă, păi, nu prea știu mare lucru despre chestiile astea ecologiste, dar lucrez la o *fermă de vite* și, ei bine, sună cam scîrbos, dar am văzut la televizor ce zicea un tip despre, ăăă, gazele cu efect de seră și vreau să vă zic că ele nu provin atît de la mașini și alte alea, ci, păi, ăăă, de la, ei asta-i, *bășinile vacilor*...

14:43

Heather Blake căscă. Alături de ea, ochii lui Carl Mendoza păreau sticloși în timp ce bărbatul se uita în direcția generală a monitorului din cantină. Ahmed și Hiroshi nu păreau nici ei foarte atenți la ce se întîmpla; stăteau așezați la masă, în dreapta lor, cu pistoalele-mitralieră în poală, zgîindu-se la televizor și șoptind din cînd în cînd între ei.

Ce adunătură de smintiți!

Activiști ecologiști înflăcărați, un nebun care credea în OZN-uri, un tîmpit cu vederi de dreapta care credea că toată criza asta cu efectul de seră era un complot comunist pentru falimentarea Americii, un tîmpit cu vederi de stînga care credea că cei din Comandoul Armatei Verzi erau agenți CIA care încercau să ofere Pentagonului o scuză pentru a porni un război în Brazilia pentru a evita reducerilor bugetare la Apărare cu ocazia redistribuirii fondurilor, un vegetarian care insista că planeta putea fi salvată dacă oamenii ar renunța să mai mănînce carne, o femeie care turuia despre ciuma cancerului de piele, care este de fapt pedeapsa lui Dumnezeu pentru păcătoșii care-și afișează goliciunea peste tot...

Iar Horst și Kelly Jordan se foloseau de fiecare interlocutor în parte ca introducere pentru același repertoriu limitat de mini-discursuri reciclate. Boicotați industria braziliană a cafelei. Dedicați-vă acțiunii directe. Convingeți guvernul

american să facă valuri pentru a salva planeta. E nevoie să faci puțin rău ca să atingi un bine mai mare. Planeta e pe moarte. Calotele glaciale se topesc. Acțiune directă. Salvați planctonul oceanic. Boicotați industria braziliană a cafelei...

Toby Inman probabil că se descurca atît de bine cît era posibil în împrejurările date, menținînd ritmul și întrerupîndu-i pe cei mai plicticoși interlocutori cu abilitate, fără preget; în mod categoric, Heather nu-și făcea iluzii că s-ar fi descurcat mai bine, dat fiind materialul și formatul avute la îndemînă.

– ...haide, Klingerman, recunoaște, îți face plăcere, participi la acțiune doar de dragul distracției, așa-i?

– Nu înțelegeți...

– Probabil te apropii de treizeci și cinci de ani, poate patruzeci, Klingerman! Unde-i fost în toți anii ăștia?

– În Germania.

– Nu, unde ai fost, ce ai făcut cu viața ta? Ai soție? Ai familie? Ai carieră? Ai slujbă? Ai vreun simulacru de viață?

Atenția lui Heather fu imediat atrasă de ce se petrecea pe monitor. O voce țîfnoasă, insinuantă de bărbat îl ințepa pe Horst Klingerman și-i ieșea destul de bine, judecînd după chipul tot mai roșu al neamțului, după felul cum trăsăturile lui păreau să fremete, încasînd loviturile.

– Nu... Nu înțeleg ce legă...

– Tu nu ești un idealist, Klingerman, tu ești un ipocrit. Cu ce te ocupi cînd nu răpești oameni, cînd nu îți pierzi vremea prin baruri cerșind de băut de la alți ratați și-ncercînd să agăți fetișcane credule ca domnișoara Kelly? Recunoaște, Klingerman, totu-i doar o farsă ca să-ți...

– Tu vorbești, prietene, zise Toby și întrerupse legătura. Următorul!

Voce masculină, un accent forțat german:

– Jawhol, herr Klingerman, az vrea ză zdiu ode dain vader a văcut parte din Rezistență ode a vost în...

– Următorul! strigă Toby Inman, întrerupînd ultima legătură.

Roșeața din obrajii lui Horst se intensifică.

Heather aruncă o privire spre Hiroshi și Ahmed. Acum stăteau drepți, cu maxilarele încleștate de tensiune, Ahmed mîngîind inconștient țeava pistolului-mitralieră.

– Da, aș vrea să aflu de ce întotdeauna în prim-plan e-un tip alb și blond, iar fata de culoare este, ăăă, actorul secund...

Iisuse!

Ochii lui Carl Mendoza se îngustară o fracțiune de secundă, cînd o surprinse că se uita în direcția lui. Făcu o grimasă, clătină din cap aproape imperceptibil.

Atenția lui Heather fu atrasă înapoi spre monitor, acum cu un interes

neașteptat. Nu mai era vorba de-o flecăreală surdă de talk-show. Ceva categoric se schimbase, și nu în bine.

15:01

Pe ecran:

Un cadru complet cu Toby Inman, Horst Klingerman și Kelly Jordan, în timp ce Inman stabilește legătura cu încă o persoană.

– Bună ziua, sînteți în direct!

O voce de femeie:

– Da, aș vrea să știu dacă voi doi sînteți un cuplu.

– *Poftim*? strigă Inman.

Klingerman și Jordan se privesc stingheriți.

– Nu te privește! se răstește Kelly Jordan.

Vocea de femeie, insinuantă:

– O, haideți, sînt sigură că vrem cu toții să...

– Aici avem de discutat chestiuni serioase, sare și Toby Inman, nu avem timp să vă satisfacem cele mai triviale curiozități!

– Și asta e o chestiune serioasă. E-o problemă clasică: uriașul arian și negresa...

– Ești scrîntită, soro! zise Toby Inman și apasă butonul de întrerupere a convorbirii cu un gest puțin cam amplu. Următorul! Și am putea, vă rog, să ne lăsăm de prostii și să ne concentrăm atenția asupra subiectului la ordinea zilei!

15:02

– Aici KLAX-TV, vorbiți cu Comandoul Armatei Verzi, spuse Eddie Franker făcînd legătura cu următorul interlocutor în căști.

– Bună, tu ești, Toby? zise o voce de bărbat. Hei, nu mă aud la televizor...

– Nu, nu sînt Toby Inman și încă nu sînteți în direct, îl lămuri Eddie. Vă vorbește, ăăă, producătorul și treaba mea este să-mi formez o idee despre ce aveți de gînd să vorbiți. Nu putem da drumul în direct tuturor perverșilor, înțelegeți, sau celor care ar încerca să vîndă ceva...

– O, făcu bărbatul, părînd cumva dezamăgit și puțin trist. E de înțeles, cred... Vreau să întreb doar cum recunoaștem cafeaua braziliană, pentru că, știți, pe pachet scrie „Cafea columbiană”, dar... Uitați, n-am vorbit niciodată la televizor și aș vrea sincer...

– Bine, bine, o să vorbiți, îl întrerupse Eddie, rămîneți pe fir și vă fac legătura cu Toby.

Vreun alt farsor? se întrebă Eddie. Cel mai probabil. Dar ce naiba aș putea

face în privința asta?

Eddie nu mai triase niciodată apeluri pentru o emisiune interactivă și categoric nu avusese de gînd s-o facă pentru emisiunea *asta*. În primele patruzeci de minute, se mulțumise (dacă acesta era cuvîntul potrivit) să stea pe scaun în cabina de control și să urmărească derularea evenimentelor.

Dar apoi interlocutorii începuseră să vorbească necuviincios. Și nu doar necuviincios, ci cu țintă – discursuri anti-germane, rasiste, pline de aluzii sexuale, atacuri la persoană la adresa lui Horst, ca și cînd tot publicul telespectator ar fi încercat să-l provoace pe Klingerman, așa cum mulțimi similare de huligani se delectau zăngănind zăbrelele cuștii maimuțelor.

Eddie hotărîse că cineva trebuia să trieze apelurile, și cum Jaro nu prea era tipul de om priceput la vorbă, iar Warren era ocupat pînă peste cap, acel cineva trebuia să fie el.

Eddie nu avea experiență în domeniu și își dorea din tot sufletul să fi avut pe cineva care să aibă. Era oare normal așa ceva? Oare era ceva obișnuit ca telespectatorii care sunau la emisiuni să i se pară persoane obișnuite celui însărcinat cu trierea și apoi, odată intrați în direct, să se transforme în monștri fără scrupule? Cum te puteai descurca în situația asta?

Că oamenii erau în stare de aproape orice ca să-și audă vocea la televizor mai putea crede; aproape îi venea să creadă și că majoritatea privitorilor voiau într-adevăr să-l întărîte pe Horst Klingerman doar din plăcerea răutăcioasă de a-l vedea cum se pierde cu firea.

Dar că atît de mulți erau în stare să-l ducă cu zăhărelul, făcînd pe sărmanul doctor Jekyll pentru a se putea transforma în Hyde odată intrați în direct... asta sfida legile probabilității matematice.

Și unii dintre ei, colac peste pupăză, păreau să știe mult prea bine *unde* să apese pentru a-l stîrni pe Horst.

Poate că unii dintre ei erau nerozi cu acte în regulă, dar restul nu puteau decît să se *prefacă*. Rahatul ăsta se derula după un tipar anume. Și odată ce acceptai lucrul ăsta, nu era greu să vezi scopul general, anume de a-l provoca pe Klingerman să se auto-demonizeze. Și exista o singură... Agenție care dispunea de resursele necesare și de un motiv întemeiat să facă asta.

Dar de ce să vrea Coleman să-l provoace pe Klingerman în direct?

Doar dacă... doar dacă nu era vorba de fapt de dulăii ăia turbați ai lui care încercau să-și încolțească prada...

Și eu ce dracu’ pot face în privința asta?

Eddie suspină, făcu legătură cu următorul telespectator. Nimic mai mult decît fac acum.

– Aici KLAX-TV, vorbiți cu Comandoul Armatei Verzi...

15:05

Pe ecran:

Cadru complet cu Toby Inman, Kelly Jordan și Horst Klingerman. Toți trei asudă. Jordan are privirea pîcloasă. Klingerman, încruntat, cu nervii întinși, cu ochii îngustați, strîngînd din fălci, are aspectul cuiva căruia fierea i-a întors stomacul pe dos. Se șterge agitat cu mîna la gură.

Cînd face legătură cu următorul telespectator, Toby Inman pare stresat. A renunțat la atitudinea de băiat bun.

– KLAX-TV, sînteți în direct cu Kelly Jordan și Horst Klingerman. Sper din suflet că vă preocupă ceva mai important decît să vă auziți vocea la televizor.

Vocea masculină din off:

– Categoric, Toby. Aș vrea ca Horst și Kelly să te privească în ochi și apoi să ne privească pe noi în ochi. Și să ne spună dacă ar fi cu adevărat în stare să te ucidă.

Toby Inman pălește o fracțiune de secundă. Kelly Jordan îngheață. Chipul lui Horst Klingerman e impenetrabil. Un moment lung de tăcere mormîntală.

– Ce întrebare e asta? spune într-un sfîrșit Kelly Jordan. Nu pricep...

– Asta e adevărata întrebare, nu-i așa? zice mătăsos vocea telespectatorului. Vorbiți întruna despre cum o să aruncați în aer tot ce apucați și cum o să ucideți oameni și vă stă într-adevăr bine cu vestele voastre explozive și înarmați cu mitraliere. Dar chiar ați fi în stare s-o faceți?

Prim-plan cu Toby Inman, care transpiră mai tare acum și nu se uită la cameră, ci în dreapta, aparent spre Horst Klingerman.

Vocea bărbatului de la telefon:

– Aveți plămada necesară sau sînteți doar niște fricoși cu gura mare? O singură imagine valorează cît o mie de cuvinte. Așa că uitați-vă în ochii lui Toby, apoi uitați-vă spre noi, uitați-vă spre voi înșivă – știți ce zic? – și spuneți dacă ați putea de-adevăratele ucide...

– Ce-ar fi să te întorci în fundătura ta de sat, istețule? se răstește Toby Inman pe un ton cam ascuțit, în vreme ce apropie mîna de butonul aparatului...

Decupaj grăbit și smucit spre un cadru cu Inman și Klingerman, cînd Horst Klingerman îl prinde de mînă.

– Nu! zice neamțul. Nu mă tem să răspund!

Încă un decupaj stîngaci, de data aceasta făcînd trecerea spre un cadru complet cu toți trei, în timp ce Kelly Jordan încearcă să se întindă pe după Toby Inman pentru a-l atinge pe Horst Klingerman și nu reușește.

– Hei, calmează-te, Horst, nemernicul ăsta...

– Nu, Kelly, ne-a fost pusă la îndoială credibilitatea, așa că trebuie să răspundem!

– E-o capcană, Horst, e-un truc, nu e nevoie...

Vocea bărbatului din difuzor:

– Sînteți ucigași sau mincinoși?

15:07

Toby Inman uită treptat că era în fața camerei de filmare. Nu mai vedea geamul cabinei de control, decorul, monitorul. Pierduse complet acel vechi și familiar sentiment de-a *fi la televizor*.

Stătea pe o canapea alături de un om cu un pistol-mitralieră. Care tocmai își azvîrlise în gură o pilulă, cine știe de ce fel. Simțea mirosul transpirației lui Horst, aproape că-i simțea și căldura corpului. Ochii neamțului se uitau drept în ai săi: pupilele erau dilatate, irisurile erau de-un albastru-pal. Dar nu păreau glaciali, nu păreau ostili, ci dimpotrivă, părea că în spatele lor se ascundea o anumită durere.

Și asta-i făcea să fie atît de înfricoșători. Asta le conferea o sinceritate înspăimîntătoare.

Horst Klingerman se uită în ochii lui Toby preț de ceea ce o parte din el știu că nu fusese decît o clipă sau două, dar ce altă parte luă ca fiind o eternitate. Degetele agitate ale lui Klingerman se apropiară de deschizătura vestei explozive, se strecurară înăuntru.

– Te-aș putea împușca cu sînge rece? întrebă el. Sincer să fiu, nu sînt sigur. Dar sînt sigur că, dacă salvarea vieții pe Pămînt o va cere, aș putea arunca în aer clădirea asta, ucigîndu-i pe toți cei din ea, fără a clipi.

Și Toby îl credea în stare de asta.

15:08

Pe ecran:

Decupaj pripit dintr-un prim-plan al lui Toby Inman într-un prim-plan al lui Horst Klingerman, care se întoarce de la Inman pentru a se uita direct la obiectiv cu un calm și-o precizie înspăimîntătoare.

– Ar fi o faptă rea, spune el. Ar fi crimă. Dar aș putea s-o fac pentru că aș fi pedepsit pentru acele crime chiar atunci cînd le comit. Uneori, omul trebuie să facă un rău necesar pentru a sluji un bine mai mare. Dar trebuie să conștientizezi acel rău și să fii pregătit să accepți dreptatea pedepsei. Iar dacă te auto-pedepsești în momentul în care comiți fapta rea...

Ezită o secundă. Ochii lui devin aproape visători. În loc să se uite la cameră, pare să se uite prin ea, la o imagine de dincolo. Buzele îi tremură. Aproape că schițează un zîmbet.

– Atunci ai conștiința curată, urmează el, și fapta devine pură.

15:09

– Iar tu, Kelly? toarse vocea telespectatorului. Tu ai plămada necesară?

– Du-te-n mă-ta, jigodie! zise Kelly Jordan. Cu mine nu-ți merg jocurile astea demente!

Toby Inman clipi, se cutremură, își dădu seama că s-a uitat în gol preț de cîteva momente lungi.

Telespectatorul rîse, un sunet oribil, cumva mecanic.

– Ei, presupun că asta lămurește problema, nu? spuse. N-ai curaj nici cît să te uiți în ochii lui și să răspunzi la întrebare!

– Marș înapoi sub bolovanul de sub care ai ieșit, scursoare! mîrîi Toby, întrerupînd legătura cu el.

Dar cum să se abțină de la a se uita la Kelly Jordan cu exact aceeași întrebare în ochi? Cum putea ea să nu-i răspundă la privire? Cum era posibil ca ea să-i susțină privirea, în acest moment, fără să-l dezvăluie răspunsul?

15:10

Pe ecran:

Cadru strîns, segmentat, cu Toby Inman și Kelly Jordan, în momentul în care li se întîlnesc ochii. O clipă lungă de tăcere și nemișcare.

Kelly Jordan clipește o dată, de două ori, de trei ori și coboară ochii în poală, în timp ce Toby Inman inspiră vizibil.

Obiectivul se apropie în prim-plan de Kelly Jordan. Cu umerii strînși și cu ochii adumbriți și cu buza de jos tremurîndă, Uziul și vesta cu explozibili par întru totul neconvingătoare.

Ridică privirea spre cameră. Are fața lac de sudoare. Ochii par să ascundă ceva. În acest moment, nu pare a fi mai mult decît o tînără fată surprinsă în timp ce se juca de-a teroriștii la televizor.

Decupaj brutal spre un cadru complet cu Kelly Jordan, Toby Inman și Horst Klingerman.

Inman, așezat între Jordan și Klingerman, pare să se lase în spate, între perne, încercînd parcă să dispară din imagine. Kelly Jordan se uită la Horst Klingerman, pe lîngă el.

Klingerman se uită înapoi la ea cu un amestec de sinceră furie și sincer regret, ca un profesor nevoit să-și pice elevul favorit la un examen.

Femeia înclină capul pe-o parte, ridică din umeri, își ferește privirea – un gest feciorelnic perfect.

O eternitate de spațiu de emisie pustiu.

15:11

Toby Inman se holba la monitorul din platoul, la un cadru complet cu trei zombie tăcuți. Kelly părea aproape în pragul lacrimilor. Horst parcă se retrăsese într-un loc lăuntric, intim, de unde privea inexpresiv spre cameră. Fără a mai încerca să se ascundă acum, vîrî mîna în buzunarul cămășii, scoase altă pastilă albă și-o aruncă în gură. Toby însuși se holba la Toby care se holba la Toby care...

Iisuse Hristoase!

Obiectivul... publicul...

De cînd stăteau așa?

Nu știa. Nu-și amintea.

Și acum ce-ar fi trebuit să facă?

Se uită în jos la consola telefonului, unde toate cele cinci butoane clipeau insistent.

Ce altceva putea să facă?

Zîmbi tîmp spre obiectiv, exagerîndu-și intenționat expresia într-o caricatură scălîmbăiată.

– Iar acum ceva complet diferit, zise pe cea mai semeață voce de care era în stare, și apăsă un buton la întîmplare. Să sperăm...

– O, oau, ast-a fost, cum să zic, *scîrbos*! rosti o voce pițigăiată de fată din Valley. Adică, nu-i așa că tăntălăii ăștia malefici te fac să-ți vină să verși?

Toby rîse de accentul ei, simțindu-se pe dată ușurat, pentru că ce naiba putea face?

– O, da, oamenii de teapa asta ne fac munca dezgustătoare! spuse el.

15:30

– ...nu crezi și tu, Kelly, adică, telespectatorul are *totuși* o idee; din cîte știu, pădurea noastră tropicală din nord-vest este într-o stare *mai nasoală* decît cea din bazinul Amazonului...

Carl Mendoza se trezi că se distanțează mental de emisiune și avea impresia că nu era singurul care făcea asta. Confruntările dintre Klingerman și Inman, Inman și Jordan, alea fuseseră lucruri serioase, alea îți lăsaseră impresia că urmărești repriza a noua a unui meci de baseball tensinat sau că vezi titlul de campion mondial la categoria grea trecînd la adversar în urma unui knockout în ultima rundă.

Ce puteai oferi după așa ceva?

Nu mult mai mult decît ceea ce făceau Inman și Jordan deja de vreo

douăzeci de minute – trăncăneau pe subiecte ecologice cu te miri cine se afla la celălalt capăt al firului ca o echipă de comentatori sportivi care umplu spațiul de emisie gol, după knockoutul suferit în runda a patra de campionul la categoria grea.

Hiroshi și Ahmed nu erau mai atenți la spectacol decît el, șușotind între ei cuvinte pe care nu le putea desluși, dar a căror muzicalitate tristă era mult prea clară.

Iar *ei* nici măcar nu știau ce se întîmplase de fapt.

Dar Carl era mai mult ca sigur că știa.

„Telespectatorii” instruiți de Coleman își făcuseră datoria: îl îmboldiseră pe Klingerman să joace rolul domnului Monstru la televizor, confirmaseră că Jordan nu avea vîna necesară pentru a acționa detonatorul la distanță și poate creaseră și o falie între cei doi.

Și ca și cînd Coleman i-ar fi trimis o confirmare, spunînd parcă: *scenariul își urmează cursul normal, Mendoza*. Agenția probabil că renunțase la măsluirea apelurilor primite, căci acum Inman și Jordan nu se mai confruntau decît cu obișnuitul public de emisiune radio interactivă. În tot acest timp, Klingerman stătea posac și încruntat în decor, ca un aruncător scos din joc într-a șasea tură, cînd conducea binișor, iar acum asistă de pe bancă la jalnicul spectacol oferit de ștafetele ce-au reușit performanța de-a pierde din prima clipă avantajul.

Iar ceasul continua să măsoare neabătut timpul, apropiindu-se de ora zece. Și, după toate aparențele, nu mai rămăsese de strigat nici un time-out...

15:47

Pe ecran:

– ...și sînteți în direct!

Cadru compus cu Toby Inman și Kelly Jordan, cînd el apasă următorul buton.

Voce de bărbat în difuzor. Stridentă, vag astmatică, ca o persoană care trage dintr-o țigară cu marijuana:

– Mda, aș vrea s-am o vorbă cu frățioru’ meu de-acolo Horst.

Inman și Jordan se privesc reciproc, încordați, preț de o secundă. Decupaj la un prim-plan mediu cu Horst Klingerman, bosumflat, absent, neatent.

Vocea telespectatorului:

– Hei, Horst, m-auzi?

O clipă de inactivitate.

Vocea lui Toby Inman din off:

– Horst...?

Expresia lui Horst Klingerman pare să înceapă încet să-și recapete

consistența.

– Da, zise el pe o voce slabă, vlăguită. Aici sînt.

– Noi doi avem multe în comun, Horst, tu ești ca un fiu spiritual, porți torța, știi ce zic, n-ai nevoie de-un meteorolog ca să știi din ce parte bate vîntul...

Nici un răspuns.

– Faimos de mult...?

– Uite ce-i, domnule scump, nu vreți să treceți la subiect? spune Toby Inman și, în timp ce vorbește, se realizează un decupaj și apare o imagine compusă cu el și Klingerman.

– Păi, bine, dar subiectul *este* acțiunea directă, ăsta a fost dintotdeauna, n-am dreptate, Horst? Hăt departe, în anii șaizeci, au avut loc multe demonstrații stradale. Împotriva războiului, împotriva instituțiilor statului, împotriva porcii... Oamenii erau mult mai dispuși să acționeze direct, asta vreau să zic, oamenii știau sigur că eco-porcii distrug planeta, au avut loc marșuri în Washington și revolte stradale...

O scînteie pare să se aprindă în spatele ochilor lui Horst Klingerman.

– Primăvara de la Praga... mișcarea antirăzboi... marșurile pentru respectarea drepturilor civile în America de Sud... Mai ’68... rostește el cu un aer oarecum visător. Am aflat de toate astea chiar și în DDR.

Se încruntă.

– Dar tancurile au intrat în Praga, și Kennedy și King au fost asasinați, și acțiunea directă s-a stins, și...

– Asta pentru că n-a fost decît o afurisită de Cruciadă a Copiilor, Horst, o mulțime de loaze răsfățate care se drogau și se jucau de-a revoluția! Doar cîțiva am avut curajul să fim adevărați ca tine, să ucidem dacă era nevoie și să acceptăm urmările!

Acum, Horst devine perfect conștient.

– Weathermen, da, zice el, tăios. Mișcarea Weather Underground! Am auzit...

– Da, am făcut parte din mișcare. Eram revoluționari *adevărați*! Noi eram elementele active!

– Weathermen...? zice Toby Inman. Nu erau cumva o adunătură de anarhiști cărora le plăcea să arunce cu bombe?

Cel de la telefon rîde.

– Anarhiști? Fătălăii ăia? Hei, eram *marxiști*, băiete, și asta ne umplea de mîndrie! Eram Copiii lui Che! Nu *aruncam* bombe de căcat ca niște amatori neisprăviți, noi construiam dispozitive explozibile complicate și le amplasam acolo unde aveau să facă cel mai mare bine!

Rîde din nou, un sunet sălbatic, gîlgîit, dement.

Cadru complet cu Toby Inman, Kelly Jordan și Horst Klingerman.

Neamțul pare să fi venit cumva în față fără să se miște. Inman pare scîrbit. Kelly Jordan schimbă priviri nesigure cu el.

– Au murit oameni, nu-i așa...? zice ea. Oameni nevinovați... și-au avut loc explozii în fabrici de explozibili în care au murit și de-ai voștri...

– Da, am înregistrat cîteva victime, dar cum a spus Lenin, și aici nu mă refer la bătrînul John cel sfrijit, nu poți purta o revoluție fără să spargi niște capete.

– Dar revoluția voastră a eșuat, spune Toby Inman. Ați fost înfrînți, desființați, arestați...

– O, încă mai sînt cîțiva boșorogi ca mine pitiți prin diverse locuri. Dar ai dreptate, pacea a fost trimisă pe front, dragostea a făcut blenoragie, Dick cel Viclean a devenit führer, apoi Ronald Raygun, porcii și spionii și fasciștii au cîștigat, iar acum iată cum ne zgîim la televizor cu degetul vîrît în cur ca o națiune de oițe cuminți, în timp ce exploatatorii capitalist-imperialiști se-nfruptă din resursele planetei și împrăștie în jur doar moarte.

Toby Inman stă cu gura deschisă.

– Ăăă... declarația aceasta e cam extremă, izbutește să spună.

– Cînd urmărești libertatea, extremismul nu e un cusur, știi cine a spus asta, Toby?

– Ăăă... Karl Marx?

– *Barry Goldwater*, ha! ha! ha! Mi-amintesc cînd era fascist. La cum stau lucrurile acum, lumea ar zice că-i comunist, cum ai spus și tu, de altfel, și probabil că s-ar înscrie și el în Comandoul Armatei Verzi!

– Asta-i foarte interesant, cred, rostește Toby Inman, ducînd mîna spre consola telefonului, dar nu ne-au mai rămas multe minute și mai sînt mulți alți...

– Stai! strigă Horst Klingerman, întinzîndu-se și apucînd încheietura lui Inman cu mîna sa dreaptă.

Se privesc intens un moment. Apoi Klingerman duce mîna stîngă peste piept, trage Uziul peste umăr nițel stîngaci și-l îndreaptă nesigur spre fața lui Toby Inman.

– Aș vrea să continui discuția, dacă nu te deranjează, Toby, spune mult mai blînd, lăsînd încheietura lui Inman.

– Bravo, Horst! chicotește telespectatorul. Uh, îți spun sincer că-mi pălise speranța, și după aia ați apărut voi și-ați pus stăpînire pe postul ăsta de televiziune! Nu renunța, bătrîne! Aveți o armată de susținători care așteaptă doar un cuvînt!

Decupaj spre un prim-plan cu Horst Klingerman, o încadrare de la umeri în sus, Uziul și ce-o mai fi făcînd neamțul cu el rămînînd în afara imaginii.

– Un cuvînt?

– Păi, sigur că treaba asta cu boicotarea industriei braziliene a cafelei e onorabilă, dar știm amîndoi că adevăratul inamic al supraviețuirii planetei este, de fapt, stăpînul imperialist al planetei, Statele Unite ale Americii, uriașa mașinărie a

morții ecosistemului și a liberei inițiative, care aduce mai multe daune într-un an decît ar putea aduce întreaga Lume a Treia într-un secol. N-am dreptate, Horst?

– Ba da, ai perfectă dreptate! admite Klingerman.

– Așadar, e clar că se impune blocarea odată pentru totdeauna a acestei mașinării amerikane a eco-morții, nu ești de acord?

– Ba da, sînt, dar...

– Și doar americani pot face asta. Trebuie să strivim monstrul pe care l-am creat, pen' că nimeni altcineva n-are puterea necesară! declamă interlocutorul, vocea lui adoptînd o cadență melodioasă, ca a unui predicator ambulant, în vreme ce obiectivul menține prim-planul asupra lui Horst Klingerman, care pare pătruns de cuvintele pe care le aude și de ritmul lor apăsat.

Așa că spune-ne, Horst, spune-ne, bătrîne, urmează omul de la telefon. Probabil că-n clipa de față te ascultă douăzeci de milioane de oameni, o, da, majoritatea americani sedentari din clasa de mijloc, cu siguranță, obezi schilodiți din punct de vedere moral care au permis zapciilor să ducă mortul la groapă... Dar tot am mai rămas cîteva mii gata să îmbrățișăm acțiunea directă! Fă-o, bătrîne! Fii un Fidel pentru noi! Fii un Mao pentru noi! Fii un Che pentru noi! Arată-ne direcția corectă! Dă-ne o misiune! Sîntem aici și sîntem gata să acționăm la cuvîntul tău!

În tot acest timp, Klingerman încuviințează aproape imperceptibil din cap, sus și jos, sus și jos, hipnotic, ritmic, iar cînd punctul culminant vine cu o lungă tăcere încărcată, pentru un moment pare el însuși hipnotizat, clipind repede spre obiectiv, ca ieșind dintr-o transă, căutîndu-și cuvintele.

– Dacă... dacă... ar fi ca americanii să renunțe la automobilele lor...

Se bîlbîie nesigur la început, dar apoi vocea-i devine mai fermă, mai hotărîtă.

– Da, da, asta e cea mai eficientă acțiune directă pe care o pot întreprinde americanii pentru a salva viața pe Pămînt! Automobilele americane răspîndesc mai mult dioxid de carbon în atmosferă decît orice altă sursă de pe planetă!

– La fix, Horst, la fix! Dar americanii își iubesc mașinile, le-ar lua ca partenere la bal, dacă ar putea, și unii probabil că asta și fac! La fel de bine ai putea să le ceri să renunțe la arme! Va trebui să-i constrîngem să o facă, asta-i, să urmeze acțiunea directă, da!

– Da! exclamă Horst. Odată, a avut loc un protest al camionagiilor care a paralizat Franța, cîteva mii de oameni, doar de-atît a fost nevoie, au parcat camioanele pe autostrăzi și-au refuzat să le clintească. Guvernul a trebuit pînă la urmă să apeleze la forța ca să-i alunge!

– Dar n-ar fi putut face asta dacă șoferii și-ar fi incendiat camioanele, am dreptate? Dacă zece sau douăzeci de mii de americani ar bloca drumurile cu giganții lor pe roți și-apoi ar arunca chibrituri aprinse în rezervoare!...

– Adevărat. Și benzinăriile ar arde frumos!

– La fix ai zis-o!

– Horst...

– Rafinăriile petroliere!

– Horst, te rog...

Obiectivul a rămas într-un prim-plan strîns asupra lui Horst Klingerman în timp ce vocea acestuia a urcat; acum se retrage tremurat într-un plan mai larg, dar arătîndu-l în continuare tot pe Klingerman. Acum, bărbatul e în picioare, strigă, strînge Uziul cu mîna dreaptă, arma-i atîrnă pe curea de umărul drept, iar vocea din off a interlocutorului de la telefon îi ține hangul.

– Cocteiluri Molotov pentru popor!

– Trebuie să paralizăm infrastructura auto pentru a-i forța pe americani să renunțe la mașini!

– La fapte! Acțiune directă!

15:53

Einstein avea dreptate, timpul *este* relativ, înțelese Toby, fără o noimă anume, în timp ce făcea iar și iar gestul cu degetul la gît, agitat, încercînd să-i transmită lui Franker sau cui se afla la butoane în cabina de control să-l scoată pe Klingerman din cadru.

Lucrurile curgeau într-un flux continuu, însă din perspectiva fragmentată a percepțiilor lui, totul se mișca în reluare.

Pe geamul cabinei de control, îl vedea pe Eddie Franker cum se certa cu Warren. În platou, camera lui Nigel transmitea în direct, ținea cadrul pe Horst. Malcolm o reglase pe a sa pe imagine panoramică. Pe monitor apărea în continuare Horst, în picioare, făcînd spume, cu arma în mînă.

Același Horst Klingerman care stătea cam la un pas de el, în carne și oase.

În acest timp, Kelly Jordan se holba la Toby îngrozită, ochii ei implorîndu-l să facă ceva.

– Trebuie să le arătăm americanilor că au puterea de-a se opune!

– Să sfîșie pîntecele bestiei și să-i scoată măruntaiele!

Dacă Toby mai avea vreo îndoială că CIA îi livra convorbirile telefonice, descreieratul acela fals i-o alungase fără putință de tăgadă.

Copiii lui Che! Exploatatori capitalist-imperialiști! Uriașa mașinărie a morții ecosistemului și a liberei inițiative!

Americani sedentari din clasa de mijloc, obezi schilodiți din punct de vedere moral...

Toby aproape că vedea cum susținerea pentru vocea dulce a rațiunii pierea, treptat, în sondajele instantanee, punct cu punct, aproape că vedea acele zeci de

milioane de americani sedentari din clasa de mijloc, toți la fel, cu măsuța pentru cafea doldora de gustări de care nu aveau nevoie, holbîndu-se rînjiți la televizor, sorbind din doze de bere, toți ca unul, și încuviințînd voioși în timp ce detașamentele se apropiau și făceau una cu pămîntul postul de radio, la ora zece.

Iar Horst îi oferise lui Coleman un motiv și mai bun.

Ca și cînd a-l numi pe americanul de rînd sedentar și schilod din punct de vedere moral n-ar fi fost de-ajuns pentru a-i face sîngele să fiarbă, mai trebuise să amenințe și cu distrugerea *mașinii* lui!

Să facă ceva?

Ce să facă?

– Se impune blocarea odată pentru totdeauna a mașinăriei planetare a...

În mă-sa! își spuse Toby și-l deconectă pe nemernicul de la Agenție în mijlocul propoziției.

Cu o privire sălbatică, roșu la față, Horst Klingerman se răsuci și îndreptă Uziul spre capul lui Toby.

15:55

Pe ecran:

– Hai, dă-i drumul, fă-o, cretinule, apasă trăgaciul!

– Horst, pentru Dumnezeu, calmează-te, omule, uită-te la monitor!

Un cadru complet cu Toby Inman, Horst Klingerman și Kelly Jordan. Klingerman strînge Uziul la nivelul pieptului, îndreptîndu-l spre fața lui Inman de la o distanță de nu mai mult de doi pași. Toby Inman pare gata să sară de pe canapea, în timp ce strigă la Klingerman. Kelly Jordan s-a ridicat în picioare, se apropie de neamț și-l atinge ușor pe umăr.

Încremenesc toți trei așa, preț de o clipă.

Horst Klingerman își dezlipește încet ochii de la Toby Inman și-i întoarce spre obiectiv, în dreapta.

Expresia i se schimbă încet. Furia se risipește, înlocuită de stînjeneală, apoi de-un strop de rușine. Poziția i se detensionează, coboară treptat Uziul, îl ține lejer; pare să-i stea în mîini ca un penis care iese din erecție, iar Horst nu pare departe de-un băiat rău surprins de aparatul de filmat cu puțulica în mînă.

Kelly Jordan îi ia mîna liberă, îl trage ușor pe canapea lîngă ea. În același timp, Toby Inman se așază în stînga, cît poate de departe de cei doi.

Prim-plan cu Toby Inman. Roșeața i se șterge de pe față, gîfîie încet și clipește cîteva secunde, timp în care ochii i se focalizează asupra obiectivului.

– Ei bine... ăăă...

Un moment lung de tăcere în platou.

– Ăăă... eu... ăăă, cred că mai avem timp să... ăăă... mai luăm un telefon...

reușește pînă la urmă să rostească. Ridică din umeri, își dă ochii peste cap, parcă rugîndu-se, și apasă un buton pe consola telefonului.

15:56

– Dumnezeule, Toby, a fost de-a dreptul îngrozitor. Te simți bine?

La telefon era o voce de femeie, subțire, ca de bunică, liniștitoare pentru urechile lui Toby, calmantă pentru inima lui agitată. Slavă Domnului!

– Da, doamnă, sînt bine, zise el, simțind că-i scade pulsul pînă la ceva ce aducea măcar a normalitate. Este, ăăă... o situație cam încordată pentru toată lumea și...

– Aș putea să vorbesc un moment cu Kelly Jordan?

Dulce, preocupată, aproape radiind politețe sănătoasă.

– Sigur, zise Toby.

Îi venea să o îmbrățișeze. Mai rămăseseră aproximativ patru minute din acel coșmar, iar el stătea acolo, lac de sudoare acră, și se simțea dintr-odată îmbătat din pricina retragerii fluxului de adrenalină. Horst Klingerman stătea bosumflat ca un băiețel neascultător surprins în timp ce chinuia o pisică în colțul curții școlii. Kelly, cel puțin, părea calmă și relativ stăpînă pe situație și, dacă ar fi fost după Toby, fata ar fi putut pune capăt dezastrului fără ca el să mai rostească un cuvînt.

– Te salut, Kelly, mă auzi? spuse vocea blîndă de la telefon.

– Da, doamnă.

– Prea bine, draga mea. Voi împlini șaptezeci și opt de ani în octombrie viitor, așa că nu mă aștept să mai trăiesc destul cît să văd pămîntul înghițit de ape și atmosfera devenind de nerespirat, dar am totuși cinci nepoți, prin urmare încerc să fac ce pot pentru a salva planeta spre binele lor. Am renunțat să mai folosesc aerul condiționat mai mult decît e necesar, sînt prea înțepenită-n ultima vreme ca să mai pot conduce, încerc să nu fac risipă de apă, reciclez sticle și hîrtii, fac compost din resturile de la bucătărie pentru grădină, fac tot posibilul să fiu ceea ce voi numiți verde...

Toby urmări chipul lui Kelly cum se relaxa în timp ce asculta acestea și, la sfîrșitul scurtului monolog al interlocutoarei, ea chiar zîmbea spre cameră.

– Hei, asta-i minunat, dacă toți ar proceda la fel, am fi deja dincolo de jumătatea drumului...

– Și cred că și ceea ce faceți *voi* este lăudabil, Kelly... pînă la un punct, adăugă vocea telespectatoarei.

Hmm. Ceva în sincronizarea acelei pauze grave era nițel cam prea profesionist, puțin prea abil.

– Pînă la un punct? repetă Kelly, intrînd orbește în capcană.

– Păi, creștină fiind, nu pot justifica violența sau ținerea oamenilor ostatici,

iar ca americancă mă simt profund ofensată de toate lucrurile teribile pe care domnul Klingerman și antevorbitorul meu le-au spus. Sedentari și schilozi din punct de vedere moral!

Asta *categoric* suna ca o replică citită dintr-un scenariu. Bunicuța Vicleană era aproape sigur tot un „cetățean” de-al lui Coleman. Dar ce...

– Sînt sigură că Horst nu se referea la cei ca *dumneavoastră*, doamnă, zise Kelly pe un ton blînd.

Acum chiar că se lăsa dusă de...

– Pot vorbi și singur, Kelly! interveni Horst, smuls dintr-odată, din păcate, din marasmul său.

– Dumnezeu mi-e martor că ne-ai dovedit asta, tinere! rosti cu afectare interlocutoarea. Dar ești în stare să dai dovadă și de puțin bun-simț? Nu-ți ajută deloc cauzei să fii necioplit și să-i insulți tocmai pe cei pe care încerci să-i convingi.

Mînia lui Horst se transformă într-un soi de uluire tîmpă.

– Necioplit și insultător! bîigui el.

Toby nu se putu abține.

– Codul bunelor maniere spune într-adevăr că e nepoliticos să vîri o mitralieră în nasul prezentatorului, arătă el. Citește și-ai să te convingi singur.

Kelly reuși chiar să rîdă.

– Ăăă, ce voiați să spuneți, doamnă? reluă ea.

– Încerc să spun că sînt sigură că aveți suflet bun, dragii mei, și sînt sigură că ceea ce ne îndemnați să facem este un lucru bun. Eu, una, deja am renunțat să mai cumpăr cafea braziliană! Dar nu vedeți că ceea ce faceți este greșit? Scopul nu poate niciodată să scuze mijloacele.

– Dar am înfrînt Referendumul Seawater, nu? Și v-am convins să boicotați industria braziliană a cafelei.

– Da, dar nu împușcînd oamenii și nici aruncînd lucruri în aer!

– Noi n-am rănit pe nimeni.

– Încă nu, Kelly. Și-atunci nu crezi că acum e momentul să fiți rezonabili, înainte să răniți pe cineva?

– Rezonabili...? făcu Kelly, și Toby mai că o vedea pe actrița școlită de Agenție să joace rolul Bătrînicii Simpatice cum exulta la receptor.

– Da, copila mea, ați făcut tot ce puteați face. Ați înfrînt Referendumul Seawater și ați pornit boicotul împotriva industriei braziliene de cafea, și ați reușit fără a răni pe cineva. Dar treaba asta cu mașinile cetățenilor...

Horst încercă să intervină, dar bunicuța profesionistă îl alungă ca pe-o insectă sîcîitoare.

– Automobilele america...

– Gura, și nu-i mai întrerupe pe cei mai învîrstă, tinere, chiar n-ai pic de

maniere?

Kelly surîse la cameră, poate puțin prea cuceritor.

– Oamenii nu vor renunța peste noapte la mașinile lor, spuse interlocutoarea, și-n mod sigur nu vor da dovadă de înțelegere față de cei care vor să le incendieze, să blocheze autostrăzile și să dea foc pompelor de benzină. Înțelegi asta, Kelly, așa-i?

Kelly pregetă, poate începînd în sfîrșit să priceapă că bătrînica aceea numai lapte și miere o juca pe degete după cum voia.

– Păi... așa cred... îngăimă ea pe o voce firavă.

– Deci, sincer, nu aveți ce cîștiga mergînd cu nerozia asta mai departe și punînd în pericol vieți nevinovate, am dreptate?

– Ce încercați să spuneți, doamnă?

– Că nu e prea tîrziu.

– Nu e prea tîrziu pentru ce?

– Nu sînt decît o bătrînă ca oricare alta, o bună americancă, o bună creștină, o femeie cu copii și nepoți, care apreciază sincer ce-ați încercat să faceți, și sînt sigură că sînt milioane și milioane de oameni exact ca mine care ar fi mai mult decît dispuși să dea dovadă de milostenie...

Pe terminate, dribling la mijlocul terenului...

– Am rămas fără timp, zise Toby, aruncînd o privire la ceasul din studio.

– Milostenie...? murmură Kelly Jordan aproape optimistă.

– Dacă ați face ceea ce trebuie...

– Ceea ce trebuie?

Dar mai era timp pentru o ultimă lovitură la coș!

– Eliberați ostaticii, luați-vă medicamentul și predați-vă.

– Mulțumim de telefon, doamnă, dar timpul nostru a expirat, zise Toby, întrerupînd legătura. Nu știu ce părere aveți voi, telespectatorii noștri, dar în ce mă privește, a fost mai mult decît destul.

Beculețul roșu al camerei lui Malcolm se stinse și imaginea lui de pe monitor fu înlocuită de un calup de publicitate.

Un moment, Toby nu se clinti din loc, nereușind încă să se acomodeze cu gîndul că într-adevăr se terminase calvarul acelei emisiuni. Apoi clipi și își șterse transpirația de pe frunte cu dosul palmei.

Malcolm și Nigel își închiseră camerele de filmat, scoaseră mufele căștilor, le agățară pe mînerele trepiedelor, după care își îndreptară ochii bulbucați spre Kelly și Horst.

Kelly, cu privirea întoarsă spre interior, nici nu păru să observe. Horst părea și el zombificat, însă atitudinea lui avea o notă posacă ce-l făcu pe Toby să se simtă, ei bine, cumva trist.

– Voi la ce vă holbați? întrebă el într-un tîrziu.

Malcolm coborî ochii în pămînt, apoi îi ridică, uitîndu-se în gol.

– Ăăă... făcu el încet.

Nigel ridică din umeri, își mută greutatea de pe un picior pe celălalt, dar nu se uită în jos.

– Blestemăția mamii dracului, Horst, zise el. *Nu* crezi că ai cam exagerat?

– Vas?

– Cu nebunia aia despre incendierea mașinilor, explică Malcolm. Dacă stai să te gîndești, bunicuța aia avea dreptate, chiar așa, yankeii ăștia de două parale mai repede și-ar tăia o mînă decît să renunțe la ele. Mai bine le-ai fi zis cîteva de mamă.

– Nu așa-i ungi la inimă, colega!

– Să știți că n-am început acțiunea asta cu ideea de-a cîștiga un concurs de popularitate...

– Nu? făcu Kelly.

– Poftim? căscă gura Horst, săgetînd-o cu privirea.

– Ideea era să înfrîngem Referendumul Seawater, să cîștigăm alegătorii de partea noastră. Ăsta nu-i un concurs de popularitate?

– Asta n-a fost decît prima fază, zise Horst.

– Și-atunci care dracu-i faza a doua?

– Boicotarea industriei braziliene a cafelei.

– Pe care ai inventat-o pe loc, nu-i așa? chestionă Kelly.

– Ce, a fost o idee rea?

– Nu... dar...

– Dar dacă faza a treia-i să-i convingem pe yankeii ăia tîmpiți să coboare din mașinile lor de căcat și să-nceapă să bîntuie străzile pe biciclete, ca olandezii ăia futuți, urmă Nigel, o să stăm aici pînă-nvățăm să ne bășim pe imnul național în versiunea Jimi Hendrix!

– Și nici măcar n-a fost ideea ta, colega! zise Malcolm. A fost a maniacului ăluia cu spume de la telefon, nu?

– Poate că da, recunoscu Horst fără tragere de inimă, dar ce-i făcut, e bun făcut. Sîntem dedicați.

– Dedicați la *ce* pielea mea?

– Doar dacă... murmură Kelly încet.

– Doar dacă *ce*? făcu Malcolm.

– Păi.. ce-ar fi să ne declarăm pur și simpli învingători și să ne negociem ieșirea din rahatu’ ăsta? Așa suna planul original, nu?

– Bravo, zece puncte!

– Vorbești aiurea, Kelly, doar nu crezi ce spui! o apostrofă Klingerman.

– Dar ai spus...

– Plutoniul ăla...

– Ajunge! strigă Horst.

Se ridică. Aruncă o privire pătrunzătoare spre Toby.

– Dacă trebuie neapărat să continuăm discuția asta, urmă el, hai s-o continuăm în particular!

Nigel încuviință, își dădu jos Uziul de pe umăr și îl flutură încet spre Toby, indicîndu-i ieșirea din studio.

– După tine, colega, îl îndemnă.

Toby știa că, judecînd logic, n-ar fi trebuit sub nici o formă să-i ia partea lui Klingerman în toată povestea asta. Kelly și punkiștii voiau să se predea, Horst, în schimb, nu, iar dacă Klingerman reușea să-și impună opțiunea, el era cel pe care Toby și Mendoza vor trebui să-l înfrunte peste cîteva ore, cînd viața tuturor va fi în joc.

Și totuși, în timp ce Nigel îl conducea degrabă afară din platou, Toby se trezi că reacționează ca un adolescent emotiv în curtea școlii, fiindu-i *milă* de Horst Klingerman.

Sărmanul neghiob fusese manipulat cum scrie la carte, fusese transformat în Băiețelul Rău care s-o pună în valoare pe Fetița Cuminte, iar el încă nu avea habar ce i se făcuse, darmite de către cine și în ce scop.

16:10

Dacă lui Carl Mendoza i-ar mai fi rămas vreun dubiu că Agenția va ataca sediul postului de televiziune, acum, că emisiunea aceea prostească se încheiase, nu mai era nici urmă de îndoială. Diseară, el și Inman fie reușeau să-l împiedice pe Horst să arunce totul în aer, fie nu.

Dacă reușeau, aveau să devină doi eroi în viață și probabil avea să se toarne un film cu același efect asupra Agenției ca cel pe care raidul din Entebbe îl avusese asupra israelienilor.

Iar dacă nu, ei bine, Horst Klingerman se dovedise a fi un maniac, nu? Incendierea benzinăriilor, a mașinilor, încurcarea traficului pe autostrăzi mai mult decît era deja – ce altceva-ți mai trebuia ca să demonstrezi că ai avut de-a face cu un Abu Nidal, un Carlos, un descreierat...?

Carl știa cum ar proceda *el*.

Ar ținti de la distanță antena de satelit de pe acoperiș, o rachetă lansată de pe o aeronavă militară aflată la cîțiva kilometri de țintă sau dintr-o poziție fixă de pe colinele Hollywoodului; ar declara că a răspuns la focurile venite dinăuntru clădirii. Cine să-l contrazică din moment ce KLAX nu mai emitea? Poate supraviețuitorii din rîndul teroriștilor, dacă ar exista așa ceva, lucru care, într-un fel sau altul, era puțin probabil.

Apoi, zece secunde mai tîrziu, un atac frontal asupra clădirii din partea

brigăzilor antiteroriste, comandouri coborîte pe acoperiș din elicoptere de luptă, gaze lacrimogene și grenade de cauciuc aruncate pe toate geamurile, scapă cine poate...

Care erau șansele?

Recunoaște, cholo, aproape inexistente.

Dacă se întîmpla ca el și Inman să se afle suficient de aproape de Klingerman la ora zece, *dacă* reușeau să-l dezarmeze înainte ca el să arunce totul în aer, *dacă* nu-și vîra direct mîna sub vestă la primul semn de suspiciune, *dacă* puteau face totul într-o nebunie de gaze lacrimogene și unde de șoc...

Mda.

La masa alăturată, Hiroshi și Ahmed se certau sau purtau o discuție înflăcărată, era greu să-ți dai seama cînd cei doi șuierau și șușoteau unul la celălalt într-o engleză marcată de două accente diferite. Heather, neavînd ceva mai bun de făcut, se zgîia la monitor la un vechi film mexican cu vampiri.

Și dintr-odată, Carl înțelese că, în ceea ce-l privea pe bătrînul său ne-prieten Alex Coleman, toți cei din clădire erau deja ca și morți.

Charley Bird, toate semnalele complicate transmise de pe banca arbitrului nu erau decît genul de încercare pe care o făceai la finalul partidei, cînd scorul era deja stabilit și tu șutai totuși de la poarta ta, în dorul lelii, spre poarta echipei adverse. Dacă din cine știe ce întîmplare înscriai un gol, hei, destupați șampania, băieți, dar dacă șutai în gol, ei bine, ce naiba, doar meciul oricum era deja pierdut.

– Dau un peso ca să-mi spui la ce te gîndești, rosti Heather.

– Ce remarcă incorectă politic!

– Serios.

– Serios?

Și uite așa, cînd nici nu se aștepta, Carl simți că i se întărește mădularul. Ce ciudat! Fata era la locul ei dintotdeauna, prințesa blondă cu țîțe mari, presupusul vis erotic al oricărui chicano, și doar acum, cînd poate stătea să le sune ceasul, cînd fantezia, date fiind împrejurările, era imposibil de transformat în realitate, Carl își dădu seama că ar fi plăcut să-i i-o tragă.

Probabil că îmbătrînesc, își spuse.

Sau, în tot cazul, mă apropii de-un soi de maturitate.

– Mă gîndesc că am intrat în rahat, îi spuse el.

Și am intrat mai adînc într-un rahat mai negru decît am eu coaie să recunosc în fața ta.

Heather se aplecă spre el, lăsă capul pe-o parte.

– Îmi ascunzi ceva, nu-i așa, Carl? șopti ea.

Caramba! Mi-o fi putînd citi gîndurile sau e-atît de-al naibii de evident?

Carl o studie pe Heather Blake un moment prelung, nu ca un potențial obiect sexual sau măcar ca pe-o ființă plăpîndă care necesită protecție din partea

unui mascul, ci așa cum ar măsura din priviri un jucător la bătaie pe care l-a văzut lovind de cîteva ori, dar cu care n-a avut niciodată ocazia să-și măsoare forțele.

Heather Blake, în mod categoric, era un jucător mult mai dur decît Inman. Lăsînd deoparte forța fizică, dintre cei trei potențiali aliați pe care îi avea acolo, *Heather* era cea pe care Carl s-ar fi bizuit cel mai tare în vremuri de restriște.

– La ce te uiți așa intens? întrebă ea.

– La o femeie splendidă... murmură Carl prostește.

Singurul răspuns al lui Heather fu să-și zbîrcească nițel nasul, să ridice buza de sus.

Carl suspină. Probabil că la asta se refereau feministele înverșunate cînd vorbeau despre misoginismul bine-intenționat, își spuse el. Lui Inman i-am spus, lui Franker îi voi spune dacă voi avea motiv s-o fac, dar pe *ea* trebuie s-o protejez de adevăr ca un macho adevărat, de parcă asta ar ajuta la ceva cînd o să dăm toți de dracu'.

Se uită peste umăr la Hiroshi și Ahmed, care erau în continuare prinși de discuția lor și nu le acordau multă atenție. Pe de altă parte, paza bună trece primejdia rea...

– Apropie-te, șopti el. Zîmbește și dă aprobator din cap și flutură din gene ca o gîsculiță cuminte în timp ce vorbim, ca și cînd m-aș da la tine și tu nu te-ai simți deranjată.

– *Poftim*? șuieră ea.

– Fă cum îți spun, Heather. O să înțelegi mai tîrziu.

Heather ridică din umeri, se aplecă mai aproape, aproape că se lipi de Carl, zîmbind fără haz. Carl adoptă un zîmbet cretin, încordat, puse conspirativ o mînă pe brațul ei și-i șopti:

– În seara asta, la zece, vor ataca sediul nostru.

Heather căscă ochii, dar asta fu singura ei reacție. Dură tipa.

– De unde știi? șușoti ea fără a renunța la zîmbetul de paradă.

– Păsăreasca aia a bătrînului Charley Bird a fost un cod. Doar eu și Coleman îl puteam înțelege. La zece începe ofensiva și atunci vor să-l atac pe Horst.

– De unde știu că poți? De unde știu că vei fi măcar aproape de...

Heather își înghiți cuvintele. Se încruntă.

– O, făcu ea.

– Corect, șopti Carl, continuînd să rînjească mînzește. Că ne iese schema au ba, din punctul *lor* de vedere, totul se termină.

– Dar tu oricum o să încerci?

– Dacă am ocazia.

– Crezi că ești în stare?

– Nu.

– Atunci, de ce...?

– Ai vreo idee mai bună?

Heather se uită adînc în ochii lui Carl. Trecu un moment lung în care ea surîse inexpresiv, ba chiar flutură din pleoape cum fusese instruită. Dar tot timpul el auzi scrîșnetul rotițelor care se învîrteau în spatele acelor ochi albaștri ca de bebeluș.

– Poate, zise ea în cele din urmă fără a se mișca ori a-și modifica expresia feței.

– Și?

Heather clipi o dată, de două ori, își umezi îngîndurată buza de jos.

– Păi, rosti ea, ai putea risca să le spui...

– Cui să-i spun?

– Lui Horst și lui Kelly, sau poate tuturor. Să le spui ce se va întîmpla.

– Pe naiba, la ce bun? se răsti Carl, sotto voce.

– Poate că se vor preda înainte de zece. Sau vor face altceva, nu știu ce, înainte să acționeze CIA. *Orice* ar fi mai bine decît să stăm aici și să așteptăm să se întîmple.

– Și de ce, mă rog, m-ar crede?

Heather îngustă ochii. Tăcu un moment.

– Va trebui să le spui totul.

– *Totul*?

Fata lărgi și mai tare surîsul, încuviință din cap.

– Că ai lucrat cîndva pentru CIA. Că tipul ăla, Coleman, ți-a transmis să-ncerci să-l imobilizezi pe Horst la ora zece.

Carl simți că are nevoie de toată forța pentru a duce jocul mai departe, pentru a rînji ca o maimuță în călduri, cînd șopti:

– Ar fi un risc prea mare! Horst o să-mi facă felul!

Heather se îmbufnă, adorabilă.

– Așa-i, zise. Ar fi o prostie, o nebunie să recunoști asta. Ca să nu mai vorbim că ar fi și periculos. Așa că, păstrînd logica, n-ai avea nici un motiv să spui o minciună. Și tocmai de asta te vor crede.

– Futu-i, icni Carl, uimit, plin de admirație.

Heather îi zîmbi cu o expresie perfectă de inocență infantilă.

– Chiar crezi că s-ar preda dacă m-ar crede?

– Probabil că nu.

– Și-atunci...?

– Și-atunci gîndește-te la alternativă.

Carl se gîndi preț de aproximativ douăzeci de secunde. Dacă Agenția ataca într-adevăr clădirea, șansele lor, șansele *lui* de-a supraviețui ofensivei erau probabil de una la o sută. Privit din perspectiva aceasta, planul lui Heather, chiar dacă

probabil avea o șansă din zece să reușească, arăta relativ atractiv.

– Atîta sînge rece ai, don’șoară? șopti el.

Heather Blake lăsă să-i scapete puțin ochii și i se simți un tremur în voce, iar buza de jos îi fremătă nițel, dar în rest chipul ei ar fi putut figura într-o revistă, într-o reclamă la pastă de dinți sau la gumă de mestecat fără zahăr.

– Nu, de fapt sînt îngrozită, Carl, șopti ea cu sinceritate, fără a-și modifica mina feței. Dar sînt și o actriță destul de bună.

17:05

– De ce naiba nu mi-ai spus și mie, Mendoza? șuieră furios Eddie Franker. Doar eu sînt managerul postului!

– Mai încet, Eddie! șopti Inman răspicat, uitîndu-se spre Hiroshi, Ahmed, Nigel și Warren, de cealaltă parte a cantinei, care erau absorbiți de propriul lor sfat șușotit.

– Cu ce-ar fi schimbat asta lucrurile?

– La naiba, gemu Eddie. Iar acum vrei să le spui lui Kelly... și lui *Horst*?

Carl Mendoza făcu o grimasă.

– Doar dacă, desigur, nu găsești *tu* o variantă mai bună, Franker, zise.

Eddie încercă. Nu-i veni nimic în gînd. Privind în urmă acum, că intențiile lui Coleman fuseseră dezvăluite, se explicau multe.

Arlene Berkowski se arătase entuziasmată la culme de coșmarul care fusese emisiunea interactivă. Mai rău chiar, anunțase că mai vrea una, în prime-time, cu transmisie națională.

– Uită că am spus că formatul e prea șubred pentru prime-time, Eddie, sîntem pregătiți să-i dăm drumul pentru nouăzeci de minute începînd cu opt, ora voastră. O să le oferim cele mai bune secvențe afiliaților, ca știri pentru buletinele de după-masă, iar cînd o să intrați voi în direct, audiența va crește fantastic...

Eddie ar fi preferat să fie tîrît prin rahat de bufniță cale de kilometri decît să mai trieze apelurile pentru încă un atare coșmar, dar cum să încerce să-i convingă pe Horst și Kelly să nu accepte fără să dezvăluie adevărata identitate a lui Alex Coleman și natura machiavelică a jocului pe care-l juca acesta?

Poate că totuși ar fi încercat, dacă n-ar fi presupus că, ascultîndu-le telefoanele, Coleman va suna și va bloca ideea lui Berkowski.

Dar nu primise din partea lui decît o tăcere enigmatică. O tăcere pentru care dezvăluirea lui Mendoza oferea acum o explicație mult prea sumbră.

Coleman nu sunase să se opună rezultatelor emisiunii interactive pentru că exact acele rezultate le căutase. Și nu avea să se opună unei noi emisiuni în prime-time pentru că nu avea rost.

Eddie suspină.

– Tu decizi, Carl, spuse el. Oricum ar fi, tu ești cel care-și asumă riscul cel mare, fie că joci după regulile lui Coleman, fie după cele propuse de Heather.

17:09

– Păi, atunci n-are nici un rost să mai amînăm lucrurile, nu? întrebă Carl.

Împinse scaunul pe podea, scoțînd un scrîșnet puternic care-i făcu pe teroriștii din cealaltă parte a încăperii să întoarcă din reflex capul spre el, și apoi se ridică încet.

– Vreau să vorbesc cu voi, le spuse.

– Stai jos, îi porunci Ahmed.

– Trebuie să vorbesc cu voi.

Încetișor, Ahmed se ridică și el în picioare, luă arma de pe umăr și o îndreptă spre Carl.

– Stai jos și ține-ți gura, îi spuse.

Carl nu se mișcă.

– Ai de gînd să mă ucizi pentru că vreau să-ți spun ceva care s-ar putea să-ți salveze viața? îl chestionă el.

– Ce mama dracului îndrugi acolo? zise Nigel.

Carl inspiră adînc.

– E vorba de CIA, spuse, adică de Agenția...

– Știm ce-nseamnă CIA, găoz.

– Ei bine, ei sînt cei de afară. Ei coordonează toate trupele.

– Și ce dacă?

– Și au de gînd să se folosească de ele în scurt timp.

– Și presupun că asta ți-au spus-o chiar ei, zise Warren.

– La drept vorbind, da, ei mi-au spus-o.

– Și ce-au făcut, ți-au trimis dracului un mesaj la televizor, ca un șmecher pe care l-am cunoscut cîndva și care era convins că primește ordine prin intermediul vechilor videoclipuri Guns N' Roses?

– Uite ce-i. Ideea e că așa-numitul negociator în chestiunea ostaticilor e-un agent CIA pe nume Alex Coleman. Știu asta pentru că el m-a recrutat.

Hiroshi, care stătuse cu chipul împietrit, ca de obicei, în tot acest timp, se ridică încet în picioare și îndreptă Uziul spre pieptul lui Carl. Ochii lui Ahmed se îngustară și degetele i se plimbară timid pe mînerul propriei arme, într-un mod neliniștitor.

Ei bine, își spuse Carl sardonic, măcar le-am reținut atenția.

– Ți-ai ieșit naibii din minți, colega?

– *Recunoști în fața noastră* că ești agent CIA?

– Am fost agent CIA, rectifică el, pentru cîteva luni, cu mult timp în urmă,

într-o țară îndepărtată. Și mi-a ajuns ca să-mi pice cu tronc Agenția cam cît v-a picat și vouă. Și credeți-mă, ce-o să se întîmple în seara asta n-o să ne convingă să ne placă mai mult de jigodiile alea.

– Nu pricep, amice. De ce ne spui nouă asta?

Carl îl privi pe Warren direct în ochi.

– Ca să-mi salvez curu', rosti cu toată sinceritatea. Și ca să vi le salvez și pe-ale voastre, la pachet.

17:21

Din punct de vedere profesional, gîndi Heather Blake, Carl oferise o prestație excelentă. Felul fără mare tam-tam în care atrăsese atenția, tîrîind scaunul pe podea înainte să se ridice, fusese o realizare de maestru, tonul calm de băiat dur care nu întrecea măsura fusese nimerit la fix, iar replica de final fusese perfectă.

Sigur că, într-un film, s-ar fi sărit direct de acolo la sosirea lui Horst și Kelly, în loc să includă și minutele acestea moarte, cît timp Hiroshi era plecat după ei, dar...

...ușa cantinei se trînti de perete.

Pe ea intră, călcînd apăsat, Horst Klingerman, cu pistolul-mitralieră în mînă și încruntîndu-se ca un terorist respectabil, cadrul care ar fi trebuit să urmeze după ultima replică a lui Carl. În urma lui veneau Hiroshi, apoi Helga și Jaro; ea părea ieșită dintr-un film nazist de propagandă, el părea fîstîcit într-un mod cîtuși de puțin cinematografic.

În urma lor, deloc așa cum ar fi filmat Heather scena, era Kelly Jordan, care se mișca încet, cu un aer distrat, și care chiar închise politicos ușa după ea.

– Ce-i povestea asta despre Agenția Centrală de Informații? întrebă Horst, străbătînd încăperea cu pași mari spre masa ostaticilor, cu ceilalți venind după el.

Carl se ridică înainte ca Horst să aibă ocazia să-l domine prin înălțime și-i întîlni privirea de la egal.

– Coleman e de la CIA, spuse el, și l-au ales pe el să se ocupe de operațiune pentru că ne știm din Vietnam, pentru că el m-a recrutat mai apoi. Cît despre amicul meu Charley Bird... Nu l-am cunoscut niciodată. Iar scorneala aia despre război... Treaba aia n-a avut loc niciodată. Totul nu era decît un mod prin care Coleman să-mi transmită un mesaj – pornesc atacul în seara asta la zece și atunci se așteaptă ca eu să te imobilizez.

– *Was?* se răsti Horst Klingerman, căscînd gura la Carl preț de un moment lung, glacial. Dacă asta e adevărat... sau... sau chiar dacă nu e, se bîlbîi el, de ce... *de ce-mi spui mie*?

Carl Mendoza stătea nas în nas cu Horst Klingerman asemenea lui Clint Eastwood și Lee Van Cleef măsurîndu-se din priviri într-un western spaghetti.

– Poate te-aș birui, poate nu; tu ești înarmat, eu am antrenament de luptă și elementul surpriză de partea mea, ar putea fi interesant, zise Carl. Dar să te dobor înainte să vîri mîna sub vestă și să arunci în aer toată grămada asta de căcat?

Ridică din umeri. Surîse subțire.

– Nici poveste, compadre, făcu el. Știu asta la fel de bine ca muistu' ăla de Coleman.

– Nu înțeleg...

Carl Mendoza făcu pe nevăzute o jumătate de pas înapoi, sau poate doar își arcui spatele într-un fel care să creeze iluzia aceasta. Limbajul său corporal se schimbă subtil, deveni laconic, molatic, bătrînul pistolar care pune capăt confruntării așezînd încet pistolul înapoi în toc.

Își luă ochii de la Horst, se uită încet de jur împrejurul său, calmîndu-i pe cei din încăpere.

– Ce ziceți să ne așezăm toți și să-ncerc să vă explic cum stau lucrurile, spuse el și trase un scaun din spate, îl răsuci în fața sa cu spătarul înainte și se așeză.

Heather se îndoia că Eastwood ori Kirk Douglas sau, la drept vorbind, chiar Paul Newman ori Spencer Tracy s-ar fi descurcat mai bine.

17:31

Carl Mendoza nu era unul dintre acei prezentatori sportivi care să-și rotunjească veniturile ca vorbitori la serate ori prezentatori la ceremonii de premiere. Îl indispunea numai gîndul de-a se adresa unei încăperi pline de oameni.

Dar acum exact asta făcea.

Franker, Inman și Heather îl flancau. Nigel, Warren, Jaro și Ahmed stăteau în celălalt capăt al mesei alăturate. Klingerman își trăsese aproape un scaun și ședea pe el invers, imitîndu-l pe Carl, menținînd intens contactul vizual cu el. Jordan stătea lîngă Klingerman, sprijinindu-se de spetează, aparent calmă. Doar Helga și Hiroshi rămăseseră în picioare, de-o parte și de cealaltă a lui Horst și a lui Kelly, cu picioarele depărtate și cu armele îndreptate în jos, dar totuși în direcția lui.

– Momentul, misiunea mea, totul se afla acolo, urmă Carl.

– Într-o formă extrem de criptică, zise Klingerman. Poate ai înțeles tu ceva acolo unde nu era nimic de înțeles.

– Și de ce ai așteptat pînă acum ca să ne spui? întrebă Kelly Jordan.

Carl îi adresă o privire scurtă, după care reluă contactul vizual cu Klingerman.

– Da, de ce? insistă și neamțul.

– De ce? Ce puteam să fac, să ridic mîna ca un puști care trebuie să se pișe

și să spun, scuzați-mă, acolo afară e CIA-ul și știu asta pentru că am lucrat cîndva pentru ei și tocmai mi-au transmis un mesaj, spunîndu-mi că vor ataca și singura șansă de supraviețuire pe care o am este să-ți sar în cîrcă, prietene?

– Dar chiar asta voiai să încerci să faci, nu? spuse Klingerman cu viclenie. Din punctul tău de vedere, era singura șansă pe care o aveai. De aia ai păstrat tăcerea, da.

– M-ai prins, muchacho.

– Și atunci ce te-a făcut să te răzgîndești?

– Prostia asta de emisiune interactivă. Felul în care te-au manipulat. Mi s-au limpezit într-un fel gîndurile.

– M-au manipulat? zise Horst răspicat.

– Să-ți intre odată în cap cu cine și cu ce ai de-a face acolo, afară, i se adresă Carl. Oamenii ăia sînt parșivi, nemiloși și au resurse inimaginabile. Crezi că nu dispun de tehnologia necesară pentru a controla apelurile primite pe-un număr gratuit? Crezi că nu au batalioane de psihiatri și experți media care să le spună ce atitudine din partea voastră vă va ridica în cap cei mai mulți telespectatori? Crezi că nu sînt în stare să conceapă un scenariu pentru a te împinge spre reacția dorită? Chiar crezi că hipiotul ăla bătrîn din mișcarea Weather Underground care te-a făcut să urli ca un descreierat despre incendierea mașinilor și blocarea autostrăzilor, de pildă, era cine spunea că este?

– Unde... unde vrei să ajungi?

– Ai fost jucat, zise Carl, nițel răstit. Și era să fiu jucat și eu! Pentru Coleman și șefii lui din Washington, deja sîntem cu toții ca și morți! De ce dracu' să-mi asum riscul de a-ți spune toate astea dacă n-aș fi întru totul convins că este singura șansă pe care o avem eu sau oricare dintre noi de-a supraviețui serii care se apropie?

– Chiar dacă ar fi totul adevărat, nu schimbă nimic.

Kelly se făcuse verde la față, Hiroshi și Helga scrîșneau din dinți și strîngeau armele în mîini la masa lor, Nigel și Warren păreau să priceapă cît de cît cum stăteau lucrurile, bătrînul Jaro era impenetrabil ca de obicei, iar Ahmed mijea din ochi...

– Fir-ar să fie, lucrurile astea sînt reale! strigă Carl, sărind dintr-odată în picioare. Vă predați sau murim cu toții!

Înainte să prindă Carl de veste, Horst fu și el în picioare, cu Uziul îndreptat spre pîntecele lui.

– Haide, dă-i drumul, dacă asta vrei, spuse Carl cu răceală. Acum sau mai tîrziu, care-i diferența?

Plimbă privirea prin încăpere.

– Poate că n-o fi treaba mea, spuse, dar, oameni buni, aveți de gînd să-l lăsați pe führerul ăsta să decidă asupra vieților voastre după cum vor mușchii lui

sau credeți că ar fi o idee bună măcar să discutăm despre asta?

– Ai dreptate, mama mă-sii!

– N-am tocmit niciodată...

– Zici tu ceva!

– Da, Horst...

– ...un truc pentru a băga zîzanie între noi...

Ca la un semn, toți turuiau unul la altul, pe-o singură voce. Dar în vreme ce Comandoul Armatei Verzi se destrăma în grupulețe vociferante, Horst păstra contactul vizual cu Carl, ba chiar zîmbea puțin, ca un jucător la bătaie care salută o aruncare strașnică ducînd mîna la cozorocul șepcii.

Într-un fel, asta vădea clasa omului. Carl nu putea să nu recunoască asta. Dar mai vădea un lucru: meciul nu era nici pe departe încheiat.

18:02

– ...Poate că israeliții ar fi capabili să acționeze în baza unor calcule atît de reci, dar îmi vine greu să cred că americanii...

– Pe dracu'!

– ...am făcut oricum tot ce am putut...

– ...n-am venit pentru rahatul ăsta...

– ...aventurieri burghezi!

Lucrurile nu decurgeau așa cum prevăzuse Heather. Atît cît le prevăzuse. Sperase, într-un fel, că dezvăluirea făcută de Carl va convinge Comandoul Armatei Verzi, inclusiv pe Horst, că singurele variante de lucru viabile erau predarea din timp sau moartea sigură.

– Și totuși, tu cum te *așteptai* să se încheie acțiunea asta?

– Chestiune de voință...

– ...știa că atacul...

În schimb, le comandaseră ostaticilor să se retragă la masa din fața automatului de răcoritoare, ei se grupaseră la masa de sub monitor, în celălalt capăt al cantinei, și de atunci stăteau acolo și se ciondăneau.

Deși Heather nu reușea să surprindă decît frînturi de dialog, pe baza limbajului lor corporal și a ordinii în care vorbeau reușea să intuiască – ori cel puțin credea că intuia – tendința dinamicii de grup.

Aparent, Kelly susținea cauza predării, iar Warren și Nigel, care stăteau de partea ei a mesei, păreau să o aprobe, alcătuind nucleul moale. Helga și Hiroshi îl flancau pe Horst de cealaltă parte a mesei – după toate aparențele, nucleul dur. Ahmed, care ședea tot de partea lui Horst, dar care era atent cînd la unii, cînd la alții, de parcă ar fi urmărit un meci de tenis, și Jaro, care stătea tăcut lîngă Warren și asculta atent, păreau să formeze grupul indecișilor. Dintre cei doi membri ai

Comandoului care lipseau și care fără-ndoială păzeau intrările în clădire, Malcolm probabil că ar fi făcut echipă cu prietenul lui, Nigel, iar opțiunea lui Paulo rămînea o necunoscută.

– ...am putea începe negocierile noi înșine...

– ...semn de slăbiciune!

– ...piș pe el de ego...

Carl se aplecă peste masă, apropiindu-se de Heather.

– Nu pare să meargă prea bine, așa-i? zise.

– Cu timpul, cred că se va forma o majoritatea favorabilă predării, doar Horst, Helga, Hiroshi, poate...

– Tocmai cu timpul sîntem în plop, Heather! șuieră Toby. Și Horst e cel care contează! A fost o prostie să...

– Nu te lega de ea, Toby! se răsti Eddie Franker. N-am auzit o propunere mai bună din partea ta.

– Da, mîrîi Carl, *eu* sînt cel care și-a riscat curul, nu tu, așa că taci dracului din gură!

– ...ucis de fapt pe nimeni...?

– ...oricum contraproductiv...

– ...cooptat de media...

– Uită-te la noi, zise Heather, începem să semănăm cu *ei*! Și nu ne putem permite asta.

Lui Toby păru să-i pară rău. Carl încuviință. Eddie Franker o mîngîie patern pe braț.

– Nu-i vina ta, Heather, spuse el, dar poate că ne-am făcut greșit calculele... nu că ar fi fost cu adevărat vreo șansă mai bună, presupun...

– ...nici n-am gîndit totul pînă la capăt, Horst!

– ...mulțumit de tine la televizor!

– ...da, prestația *ta*...

– Aici nu e vorba de *actorie*, Kelly!

– Și tu cum numești rahatul *ăsta*, Horst?

Nivelul sonor crescuse brusc în cantină. Horst și Kelly strigau unul la celălalt peste masă și restul Comandoului Armatei Verzi se transformase, fără voie, într-un public îngrozit.

– Vrei să ne petrecem toți restul vieții în închisoare?

– Vrei să murim toți?

– E-o cacealma!

– Și plutoniul nu-i tot o cacealma?

Și astfel deveniră Heather și ceilalți trei ostatici martori la spectacolul terifiant oferit de doi conducători teroriști care se ambalau, cu ochii ieșiți din orbite și saliva țîșnindu-le din gură.

– Ascultă ce spui! Exact la asta voiau americanii să se ajungă!

– Și *eu* sînt americancă, nu uita!

– Și-o dovedești prin naivitatea de care dai dovadă!

– La naiba, gemu Toby, numai asta ne lipsea acum.

– Începe să se împută treaba, zise Carl și, în același timp, Horst Klingerman sări în picioare și izbi cu pumnul în masă.

– Unii dintre noi cred *sincer* în acțiunea directă! Pentru alții nu e decît o scuză de-a se fîțîi la televizor!

– Iisuse Hristoase, gemu și Eddie.

Kelly Jordan se ridică și ea și rămase în picioare tremurînd.

– Josnic din partea ta, Horst, foarte josnic! strigă ea.

– Dar ăsta-i adevărul, Kelly, te-ai îndrăgostit de propria-ți imagine!

– Hei, oameni buni, haideți să...

Warren era în picioare și încerca să-l potolească pe Horst Klingerman. Nigel o ținea pe Kelly Jordan de cot.

– Mama mă-sii de treabă, nu în fața copiilor!

– Ești doar invidios!

– Pe ce?

Helga se ridică. La fel și Hiroshi, și Ahmed. Doar impenetrabilul Jaro rămase așezat.

– Urăști să joci rolul personajului negativ!

– Ai impresia că ăsta-i un film prost cu cowboy și indieni? *Atît* de tare ai fost coruptă?

Heather se trezi în picioare, nu prea sigură cînd se ridicase, de ce făcea asta, ce anume făcea sau ce avea de gînd mai departe.

Dar părea să o stăpînească o lipsă stranie de teamă, de parcă totul n-ar fi fost decît un film pe care îl regiza și actorii s-ar fi îndepărtat prea mult de la scenariu, iar scena ar fi scăpat de sub control.

O parte din ea știa că asta era o nebunie, dar altă parte știa că era rolul pe care era chemată să-l interpreteze acum, rolul, cît se poate de paradoxal, al regizorului acestui film real, pe viață și pe moarte.

Heather Blake își croi drum printre scaune și mese cam pînă în mijlocul cantinei. Acolo se opri, înfipse mîinile în șolduri, inspiră adînc și strigă cu toată puterea și autoritatea de care era în stare vocea ei bine exersată:

– TĂIAȚI! STOP! LINIȘTE! TĂIAȚI! TĂIAȚI! E ÎNGROZITOR!

Scena încremeni un moment prelung. Se lăsă tăcerea.

Kelly, Warren, Nigel și Jaro, care se aflau cu fața la ea, rămăseseră cu gurile căscate.

Horst, care stătuse cu spatele la ea, se răsuci pe călcîie, cu furia întipărită pe chip, urmat o clipă mai tîrziu de Helga, Hiroshi și Ahmed.

– Voi nu vă auziți? strigă Heather înainte ca ei să poată reacționa. Trăncăniți ca niște idioți!

Opt teroriști uluiți și scoși din minți erau cu ochii pe ea. Aveau pistoale-mitralieră, însă le lipsea scenariul și regia care să-i pregătească pentru o astfel de mișcare, iar Heather știa că, atîta timp cît reușea să vorbească mai repede decît puteau ei să gîndească și dacă juca rolul regizorului cu o autoritate convingătoare, acțiunea era în mîinile ei.

Asta era metoda de urmat în nebunia aceea.

– Faceți exact ce v-a programat CIA-ul să faceți, ca o șleahtă de actori-teroriști de la Disneyland! spuse ea pe aceeași voce autoritară, apropiindu-se încet de ei. Vă împărțiți pe grupulețe! Jucați exact cum vă cîntă ei! O să murim cu toții și tot ce credeți că ați înfăptuit se va duce pe apa sîmbetei odată cu voi, pentru că, în ochii publicului, nu veți rămîne decît o adunătură de monștri ucigași, însetați de sînge și anti-americani!

Heather debită aceste replici într-o cadență rapidă, hipnotică, care nu lăsa loc de replică ori acțiune, și pe cînd încheie se afla la poate un metru de Horst Klingerman.

Făcu doi pași siguri în față, întinse încet mîna și-l înghionti în piept cu arătătorul.

– Termină cu comportamentul ăsta aberant de copil! îi porunci pe aceeași voce de regizor, încruntîndu-se la Horst ca un producător exasperat. Nu ți-ar strica să pleci urechea la o profesionistă care știe despre ce vorbește.

Nu se mișca nimeni. Chipul lui Horst era o mască a furiei, dar numai o mască acum. Poate că arma era la el, dar ea deținea controlul, și-l deținea de la primele replici ale acestei scene.

Furia se șterse de pe chipul neamțului și în ochii lui albaștri începu să-și facă loc ceva ce aducea a veselie.

Acum știa.

– Ăsta... ăsta a fost tot un truc d-ăla actoricesc de-al tău, da...? se bîlbîi el.

Heather îi zîmbi și-i făcu demonstrativ cu ochiul.

– Nu, răspunse ea, *asta* se numește regie.

Horst clătină mîhnit din cap, aproape zîmbind.

– Presupun că dacă ții *atît* de tare să ne spui ceva, rosti el, nu avem de ce să nu te ascultăm.

Vraja momentului se risipi și, odată cu ea, se risipi și sentimentul lui Heather că deținea controlul situației. Cîștigase atenția tuturor, orice actriță de Doamne-ajută ar fi fost în stare de asta, dar acum ce putea face cu ea?

Adevărul era că acționase strict instinctual, fără vreo idee despre ce va face mai apoi.

Trăgînd de timp, Heather se duse la masa teroriștilor, scoase un scaun, îl

trase într-o parte și se așeză – un alt mic truc regizoral, ca să creeze un cap al mesei în care să se așeze.

Încet, toți luară loc, ostatici și teroriști deopotrivă, toți uitîndu-se la ea, uniți pentru un moment cel puțin la un nivel uman, unsprezece oameni care sperau că vor afla o cale de ieșire din ceea ce se contura drept o situație imposibilă.

Și atunci, ea găsi soluția.

– Uitați ce-i, zise Heather. N-am o idee tocmai nouă. Dar am una veche care a funcționat înainte, așa că nu văd de ce n-ar funcționa din nou. Haideți să mai stoarcem niște lacrimi. Să blocăm definitiv calea guvernului de-a apela la violență.

– Iisuse Hristoase, Heather, gemu Toby într-un fel oarecum disprețuitor. Am cam rămas fără prieteni și rude, și oricum nu ne-ar lăsa să repetăm figura.

– Nu la asta mă refeream, rosti Heather. Uitați, în momentul de față, din ceea ce știe publicul american, Comandoul Armatei Verzi este format de fapt din Kelly Jordan și Horst Klingerman, corect, iar Horst e oaia neagră. Așa că dacă CIA atacă postul, explozibili fisionează și toată lumea moare, vina cade doar pe individul care ultima dată a apărut făcînd spume la gură și îndemnîndu-i pe huligani să incendieze mașini și benzinării.

– Și? bîigui acru Horst.

– Așa că haideți să-i prezentăm pe figuranți, haideți să le oferim replici, haideți să le permitem accesul în lumina reflectoarelor.

– *Figuranți*? Nu înțeleg termenul.

Încet, rînd pe rînd, Heather se uită în ochii tuturor, și nu avea în față un grup anonim de teroriști, ci pe Warren, Helga, Jaro, Hiroshi, Nigel și Ahmed, șase indivizi, oricît de misterioși în situația de față, șase *oameni reali* care nu erau figuranți în filmele lor individuale, șase ființe umane de ale căror vieți oamenii puteau fi făcuți să le pese, dacă poveștile lor erau istorisite cu tîlc.

– Am putea să-i dăm un nume ca, ăăă, *Faceți cunoștință cu Comandoul Armatei Verzi*, propuse Heather. Un interviu cam de zece minute cu fiecare dintre cei opt teroriști anonimi pe care publicul nu a avut încă ocazia să-i cunoască.

Se uită la Eddie.

– Ce spuneți, domnule Franker? Ați putea vinde așa ceva StarNetului?

Eddie se limită la un surîs.

– Cred că m-aș descurca, spuse Toby.

– Du-te-n mă-ta, Toby Inman! se răsti Heather, simțind o plăcere incontestabilă în rostirea acestor cuvinte. Ăsta-i proiectul meu!

– Foarte interesant, da, spuse Horst, dar nu înțeleg cum va zădărnici asta planul CIA-ului.

– Da, făcu și Kelly, nici eu nu pricep.

Heather surîse larg.

– Imaginați-vă... aproximativ optzeci de minute de interviuri înduioșătoare

cu acești oameni idealiști veniți din toată lumea care-și riscă viața pentru a salva planeta... Iar la final, ca o apoteoză...

Ezită o clipă, încă una, a treia, așteptînd o întrebare-trambulină, un truc cam ieftin, dar întotdeauna eficient.

– Iar ca apoteoză? spuse într-un tîrziu Warren.

– Iar ca apoteoză, marele final, după ce doamna și domnul America au făcut cunoștință cu voi toți, minunați oameni, și au văzut ce este în sufletul vostru...

Încă o pauză teatrală. Heather abia se mai ținea și-i venea și mai greu să-ți rețină un rînjet lătăreț de triumf.

Pauză.

– Iar ca apoteoză, rosti ea, ostaticii apar în cadru și imploră să fie cruțate viețile temnicerilor lor!

– Fugi de-aici!

20:00

Pe ecran:

Prim-plan cu Heather Blake, fata de la meteo a postului KLAX, prototipul blondei frumoase din California de Sud... dar se citește o intensitate nefamiliară în ochii ei, iar vocea îi pare mai matură, o face să pară cam cu zece ani mai în vîrstă decît o recomandă imaginea.

– Bună seara. Cum cei mai mulți dintre dumneavoastră știu, sînt Heather Blake, crainica meteo a postului KLAX-TV și în prezent ostatică a Comandoului Armatei Verzi. Ați auzit multe despre Comandoul Armatei Verzi în ultimele cinci zile și probabil aveți impresia că știți mai multe decît știți de fapt. La drept vorbind, nici noi, cei reținuți aici ca ostatici, nu știm prea multe. Îi știm pe Horst Klingerman și pe Kelly Jordan, dar ceilalți opt membri ai grupului terorist ce au pus stăpînire pe post sînt o necunoscută. Ei bine, în seara aceasta îi vom descoperi cu toții... În seara aceasta *vom face cunoștință cu Comandoul Armatei Verzi*!

Cînd face o pauză, decupaj la un cadru-bust cu un bărbat la vreo treizeci și ceva de ani; palid, ten cam încărcat, păr blond răvășit, lung aproape pînă la umeri, început de chelie, ochelari bătrînești cu rame de sîrmă, un tocilar cu un Uzi atîrnat de umăr.

Vocea lui Heather Blake din off:

– Și vom începe cu Warren Davies...

Cadru compus cu Heather Blake și Warren Davies, stînd unul lîngă celălalt pe o canapea verde în fața unei măsuțe de arțar pentru cafea, pe un fundal crem neutru.

– Spune-ne ceva despre tine, Warren.

– Ăăă... cam ce?

– Unde ai crescut, de unde ai venit, părinții, de astea...

Warren Davies mijește nesigur ochii spre obiectiv cînd acesta se apropie pentru un prim-plan.

– Am crescut în Mendocino, California. Prin zona aia, în orice caz. Părinții mei... cred ai putea spune că erau hipioți, hoinari, drogați, așa ceva. S-au mutat în San Rafael pînă la urmă, am urmat liceul, doi ani la UC Berkeley, am abandonat...

Cadru compus cu Heather Blake și Warren Davies dintr-un alt unghi, în timp ce el ezită, ridică din umeri.

– Asta voiai să știi?

– Și după ce ai abandonat școala ce ai făcut ca să-ți cîștigi traiul?

– Electronice... computere... chestii de astea.

– *Ce* anume cu computere?

– Știi tu...

– Nu știu.

– Una și alta...

– Care una și care alta?

Warren Davies se foiește fără astîmpăr.

– Chestii... murmură el. Spargeri informatice... una și alta cu, ăăă, cărți de credit... aranjare de, ăăă, sisteme, consultanță, software, hardware...

– Adică ți-ai cîștigat pîinea ca hacker?

Warren Davies devine mult mai animat.

– Hei, mult mai mult de *atît*! zise aproape indignat. Hackerii ăștia-i oameni atît de *limitați*. Dacă mi-ai spune hacker *electronic*, asta aș recunoaște. Mereu m-am priceput la electronică, înțelegi, cipuri, circuite, software, orice e străbătut de curent electric, Warren e pe felie! Sigur, am hackuit destule sisteme la viața mea, dar ca specialitate am grupurile electronice, procesarea video, depanarea posturilor FM pe doi biți, progrămele pentru una și alta, ăăă, chestii legate de sateliți, conexiuni speciale...

Decupaj la un prim-plan cu Warren Davies declanșînd un surîs plăpînd. Vocea i-e mai fermă și mai clară.

– Babacii mei hipioți îmi spuneau cybertocilar sau mai rău. Erau convinși, vreau să zic, că de fiecare cînd porneam calculatorul murea cîte un pui de focă! Dar dacă am fost un cyberpunker, am fost unul în stilul Bay Area.

Vocea lui Heather Blake din afara imaginii:

– *În stilul Bay Area*?

– Hei, e ca și cînd anii șaizeci nu s-ar fi încheiat niciodată acolo-n zona cețoasă... poate că douăzeci de ani de atîta fum de iarbă au afectat permanent atmosfera, acolo totul trebuie să fie *underground* ca să iasă la *suprafață*... Grateful Dead a supraviețuit două generații în plus acolo, asta vreau să zic, vedetele

rockului geriatric și lumini de neon vopsite-n culori și...

Decupaj la un cadru compus cu Heather Blake și Warren Davies.

– Pentru domnul și doamna American Mijlociu...? rostește Heather încet.

Warren Davies ridică din umeri.

– Pentru părinții mei, Bob Dylan a fost un *Lawrence Welk*... Copiii din generația mea au crescut crezînd că toate chestiile alea sînt *normale*, înțelegi, dacă voiam să ne răzvrătim puteam deveni *agenți de bursă republicani*.

Prim-plan cu Warren Davies surîzînd cam afectat în obiectiv.

– Nu *tocmai*, spuse el. Adică, ce uram *de fapt* era tehnofobia anilor șaizeci, nu sexul, drogurile, rock and rollul sau politica radicală, așa că atunci cînd am preluat *noi* contracultura din Bay Area, am trecut-o pe partea *electronică*.

Rîde.

– Sau ai putea spune că, atunci cînd am pornit-o cu cyberpunkul, am făcut-o pe obișnuitul ritm din Bay Area.

Decupaj la un prim-plan cu Heather Blake, care pare puțin buimăcită de toate acestea.

– Și-atunci cum a reușit un tehnohipiot decent ca tine să ajungă într-o grupare teroristă precum Comandoul Armatei Verzi? întreabă ea.

Prim-plan cu Warren Davies. Bărbatul strînge din ochi în spatele ochelarilor, compunîndu-și o mină relativ defensivă.

– Pe net...

Vocea lui Heather Blake din off:

– Net?

– Unul dintre cuvintele la modă care-l descriu, înțelegi, netul, matricea, ciberspațiul, realitatea virtuală, rostește Davies și ridică din umeri. Sigur, de fapt nu sînt decît niște terminale, linii de comunicare, bănci de date și ceea ce se petrece între ele. Telefoane, computere, modemuri, televizoare. Linii telefonice și legături prin satelit. Netul e format din toate astea laolaltă și din nimic. E pretutindeni și nicăieri. E interfața și puștanii care navighează pe ea.

Comentariu suprapus al lui Heather Blake:

– Satul electronic global despre care vorbea Marshall McLuhan, corect?

– Oarecum, zice Warren Davies. Mai mult un fel de Sierra Maestra electronică și globală, ai putea spune, sau ar spune babacii mei dacă ar înțelege conceptul.

Își ia ochii de la cameră, privind vag în jos.

– Ideea e că tre' să fii de-a dreptul prost ca să plătești pentru timpul de conexiune, există nenumărate moduri de-a te conecta pe neve, o oră pe un forum de discuții underground din Tokyo sau Moscova e la fel de gratis ca o oră de același fel în San Jose, grupuri înăuntrul altor grupuri înăuntrul altor grupuri, oameni care folosesc nume false, jumătate din timp nici nu știi cu cine

interacționezi ori măcar unde se află ei...

Vocea suprapusă a lui Heather Blake:

– Ai luat legătura cu Comandoul Armatei Verzi pe cale electronică înainte să te vezi la față cu vreunul dintre membrii lui?

Warren Davies aprobă din cap.

– Activam la greu pe forumurile internaționale, poate doar pentru că știam că ceea ce eu aveam gratis era atît de *scump*, doar pentru că *puteam*, adică pentru că foloseam...

Davies ezită dintr-odată.

– Ei, n-are importanță. În orice caz, m-am înscris într-un grup underground, cu acoperire mondială și, ăăă, *transparent* față de softwareul de taxare. Era cunoscut ca „Nebunii”, pentru că exact asta era, tot soiul de forumuri și zone cu adevărat ciudate, adică microbiști transsexuali, naziști ninja, restauratori ai Chinei imperiale, comuniști zen, lesbiene masturbatoare transcendentale, carnivori militanți, tot ce-ți vine în gînd. O adevărată grădină zoologică!

Rîde.

– Mai bine de două sute de canale de pornografie piratată! Și interactivă. Am stat vreo două săptămîni jucîndu-mă cu asta, după care m-am logat într-o zonă numită Anarhie.

– *Anarhie*? Adică tipi cu mustăți lungi în impermeabile negre care aruncă bombe în formă de bile de bowling?

Cadru compus cu Warren Davies și Heather Blake. Se simte o anume descătușare cînd ea rîde de propria-i replică.

– Așa mi s-a părut și mie la început, zice el. O grămadă de forumuri și subgrupuri care cine știe unde duceau, bakuniniști, extremiști de stînga, extremiști de dreapta, extremiști de centru, scheme pentru construirea de bombe, chiar din cele atomice, capcane, cum să dobori o aeronavă, unde găsești exploziv plastic, grenade de mînă, plutoniu...

Heather Blake se arată îngrozită.

– Chiar te interesa să... *ucizi* oameni?

– Hei, cine poate lua așa ceva în *serios*? spune el. Adică, în ce mă privea, totul era doar o gargară cu apă sărată... dar apoi...

Prim-plan cu Warren Davies. Trăsăturile i-au devenit perfect serioase.

– Dar apoi m-am logat într-o subzonă numită Moartea Pămîntului și în cadrul ei era un forum numit Băieții Răi, iar în cadrul *lui*...

20:13

– Da, dulceață, noi eram ăia, zise Malcolm Macklin. Niște căcați de băieți răi, vai de mama ta cît de răi!

– Te rog! spuse Heather. Nu uita că sîntem în direct și...

– A, da, făcu Nigel Edwards, căcăcioasa regulă Carlin! Cele șapte cuvinte de căcat pe care n-ai voie să le rostești la televizor și radio în Țara Yankeilor de căcat! Putem să bifăm căcatu' ăsta, Malcom, ca să ne conversăm liberi într-un mod civilizat, căca-m-aș?

– Strașnică idee, Nigel. Îmi dai voie, în pizda mă-sii?

– N-ai decît, colega!

– Fut, căcat, pulă, pizdă, muie, căcănar, labagiu. Mi-a scăpat ceva?

– *Vă rog*... gemu Heather.

– A, așa-i. Un post de televiziune yankeu de tot rahatul și-ar putea pierde licența, în pizda mă-sii, dacă lasă doi căcănari să folosească un limbaj vulgar la televizor.

– Maxim adevăr, colega! La Comisia Federală pentru Comunicațiile curului lucrează un cîrd de muiste fasciste!

– Pizde, adică.

Izbucniră în hohote răsunătoare de rîs.

Nu-i veni ușor lui Heather să pună capăt discuției cu ei. În definitiv, CIA urma să atace postul în mai puțin de două ore dacă șmecheria lor nu funcționa și toți cei dinăuntru probabil că aveau să moară, așa că era de-a dreptul ridicol să o preocupe căcăcioasa aia de regulă Carlin. Mai ales în aceste circumstanțe, care, dintr-un anumit punct de vedere, chiar cereau încălcarea ei flagrantă.

– Ce voiați să spuneți înainte ca regula asta căcăcioasă, Carlin, să ne abată de la subiect...? rosti ea cu un dram de vioiciune, încercînd să le imite accentul și reușindu-i decent.

Nigel rîse.

– Noi eram Băieții Răi, spuneam, care se ascundeau îndărătul balivernelor ălora despre anarhism, ca niște păianjeni așteptînd să apară un muscoi mare și gras, sau cine știe ce altceva mănîncă scîrboșeniile alea...

Heather aruncase deja la gunoi scenariul pe care și-l făcuse în gînd...

– Warren era un vrăjitor informatician, dar avea conștiința politică a unei rîme...

La început, intenția ei fusese de-a face doar o serie de profiluri separate și hotărîse să înceapă cu Warren doar pentru că se gîndise că a deschide cu un american ar fi cea mai bună introducere pentru publicul-țintă, după care avusese de gînd să treacă la Helga...

– Un hacker yankeu tipic, cu toți biții la locul lor, dar fără nici o viziune asupra viitorului planetei.

– Atît de-al dracu' de deconectat de lumea reală, încît asta nu era pentru el decît un joc video ca oricare altul...

– Ca Peter Sellers în filmul ăla, cînd tipu' ăla care nu știe decît de televizor

iese pe stradă cu telecomanda în mînă și-l atacă un hoț, iar el nu pricepe de ce vagabondul ăla nu dispare cînd el apasă butonul pentru a trece pe alt canal.

Dar cînd discuția cu Warren virase atît de normal în această direcție, îi ceruse lui Eddie să-i pună pe Jaro și pe Ahmed în spatele camerelor și trecuse de la Warren direct la cameramanii britanici, lăsînd firul poveștii să se deruleze înapoi, lăsînd povestea să se spună singură...

20:16

Pe ecran:

Cadru compus cu Malcolm Macklin și Nigel Edwards, stereotipul a doi punkiști tineri, cu alură amenințătoare – Macklin palid și puhav, cu o creastă zbîrlită și cam neîngrijită pe mijlocul capului ras și vreo șase cercei metalici în fiecare ureche, Edwards grăsuliu și umflat la față, cu dinți stricați de la care atenția este distrasă de o creastă mult mai impresionantă, cu țepi de-un roșu aprins. Amîndoi poartă, inevitabil, jachete de piele neagră țintuite cu piese cromate, și amîndoi au atîrnate de umăr Uziuri, care le completează recuzita de Băieți Răi.

Și totuși...

– Tre’ să știi cum să iei un tip ca el, îl duci nu de nas, ci de joystick, ca să zic așa...

– După ce-i faci să downloadeze materiale educative convingîndu-i că sînt informații secrete, cei ca el fac aproape o obsesie pentru asta...

Și totuși e ceva fermecător la ei, ceva mișcător în plăcerea sinceră pe care o simt dîndu-se în spectacol la televizor.

Cadru împărțit în trei, Malcolm și Nigel în stînga, Heather Blake în dreapta, frumoasa și bestiile, doar că ea nu se simte amenințată, și nici ei nu par a încerca să fie amenințători.

– Ce fel de... materiale educative? întreabă ea.

– Chestii de ecologie, la început, procentul de dioxid de carbon din aer, subțierea stratului de ozon, moartea viețuitoarelor din oceane și așa mai departe, numa’ că mascate sub forma unor rapoarte guvernamentale puse sub obroc, imagini satelit piratate și mai știu eu ce, deși oricine ar fi cît de cît interesat le-ar putea afla pe toate doar uitîndu-se la televizor, dar genu’ ăsta de tipi...

– Tre’ să faci totul să pară ascuns, ca o pereche de țîțe care-i cumva mai, ăăă, ațîțătoare dac-o vezi printr-o broderie neagră decît așa, direct, cel puțin pentru un anumit fel de tipi.

– Iar apoi, după ce se prinde că metodele care-au creat problema tre’ să fie și căcăcioasele metode care oferă o parte a rezolvării ei, ajungem și la caimac – Marele A.

– Marele A? Anarhismul?

– Corect! Începi cu chestii practice și de-acolo ajungi la teorie.

– Cum să montezi o bombă, cum să pătrunzi în emițătoarele satelit securizate, cum să ștergi bănci de date ale corporațiilor... Nigel face cu ochiul. Înțelegi, chestii care le plac băieților!

Heather Blake rîde, apoi îi privește cu seriozitate.

– *Chiar* sînteți anarhiști?

Cadru compus cu Malcolm și Nigel schimbînd priviri întru cîtva superioare.

– Scumpo, am crescut muncitori săraci în Anglia de căcat a lu' Maggie Thatcher și John Major...

– Haida-de! *Muncitori* săraci?

– Odată am avut și eu o slujbă.

– Cînd?

– Ăăă... am uitat, în puii mei.

Nigel rîde.

– Ce-ncearcă să spună colegul meu e c-am crescut în *clasa* muncitoare în Midlands, doar că pe-atunci nu prea mai aveai ce căcat să *muncești*...

– Și nici *clasă* de căcat nu mai era-n țară, era ceea ce Major numea societatea fără clase, iar el sigur știa ce știa, ținînd cont că taman clasa-i lipsea amărîtului ăluia...

– Ideea-i că guvernul ăla de căcat era condus de jigodii fără coloană vertebrală și hoaște înțepate cu un băț în cur din clasa de sus, iar asta încă dinainte să ne naștem noi...

– Toți ăi de-ascultau la radio și-n același timp fumau iarbă pînă le ieșea fumul pe cur nu puteau ajunge decît la concluzia că *guvernarea* însăși era un căcat de joc măsluit cu ajutorul căruia haita aia de vampiri continua să sugă sîngele clasei muncitoare...

– Adică al nostru.

– Iar cînd ajungi să înțelegi asta, ceea ce tre' să recunoaștem că nu-i mare brînză, urmă Malcolm, deja ești anarhist chiar dacă n-o știi.

– Moment în care nu mai trebe decît să te uiți la BBC, unde nu vezi decît măcelul kurzilor, revolte în închisori, sunniți dîndu-le pe cocoașă șiiților și viceversa, ca să te prinzi de cum merg lucrurile, ș-anume că toate căcaturile de state naționale și triburile de idioți nu fac decît să joace același joc măsluit al guvernării la nivel global, și că de asta se folosesc jigodiile mîncătoare de caviar și băutoare de șampanie de la Casa Albă, Kremlinul americanilor, pentru a ține-n ograda lor toate bunătățile.

– Anarhismul e-o lecție simplă, Heather, pentru cei care o învață pe coaja lor!

Prim-plan cu Heather Blake, blonda ingenuă confruntată cu o realitate

aspră pe deoparte și cu un intelect ager, care prinde repede, pe de cealaltă.

– Și asta te face să tragi concluzia că violența e justificată atunci cînd vrei să distrugi sistemul? întreabă ea.

Cadru în trei cu Malcolm Macklin, Nigel Edwards și Heather Blake, în timp ce Edwards ridică din umeri și zîmbește cu gura plină de dinți stricați.

– Teoretic, da, spune el. La urma urmei, scumpo, statu' curului meu e-narmat pînă-n dinți, n-așa, și n-are rețineri să-și folosească înzestrarea împotriva altor state naționale sau a celor ca noi...

– Dar practic, scumpițică, nu-i un gest prea deștept să te duci la o gorilă de doișpe picioare și să-i tragi una-n coaie cu poșeta, nu zic bine?

– Așa că-i vorba mai mult de o *atitudine*. Cînd ți se oferă șansa unei ținte, profiți de ea, te agăți de ea, tragi în ea, o faci de căcat sau cine știe ce altceva...

– Dacă nu poți distruge statul, măcar să nu lași statul să te distrugă pe *tine*.

– Nu mai mult decît te-a distrus deja!

– Și cu vorbele *astea* l-ați recrutat pe Warren Davies? zice cu îndoială Heather Blake.

Malcolm suspină.

– Pe dracu'! Nu, scumpo, e prea primitiv. E doar vechea atitudine de proscris stropită cu o țîr' de rațiune!

– Pe cînd ne-am apucat să pescuim în iazul electronic după un yankeu priceput la informatică, evoluaserăm deja la un alt nivel.

– Adică, rahatu' care-ți scoate ochii ajunge pentru ca niște tăntălăi să-și deschidă computerele și videocamerele și tot restu' și să-nvețe să se joace cu ele, da' cînd tragi linie ș-aduni, rezultatu-i cam negativ, nu crezi?

– Să faci zob statul, să le-o tragi boilor de la conducere, să te-alegi cu bunătățile... asta-i ca lumea, dat fiind că statul trebe făcut zob, boii trebe făcuți praf și tuturor ne trebe bunătăți, da' fără o viziune despre cum poți face toate astea să slujească unei evoluții pozitive nu rămîi decît cu o scuză belită pentru o atitudine criminală, nu?

– Și chiar asta eram, mai mult sau mai puțin. Doi neisprăviți cu intenții criminale și cu pivnița plină de chestii furate, care făceau filmări prostești pentru grupuri prostești și hackuiau sisteme, crezîndu-se cine știe ce mari revoluționari.

– Ne făleam cu ce aveam și ne băteam cu pumnii în piept ca două gorile anarhiste, pe nu știu ce grup jigărit.

– Ș-am ajuns să ne deschidem forumul Băieți Răi, dedicat răzvrătiților transnaționali și-n general degeneraților necunoscuți ca noi înșine.

– Asta pîn-am început să primim uploaduri de la un tip care zicea că reprezintă Comandoul Armatei Verzi...

– Tip care s-a dovedit a fi bătrînul Jaro, din țara cehilor...

20:23

Jaro Olgar stătea acolo, adresîndu-le lui Heather și obiectivului un zîmbet fals, doar că piciorul lui drept, afară din cadru, zvîcnea încontinuu, trădîndu-i tracul.

Întotdeauna păruse taciturn și insondabil, dar numai cînd începu să-l intervieveze în direct îi trecu lui Heather prin gînd că asta s-ar fi putut datora faptului că nu stăpînea bine limba engleză.

– Întîi slovaca, apoi ceha, aceeași limbă, dar slovacii nu recunosc, rusa la școală, toată lumea urăște, dar ce poți face, apoi germana, engleza doar la Praga, după Revoluția de Catifea, așa că e a patra sau a cincea pentru mine, încă nu stăpînesc foarte bine...

– Te descurci minunat, Jaro, minți încurajator Heather. Iar cu Malcolm și Nigel ai reușit să comunici suficient de ușor, nu...?

– E ușor pe grup... scrii... salvezi... editezi... uploadezi... downloadezi răspuns... *asta* aș putea face în sîrbo-croată sau daneză dacă ar trebui.

– Încercai să recrutezi oameni pentru Comandoul Armatei Verzi?

– Jah. Nevoie la noi pentru misiune, cum zice în engleză, know-what tehnologic...

– Know-how.

– Know-*how*. Am. Trebuie mai mult. Găsit grupul Nebunii. Zona Băieți Răi. Nigel și Malcolm. Ei avut. Naivi politic, ignoranți ecologic, dar spirit bun. Nu greu convins la ei.

– Și *tu* cum te-ai îmbîrligat cu Comandoul Armatei Verzi?

– Îmbîrligat?

– Cum ai intrat, cum ai fost recrutat.

Jaro miji ochii, se foi, se încruntă.

– Poveste lungă, complicată, spuse el. Poate nu... *adecvat* engleză...?

– Nu-ți face griji, Jaro, te descurci bine, iar eu sînt aici ca să te ajut să-ți spui povestea celor care ne privesc, rosti Heather pe un ton liniștitor, adresîndu-i un zîmbet cald, prietenos.

Și, înțelese ea, nici nu era un zîmbet forțat.

Nu era deloc ușor. De fapt, era atît de greu încît majoritatea reporterilor nu s-ar fi încumetat să încerce, dar Heather simțea că Jaro *reușea* să se facă înțeles, lăsînd impresia de om bun; pînă și ea simțea că-ncepe să-i placă de el.

Poate că Heather nu era ingenua americancă din clasa mijlocie al cărei rol îl interpreta atît de des, dar cînd vedea vorba de chestii cyberpunk, de politică europeană, de dificultățile personale multilingvistice, ignoranța sa nu era cu *mult* sub aceea a publicului american mediu căruia emisiunea de față i se adresa în principal.

Și neieșind prea mult din rolul pe care îl interpreta, spera să-i poată lua pe

telespectatori cu ea pe drumul cunoașterii...

20:29

Pe ecran:

– ...Slovac, da, născut în Bratislava... dar naționalitatea asta pentru mine este tare prost... Nu ceh, nu slovac. Dar cehoslovac. Așa considerat pe mine sub comuniști...

Prim-plan cu Jaro Olgar, un om poate la treizeci și ceva de ani, cu păr negru, drept, de lungime medie, pieptănat ordonat, cu frunte lată, buze groase, pomeți înalți, ochi cenușii, bărbierit la sînge – doar Uziul atîrnat de umăr îi știrbește din aerul de persoană respectabilă.

Vorbește exaltat, cu un accent puternic, și pare aproape îngrozit de ochiul obiectivului, dar convingerea, emoția par să se transmită prin pură voință.

– ...Eu urmat universitatea în Praga, Republica Cehă, cea mai bună școală de cinematografie...

Decupaj la un cadru strîns, compus, cu Jaro Olgar și Heather Blake. Ea stă aplecată spre el mai tare decît la un interviu normal, încercînd parcă să-l susțină cu limbajul trupului ei.

– Ai urmat școala de cinematografie! Și eu la fel! UCLA!

– UCLA! exclamă Jaro Olgar. Surîde cu toți dinții spre ea. Noi auzit de asta chiar sub comuniști! Spielberg! Lucas!

Heather rîde.

– Nițel înainte de generația mea, zice. Dar aș fi spus că o școală de cinematografie sub comuniști...

– Este ciudat. Cinematografia, video, teatrul cehoslovac, toate avansate, toate foarte... avant-garde, chiar și sub comuniști, chiar și înainte de *Dubček*, se zice... desigur... conținutul politic trebuie ascuns sau altfel tu pedepsit... Havel, mers și el des la închisoare.

Prim-plan asupra lui Jaro Olgar, chipul lui este animat, ochii îi rămîn luminoși, dar ceva în expresia lui devine distant și visător.

– Eu absolvit în timpul perestroika... intrat underground... făcut video... timpul Revoluției de Catifea... toți cei care nu morți în spirit făcut asta... Minunate vremuri! Minunat moment să fii... nu ceh, nu slovac, dar *cehoslovac*! Comuniștii cad! Revoluția învinge! Havel președinte! Bătrînul Dubček întors din exil! Și el slovac, știi, comunist, da, dar patriot *cehoslovac*!

Imagine strînsă, compusă, cu Heather Blake și Jaro Olgar în timp ce el se încruntă adînc, ridică din umeri, se foiește, pare să-l frămînte altceva în afară de limbă. Heather Blake se apleacă și mai tare și îl mîngîie pe genunchi.

– Ce este? Care e problema?

– Ce este? Ce *nu* este? Este... cum spune... muh-mur, dimineața de după. Revoluția terminat. Meciar și naționaliștii lui slovaci proști! Apare în... cum spuneți voi, sondaje de opinie? Majoritatea cehilor nu vor. Majoritatea slovacilor nu vor nici ei! Dar se întîmplă! Vis terminat! Cehoslovacia terminat! Tot ce muncit și luptat noi terminat!

Prim-plan cu Jaro Olgar. Mînios acum, posac.

– Eu *cehoslovac*! Nu plăcut de șovinistul ăsta... prostii! Și industria film, TV, toată în Praga, în Republica Cehă, unde eu nu putut fi cehoslovac, unde eu *slovac* prost!

Cadru compus, apropiat, cu Jaro Olgar și Heather Blake.

– Industria nu era dezvoltată în... ăăă... Slovacia? spune ea.

– În *Slovacia*? Slovacia este... fabrică de arme pentru ruși! Industrie militară... WC! Mine cărbune! Uzine chimie! Reactoare nucleare! Rîuri moarte culoarea urinei! Și naționaliști ca comuniștii! Comisii de cenzură! Controlează tot finanțele! Bani nu nicăieri! Cinemaul slovac este ca... ca... ca rock and rollul nord-coreean!

Heather Blake se retrage.

Dar Jaro Olgar, care și-a încheiat tirada, devine dintr-odată nostalgic.

– Praga... ăsta orașul meu... casa mea... sufletul meu... centrul spiritului meu... iar acum... în Praga mea, eu devenit străin...

– Deci... ăăă... cum ai intrat în Comandoul Armatei Verzi?

– Bani nu pentru slovac să făcut filme în Praga... Dar eu vorbit bine germană. Primit slujbă mărunt să... filmat secvențe în Berlin pentru televiziune independentă... dat mie videocameră, bilet de tren clasa a doua, cameră în hotel ieftin... documentarul este despre districtul Oranienburger... tu auzit de asta?

– Mă tem că nu și sînt sigură că nici cei care ne privesc nu au auzit.

Obiectivul se apropie încet în prim-plan spre Jaro Olgar.

– Este foarte interesant. Este district din jurul Oranienburger Strasse, asta în vechiul Berlin de Est este, vechi cartier al prostituției, precum Reeperbahn, dar foarte... mahala... clădiri vechi și murdare care cade... după Reunificare, preluate de artiști, anarhiști, cafenele, pivnițe, spune tu... spune tu...?

Pare să nu-i vină cuvîntul. Decupaj la un cadru compus cu Jaro Olgar și Heather Blake în timp ce ea încearcă să-l ajute.

– Boemă?

El pare încurcat.

– Boemă? Boemia parte din Republica Cehă, nu în Germania...

– Ăăă... Underground? Un fel de... spectacol trist? Artiști și scriitori și actori fără bani suficienți? Teatre și galerii de artă puține? Trafic de droguri? Extremiști politici? Oameni care se ascund de poliție?

– Da! Da! Underground! Bun cuvînt! Eu trebuie filmat secvențe despre

Oranienburger *underground*!

Înapoi la prim-plan cu Jaro Olgar, care încuviințează entuziasmat din cap.

– Filmez scene de stradă, cafenele, galerii de artă, sinagoga restaurată... stat vorbit cu oamenii... auzit despre Republica de la Weimar...

Vocea lui Heather Blake din off:

– Republica de la Weimar? Ăsta nu e barul unde Horst a întîlnit-o pe Kelly?

– Da. Da. Bar în pivniță. Are reputație de... vad se zice?... al extremiștilor politici, bătrînilor membri grupul Baader-Meinhof, septembriștilor negri, teroriștilor din grupări care nu mai există... unii spun că este, cum i-ați zice voi, biroul de angajări al sindicatului teroriștilor.

Cadru compus cu Heather Blake și Jaro Olgar.

– Pare un loc îndeajuns de periculos, zise Heather.

Jaro încuviințează, surîde ferice.

– Filmare bună! continuă el. Bar mizer în pivniță! Fum. Hașiș. Ca film alb-negru din anii treizeci cu Marlene Dietrich. Oameni de tot felul! Germani. Arabi. Turci. Bosniaci. Oameni care nu spun. Straie ciudate. Mulți dat mari. Oameni spun că fost membri Facțiunea Armatei Roșii, Armata Roșie Japoneză, Fatah, Sendero Luminoso, grupări de care nimeni nu auzit vreodată. Mulți mincinoși, cred. Mulți, cum spune la voi, filosofi de salon, care spun povești ca oamenii să le cumpere de băut. Dar cîțiva... eu crezut pe drept, ca pe Helga Mueller...

– Și Comandoul Armatei Verzi? Și ei erau acolo?

– Horst, Ahmed, Paulo, Hiroshi, ei întîlnit acolo mai tîrziu, iar apoi Kelly, întîi e Helga, ea foarte... precaută... spune la mine de misiune... niște bani din buget... de la MANC, gruparea ecologistă americană... ar putea fi... filmare foarte importantă pentru... pentru persoana potrivită cu curaj...

20:38

Dacă Jaro Olgar păruse a fi cel mai greu de citit dintre membrii Comandoului Armatei Verzi, Helga Mueller îi păruse lui Heather cea mai indiferentă, iar interviul de față n-o prea ajuta să-și schimbe impresia.

– Deci tu l-ai recrutat pe Jaro...?

– Aveam nevoie de expertiză tehnică în anumite chestiuni.

– Cum ar fi?

– Cum ar fi ceea ce facem acum.

– Și anume?

– Funcționarea unui post de televiziune.

Era ceva la femeia aceea care o zgîndărea pe Heather. Mai mult, se auzea pe sine sunînd din ce în ce mai mult a anchetator, căci Helga părea să reacționeze

la fiecare întrebare ca și cînd ar fi fost într-adevăr anchetată de cine știe ce agenție de poliție, iar extragerea informațiilor, darmite o brumă de interes uman, semăna cu scoaterea unei măsele.

– De ce Jaro?

– Avea datele necesare. Era voluntar. Pentru el, oportunitatea de-a surprinde pe peliculă acțiunea în sine reprezenta un motiv suficient.

Helga ridică din umeri. Surîse fără pic de umor.

– Ca voi, oameni buni. O persoană de show business. Un mercenar.

– Iar tu nu ești asta?

– Da și nu.

– Da *și* nu? Cum e posibil așa ceva?

Helga îi adresă lui Heather o privire de-o superioritatea și-un dispreț atît de mari, încît Heather descoperi în ea o dorință aprigă de-a o *pocni* ca lumea pe tîrfa aia căcăcioasă.

– Tu ești americancă, spuse ea pe vocea aceea precisă, tăioasă, vag nazală, într-o engleză atît de perfectă, încît părea insultătoare. N-ai cum să înțelegi.

– Pune-mă la încercare, o provocă Heather, străduindu-se să-și mențină un aer profesional. Acesta *este* un post american de televiziune, iar tu, vrei-nu vrei, *apari* pe el.

20:39

Pe ecran:

Prim-plan cu Helga Mueller. Păr castaniu drept cu șuvițe cărunte. Ochi reci, trăsături clare, buze pline ce par supte intenționat într-o încercare de negare a oricărei aluzii de senzualitate. În ochii unui bărbat, ar putea părea că este lesbiană. În ochii unei femei, nu.

– Hiroshi a spus-o cel mai bine, rostește ea. Ronini, ne-a spus el. Samurai fără stăpîn. În căutarea...

– Unui conducător?

– *Horst Klingerman*? se răsti Helga Mueller, încruntîndu-se. Plin de idei, poate plin și de pasiune, însă nu genul de persoană pe care niște oameni de acțiune cu experiență ar alege să o urmeze într-o confruntare armată. Dacă nu s-ar fi lipit de Jordan și de fondurile ei americane...

Helga Mueller se întrerupe la mijlocul propoziției. Strînge din ochi.

– Am spus prea multe.

Cadru compus cu Helga Mueller și Heather Blake, măsurîndu-se reciproc din priviri.

– Nu Horst a pus bazele Comandoului Armatei Verzi? Tu le-ai pus?

Helga ridică din umeri.

– Horst era categoric un teoretician interesant, și un foarte bun orator, asta fără discuție. Eu nu sînt nici una, nici alta. El ar putea vorbi la nesfîrșit despre acțiunea directă. Eu mi-am petrecut viața trăind-o. Fără el n-ar exista Comandoul Armatei Verzi. Fără mine, la fel, n-ar exista Comandoul Armatei Verzi. Dar Comandoul n-ar exista nici fără inocenta Kelly care să cumpere teroriști ca o moștenitoare americană plecată să spargă banii lui papa pe blănuri și bijuterii. Totul s-a... închegat de la sine.

Helga face o pauză și acum surîde într-un fel aproape nostalgic.

– Ronini, așa ne-a spus Hiroshi, repetă ea. Războinici care și-au pierdut motivul de-a fi. În căutarea... în căutarea...

– Unei noi cauze?

– Poate. Sau a unui mod de-a o sluji pe cea veche în această lume schimbată.

– Și care era vechea cauză?

– Iată cea mai pertinentă întrebare de pînă acum. Înainte, credeam că știu bine răspunsul. Solidaritatea clasei muncitoare din toate țările. Revoluția celor asupriți împotriva asupritorilor. Idealismul socialist împotriva exploatării capitaliste.

– Vorbești ca... ca o comunistă...

Helga Mueller rîde, un sunet deloc vesel.

– Poate pentru că asta și eram, și mi-ar plăcea să cred că încă sînt. Nu o leninistă, nu o stalinistă, poate puțin maoistă, cu o oarecare simpatie față de doctrinele Sendero Luminoso și-ale lui Troțki, dar în esență o revoluționară transnaționalist-marxistă de modă veche, pe care n-o interesează aproape deloc să despice în patru firul dialectic. Un bătrîn samurai marxist, ar spune Hiroshi.

Decupaj grăbit la un prim-plan cu Heather Blake, reacționînd la aceasta cu gura căscată, apoi un prim-plan cu Helga Mueller, care rîde din nou, dar acum într-un fel mai compătimitor.

– Voi, americanii! Voi credeți că toți comuniștii au coarne și coadă! Nu vă puteți imagina ca o persoană să-și recunoască crezul la televizor! Și să fie mîndră de asta!

Cadru compus cu Helga Mueller și Heather Blake. Heather se apleacă nițel în față, studiindu-și interlocutoarea cu un aer puțin mai degajat.

– Dar... comunismul a dat greș... a murit. Occidentul a cîștigat Războiul Rece, nu...?

– Chiar crezi asta? Peste un miliard de oameni încă trăiesc în comunism, în Asia. Cît despre comunismul european...

Prim-plan cu Helga Mueller cînd aceasta suspină, cînd se descrețește la față.

– N-a fost niciodată pus la încercare cu adevărat, a fost mereu doar o farsă

stalinistă crudă, o serie de regimuri-marionetă odioase, impuse de Armata Roșie popoarelor cucerite. Dacă Dubčec ar fi izbîndit, dacă Elțîn nu l-ar fi înlăturat pe Gorbaciov... Ridică din umeri. Poate că nu are de fapt nici o importanță.

Cadru compus cu Heather Blake și Helga Mueller, ieșind în evidență Helga Mueller. Ceva se modifică în relația dintre ele.

– Nu are importanță?

– Cînd crezi că un lucru este bun, cînd știi că un lucru este bun, cînd îți dedici viața exclusiv unui ideal, abandonezi acea cauză doar pentru că ea a fost înfrîntă?

– Nu cred că înțeleg...

– Și cum ai putea să înțelegi? Țara ta n-a fost niciodată înfrîntă pe propriu-i teritoriu, n-a comis niciodată crime atît de monstruoase, încît pentru a se face dreptate să fie necesară strivirea ei. Poate din această cauză noi, germanii, sîntem cei mai puternici idealiști transnaționaliști, cei mai fervenți ecologiști, cei mai înflăcărați revoluționari internaționali. Unde altundeva pe planeta asta și-au arătat șovinismul tribal și capitalismul hrăpăreț adevărata față cu atîta sinceritate, discreditîndu-se singure atît de tare?

– Vrei să spui că ai devenit comunistă revoluționară dintr-un fel de... sentiment ancestral de vinovăție pentru faptele naziștilor, pentru holocaust?

– Porcării freudiene! sare Helga Mueller pe un ton cam pițigăiat. Sentimentalism burghez! Ai vorbit ca un social-democrat!

– Atunci, de ce?

– De ce nu? A fost o decizie întru totul rațională bazată pe condiții obiective. Am crescut în Republica Federală, o regiune bogată, mănoasă, care reușise să-și lase trecutul în urmă și să devină cel mai puțin naționalist dintre state, un popor care se ploconea cu cel mai înalt grad de respect luxosului Mercedes și puternicului Porsche și colosalei mărci germane.

– Și asta-i atît de rău?

– A fost și este otravă pentru spirit!

Prim-plan cu Helga Mueller, care surîde sincer.

– A, da, te surprinde să auzi o marxistă vorbind despre spirit! Materialismul dialectic s-ar presupune că neagă asta! Dar nu e așa. Eu nu vorbesc despre Dumnezeu și despre suflet și celelalte baliverne mistice, ci doar de spiritul uman, ce simt oamenii acum și aici, pe planeta asta.

Vocea-i devine mai fermă, mai pasională și mai îndîrjită. Surîsul e înlocuit de un rînjet sfidător.

– Iar cînd oamenilor nu le mai pasă decît de mîncare, sex, băutură, bogății, nu simt nimic, nu au spirit. Satisfacția supremă este să se îmbuibe cu bere și crenvurști pînă stau să explodeze, și otrăvesc pămîntul cu reziduurile excretate, în vreme ce miliarde mor de foame în altă parte, iar așa-zișii lor frați germani din

DDR suferă!

Cadru compus cu Heather Blake și Helga Mueller. Heather e întru cîtva descumpănită de această răbufnire, iar Helga se calmează ca la un semn.

– Și, sigur, eu însămi, înainte de anii studenției, am fost un copilaș grăsuliu al acestei culturi, admite ea pe un cu totul alt ton. Doar atunci am cunoscut tineri dedicați altui lucru în afară de propria îndestulare.

– Comuniști? Marxiști?

Helga ridică din umeri.

– Comuniști, marxiști, troțkiști, anarhiști, ecologiști, de tot felul... toți susținînd cu atîta pasiune tactici și teorii și doctrine... dar ce aveau toți în comun... ce aveau toți în comun...

Prim-plan cu Helga Mueller în timp ce ezită, părînd să contemple un peisaj lăuntric.

– Ce aveau toți în comun era o viziune, deși ei între ei n-ar fi recunoscut-o niciodată... ceea ce acum știu că era viziunea planetară, o solidaritate nu cu o națiune ori cultură, ci cu Pămîntul asuprit și cu popoarele lui suferinde, divizate în triburi și facțiuni și clase de către o restrînsă elită egoistă, care nu urmărește alt scop mai înalt decît satisfacerea propriei nevoi animalice de-a se îmbuiba încontinuu, pînă cînd vor înghiți lumea întreagă și-o vor scoate pe cur sub forma unei ultime baligi monstruoase și toxice.

Cadru compus cu Helga Mueller și Heather Blake.

– *Asta* scrie în *Manifestul Partidului Comunist*? întreabă Heather.

Helga rîde din tot sufletul.

– Asta spune Comandoul Armatei Verzi, sînt vorbele lui Horst Klingerman, nu ale lui Karl Marx! răspunde ea.

– L-ai cunoscut pe Horst la universitate?

– O, nu, doar după Reunificare, cînd el era supremul teoretician de salon din Republica de la Weimar, iar eu nu făceam decît să beau bere cot la cot cu toți și să ascult! În zilele acelea, nu mi-aș fi irosit timpul cu un asemenea geniu pustiu. În zilele acelea, eram un terorist *adevărat*!

Heather înclină din cap spre Uziul agățat de umărul Helgăi.

– Iar acum nu ești? spune ea pe un ton sec.

Obiectivul se apropie încet în prim-plan de Helga Mueller, cînd chipul ei se oțelește și ochii-i devin reci, și ceva înfricoșător îi apare pe buze deghizat într-un simulacru hidos de zîmbet.

– Asta e nimic, zice ea. Am intrat și am ieșit din multe grupuri de acțiune înainte să mă trezesc în Facțiunea Armatei Roșii. Cunoscută uneori în presa populară drept Gașca Baader-Meinhof. Poate că ai auzit de Baader-Meinhof...?

Cadru compus cu Heather Blake și Helga Mueller. Heather pare cam stînjenită.

– Ei... voi... răpeați oameni, jefuiați bănci, aruncați lucruri în aer, *ucideați* cu bună știință oameni, așa-i...?

– Da, așa-i.

Cu o răceală de gheață.

– Cum ați putut...?

– Pentru că eram idealiști.

– Cum era posibil...

– Cum era posibil ca idealiștii să răpească și să ucidă și să jefuiască și să arunce în aer sfînta proprietate privată? Pentru că era *necesar*. Era necesar să-i trezim pe oameni din torpoarea lor. Era prin urmare necesar să forțăm elita fascist-capitalistă de la conducere să-și dea arama pe față, să apeleze la reprimarea deschisă. Doar atunci oamenii s-ar fi simțit suficient de provocați pentru a se ridica împotriva stăpînilor lor. Și doar o domnie a terorii putea împinge clasa conducătoare spre o atare greșeală fatală.

– Asta nu e doar imoral, e nebunesc.

– Este? Oare Kenya și-ar fi dobîndit independența fără Mau-Mau? Oare nu propria voastră contracultură americană l-a împins pe Richard Nixon în scandalul Watergate, care l-a distrus? Procedeul și-a dovedit eficiența.

– Dar pentru *voi* n-a fost eficient, nu? zise Heather. N-a avut loc nici o revoluție comunistă în Germania de Vest. În schimb, comuniștii au fost izgoniți din Germania de Est, Zidul a fost dărîmat, țara a fost reunificată și toți au trăit mai mult sau mai puțin fericiți pînă la adînci bătrîneți.

– Fericiți pînă la adînci bătrîneți! Da, regimul stalinist din DDR a fost o monstruozitate istorică, da, a trădat idealul marxist, dar totuși o lume întreagă a murit odată cu el, o lume marcată de-o solidaritate tainică împotriva Stasi, o lume a artei și literaturii susținute cu fonduri de la stat, dar care totuși își trăgeau forța și subtilitatea din dialectica luptei ascunse, o lume a idealismului socialist, în pofida tuturor acestora, o lume, cel puțin, care prețuia un sentiment al solidarității cu semenii în detrimentul unui kilogram de crenvurști și-a unui litru de bere!

– Nu poleiești cumva totul într-o aură romantică, așa cum unii de aici poleiesc... ăăă... Vechiul Sud, cu Rhett și Scarlett, vechile nave maiestuoase cu zbaturi și spectacolele ambulante, și negrișori cîntînd la banjouri? Asta cînd, de fapt, realitatea arăta altfel. O mulțime de albi cu bice în mînă care-i tratau pe negri ca pe niște *animale de povară*, nu?

Camera de filmat se apropie foarte încet, în prim-plan, de Helga Mueller. Femeia o privește pe Heather Blake, fără a scoate o vorbă, un moment lung, cu ochii îngustați, expresia feței transformîndu-i-se într-una care spune clar „ești mult mai sofisticată decît pari”.

– Am prins ideea, spune ea și face o grimasă. Într-adevăr, mai tare chiar decît ai zice. Cînd a căzut Zidul și jurnaliștii au început să-și bage nasul prin

vechile dosare, a ieșit la iveală faptul că însăși Facțiunea Armatei Roșii avea manipulatori Stasi secreți! Poate că am fost cu toții romantici naivi, cei din vechea mișcare internațional-revoluționară underground, cei dintre noi dedicați trup și suflet mijloacelor violente, cei gata să-și riște propriile vieți... Facțiunea Armatei Roșii... Septembrie Negru... Armata Roșie Japoneză... IRA... Abu Nidal... totuși...

Surîde aproape visător, ca o hausfrau de suburbie care își amintește verile aurii din tinerețe, cu vin și trandafiri.

– Multe cauze, multe grupări, multe dispute doctrinare, dar și solidaritate, sentimentul împărtășirii spiritului, eram toți tovarăși între noi...

Ridică din umeri.

– Tu n-ai cum să înțelegi, urmează melancolic.

Decupaj la un prim-plan cu Heather Blake, studiind-o intens pe Helga Mueller, cu o oarecare doză de compasiune.

– Pune-mă la încercare, spune ea încet.

Înapoi la prim-planul cu Helga Mueller, care nu se uită tocmai la cameră, ci contemplă același peisaj lăuntric cu același surîs dulce, nostalgic.

– Făceam toți parte din aceeași măreață cauză revoluționară, eliberarea Pămîntul de sub jugul asupritorilor, eram ca o mare familie, fiii și fiicele lui Che...

Strînge din buze, ochii își recapătă imediat claritatea.

– Și atunci a căzut Zidul, Uniunea Sovietică s-a dezintegrat, marxismul european s-a prăbușit, israeliții au început negocieri serioase cu palestinienii, Germania a fost reunificată în termenii Occidentului...

Cadru compus cu Helga Mueller și Heather Blake.

– Și v-ați trezit toți, sîmbăta seara, gătiți cum scrie la carte, neavînd unde să mai mergeți, spune Heather.

– Foarte americană exprimarea! zise Helga Mueller, sec, după care ridică din umeri. Dar corectă.

– Și-n vreme ce restul lumii sărbătorea, ție și prietenilor tăi teroriști vă cădeau lacrimile în paharul cu bere. Voi pierduserăți și libertatea cîștigase.

Helga Mueller face o grimasă, scoate un fornăit pe nas.

– Da, pierduserăm, rostește ea cu o amărăciune fățișă. Dar cine cîștigase? Acum, naționaliștii și șovinii puteau să se măcelărească între ei după bunul plac. Iar capitaliștii și monetariștii și pirații pieței libere puteau să sărăcească mulțimile lumii. Iar țările dezvoltate puteau să sleiască de resurse Lumea a Treia. Și toți puteau să distrugă viața însăși de pe Terra!

– Așa că ai devenit... ecologistă...?

– *Ecologistă*! Ce cuvînt prostesc! Eu sînt *revoluționară*! Un om al faptelor, nu al vorbelor! Am rămas un samurai marxist în adîncul sufletului!

– După atîția ani, tot nebună ai rămas, rostește Heather Blake cu candoare.

– Da’ știu că voi, americanii, le aveți cu cuvintele! zice Helga Mueller.

Dar pentru întîia oară, între ea și Heather Blake se stabilește contact vizual, o legătură de-o clipă la nivel uman.

– Noi nu ne-am numit *Partidul* Verzilor sau Green *Peace*, ci *Comandoul Armatei Verzi*, zice ea. Poate că lui Horst i-a aparținut conceptul, dar numele l-am găsit eu.

Prim-plan cu Helga Mueller, ridicînd din umeri.

– Și nu mulți dintre noi erau pregătiți să plece urechea la un personaj precum Horst Klingerman... Majoritatea tovarășilor mei de luptă au căzut martiri pentru vechea lor cauză pierdută sau, asemenea unor soldați bătrîni și neînțeleși, s-au stins pur și simplu...

Cadru compus cu Heather Blake și Helga Mueller. Pe chipul lui Heather se vede o expresie ciudată cînd privește drept spre obiectiv.

– Nu știu voi ce credeți, stimați telespectatori, rostește ea, și nu sînt sigură de ce, dar pe mine povestea asta mă întristează.

– Ich hatte Kameraden, spune Helga Mueller. Ei și-au urmat calea lor și eu pe a mea. Cu toate acestea, îi salut.

Obiectivul se apropie de Helga Mueller în prim-plan. Femeia duce mîna dreaptă la frunte, într-un salut schițat.

– Cineva a spus cîndva că adevăratele lupte morale nu se poartă niciodată între bine și rău, ci între concepte diferite ale binelui, rostește ea.

Se uită țină în ochiul camerei de filmat.

– Gîndește-te la asta, surioară. Gîndiți-vă la asta, domnule și doamnă America. Poate că într-o bună zi veți ajunge să înțelegeți.

21:02

– Da, zise Ahmed Jihad, cei dintre noi care au luptat cel mai tare pentru Palestina, copiii lagărelor, cei care au crescut cu Kalașnikovul în leagăn, care n-au cunoscut decît lupta, care și-au trăit toată viața pentru cauză, ei au fost exact cei cărora li s-a refuzat dulcele fruct al propriei victorii.

După caruselul emoțional prin care trecuse intervievînd-o pe Helga Mueller, Heather găsea că discuția cu palestinianul care se autointitulase „Ahmed Jihad” era de-a dreptul lejeră, în ciuda poveștilor lui despre vărsări de sînge și acte de violență, poate datorită monotoniei lui emoționale, a deprimării și tristeții lui extreme.

Ce viață cumplită! Un șir nesfîrșit de atrocități, ca victimă și făptaș, o poveste oribilă de război după alta. Aproape că nici nu era o viață adevărată. Pînă și numele era un nom de guerre.

Născut în Liban, într-o tabără a refugiaților, tatăl fiind un luptător de gherilă ucis de israeliți în timp ce încerca să treacă granița, cînd Ahmed avea opt

ani, iar mama fiind ucisă într-un raid aerian cinci ani mai tîrziu, i se pusese arma în mînă imediat ce împlinise vîrsta potrivită, fusese antrenat ca luptător de gherilă la o vîrstă la care copiii americani mergeau la școală și ucisese primul israelit înainte să împlinească șaisprezece ani. Infiltrări, evadări, bombe, schimburi de focuri, masacre, atrocități, răni, comploturi...

Cum singur mărturisea, pierduse socoteala celor pe care îi ucisese ori, mai degrabă, nu ținuse niciodată o astfel de socoteală. Victimele lui erau doar niște evrei. Israeliți. Un dușman fără chip pentru el așa cum el însuși era pentru ei.

Și totuși...

Și totuși, Heather găsea că-i este imposibil să-l urască pe Ahmed Jihad sau să evite măcar a-l înțelege. Poate că asta se datora educației ei profesionale. Poate că de vină era acest întreg proces de intervievare a temnicerilor ei și încercarea de a-i umaniza în fața americanilor de rînd care îi urmăreau, pentru a-și salva propria piele...

Poate că era ceea ce spunea un vechi cîntec Rolling Stones chiar în titlu.

„Ca Moise stînd pe munte și uitîndu-se în jos peste Tărîmul Făgăduinței după atîția ani petrecuți în deșert, știind că el, unul, nu va ajunge niciodată acolo...”

Compasiune pentru diavol.

– Ciudat, dar eu nu semăn cu un evreu, zise Ahmed Jihad. Sau semăn?

Nu se putea convinge să rîdă de propria-i glumă mai mult decît putea Heather. Izbuti doar să facă o grimasă și să încline din cap aprobator la adresa ironiei amare a afirmației sale.

– Britanicii spun că, în timp, cățeii ajung să le semene stăpînilor. Se mai spune și că nici o luptă nu e mai sălbatică precum aceea între frați.

– Noi, americanii, spunem că ne-am cunoscut dușmanul, iar acesta este noi înșine.

Acum, Ahmed Jihad schiță totuși un zîmbet subțire.

– O țestoasă și un scorpion se întîlnesc pe malul Iordanului, zise el. Amîndoi vor să treacă pe celălalt mal. „Ia-mă în spinarea ta”, spune scorpionul. „Nici nu mă gîndesc”, răspunde țestoasa. „Tu nu te poți abține să nu împungi, iar împunsătura ta e mortală”. „Nu te teme”, o liniștește scorpionul. „Dacă te împung în mijlocul rîului, murim amîndoi.” Țestoasa se lasă convinsă de acest raționament logic, îi permite scorpionului să i se urce în spate și intră în apa rîului. Ajunși în mijloc, scorpionul o împunge pe țestoasă și, cînd amîndoi se scufundă spre o moarte sigură, țestoase se uită în sus la scorpion și rostește doar două cuvinte – „*De ce?*”.

Ahmed ezită, ridicînd din umeri.

– „La ce te așteptai?” zice scorpionul. „Sîntem în Orientul Mijlociu.”

21:34

Pe ecran:

Prim-plan cu Ahmed Jihad, un tînăr cu ten măsliniu, aproape de treizeci de ani, cu păr negru unsuros și ochi negri intenși, vestă explozivă, echipament de luptă, pistol-mitralieră atîrnat de umăr, prototipul teroristului arab. Dar mai este ceva în vocea lui, pe lîngă scrîșnetul standard, un anumit realism, o ironie fină care-i depășește vîrsta biologică.

– Noi eram scorpionul acela, Septembrie Negru, Frontul de Eliberare a Palestinei, Al Fatah, însăși Organizația de Eliberare a Palestinei. Teroriști. Luptători. Asta era viața noastră, alta nu aveam. Puteai avea încredere că scorpionul nu-și va înfige acul în binefăcătorul lui?

Cadru compus cu Ahmed Jihad și Heather Blake, ea arborînd o expresie rece.

– Dacă poți pune întrebarea asta...

Ahmed Jihad ridică din umeri.

– Noi sîntem fedayini, Luptătorii Sfinți ai Revoluției Palestiniene, noi și copiii Intifadei eram monștrii necesari de care politicienii noștri s-au folosit pentru a-i aduce pe israeliți la masa păcii. Poate că a fost necesar ca ei să ne trădeze.

– Israeliții?

Ahmed Jihad rîde amar.

– Palestinienii. Propriul nostru popor pe care l-am adus la granița Tărîmului Făgăduinței. Dar noi nu am avut voie să traversăm Iordanul cu ei. Întoarcerea teroriștilor din diaspora era interzisă. Acesta a fost prețul cerut de israeliți. Noi ne dăduserăm viețile, iar acum trebuia să facem ultimul sacrificiu ca Palestina să poată renaște...

Prim-plan cu Ahmed Jihad care suspină.

– Cine poate spune că a fost corect? Dar, în cele din urmă, cine poate spune că nu a fost? Ce aș fi putut eu face într-o țară în care domnea, neliniștitor, pacea? Cum mi-aș fi putut cîștiga pîinea? Ce știam eu? La ce mă pricepeam? Arme. Dispozitive explozive. Tactici cu unități restrînse. Ar fi fost ca în Afganistan după căderea lui Najibullah.

Cadru compus cu Ahmed Jihad și Heather Blake.

– Și după aceea? spune ea.

Ahmed surîde, un surîs subțire, dar aparent sincer.

– Din fericire și surprinzător, *n-a existat* un „după aceea”. Ce am aflat a fost că Palestina n-a fost niciodată adevărata mea țară. Nu mă născusem acolo, nu trăisem niciodată acolo, pusesem piciorul pe pămîntul ei doar în secret, pentru a lupta și ucide... Cînd am contemplat faptul că nu mă voi putea duce niciodată acasă, am înțeles că deja eram acasă, că dintotdeauna fusesem acolo...

– Acolo *unde*?

– Într-adevăr, unde? Toată viața am umblat de colo-colo, tabere de antrenament în Bekaa, în Libia, Siria, misiuni pe teritoriul Israelului, în jurul Mediteranei, Europa, toți cei pe care îi cunoșteam și la care țineam cît de cît erau teroriști internaționali ca mine... Palestinieni... membri IRA... Baader-Meinhof... Armata Roșie Japoneză... aceștia erau de fapt poporul meu, toți laolaltă, aceasta era țara mea, lumea mea... Revoluția însăși.

– Revoluția? *Care* revoluție?

Prim-plan cu Ahmed Jihad cînd zîmbetul i se lărgește, cînd un foc i se aprinde pe furiș în ochii pînă atunci umbriți.

– Revoluția revoluțiilor! declamă el cu aplomb. Mao avea dreptate, dar într-un sens la care nici nu se gîndise. Revoluția permanentă era posibilă, dar numai pentru cei care nu aveau altceva. Iar pentru noi, nici o *altă* viață nu era posibilă. O luptă se încheiase și venise vremea să o căutăm pe următoarea...

Imagine compusă cu Ahmed Jihad și Heather Blake.

– Și atunci ai intrat în Comandoul Armatei Verzi?

– Atunci drumul m-a dus spre Berlin, am devenit unul dintre obișnuiții locurilor precum Republica de la Weimar, atît de mulți eram acolo dintre cei rămași fără un căpătîi...

Ahmed Jihad rîde.

– Așa-i, ăștia eram, rămășițele umane ale tuturor vechilor lupte, pierdute și cîștigate, fedayini, mujahedini, comuniști, revoluționari expirați în urma victoriei ori a înfrîngerii sau a dispariției dușmanilor noștri. Și mai erau cei care încă aveau trebuință de experiența noastră... Sendero Luminoso... cartelurile din Medellín și Cali... slavii musulmani... kurzii... kașmirii... obscure mișcări de eliberare națională din locuri de care nici *noi* nu auziserăm vreodată...

– Dar tu ai ales Comandoul Armatei Verzi. De ce?

Ahmed Jihad ridică din umeri.

– Voiam mai mult decît... o ocupație... voiam... voiam...

– Să lupți pentru un lucru în care să crezi cu adevărat? rostește sigură de sine Heather Blake. Așa cum crezuseși în Palestina? Ceva ce să dea rost unei vieți lipsite de-o ambiție personală?

Ahmed Jihad îi aruncă o privire tăioasă. Heather Blake îi surîde.

– Toți căutăm sentimentul ăsta, sau ceva asemănător, cred eu, rostește ea. Nu toți îl găsim. Majoritatea nici nu știm că-l căutăm. Iar tu l-ai găsit la Comandoul Armatei Verzi?

Prim-plan cu Ahmed Jihad. Tînărul încuviințează din cap și, în același timp, ridică din umeri.

– El m-a găsit pe mine, spune. Într-o seară de lîncezeală, pe cînd eram în Republica de la Weimar, o seară care nu promitea să se deosebească mult de

altele...

21:10

Pe ecran:

– Eu nu japonez! insistă Hiroshi Igaramu, revoltat. Eu *ainu*!

Văzut în prim-plan, arată sută la sută a japonez: păr negru lins, ochi est-asiatici, pomeți plați, iar engleza lui are cadența precisă și distinctă a vorbitorilor nativi de japoneză.

Dar poate că există ceva mai puțin japonez, dacă te uiți înadins – nasul acela prea proeminent, tenul cvasi-caucazian, aerul acela istovit, accentuat de-un luciu fin de sudoare.

Cadru împărțit în două cu Hiroshi Igaramu – rece, sever și furios – și Heather Blake – încruntată, ezitantă – ca și cînd ar ști că interlocutorul nu poate interpreta decît negativ ce are ea de spus.

– Ainu? Ce-i asta?

Ochii lui Hiroshi Igaramu nu reacționează, dar vocea lui devine disprețuitoare și distantă, durere ascunsă în spatele atitudinii sfidătoare.

– *Ainu? Ce-i asta?* o persiflează el. Peste tot, mai puțin în Japonia, aud întrebarea asta. În Japonia, răspunsul e clar. Ainu este *cioroi*. Maimuțoi păros.

– Aici nu sîntem în Japonia, Hiroshi, rostește pe un ton blînd Heather Blake. Înclină din cap spre ochiul camerei de filmat. Și cei care ne privesc nu vor ști ce înseamnă să fii ainu decît dacă le explici tu.

– Deci, șuieră Hiroshi Igaramu. Deci... murmură ceva mai apăsat, în timp ce obiectivul se apropie în prim-plan. Deci... vă explic. Ainu e populația originară din insulele Japoniei. Ca indienii voștri roșii. Japonezii făcut la noi ce făcut și voi la ei. Luat pămîntul nostru, pămînt pe care noi urmat calea vînătorului și culegătorului. Umplut cu de-ai lor. Milioane. Tăiat păduri. Construit orașe mari. Industrie. Otravă. Distrugere. Mizerie.

Face o pauză, icnește.

– Poveste veche, ne? Aceeași în toată lumea. Izolat pe noi în Hokkaido, să ne stingem încet. Dar japonezii venit și acolo. *Dezvoltat* insula, cum fac ei. Unii vor ainu să supraviețuiască în rezervație, ca indienii voștri. Să poarte haine tradiționale pentru aparate foto scumpe ale turiștilor. Ca maimuțe la zoo. Ainu distracție Disneyland...

Decupaj la un cadru dublu cu Hiroshi Igaramu și Heather Blake. Ea pare sincer îngrozită.

– Mi se pare de-a dreptul strigător la cer! spune ea. Dar tu nu voiai să auzi de asta? Tu... ăăă... n-ai acceptat așa ceva?

Hiroshi încuviințează din cap.

– Hai. Noi avem televiziune. Avem școli. Eu cunosc lumea de afară. Spus la mine că putut fi japonez modern. Eu crezut asta. Plecat la Tokyo. Unde aflat că eu *ainu*, cioroi, mai rău ca un coreean. Nu putut fi niciodată bun angajat. Niciodată devenit japonez. Slujbe rele. Fără slujbe. Învățat ce este să fii ainu în Japonia...

În timp ce el mai că nu mîrîie, obiectivul se apropie pentru un prim-plan.

– Și învățat ce este să fii *japonez*! Aranjamente florale frumoase. Shinto, budism. Altare închinate naturii. Japonezii *prefac* căutat armonie cu spiritul Pămîntului. Dar ei mint! Distrug pămîntul și acoperă pe el cu beton. Otrăvit aerul pentru construit Sony și Toyota. Victimele Hiroshima și Nagasaki adus plutoniu pentru făcut curent ca să funcționat televizoare și jocuri video. Înmulțit și murdărit ca șobolani în depozit plin de grîne. Iar noi, ainu, căutat doar să supraviețuit ca fii ai pămîntului, *noi* barbari!

Prim-plan cu Heather Blake, reacționînd la această răbufnire cu o groază politicoasă.

– Ăăă... fără doar și poate, am auzit multe critici la adresa japonezilor pe aici, dar n-am crezut niciodată că voi auzi un jap...

– Eu *nu sînt japonez*! strigă Hiroshi Igaramu și imediat intervine un decupaj brutal cu salt spre un prim-plan pe chipul lui mînios.

Vocea lui Heather Blake din off:

– Vreau doar să spun...

– Eu spus la tine poveste. Poveste adevărată. Schimbat la mine viața. Eu citit în ziare la Tokyo, văzut la televizor. Savant publicat studiu care arătat samurai veritabili, curajoși cavaleri japonezi, eroi străluciți din filme, imagine a spiritului de onoare japonez, idealul bărbăției japoneze, erau... *ainu*!

Cadru dual cu Hiroshi Igaramu și Heather Blake. În ochii lui se citește o satisfacție perversă cînd enunță următoarea replică:

– Și ce întîmplat?

– Au negat totul, așa-i? spune Heather. S-au prefăcut că nu este adevărat și-au continuat să toarne filme cu samurai.

Ochii lui Hiroshi căscați de uimire.

– De unde știi tu? șuieră el.

Heather ridică din umeri.

– Asta e industria spectacolului, zice ea și rîde.

El nu rîde. În schimb, pare să deruleze banda înapoi, să ignore gluma pe care nu o pricepe.

– Pentru japonezi, nimic nu schimbă, urmează el. Pentru mine, totul schimbă. Este satori. Eu ainu. Samurai sînt ainu, nu japonezi. Eu trebuie devenit *samurai ainu*. Urmat calea Bushido, dar slujit cauza poporului *meu*. Depus jurămînt samurai în adîncul sufletului pentru distrus civilizație malefică a acestor falși samurai, acești salariați, acești hoți ai pămîntului nostru și violatori ai

spiritului său, acești japonezi!

– Tu... ăăă... ai declarat război Japoniei?

– Hai! În adîncul sufletului meu.

– Tu, ăăă, ai crezut că-i vei putea înfrînge pe japonezi de unul singur?

– Eu samurai ainu. Eu dedicat spiritul meu acestei lupte. Nu important să cîștigat. Important să luptat.

– Și ce ai făcut apoi, ai căutat un stăpîn pe care să-l slujești?

Chipul lui Hiroshi se luminează, sincer uluit.

– De unde știut tu?

– Am absolvit cinematografia, răspunde ea inexpresiv. Sînt sigură că am văzut mai multe filme cu samurai decît tine. Cei șapte magnifici. Toshiro Mifune. Tronul sîngelui și toate alea.

Ea rîde.

– Pe deasupra, ne aflăm în California de Sud, doar.

Hiroshi mijește ochii spre ea, nepricepînd o iotă.

– Eu căutat... alții ca mine. Mod de slujit cauza care jurat să slujit. Se încruntă. Nu găsit. Alți ainu nu înțeles, crezut că glumă proastă. Japonezii sînt... japonezi... apoi...

– Și apoi...?

– Apoi eu fost... căutat. Băut prea mult, poate, vorbit prea liber în baruri Ginza, în Rappongi... ei avut urechi... ei avut ochi... ei găsit pe mine...

– *Ei*?

– Armata Roșie Japoneză. Tu auzit de asta?

– Ăăă... toți i-au adus în discuție toată seara, dar...

– Ei samurai! exclamă Hiroshi și, în momentul acela, obiectivul execută un prim-plan. Nu samurai ainu, nu samurai japonezi... samurai marxist!

Vocea lui Heather Blake din off:

– Samurai *marxiști*!

– Hai! Nu japonezi! Nu ainu! Loiali cauza clasa asuprită pe Pămînt. Avut doctrină. Avut disciplină. Ei cavaleri marxist ai Bushido.

Cadru împărțit în două cu Hiroshi Igaramu și Heather Blake.

– Ăăă... dar ei erau și... ăăă... teroriști extrem de violenți, nu? întreabă ea cu precauție. Ei... ăăă... au ucis o mulțime de oameni nevinovați, nu?

Hiroshi Igaramu zîmbește într-un fel extrem de neplăcut.

– Hai! Cei mai extremi! La stînga de comuniști! La stînga de maoiști! La stînga de toți!

– Și tu ai *crezut* în filosofia asta comunistă extremă?

El ridică din umeri.

– Filosofia nu important. Distrus sistem. Distrus status quo. Distrus exploatatori capitaliști. Distrus America... Ezită o secundă. Distrus... Ja-po-ni-a.

– Dar asta e-o atitudine ultra-negativă!

– Făcut pe noi puternici. Nemiloși. Devotați căii războinicului. Armata Roșie Japoneză adevărați samurai! Gata să slujească toți care luptat același dușman... Organizația de Eliberare a Palestinei, Baader-Meinhof, Septembrie Negru... Noi cei mai puternici dintre cei puternici, cei mai duri dintre cei duri, cei mai curajoși dintre cei curajoși, misiuni pe care nimeni nu luat pentru noi comori ale spiritului...

Prim-plan cu Heather Blake, evident zguduită de toate acestea, dar făcînd un efort vizibil de-a încerca să înțeleagă.

– Ai participat și tu la misiunile astea? Au ucis oameni cu mîna ta?

Prim-plan cu Hiroshi Igaramu: chip golit de orice expresie, lucru posibil, poate, printr-un simplu act de voință.

– Eu fost samurai.

Obiectivul menține prim-planul acesta preț de un moment lung de tăcere.

Decupaj la un cadru dublu cu Hiroshi Igaramu și Heather Blake, scoțînd-o în evidență pe Heather Blake, ochii ei căutînd un mod de-a duce discuția spre final.

– Deci... ăăă, și cum ai ajuns, atunci, să părăsești Armata Roșie Japoneză și să te alături Comandoului Armatei Verzi? spune ea. Adică, Comandoul Armatei Verzi nu prea pare a fi... ăăă... același fel de... ăăă, grupare ucigașă...

Prim-plan asupra lui Hiroshi Igaramu. Expresie reținută.

– Războiul Rece terminat. Toate agenții internaționale de poliție după noi. Nici un regim nu oferit sprijin. Noi trebuie toți să împrăștiat și fugit.

Pare a fi adevărul, dar se simte o reținere, o nuanță disimulatoare.

– Cipru. Atena. Paris. Amsterdam. Berlin. Mai bine acolo. Poliția ocupată vînat Stasi, neo-naziști, mai ușor de dispărut...

Ridică din umeri, ochii lui devin și mai evazivi.

– Timpuri grele... băut prea mult, poate...

Ezită, expresia i se luminează – poate printr-un act de voință.

– Cunoscut Paulo Pereido. Băut în Republica de la Weimar. Cunoscut Horst. Helga. Vorbit. Găsit... găsit...

Decupaj la un cadru compus cu Hiroshi Igaramu și Heather Blake, în timp ce el se străduiește să-și afle cuvintele.

– Un nou stăpîn? O nouă cauză?

Înapoi la prim-plan cu Hiroshi Igaramu, reacționînd; o încuviințare entuziastă din cap, o ezitare, cuvinte care păr... meșteșugite.

– Comando Armata Verde nu samurai, nu ca Armata Roșie Japoneză. Dar cauza... hai! Asta aflat de la Paulo. Asta aflat de la Horst. Supraviețuire întreaga planetă... asta lupta eternă. Niciodată victorie finală.

Zîmbetul lui pare sincer, însă.

– Eu Comando Armata Verde. Eu lupt salvez viața pe Terra. Este cauză

perfectă pentru samurai ainu marxist, ne?

21:17

– Hiroshi nu-i un om rău, zise Paulo Pereido pe vocea lui moale, mieroasă. Este un spirit îndurerat. Era într-o stare mult mai rea cînd l-am cunoscut. Atunci nu-l stăpînea decît furia unui om trădat.

– Trădat? întrebă Heather. N-a spus nimic cum că ar fi fost trădat. De către cine?

Paulo ridică ușor din umeri.

– Un ainu și un yanomami care se întîlnesc într-o cafenea din Berlin și se îmbată împreună, exact cum s-ar aștepta din partea noastră albii... În fața *mea* putea recunoaște ceea ce n-ar fi niciodată în stare să spună în fața unei tinere albe și frumușele ca tine.

– Și anume?

– Tovarășii lui din Armata Roșie Japoneză erau falși. În gîndul lor, cu vorba, credeau că toți cei asupriți erau frați, dar l-au abandonat atunci cînd gruparea lor a început să se destrame, căci în sufletul lor erau în continuare japonezi, iar el era în continuare ainu.

Paulo zîmbi în felul lui timid și cuceritor.

– De aceea e în continuare atît de furios. A găsit o cauză pe care să o slujească, însă nu are un cămin adevărat pe lumea asta. Ca mine.

– Dar tu nu pari o persoană furioasă, Paulo, zise Heather.

– Eu sînt o persoană foarte furioasă, replică el pe același ton calm. De aceea mi s-a părut el atît de simplu de înțeles. Ne asemănăm foarte tare.

Ce ușurare!

Warren, tipul hackerului underground, putea fi copilul oricărui cuplu de privitori. Nigel și Malcolm se dovediseră slobozi la gură, dar interesanți. Jaro nu fusese decît o problemă lingvistică ambulantă. Helga fusese o provocare, dar Heather era mîndră de felul în care se descurcase cu ea. Pînă și Ahmed era cineva pentru care orice american de rînd putea simți un dram de milă...

Dar pe Hiroshi Igaramu, terorist, ucigaș, fost membru al Armatei Roșii Japoneze, lucruri de care nu se căia deloc, era imposibil să-l prezinte într-o lumină favorabilă uriașului public american. Iar ca toată mascarada aceea să funcționeze, interviurile trebuiau să se încheie pe o notă cald-empatică, ori măcar ceva mai bun decît răceala pe care Hiroshi o lăsase să plutească în aer.

Din fericire, îl lăsase pe Paulo Pereido la urmă și, pînă acum, brazilianul cu origini indiene se dovedea a fi încheierea ideală. Nu doar că părea straniu de calm și blînd pentru un terorist cu un pistol-mitralieră agățat de umăr, nu doar că degaja aerul de nobil budist sălbatic la care se aștepta publicul american din partea

„indianului ca băiat bun”, dar părea capabil și să îmbunătățească imaginea lui Hiroshi post-factum...

– Mie categoric nu mi se pare că semănați mult...

– Dar așa este. El e ainu. Eu sînt yanomami. Sîntem amîndoi... amîndoi... care e cuvîntul... băștinași... arbor... abor...

– Aborigeni?

Paulo încuviință din cap.

– Aborigeni... acesta e cuvîntul potrivit. Oameni de la origine. Oameni ai pădurilor și ai cîmpiei și ai rîurilor. Fiii originari ai planetei, care rămîn aproape de spiritul ei.

Pentru prima dată de cînd începuseră interviul, Paulo se încruntă.

– Mai mult decît oameni din Lumea a Treia, zise el. Noi reprezentăm Lumea Întîi. În definitiv, noi am fost primii.

– Nu am gîndit niciodată în termenii aceștia, recunoscu Heather.

– Pescuiam, vînam, culegeam frunte și rădăcini, cultivam cîte ceva. Am rămas puțini nu fiindcă am fi fost din cale-afară de deștepți, ci fiindcă n-am putut hrăni mai mulți. N-am știut mai multe. N-am știut mai puține. Eram în armonie cu natura deoarece noi eram parte a naturii. Noi și Pămîntul am fi putut continua așa o veșnicie.

21:19

Pe ecran:

Cadru dublu cu Heather Blake și Paulo Pereido, un bărbat lat în umeri, scund, molatec, cu păr negru drept care-i cade peste urechi, trăsături indiene clare, ochi negri pătrunzători.

– În primii treisprezece ani ai vieții mele, am locuit cu familia într-un sătuc din pădure, unde pescuiam, vînam și cultivam cîte puțin, și umblam în inocența noastră aproape complet despuiați, zice el. Noi, yanomami, eram sălbatici nobili.

Heather îl ochește întrebător.

– Nu asta vrea publicul să audă?

O jumătate de secundă de tăcere, apoi Pereido rîde.

– Da, asta-i imaginea pe care o preferați, rostește. În ea nu apare școala misionară catolică. Copiii poartă tricouri imprimate cu nume de răcoritoare și trupe rock din Lumea Întîi și poartă sandale de gumă din Japonia. Walkmanuri și radiouri portabile. Acoperișurile de tablă ale colibelor tradiționale. Chiștoacele de Marlboro pe potecile din junglă.

– Cred că toate lumea e de acord că ceea ce li s-a întîmplat indienilor amazonieni este un lucru teribil, incendiile controlate și defrișările, dealuri întregi mutate din loc de mineri, crimele și pămînturile furate și bolile...

– Îngrijorarea ta este foarte mișcătoare, o întrerupe Paulo, ferm dar cu măsură.

– N-am vrut să...

– Ba ai vrut.

Prim-plan cu Paulo Pereido: ochii lui scînteiază, intenși, restul chipului păstrînd un calm nepămîntean, glacial, supranatural.

– Ai avut intenții bune. Misionarii au avut intenții bune, la fel ca și cei veniți să strîngă seva arborilor de cauciuc și care credeau că ne susțineau cauza. Dar nouă ne-ar fi fost mai bine dacă ne confruntam cu dușmani care să recunoască fățiș că vor să ne distrugă. Poate că nu i-am fi putut înfrînge, dar cu ei puteam măcar să ne luptăm.

Decupaj spre un prim-plan cu chipul încordat, confuz și sincer al lui Heather Blake.

– Nu înțeleg...

Înapoi la prim-planul cu Paulo Pereido.

– A fi un yanomami în generația mea *nu* înseamnă să fii un sălbatic nobil. Lumea aceea a apus dinainte să mă fi născut eu. Poate n-a existat niciodată. De unde să știu eu? Nu am ca mărturie decît cuvintele celor din generația tatălui meu, vorbe împleticite de băutură, tulburate de nepăsare, și cărțile și emisiunile TV și radio din lumea voastră.

Cadru dublu cu Paulo Pereido și Heather Blake, cu ușor accent pe Heather, care stă aplecată nițel spre el, încercînd să stîrnească empatia ochiului magic al camerei de filmat.

– Deci ai fost prins între două lumi? rostește ea.

– Prins într-o lume inexistentă, mai degrabă. Pădurile erau retezate de la rădăcină în jurul meu, satele yanomami dispăreau, bătrînii cădeau răpuși de boli, bărbații căutau să devină mînă ieftină de lucru pentru brazilieni, femeile se prostituau sau cădeau victime violurilor, incendiile, căutătorii de aur, cei care strîngeau seva arborilor de cauciuc...

Ridică din umeri.

– *Asta* a fost lumea mea, o pădure pe cale de dispariție, un trib pe cale de risipire, noroi și cenușă și boli, o lume al cărei suflet a fost strivit înainte să mă nasc și al cărei cadavru a fost devorat de cărăbuși și muște...

– Iar școala misionară și mass-media vă arătau cealaltă lume, lumea noastră...?

Paulo Pereido aprobă din cap.

– O lume de vis... lumea de vis a avioanelor și a Hollywoodului și a rachetelor care ajung pe Lună... Coca-Cola și Carnival și Ipanema...

Aparatul se apropie lent, realizînd un prim-plan, cînd el suspină.

– Tata a fost ucis de un camion, mama a murit de gripă, am rămas orfan,

un copil al Bisericii. Fii cuminte, mi-au spus preoții, învață, muncește din greu și vei deveni un cetățean la uriașei națiuni, nu un yanomami al pădurii, ci un brazilian al lumii...

Face o pauză, ridică din umeri. Pentru prima dată, o urmă palidă de ironie îi zbîrcește buzele.

– Și așa am făcut, continuă. Am devenit premiant la școala misionară, dovada că ei puteau transforma un indian din pădure într-un brazilian modern. M-au trimis la un internat din Manaus, ca un liceu american de-al vostru...

21:22

În timp ce Paulo Pereido își depăna povestea, Heather simți că iese puțin din rolul de intervievator, devenind parte a publicului.

Școala care-i oferise o diplomă, după ce-i oferise o educație liberală fără o specializare anume, aruncîndu-l în vîltoarea unei economii împovărate de inflație unde nu găsea decît slujbe mărunte și prost plătite, iar asta rar, călătoriile în Brasilia, în Sao Paulo, în cele din urmă în Rio și o favela săracă și mizeră pe coasta unui deal, unde Lumea a Treia se uita cu jind și fără speranță spre bogățiile scînteietoare ale Lumii Întîi...

– Așa că am devenit hoț... un hoț foarte bine educat, însă unul nu foarte priceput, și n-a trecut mult pînă să încep să fug de poliție, înapoi pe Amazon, înapoi în teritoriul yanomami...

Paulo ridică din umeri. Îngustă ochii. Pentru prima dată, Heather simți încordare și chiar amărăciune în spatele acelui calm nefiresc.

– Lumea voastră, copleșită de vinovăție, se hotărîse să fie mărinimoasă cu yanomami. O porțiune de pădure distrusă a fost lăsată deoparte ca rezervație, unde noi puteam urma căile uitate ale străbunilor noștri și puteam muri încet de foame, în pace.

El suspină.

– Nu era loc pentru mine acolo, urmă el. Nu era loc pentru *nimeni* acolo, dar eu trăisem în lumea de vis, fusesem binecuvîntat sau blestemat prin educație să o cunosc.

Heather aruncă o privire la ceasul din studio. Timpul alocat se apropia de sfîrșit. Și asta nu doar într-un singur sens.

– Dar cum ai ajuns din pădurea Amazonului în Berlin? întrebă ea, încercînd să forțeze povestea înainte. Acolo te-ai alăturat Comandoului Armatei Verzi, nu?

– Da... e o poveste pe cît de lungă, pe atît de prostească... Am jefuit un miner de pepitele sale, a ripostat, s-a lăsat cu pierderea unei vieți... A trebuit să fug peste graniță în Surinam, unde am cumpărat un bilet de avion spre Olanda și un

pașaport fals... după cîteva luni la Amsterdam, am rămas aproape fără bani... Am încercat să jefuiesc, să fac trafic cu droguri... alte lucruri... noi probleme cu poliția...

Ceva din acel dulce și straniu calm păru să se întoarcă.

– Încă un hoț tuciuriu din Lumea a Treia rătăcit în lumea albilor...

– Și-atunci de ce Berlinul? zise Heather, dorindu-și cu disperare să grăbească lucrurile.

21:24

Pe ecran:

Prim-plan cu Paulo Pereido.

– Cu toată confuzia cauzată de Reunificare, revoltele skinheadilor, neo-naziștilor, anarhiștilor, squatterilor, Berlinul semăna cu o pădure unde poliția ar fi avut lucruri mult mai importante de făcut decît să-și umple timpul cu un prădător mărunt ca mine.

Cadru dublu cu Paulo Pereido și Heather Blake, Heather făcînd o grimasă spre ceva afară din imagine, părînd nițel agitată.

– Uite, Paulo, mă tem că ni se termină timpul...

– Da, da, voi sînteți stăpînii lumii și sclavii ceasului!

– ...deci cum ai ajuns în Comandoul Armatei Verzi?

Paulo Pereido rîde.

– Dintr-o mare prostie, zice el.

– Prostie?

– Am încercat să o jefuiesc pe Helga Mueller. Era întuneric. Poate că eram beat. De unde să știu că nemțoaica aia albă purta armă?

Prim-plan cu Paulo Pereido. Pe chipul lui de obicei impasibil apare o expresie nostalgică, amintirea a ceva uimitor.

– Am înțeles mai tîrziu de ce nu m-a putut da pe mîinile poliției, rostește el. Dar putea să mă ucidă și tot mai tîrziu am aflat că n-aș fi fost prima ei victimă.

Ridică din umeri, zîmbește, mai că nu rîde.

– În schimb, mi-a oferit ceva de băut! Ei bine, n-a fost cu adevărat o ofertă. Arma tot la ea era. Mă flatam cu gîndul că poate vrea sex. Era mai în vîrstă. Nu era foarte atrăgătoare. Dar în loc să mă ducă în camera ei, ne-am dus la Republica de la Weimar și m-a ținut de vorbă. Mi-a spus că vrea să-mi pună furia în valoare. Mi-a spus lucruri pe care un criminal yanomami educat, hoinărind prin orașele Europei, le putea înțelege... și în care putea începe să creadă...

Vocea grăbită a lui Heather Blake, din off:

– Și care erau acele lucruri? Mă tem că ni se curge repede timpul!

Paulo Pereido rîde.

– Da, chiar asta, spune el, că tuturor ni se scurge repede timpul.

Și atunci expresia lui se asprește și vocea-i capătă o cadență ce urcă într-un crescendo oratoric, dîndu-și seama că timpul alocat lui în fața camerei de filmat se apropie într-adevăr de sfîrșit.

– Membrii yanomami care se sting încet în rezervația lor. Brazilienii din orașele lor luminoase și cei din favelas care-i privesc cu invidie. Vagabonzii din Lumea a Treia care colindă străzile Europei. Cei care ne numesc negrotei și cioroi. Africanii care mor de foame. Ainu care-i urăsc pe japonezi. Japonezii care-i disprețuiesc pe ainu. Voi, americanii, care otrăviți planeta cu lăcomia voastră neprihănită. Tuturor ni se scurge timpul. Nu avem răgaz să învățăm să ne iubim reciproc. Trebuie mai întîi să salvăm viața pe Pămînt de noi înșine, dacă vrem să mai trăim și numai ca să ne urîm reciproc. Trebuie să fim Comandoul Armatei Verzi împreună. Lumea Întîi sau Lumea a Treia, singura alternativă este Lumea Zero.

Decupaj la un prim-plan cu Heather Blake, evident grăbită.

– Ei bine, alte ultime cuvinte din partea Comandoului Armatei Verzi n-ar putea fi mai nimerite, turuie ea puțin cam rapid.

Apoi inspiră adînc, se potolește, se uită direct la obiectiv, surîde nițel – vulnerabilă, curajoasă, gingașă, nevinovată, scumpa fiică majoretă a domnului și doamnei America, a cărei viață este în pericol.

– Prea bine, oameni buni, deci acum i-am cunoscut pe membrii Comandoului Armatei Verzi, rostește ea cu o voce ușor tremurată. Americani și englezi și germani și arabi și slovaci și yanomami și jap... ainu. Comuniști și teroriști și criminali.

Ridică exagerat din umeri.

– Deloc genul de oameni pe care ați vrea să-i aveți invitați la cină, presupun, zice ea. Deloc genul de oameni de care nouă să ne placă să fim legați la petrecerea asta leșinată care ține deja de cinci zile...

Obiectivul se apropie puțin pentru un prim-plan extrem al bravei frumuseți americane.

– Dar acum vi i-am adus la cină, nu-i așa? urmează ea. Sau măcar la o cafea ne-braziliană și o plăcintă cu mere. Ați avut ocazia să-i ascultați și să-i priviți în ochi în timp ce ei și-au depănat poveștile, și ați văzut, sper, ce se ascunde în inimile lor. La fel ca mine...

Face o pauză, buza de jos îi tremură. Și-o mușcă – un gest cumva atrăgător. Oare lacrimi să fie cele ce-i umezesc ochii?

– Nu știu voi, oameni buni, dar eu, după ce am ajuns să-i cunosc ca pe niște *oameni reali* și nu doar ca pe niște duri care au preluat conducerea și ne domină cu atitudinea și armele lor...

Ezită din nou și pe obrazul drept i se prelinge o singură lacrimă mare.

– Poate că voi muri alături de ei, urmează cu stoicism. Afară sînt oameni înarmați pînă în dinți care consideră că e cumva mai important să ne ucidă pe toți decît să permită situației să treneze...

Obiectivul începe să se retragă încet, lărgind unghiul prim-planului asupra lui Heather Blake.

– Ei bine, vă spun un lucru, oameni buni: dacă va fi să mor – și presupun că de asta nu poate scăpa nici unul dintre noi – cei alături de care voi muri nu sînt nici pe departe cei mai răi tovarăși de eternitate, nu credeți?

Obiectivul se retrage tremurat într-un cadru panoramic, arătîndu-i pe Edward Franker, Toby Inman și Carl Mendoza, care stau în spatele lui Heather Blake, lîngă perdeaua crem din fundal...

...și camera de filmat nu se oprește, ci se retrage și mai mult, efectuînd un cadru panoramic neobișnuit de mare, incluzînd reflectoarele din tavan, paravanele și toate cele care țin de-un platou de filmare.

Heather face semn cu mîna și, unul cîte unul, deloc în largul lor, infanteriștii Comandoului Armatei Verzi – Malcolm Macklin, Warren Davies, Jaro Olgar, Helga Mueller, Ahmed Jihad, Hiroshi Igaramu, Paulo Pereido – pătrund ordonat în platou și pozează în fața ostaticilor lor, cu Uziurile atîrnate de umeri, semănînd perfect cu niște jucători de fotbal care stau la o poză de echipă sau cu absolvenții unui liceu de provincie care privesc încruntați din anuar.

Heather face iar un semn, mai insistent de data aceasta, și o siluetă pășește în fața obiectivului, blocînd imaginea preț de două clipe. Apoi Nigel Edwards, îmbrăcat într-o jachetă de piele neagră, cu părul roșu cu țepi, plin de ținte și insigne cromate, îngenunchează în fața lui Heather cu un rînjet nătîng plin de dinți stricați, semănînd perfect cu mascota echipei, pentru a completa tabloul.

– Biblia ne îndeamnă să ne iubim dușmanii și să-i iertăm pe cei care ne greșesc, zice Heather. Ei bine, nu știu dacă sînt o creștină îndeajuns de bună pentru a face asta, dar nu cred că trebuie neapărat să fiu. Pentru că oamenii aceștia nu sînt dușmanii noștri. Sînt exact ca mine și ca voi. Sînt oameni buni care încearcă să facă, într-o lume rea, ceea ce ei cred că este bine.

Heather se întoarce spre cei trei colegi ostatici.

– Voi, băieți, ce credeți? îi întreabă ea. Spuneți-le milioanelor de oameni care ne privesc. Spuneți-le celor înarmați din fața postului. Spuneți-le politicienilor din Washington. Sînteți ostaticii lor. Dacă ar depinde de voi, dacă ar depinde de noi, i-ați ierta pe oamenii aceștia și i-ați lăsa să plece liberi? Sau vreți să-i vedeți murind pentru că au mers prea departe cu încercarea lor de-a ne salva pe toți de la ceea ce știm bine că-i facem planetei și nouă înșine?

Lipsind cameramanul, nu urmează prim-planuri, nu urmează reglări de microfoane.

Edward Franker așază o mînă pe umărul lui Jaro Olgar. Toby Inman face la

fel cu Warren Davies. Carl Mendoza pare pe cale să coboare mîna pe umărul lui Paulo Pereido, ezită și, spre evidenta ei surpriză, o atinge în schimb pe Helga Mueller.

– Ei, iată, oameni buni, *noi* asta simțim, zice Heather Blake. Dar *voi*?

Se ridică, ocolește măsuța pentru cafea, trece pe lîngă Nigel Edwards cel îngenuncheat, se apropie de obiectiv și se poziționează drept într-un prim-plan extrem. E frumoasă chiar și din acest unghi brutal, buzele moi și vulnerabile îi sînt umede, iar ochii ei aproape că fac dragoste cu lentilele aparatului de filmat.

– Am aflat că sînt oameni acolo, afară, care simt altceva. Oameni care se pregătesc să facă ceva cinic și prostesc. Oameni care preferă să ne vadă pe toți murind în seara asta decît să-i lase pe acești instigatori să se adreseze în continuare poporului american, zice ea. Oameni care nu cred că este bine ca voi să auziți ce au ei de spus. Ei, poate că nu este. Dar eu, una, care risc mult mai multe decît ei în clipa de față, aș spune că e de preferat să decideți voi singuri asta. Doar trăim într-o democrație, nu?

Heather Blake iese încet din prim-planul extrem, se oprește, ezită.

– Nu vrem ca membrii Comandoului Armatei verzi să fie uciși în numele *nostru*, într-o încercare greșită de-a ne salva! spune ea. Voi vrei să fim toți uciși într-al *vostru*? Ridicați telefonul! Deschideți faxul! Spuneți-le ce credeți cu adevărat! Faceți-o *acum*! Înainte să fie prea tîrziu!

După care se rotește și se îndepărtează repede de cameră, reluîndu-și locul în portretul amplu de grup, cu teroriștii și ostaticii lor.

– Noi, cei care ne aflăm aici, la KLAX-TV Los Angeles, vă mulțumim și vă urăm tuturor noapte bună.

A ȘASEA ZI

10:19

Toby Inman stătea de unul singur, cu amestecul de cereale în față, în vreme ce Heather Blake dansa prin cantină, învingătoare, susținută de întreaga echipă de teroriști.

Membrii Comandoului Armatei Verzi nu puseseră armele deoparte, însă nici nu mai părea a fi vorba de un joc de-a prizonierii și temnicerii. Reușita emisiunii din seara dinainte schimbase totul.

Cu toate că sondajele instantanee dăduseră verdictul înainte de 21:45 – 65.05 procente împotriva oricărui fel de acțiune în forță pentru eliberarea postului de televiziune, un năucitor procent de 72.11 în cazul în care cineva ar fi fost ucis – nimeni nu îndrăznise să scoată un cuvînt în timp ce toți așteptau, în cantină, să se scurgă ultimele cincisprezece minute.

21:59... 22:00... 22:01... 22:02...

– Hei, oameni buni, cred că s-a terminat, zise Franker, în cele din urmă, la 22:06. Voința poporului, așa cum a fost ea exprimată de infailibilele sondaje instantanee, a biruit. Nu s-a terminat!

– Gata cu totul, mai puțin cu gălăgia, spuse Heather, așa că să-i dăm drumul!

Și i-au dat drumul.

Nu lipsea decît șampania pentru ca scena să aducă a petrecere pe platoul unui film. Nigel ȘI Malcolm se transformaseră în comedieni. Warren începuse să turuie despre puterea mass-mediei. Jaro și Paulo nu se arătaseră tocmai locvace, dar vădiseră totuși o neașteptată capacitate de-a zîmbi. Helga, Hiroshi și Ahmed poate că nu se transformaseră în niște petrecăreți sadea, dar măcar renunțaseră la alura lor posacă. Kelly exulta. Pînă și Horst se preschimbase în ceva ce te ducea cu gîndul la o ființă umană.

Nimic nu poate degaja atmosfera în sectorul condamnaților la moarte ca o decizie de grațiere din partea guvernatorului.

Și totul mulțumită lui Heather.

Heather Blake era eroina acestui film. Vedeta spectacolului. Regina balului media.

Ești verde de invidie, nu-i așa, Inman? Bătrîne pișicher!

Ei, da, poate că sînt.

Și n-am dreptul să fiu?

Toby nu se îndoia că i-ar fi ieșit interviurile cu teroriștii la fel de bine ca lui Heather. Dacă te gîndeai bine, fata nu făcuse decît să-i stîrnească și apoi îi lăsase să vorbească. Iar el chiar era prezentator principal; de drept, ale lui trebuiau să fie cele nouăzeci de minute de aur de expunere națională în prime-time, nu ale unei simple *fete de la meteo*. Ce avea Heather în plus față de el, în afară de țîțe, cur și nurii ăia de animatoare din Midwest?

Toby suspină. Josnic, Inman, foarte josnic.

Heather Blake categoric nu era gîsculița cu tărîțe în loc de creier pe care o crezuse întotdeauna din cauza frumuseții ei. Ea venise cu ideea formatului, la fel ca și înainte, cu primul spectacol lacrimogen, nu-i așa?

Pe deasupra, Inman, își reaminti el, tu ai beneficiat deja de suficientă expunere în prime-time. Cînd se va încheia rahatul ăsta, nu vei duce lipsă de oferte.

Iar acum, pentru prima oară, problema era *cînd*, nu *dacă* totul se va sfîrși cu bine. Peste 70 la sută din telespectatori i-ar sări în cap oricărui politician s-ar face răspunzător pentru pierderea vieții vreunuia dintre ei. Nimeni nu avea să-și pună la bătaie cariera politică pentru asta. Pînă și teroriștii știau să citească astfel de cifre. Salvați de ratinguri, fără doar și poate.

Toby se încruntă. Singura problemă era că încă refuzau să le permită ostaticilor să folosească telefonul. Și, după spusele Arlenei Berkowski, agenții stăteau la coadă ca să discute cu el. Și odată ce aveau să fie eliberați, ofertele urmau să-l atace ca muștele pe cal.

Iar cînd vine vorba de genul *ăsta* de cifre, salariu, primă de instalare, negociere a unui contract cu maxim avantaj fiscal, tot un băiat de la țară din Georgia rămîn. Va trebui să fiu tare pe poziție. Promite-ți asta chiar acum, Inman. C-o să-i ții pe toți în așteptare pînă-ți găsești un agent care să te reprezinte. O să zîmbești și-o să vorbești în doi peri și-o să tragi mîța de coadă și n-o să semnezi nimic singur, oricît de atractiv ar părea.

Bătrînul Jefferson, sau Paine, sau cine naiba o fi fost dintre deștepții ăștia, o zisese bine.

Nu-ți pune semnătura pe nici un document legal fără sprijinul unei mari agenții de impresariat!

10:25

Horst Klingerman păși în lături pentru a-i permite lui Franker să deschidă ușa propriului birou, îi făcu semn lui Carl s-o ia înainte, apoi intră după el, urmat îndeaproape de Kelly Jordan.

Franker străbătu încăperea și se așeză la birou, în timp ce Horst și Kelly luară loc în fața lui cu familiaritatea unui fundaș și-a unui apărător la baza a doua adoptînd poziția de joc dublu după cinci sezoane în care au fost coechipieri. Carl

rămase în picioare, ca un apărător pe centru ageamiu care stă pe gînduri unde să-și așeze curul.

Ciudat, gîndi el, ei intră ca la ei acasă, iar eu lucrez aici de-atîta timp și acum e prima dată cînd văd biroul managerului pe dinăuntru.

Nu că ar fi pierdut cine știe ce mare minunăție. Nu era vorba de-un răsfăț vizual și cu atît mai puțin de unul olfactiv. O masă pe care se îngrămădeau un telefon, computerul, hîrtii, pahare din polistiren pentru cafea, doldora de chiștoace ude. Un monitor cuplat la transmisia postului, un televizor conectat la rețeaua de cablu, un video-recorder, scaune funcționărești, mese, rafturi cu cărți, covor maro industrial, pereți verde-lămîie în care erau bătute plăci de plută pe care atîrnau bilețele vechi și fotografii și, după cinci zile în care nu fusese făcută curățenie și nici chiștoacele țigărilor lui Franker nu fuseseră aruncate, încăperea care nu beneficia de altă sursă de aerisire în afara sistemului de aer condiționat puțea ca un vestiar al ligii minore după un meci dublu.

Dar geamurile...

Lumina se revărsa în birou din două direcții prin cele două geamuri mari, se revărsa aproape la propriu, căci particulele de praf care se învîrteau în aerul condiționat o făceau vizibilă, îi dădeau consistența unui sirop curgător. Vederea îi spunea lui Carl că ar trebui să fie zăpușeală, dar aerul condiționat păstra temperatura la o valoare acceptabilă de 21 de grade. După cinci zile în care nu văzuse decît studioul și cantina fără ferestre, atîta belșug de lumină soldară, de soare care părea să aibă volum, era de-a dreptul copleșitor.

Și îi amintea lui Carl, cu forța unei lovituri puternice, că își petrecuse ultimele cinci zile închis acolo ca un marinar pe submarin, fără contact cu lumea înconjurătoare. Chiar și acum, nu simțea pe piele decît aerul condiționat, nu simțea în nări decît aerul acela reciclat.

Aproape că rîse cu voce tare. Iată-mă-s, gîndi, după cinci zile alături de teroriștii ăștia înarmați, iar acum *chiar* că mă simt ca un prizonier!

– Ține minte, Mendoza, zise Franker. Nu vrem să știe că tragi cu urechea pînă la momentul potrivit, de data asta vrem să controlăm noi discuția, de aceea îl sunăm noi pe el.

– Așa e, întări Horst, tu ești... asul nostru din...

– Asul din mînecă, completă Kelly.

– ...și n-ar fi înțelept din punct de vedere strategic să dezvăluim prea multe, prea repede, ești de acord cu asta, da, așa-i, Carl?

– Că bine zici, bătrîne, că bine zici, rosti Carl pe un ton sec, trăgîndu-și un scaun între Kelly și Horst, destul de aproape de receptorul telefonului.

Vorbele acestea, desigur, făcuseră parte din discuția dintre el și inexistentul Charley Bird, și iată că acum le arunca spre Horst Klingerman ca un salut fantomă!

Carl se îndoia că vreunul dintre ei apreciase umorul. Experiența în liga

minoră îl învățase că spiritul de echipă se poate ivi cînd nici nu te aștepți, în cele mai improbabil relații interumane. Cînd un aruncător este transferat la un club ai cărui jucători la serviciu i-au dat de furcă și el le-a răspuns cu aruncări tari, pe sub mînă, te-ai aștepta la puțină ranchiună, dar nu le ia mult jucătorilor în chestiune să priceapă că acum, dacă tot s-au trezit coechipieri, ar face bine să-nceapă să se concentreze asupra cîștigării meciului.

– Tu-l știi pe tipul ăsta, Carl, zise Kelly. De ce nu ne-a sunat el după cele de aseară? Care e următorul lor pas?

– Sincer, nu-l cunosc atît de bine pe Coleman, recunoscu Carl, dar cum el nu știe că voi știți că se pregătea ceva, oricît de șucărit ar fi pe modul în care i-am împiedicat, nu văd cum ar putea admite că s-a întîmplat de fapt ceva *la care* să reacționeze. Și probabil că de asta n-a zis nimic. Ce vor face mai departe...?

Ridică din umeri.

– Quién sabe? Cel mai bine e să nu divulgăm nimic și să-l lăsăm mai mult pe Alex să vorbească, lucru pe care oricum e tentat să-l facă...

– Mie mi se pare că să vorbească e tot ce mai poate face, zise Franker. Meciul e blocat. Ai văzut sondajele instantanee. Nici un politician din America nu va ridica un deget, avînd în față asemenea cifre.

Horst clătină din cap ca un om picat în alt film.

– Sondaje instantanee... cifre de rating... Chiar crezi că *Agenția Centrală de Informații* ia decizii pe baza unor astfel de lucruri?

– Habar n-am, dar știu sigur că cei cu funcții publice, pînă la și inclusiv președintele, așa au luat decizii în țara asta, cel puțin de la George Bush încoace, rosti Franker. Și sincer nu cred că ei au pierdut controlul asupra CIA-ului în cazul de față.

– S-a mai întîmplat, zise Horst cu îndoială.

– Nu într-o situație ca asta. Aici *totul* se reduce la sondaje și cifre, și la consilieri din umbră. De n-ar fi așa, federalii n-ar fi riscat să dea lucrurile pe mîna CIA-ului, i-ar fi lăsat pur și simplu pe cei de la Departamentul de Poliție din Los Angeles să facă ceea ce le stă în fire și să-și asume vina pentru măcel.

– E greu de crezut că mai-marii stăpînului militar al planetei iau decizii precum... precum... precum Arlene Berkowski aia, precum... precum... niște directori de televiziune.

– Gîndește-te că e vorba de o democrație electronică în acțiune, spuse cu cinism Franker.

– Este de-a dreptul *scandalos*! făcu Klingerman, scîrbit.

Franker rîse. Kelly rîse. Uitîndu-se la teroristul care stătea acolo încotoșmănat cu o vestă explozivă, înarmat cu un Uzi și arborînd un aer de indignare justițiară, Carl aproape că rîse și el.

Totuși,Carl știa la ce se referea.

Într-adevăr, era îndeajuns de neliniștitor gîndul că lepădăturile alea fără coloană vertebrală de la Washington decideau dacă cineva trăia sau murea, dacă el, Carl Mendoza, trăia sau murea, doar pe baza felului în care sondajele instantanee arătau că vor fi cotați la bursa popularității.

Într-un fel aiuritor, Alex Coleman și Agenția erau *mai buni* decît șefii lor, mai buni decît nemernicii fără coaie a căror principală grijă de-a da bine în sondaje părea a fi singurul lucru care-i salvase curul.

Un moment, ochii lui îi întîlniră pe-ai lui Horst Klingerman și ceva se transmise între ei în limbajul corpului, în aproape imperceptibila ridicare din umeri și încuviințare din cap a lui Carl. Da, terorist sau nu, Klingerman avea dreptate; și, pe deasupra, chiar și el era mai bun decît acei cabrones sin cojones.

10:31

– Oameni buni, tre' să recunosc că emisiunea de-aseară mi-a plăcut cam tot atît de mult cît găozul unui pui de urs panda, începu Alex Coleman discuția cînd Eddie Franker reuși să-l prindă la telefon. Sigur, v-a scăpat totuși un amănunt...

– Care anume... Alex?

– Cum de n-ați cîntat într-un glas „Noi vom birui” pe final?

Eddie rîse fără să vrea, Carl rînji subțire, Kelly hohoti. Doar Horst nu părea să fi prins poanta.

– Mă bucur să văd că nu ți-ai pierdut simțul umorului, zise Eddie sec.

– O, freamăt din coapse și chicotesc ca o școlăriță drogată! Avem delincvenți care incendiază benzinării și blochează rampele de autostradă cu mașinile, îi avem pe brazilieni, care amenință că-și cheamă ambasadorul acasă dacă de săptămîna viitoare vînzările la cafea nu se stabilizează, iar acum avem generalissimi din America Latină, care susțin că așa-numitul Comando al Armatei Verzi nu este decît un complot sinistru al CIA de-a folosi gargara ecologică a Lumii Întîi ca justificare a intervenției americane în trebușoarele lor murdare.

Pînă și Horst rîse de asta. Coleman, neștiind că ei îi cunoșteau adevărata identitate, lucru care ridica ironia pe culmi atît de înalte, continuă tirada:

– Iar acum avem sondaje care arată că există deja o piață bună pentru păpușele cu înfățișarea celor din Comandoul Armatei Verzi, fiți primii de pe stradă care strîng setul întreg! Și cine credeți voi c-o încasează pentru fiascoul ăsta nenorocit? Vă închipuiți că Neasemuitul nostru Conducător își asumă vinovăția? Vă imaginați personalul de la Casa Albă îmbrăcînd haina pocăinței și scandînd mea culpa? Credeți că bestiile care au vrut să sfîrșească sceneta asta în foc și pară sînt prea timizi ca să urle „V-am spus noi” cît îi țin bojocii? Chiar credeți că altcineva în afară de al dumneavoastră umil servitor, vocea împăciuirii și-a dulcii rațiuni, a fost nominalizat la postul de ciuca bătăii?

– Și care e ideea în toate astea? zise Eddie.

– Care e ideea în toate astea? Ideea e: cum ați putut, oameni buni, să faceți așa ceva? Fir-ar mama ei, am auzit cu toții de Sindromul Stockholm, dar nu credeți că ați exagerat puțin cu identificarea cu răpitorii voștri? Nu v-a mai rămas nici un dram de patriotism în sînge? De partea cui vă situați?

– De partea salvării propriilor noastre cururi, sări Eddie. De partea... supraviețuirii noastre.

La celălalt capăt al firului se scurse un moment lung de tăcere. Carl Mendoza se apropie cu scaunul de telefon, ridică întrebător din sprînceană. Eddie înălță palma dreaptă în semn de „așteaptă".

– Supraviețuirii voastre? zise Coleman pe o voce rece ca gheața – aproape. Nu sîntem puțin cam melodramatici?

– Sîntem, Alex?

O clipă de tăcere.

Eddie înclină din cap spre Carl Mendoza. Coborî palma.

10:34

– Salut, Coleman, zise Carl. Știi cine sînt?

Scurtă ezitare, care-i oferi lui Carl răgazul necesar să vizualizeze ochii de-un verde-închis ai lui Coleman îngustîndu-se deasupra gurii ăleia slobode probabil încă încremenite în rînjetul care, își amintea el, îl făcea pe individ să semene cu un mocofan, dar care ascundea de fapt o minte la fel de iute ca o minge aruncată de Nolan Ryan.

Carl știa prea bine că Alex Coleman îi recunoștea vocea; vor fi trecut douăzeci de ani de cînd nu-și mai vorbiseră, dar de cînd Coleman îl auzise la televizor trecuseră doar cîteva ore. Ezitarea aceea nu reflecta un gol de memorie. Coleman cumpănea la ce-ar putea însemna intervenția lui Carl și care-ar trebui să fie răspunsul lui „spontan".

– Ești Carl... *Mendoza*, așa-i? Tipul de la sport?

– Însuși vechiul prieten al lui Charley Bird. Ce mai face bătrînul Parker, Coleman? Mai ai alături de tine vreun vechi prieten din plutonul-fantomă? Sau au plecat toți înapoi la Centru?

Carl nu era foarte sigur de ce juca joculețul acesta cu Coleman și nici care se aștepta să fie urmările, dar cînd Coleman îi aruncă o minge rapidă pe centru, înlemni cu bîta pe umăr.

– Bine, Carl, hai să renunțăm la trăncăneala, de-acord? zise Alex Coleman pe un ton mai dur. N-ai fost chiar atît de isteț pe cît te-ai crezut, Mendoza. Ai făcut o mișcare extrem de contraproductivă. Pentru noi toți.

– Serios? ricană Carl.

Încercă să dea o notă de bravadă replicii, dar pînă și lui i se păru că sunase aiurea. Ceva din vocea lui Alex Coleman îi spunea că deja pierduse controlul asupra situației. Nu reușea să-și imagineze cum, dar senzația de gol în stomac îl vestea că va afla în curînd.

– Le-ai spus oamenilor ăstora de scurta noastră relație din trecut, așa-i, Mendoza? rosti Coleman fără urmă de vehemență. Știu cu toții acum cruntul adevăr că al vostru umil servitor, departe de-a fi un țopîrlan de la Casa Albă, este mare sculă pe basculă în simbria Gnomilor de la Langley, și că trupele staționate în fața clădirii se află, deci, sub comanda bătrînului CIA parșiv.

Carl se holbă la telefon cu gura deschisă. N-avea nici cea mai mică idee ce să spună.

Alex Coleman rîse.

– Și probabil că le-ai spus că Charley Bird a fost doar un mesaj de la mine pentru tine prin care-ți transmitea că, la ora zece aseară, ne vom exercita ultima opțiune. De unde și operația pe cord deschis a domnului și doamnei Procent în sondajele instantanee, astfel încît deja amintita opțiune finală să fie preîntîmpinată de perspectiva unui blam popular în eventualitatea apariției de victime puse pe seama schimbului amical de focuri. Asta, în spiritul tău nepatriotic de zdreanță spurcată, ai preferat în schimbul încercării, e drept, șubrede, de a-i trage bătrînului Horst una în bostan, ca un bun erouaș de unică folosință, înainte ca el să apese pe trăgaci sau să apese butonul. Cum mă descurc, Mendoza? Simți nevoie să-mi critici analiza?

Carl rămase pur și simplu împietrit, simțindu-se mai zevzec decît oricînd pînă atunci.

– Tu... tu...

– N-are rost să fluturi din buze și să te simți de cacao, Mendoza, îi spuse Coleman cu un rînjea sardonic în voce. Ai cîștigat. Felicitări. Din nefericire, acum toți trebuie să înfruntăm consecințele.

– Consecințele...? se bîlbîi Carl.

Coleman rîse trist.

– O, da, aici ai dat tu cu mucii-n fasole, zise el. Nu te-ai gîndit nici o clipă la următoarea mișcare a echipei adverse, în improbabila eventualitate a ceea ce, în inocența ta copilărească, ți-ai imaginat că este o victorie, nu-i așa? Nu te-ai gîndit deloc la ultima mutare.

– Ultima mutare...?

– Nici o clipă nu ți-a trecut prin scăfîrlie că, într-un fel sau altul, situația asta trebuie să se sfîrșească, și încă repede, așa-i? N-ai stat deloc să te gîndești că toți sfătuitorii de taină din măruntaiele clădirii de pe Pennsylvania Avenue numărul 1600 sînt plătiți să sfătuiască în taină. N-ai stat să te gîndești că oamenii aceia nu sînt simple ființe cu sînge rece, ci ființe profesioniste cu sînge rece ale căror funcții

sînt periclitate. Că atunci cînd preîntîmpini o soluție militară curățică, ei vor primi ordin să le prezinte stăpînilor o serie de opțiuni grav limitate de nefericitele împrejurări și nemilos calculate pentru a limita impactul politic la două puncte zecimale. Că președintele însuși, în loc să-și consulte tabla Ouija sau măruntaiele ultimului pui fript pe care l-a mîncat la cină, se va ține de fapt de nas, va scrîșni din dinți și va fi nevoit să aleagă scenariul cel mai puțin defavorabil, în condițiile date.

Lui Carl îi ajunsese pînă peste cap.

– Despre ce mama dracului vorbești, Coleman? chestionă el. Vrei să termini cu prostiile și să treci la subiect?

– Credeam că n-o să mă mai întrebi asta, spuse Coleman cu un sarcasm dulceag. Bun venit în minunata lume a realpolitikului, oameni buni. Cuvîntul a venit de la Înălțime și, grație vouă, grație incapacității mele de-a oferi ceva mai bun, am fost eliminat din filiera politică și degradat la rangul de simplu instrument al ei.

– En inglés, por favor.

– En inglés, muchacho mio, s-a atins punctul maxim al exasperării oficiale. În următoarele patruzeci și opt de ore, unul din două lucruri va avea loc, iar asta cu siguranța inexorabilei legi a gravitației politice care face rahatul să curgă la vale. Comandoul Armatei Verzi va elibera ostaticii teferi și nevătămați și se va preda în brațele tandre și milostive ale autorităților recunoscute de lege, sau un nefericit accident datorat interacțiunii dintre amatorismul cu care au fost construite detonatoarele radio-controlate ale explozibililor din sediu KLAX și un soi de artefact electronic ce încă rămîne de stabilit va face tot maldărul de căcat să zboare pînă la Lună și dincolo de ea.

– Blufezi, Coleman! interveni Franker. Nimeni n-o să creadă o mușamalizare străvezie ca asta! Va fi un dezastru politic!

– Și situația actuală ce crezi că este, Eddie, un teledon de campanie prezidențială? S-a calculat că cincizeci și cinci la sută din public poate fi într-adevăr îndopat cu o astfel de poveste monstruoasă pentru copii. Și chiar dacă acesta nu este de departe un rezultat optim, sfătuitorii de taină n-au izbutit să ticluiască altă strategie care, odată pusă la încercare pe computere, să producă cifre chiar și atît de plăcute.

– Nu-mi vine să cred ce aud! bombăni Franker.

– Ba sigur că-ți vine, Eddie, ugui Coleman. Știi la fel de bine ca mine că nimeni n-a pierdut vreodată alegerile supraapreciind credulitatea poporului american. Sau n-a cîștigat supraestimîndu-le gradul de atenție. Ratingul popularității președintelui va încasa cu adevărat o lovitură imediată, șapte procente și jumătate este cifra estimativă, dar pînă ca indivizii în cauză să ajungă în fața electoratului, se estimează că doar treizeci și două de procente din rîndul nătărăilor cu drept de vot își vor mai aminti măcar ce s-a întîmplat și doar treisprezece

procente vor ține cont de asta cînd vor intra în cabina de vot, dintre care șaizeci și trei la sută oricum ar fi votat cu opoziția. Pe de altă parte, dacă circului acestuia i se va permite să continue pînă la punctul în care Brazilia ripostează pe cale economică, restul Americii Latine începe să facă spume la gură, oamenii își abandonează mașinile, au loc incendieri de benzinării și blocarea arterelor principale de circulație începe să cîștige popularitate în rîndul celor dezavantajați economic și moral... Ei bine, mașinile de calcul a probabilității nu pot face față unor atari imprevizibilități oribile...

– N-o să scăpați niciodată cu fața curată din asta, Coleman, mîrîi Carl, replică ce i se păru aiurea chiar și lui în timp ce o rostea.

– Nu?! Mai vedem noi, Mendoza. Dacă mai ai vreo obiecție la adresa acestui mic scenariu, mi-ar plăcea tare mult să o aud.

– Nimeni nu va crede că clădirea a sărit în aer din pricina vreunui defect de natură electronică. Sînt prea mulți oameni înarmați pînă în dinți afară, pe care-i ard degetele să apese pe trăgaci, zise Carl într-o doară.

– Foarte bine, Mendoza, pentru asta primești o steluță aurie, ținînd cont că tocmai asta le-am spus și eu. Așa că poate ați vrea să dați fuga-fuguța la geam și să vedeți rezultatele a ce mi-au spus ei mie.

Horst Klingerman se ridică primul din scaun, sărind ca pe arcuri, și traversă încăperea din patru pași mari. Se uită pe un geam, țîșni de cealaltă parte a camerei, se uită și pe geamul acela. Și bolborosi:

– Nu înțeleg... nu înțeleg...

Atunci, Carl ajunsese deja și el la geamul care dădea spre parcare și, cînd se uită în jos, nu înțelese nici el.

Blindatele dotate cu aruncătoare de rachete, brigăzile antitero, mini-tancurile robot, trupele Gărzii Naționale, toate dispăruseră. Nu rămăseseră decît cordoanele de autobuze ale poliției în jurul parcării, oprite în chip de baricade împotriva mulțimii, și un șir de polițiști în albastru, pe interiorul cordonului, înarmați cu nimic mai ieșit din comun decît cu puștile lor standard.

– Ce pizda mă-sii e asta! întrebă vocea lui Kelly Jordan în spatele lui.

Carl ridică din umeri fără a se întoarce.

– Afurisit să fiu dacă-mi dau seama, murmură el. Hai să-l întrebăm pe omul nostru...

– Sfătuitorii de taină o numesc posibilitate de negare, oameni buni, zise Coleman după ce reveniră toți, grăbiți, aproape de telefon.

– Ca un gest de adînc respect față de opinia publică, am retras toate forțele de atac din apropierea KLAX-TV, lăsînd doar suficienți polițiști cît să fim siguri că nici un curios fără minte nu se va apropie prea tare de această zonă periculoasă. Mesajul este că sîntem pregătiți să flecărim pînă va îngheța iadul sau pînă ce-n atmosferă nu se va mai găsi decît dioxid de carbon, oricare dintre astea două

variante va fi să se înfăptuiască prima, pentru a încheia în mod pașnic această criză a ostaticilor. După ce ne-am demonstrat astfel buna credință de fătălăi liberali smiorcăiți, cine o să mai creadă că noi am aruncat clădirea în aer și nu descreierații de teroriști amatori dinăuntrul ei, mai ales dacă ținem cont că nu vor exista supraviețuitori care să dezmintă comunicatul de presă?

– Și cum, mai exact, vă așteptați să detonați clădirea și să faceți să pară că explozia a avut loc din interior? zise Carl, agățîndu-se de orice în timp ce se afunda amorțit înapoi în scaun.

– O, artileriștii noștri încă n-au renunțat la concursul lor între servicii pentru a vedea cine apucă primul să-și încerce jucăriile favorite! Focoase cu dispersie de combustibil livrate cu rachete balistice de rază scurtă? Sau o rachetă supersonică de croazieră? Băieții de la artilerie spun că o pot face mult mai ieftin, chiar dacă nu la fel de elegant, cu o mortieră de pe colina Hollywoodului. Mai sînt și experți pirotehniști care spun că pot detona explozivii Comandoului Armatei Verzi cu un soi de rază de pulsații electronice concentrate, dar chestiile astea mă depășesc. Încă se ciondănesc de mamă-mamă pe subiect. Dacă vrei să pui ceva bani la bătaie, Mendoza, îi dau eu mai departe.

– Cred că-mi vine să borăsc... gemu Carl.

Și atunci îl izbi.

– Stai puțin, Coleman, nu uiți cumva de ceva?

– Da?

– E interzis prin lege ca Agenția să acționeze în interiorul granițelor SUA, așa-i? Întreaga operațiune este ilegală.

– O, vai mie, se tîngui Coleman. Atunci, presupun că nu ne vom putea vedea numele în ziare, așa-i? Vai... va trebui să rămînă totul un secret!

– O să sunăm noi goarna despre operațiunea asta dementă! O s-o mînjim cu atîta rahat, c-o să aveți impresia... că ați căzut într-o cocină de porci, n-am dreptate, Franker?

– Ba bine că nu, făcu Eddie Franker.

– Scuze, băieți, dar nu cred asta și, mai mult, metafora ta, Mendoza, mi se pare cam răsuflată. N-ai putut găsi ceva mai colorat? Că au făcut pe noi toți utilizatorii de laxative din lume? Că am futut în cur un rinocer diareic?

– Foarte nostim, Coleman, dar n-o să mai rîzi atît de bine după ce toată povestea asta infectă o să fie difuzată în rețeaua StarNet!

– N-aș rîde dacă ar fi așa, dar nu va fi, așa că rîd.

– Que?

– Din clipa aceasta, emisia postului KLAX a fost întreruptă. Stați, stați un minut, că am de făcut o completare. Puteți continua totuși să arătați filmele alea vechi de duzină pe plan local. De fapt, dacă n-o veți mai face, o vom face noi în locul vostru, ca să nu dăm nimic de bănuit, dar nu vor mai exista transmisiuni live,

și puteți să vă luați adio de la legătura cu satelitul StarNet. Dacă încercați să folosiți parabolica, circuitele vor fi prăjite ca ceafa la grătar, sau ca chicharones en mole verde, dacă preferați o metaforă mai puțin anglo, de o Rază Laser a Morții de tip Războiul Stelelor pe care am instalat-o deja astfel încît să aibă linie de tir clară prin al doilea O din sigla Hollywood.

– Și asta cum o veți explica?

– Ce vă așteptați de la o mînă de străinezi ignoranți care-ncearcă să opereze fistichiul echipament high-tech american?

Horst Klingerman nu se așezase și nu spusese nimic de cînd reveniseră toți de la geam. Rămăsese în picioare, încruntat, uitîndu-se fix la telefonul de pe masa lui Franker ca un jucător care așteaptă pe margine să intre la serviciu și care încearcă să se dumirească ce-i de capul aruncătorului de pe movilă ce-l face pe jucătorul actualmente la serviciu să semene cu o maimuță.

Dar acum, făcînd un pas în față, hotărît să-l rezolve pe Alex Coleman, părea că își formase o impresie.

– Înțeleg oare ce spui? zise el. Spui că nu vei mai permite alte emisiuni live? Că dacă încercăm să folosim legătura prin satelit, vei distruge circuitele parabolicei de pe acoperiș cu o rază laser și vei da vina pe incompetența noastră?

– Ai prins repede, Horst, bătrîne, zise Coleman.

– Dacă ni se refuză accesul la transmisii naționale, voi detona explozivii cu care este minată această clădire.

– Asta crezi tu, zise Coleman pe-un ton civilizat, pe care Carl îl găsi cumva extrem de neliniștitor.

– Îmi pui sinceritatea la îndoială?

– Nu e relevant.

– Vas?

– Oare tot ce-am spus ți-a intrat pe o ureche și a ieșit pe cealaltă, Klingerman? Nu pricepi? Scenariul care mi s-a ordonat să-l urmez cere ca noi să facem ceea ce ați amenințat voi că veți face! Vrei să ne ușurezi misiunea și să faci treaba în locul nostru, ei bine, n-ai decît, dă-i drumul, măcar asta ar pune capăt concursului dintre cei de la tehnic, ar elimina orice probleme de credibilitate s-ar putea ivi și ne-ar aduce o economie la factura pentru muniție.

– Chiar ești dispus ca un nor cu particule de plutoniu să intoxice zone mari din Los Angeles?

– Mai mult decît tine, bătrîne, n-am dreptate?

– Ce... ce... ce vrei să spui? i se împletici lui Horst limba.

– Ei, și tu! Psihiatrii de la Langley ți-au pieptănat fișele cu ajutorul proverbialului program „dinți deși”, au trimis rezultatele prin modem analiștilor matematici de la Casa Albă, care le-au comparat cu dispunerea frunzelor de ceai din ceștile lor, le-au transmis sfătuitorilor de taină, care, la rîndul lor, le-au introdus

într-un program de simulare I-Ching și au ajuns la aceeași concluzie la care oricine nu are capul înfipt în rect ar fi ajuns în aproximativ treizeci de secunde.

– *Was*?

– Cei care ne tîrăsc în balamucul ăla cu unicul scop de-a convinge oamenii să facă presiuni asupra unor ticăloși care ne sufocă planeta albastră cu vomă și poluare nu ar fi în stare să elibereze ei înșiși plutoniu în atmosferă. E-o farsă. Materia nu există. Blufezi. Punct la noi.

– *Chingada*... murmură Carl cu voce tare.

Expresia de pe fața lui Klingerman era extrem de grăitoare. Coleman nu o putea vedea, desigur, dar nici nu era nevoie s-o vadă.

– Și dacă vă înșelați? zise Horst. Dacă zeci de mii de oameni mor și sute de kilometri sînt contaminați generații întregi? Guvernul vostru e pregătit... e pregătit să-și asume vina pentru o astfel de catastrofă?

– Cine, noi? făcu Coleman. De ce am face-o? Păi noi sîntem mai puri ca neaua suflată de vînt!

– Nu ințe...

– E plutoniul vostru, bătrîne, e acțiunea voastră de descreierați, nu a noastră! Și asta după ce guvernul Statelor Unite s-a lăsat atît de tare pe spate pentru a vă împiedica pe voi, nerozilor, să faceți o prostie, încît mai că nu i-a intrat capul în gaura curului! Măi... măi... și, la urma urmei, de unde să fi știut noi că exista plutoniu?

– Vom spune publicului...

Horst se opri.

– Așa e, Horst, din clipa de față vi s-a întrerupt emisia, spuse Coleman. O singură încercare să faceți și vă prăjim parabolica și antena de microunde. Pe de altă parte...

Coleman ezită.

– Ei, înțelegi, sper, că acum nu vorbești cu Alex, zise pe un ton a cărei sinceră jenă îl convinse pe Carl. Adică, m-oi fi mîndrind eu cu stomacul meu de fontă, dar unele alimente sînt nițel prea unsuroase și nici eu nu le pot înghiți. Dar sînt unele forme de viață reptiliene care întrețin opinia dacă ar trebui să vi se permită, ba chiar să fiți încurajați, să amenințați Los Angelesul cu prăfulețul vostru de plutoniu. Atunci, că spuneți sau nu adevărul, că folosiți sau nu plutoniul, membrii Comandoului Armatei Verzi devin simpli monștri, boicotul împotriva cafelei braziliene cade și întreaga mișcare de salvare a biosferei e mînjită cu atîta căcat, încît Marii Nespălați vor vota pentru distrugerea balenelor cu arme nucleare.

Klingerman se afundă în cel mai apropiat scaun. Chipul lui Kelly Jordan se transformă într-o mască a morții. Franker stătea la masa lui de scris și se uita în gol. Carl știa prea bine cum se simțeau.

Ca niște momîi. Ca niște amatori confruntați de profesioniști. Ca un pluton

de răcani abia ajunși pe terenul de luptă și atacați de o divizie de soldați nord-vietnamezi, ca Sacramento Bees serviți ca exercițiu de încălzire pentru Dodgers.

Nimeni nu se mișca. Nimeni nu vorbi și se scurse o perioadă lungă de tăcere zgomotoasă.

10:48

Și eu care mă credeam un profesionist bătrîn și cinic! își spuse Eddie Franker fără vlagă.

– Totul e atît de *rece*, izbuti el să rostească într-un sfîrșit.

– Făcînd abstracție de efectul de seră, Eddie, zise Alex Coleman pe un ton ce părea ciudat de blînd în împrejurările date, trăim în continuare într-o lume rece și plină ce oameni cruzi, sau n-ai observat?

– Iar tu cauți să devii campion, nu-i așa, Coleman? zise Mendoza cu amăreală.

– M-ai înțeles greșit, Carl, răspunse Coleman pe aceeași voce plină de regret, aproape tandră. N-o să vărs lacrimi de crocodil, smiorcăindu-mă că-mi displace situația la fel ca vouă, dar asta nu înseamnă că sînt *de acord* cu ea.

– Atunci de ce...

– Pentru că sînt agent profesionist din cadrul Agenției Centrale de Informații și am primit ordinul de-a pune acest scenariu în aplicare.

– Nu văgeai degît să urmezi ordinele, jawohl! se scălîmbăi Eddie cu un pronunțat accent german și regretă imediat, cînd văzu expresia de pe chipul lui Horst Klingerman.

– N-ai decît să rînjești cît vrei, Eddie, dar da, după cum văd eu lucrurile, datoria mea este de-a duce la îndeplinire ordinele primite pe cale ierarhică de la autoritățile alese legal de către poporul american, în înțelepciunea lui infinită, fie că-mi convin, fie că nu.

– O treabă murdară pe care cineva trebuie totuși să o facă, nu, Coleman? sări cu furie Eddie.

– Categoric este și sigur că trebuie, îi răspunse Coleman.

– Chiar și simularea unei explozii teroriste și uciderea noastră, a tuturor, întru apărarea ratingurilor în sondajele instantanee ale actualei administrații?

Urmă un moment de liniște la celălalt capăt al firului.

– Trebuie totuși să recunosc că unele aspecte mă calcă pe bătături, zise Coleman cam trist.

– Mi s-a părut că ai rostit cu o oarecare convingere replicile pe care ți le-au scris ei, murmură Eddie.

– Pentru că vreau ca Horst și Kelly să înțeleagă esențialul, zise Coleman pe o voce dintr-odată pătrunsă de mult mai multă energie. Se confruntă cu

profesioniști, copilași, sprijiniți de toată greutatea guvernului Statelor Unite. Acolo, în cercurile cele mai înalte, au fost făcute calcule la rece și s-a luat decizia – e drept, dezgustătoare – că dacă nu veți elibera ostaticii și nu vă veți preda, toți cei care se află în sediul KLAX vor muri într-o explozie mare ce va fi pusă pe seama teroriștilor. Vă predați sau toată lumea moare.

Horst Klingerman și Kelly Jordan se uitară unul la celălalt. Pe chipul ei, teama se citea mult prea clar. El își menținea aceeași mină impenetrabilă cu care Eddie se obișnuise deja; scoase din buzunarul cămășii un flacon cu pastile. Carl Mendoza stătea încremenit locului, neîndrăznind să se miște.

Eddie știa cum se simțea. Membrele i se răciseră și înțepeniseră, și orice gînd coerent părea să-i fi înghețat în minte.

Nimeni nu spuse nimic preț de cîteva lungi, lungi momente.

– S-a terminat, Horst, zise în cele din urmă Kelly Jordan, încet. Nu avem de ales.

– Ba dimpotrivă, Kelly, avem de ales între două variante distincte, una ducînd la înfrîngere și cealaltă la victorie, zise Horst, deschizînd flaconul cu degetul mare, scoțînd o pilulă albă și înghițind-o fără apă.

– Putem să ne predăm, să ne supunem unui proces de fațadă și să petrecem ani lungi sau poate tot restul vieții într-o închisoare americană. Sau putem să ne dovedim sinceritatea și să inspirăm popoarele lumii să adopte acțiunea directă pentru salvarea planetei, demonstrînd că sîntem pregătiți să murim ca Pămîntul să poată trăi.

– Doar... doar nu vorbești serios, se bîlbîi Kelly.

– Tu, Kelly, pari să fii cea care nu tratează lucrurile cu suficientă seriozitate. Știai că se putea ajunge aici cînd am început acțiunea.

– Știam pe dracu'!

– Cum te așteptai să se termine? chestionă Horst. Cu capitularea totală a guvernului Statelor Unite în fața cererilor Comandoului Armatei Verzi și o frumoasă paradă la Washington în cinstea victoriei noastre?

Kelly îi adresă lui Horst o privire îngrozită, în sfîrșit înțelegînd.

– N-ai avut de gînd nici o clipă să eliberăm ostaticii și să ne predăm după referendum, făcu ea. Ai plănuit asta de la bun început, așa-i?

– Nu în amănunt, îi răspunse Horst pe un ton egal. Dar nu se poate să nu-ți fi dat seama că, odată ce vom fi pus stăpînire cu forța pe un post de televiziune, va trebui să nu-l părăsim și să-l folosim cît de mult posibil pînă cînd...

– Pînă cînd ce? întrebă Kelly furioasă.

Horst ridică din umeri.

– Pînă cînd nu mai aveam cum s-o facem, zise el.

– Și atunci am fi folosit plutoniul pentru a negocia predarea noastră în termeni blînzi!

– Sau am fi forțat autoritățile să-și arate adevărata față!

Kelly sări în picioare, strigînd:

– Să-și arate adevărata față! Ai auzit ce-a spus omul ăla? Dacă aruncăm în aer clădirea asta, ei se vor folosi de explozie ca să arate ce monștri am fost și să discrediteze tot ce-am cîștigat pînă acum! Lăsînd deoparte viețile noastre, tot ce am cîștigat comunicînd cu publicul întregii țării la televizor pentru aproape o săptămînă se va duce pe apa sîmbetei și...

– Pentru tine asta a contat de la început, așa-i, Kelly? se răsti Horst. Șansa de-a te vedea la televizor! *Show-ul Comandoului Armatei Verzi*, cu Kelly...

– Fir-ar să fie! strigă Eddie. Asta e! Horst, ești un geniu!

Eddie simți pe dată cum i se dezgheață sinapsele, ca o caserolă scoasă din congelator și aruncată în cuptorul la microunde.

– Mai ești pe fir, Coleman?

– Crezi c-aș fi putut rata o telenovelă ca asta? spuse vocea lui Alex Coleman din difuzor.

– Ascultă, Coleman, în ceea ce te privește, rezultatul cel mai bun este predarea Comandoului Armatei Verzi, da, nu mă duci doar cu zăhărelul?

– Rahat pe băț, Eddie, nu asta mă chinui de atîta timp să-ți explic?

– Da? făcu Eddie. Sincer?

– Încep să nu te mai înțeleg, Eddie...

– Cred că și eu încep să nu mă mai înțeleg. Lasă-mi un minut ca să-mi strîng gîndurile, spuse Eddie, inspirînd adînc și forțîndu-și creierul s-o ia mai încet.

Show-ul Comandoului Armatei Verzi... predare... *adevăratul* cel mai bun rezultat pentru guvern...

Îl lovise ca un fulger, dintr-odată, ca o imagine mentală a unei structuri arhitecturale complexe cu toate elementele deja îmbinate. Dar el trebuia acum să o demonteze și să i-o prezinte lui Coleman, dar și lui Klingerman și Jordan, în ordinea corespunzătoare...

– Îți spun sincer, Alex, rosti el încet, am înțeles că șefii tăi au un motiv bine întemeiat să prefere o explozie mare și frumoasă în care să moară toți cei prezenți în clădire în locul unei predări pașnice.

– Ce spui?

– În definitiv, dacă toți supraviețuiesc, înseamnă că există paisprezece oameni care știu că administrația de la Casa Albă a încălcat legea însărcinînd CIA-ul să execute o operațiune internă, dintre care pe cel puțin zece nu-i vor anima sentimente prea bune în cursul lungului proces public.

Tăcere prelungă la celălalt capăt al firului.

– A, fii serios, Eddie, făcu în cele din urmă Coleman pe un ton degajat într-o încercare evidentă de-a fi convingător, ai citit prea multe benzi desenate cu Machiavelli. Adică, de-ar fi într-adevăr să rezolvăm situația fără să existe răniți, ei

ar fi prea preocupați să ne prindă medalii de onoare pe piept pentru a le mai păsa fie și numai cît negru sub unghie de genul acela de amănunte legale.

– Poate, spuse Eddie. Sau poate ar prefera să-și acopere urmele, să discrediteze Comandoul Armatei Verzi, să liniștească relația cu Brazilia și poate chiar să treacă Referendumul Seawater la a doua încercare, restabilind astfel status quoul.

– Chiar mă crezi atît de josnic? zise Coleman, iar dacă jignirea care i se simțea în voce nu era sinceră, atunci era o imitație aproape de perfecțiune.

– Sincer să fiu, Alex, nu te cunosc îndeajuns de bine ca să-ți pot răspunde la asta, nu-i așa? Dar chiar dacă ți-aș acorda prezumția de nevinovăție, ești sigur că sfătuitorii ăia de taină pe care i-ai porcăit atîta nu s-au gîndit că nu e nevoie să știi totul?

– La naiba... icni Coleman. Făcu o pauză, apoi, pe un alt ton, spuse: Haide, Eddie, asta-i pură paranoia...

– S-ar putea, zise Eddie. Poate nu fac decît ce-ai făcut tu și-ți prezint cel mai rău scenariu, astfel încît să iei decizia pe care vreau eu s-o iei.

– Și anume? spuse Coleman mai tăios.

– Ce zici dacă ți-aș putea garanta eliberarea ostaticilor și predarea teroriștilor fără ca cineva să sufle o vorbă după despre implicarea CIA?

Horst îl ochi suspicios pe Eddie. În ochii lui Kelly Jordan apăru un licăr de speranță.

– Și cum te gîndești să faci asta? întrebă Coleman.

– O predare *negociată*. O predare condiționată de anumiți termeni.

– Ce termeni?

– Nimeni nu vorbește despre CIA. Și atît timp cît toți se țin de cuvînt, nimeni nu înfundă pușcăria.

– Coboară cu picioarele pe pămînt, Eddie, aici e vorba de răpire, de confiscare a proprietății, posesie de arme automate și explozibili, și cine știe ce alte acuzații.

– Ostaticii vor refuza să depună mărturie pentru acuzare. Patronatul postului va refuza să depună vreo plîngere. Mașinăria de la Casa Albă va pune cazul în mîinile unui judecător cooperant, Departamentul de Justiție le va permite membrilor Comandoului Armatei Verzi să pledeze pentru acuzații mai blînde, vor primi pedepse scurte care vor fi suspendate și transformate într-un catralion de ore de serviciu în interesul public, curățînd mediul. Sînt sigur că bravii experți în jurisprudență vor găsi un mod de aplicare.

– El jegoso, Eddie, o să pută ca un vagon plin cu nisip pentru pisici folosit.

– Și celelalte rezultate ți se par mai bune?

– Păi... stai un minut! Că voi patru veți cădea de acord să vă țineți fleanca pentru a vă salva cururile pot să cred, dar cum putea avea încredere într-o ceată de

teroriști? Și de ce naiba le-ar ține isonul proprietarii KLAX?

– Dintr-un interes personal extrem, zise Eddie. Horst mi-a dat ideea.

Klingerman se încruntă.

– Da? făcu el.

– *Show-ul Comandoului Armatei Verzi*.

– Nici nu eram serios!

– Dar eu sînt, spuse Eddie. Încropim un format TV, oferind Comandoului Armatei Verzi spațiu de emisie la nivel național pentru a-și expune punctul de vedere. Ceva ca emisiunea interactivă pe care deja am făcut-o. O oră pe săptămînă, să spunem. Asta e partea lor de învoială. Se achită de ea vorbind, sentințele suspendate sînt revocate și emisiunea eliminată din grilă. StarNet o distribuie, oferindu-i lui Robby Hildebrandt motiv să ajute Casa Albă la tăinuirea sentințelor suspendate. KLAX o produce pentru o felie din profit, dîndu-le patronilor un bun motiv să rămînă în horă, asta pe deasupra faptului că le păstrează investiția.

– E o nebunie! exclamă Horst Klingerman.

– Super tare! observă Kelly Jordan.

– M-ai îmbîrligat ca o farfurie de spaghete plină de gîndaci, zise răspicat Alex Coleman. Treaba asta cu showbizu' e prea complicată pentru un sărman băiat de la țară obișnuit să aibă de-a face doar cu revoluționari din America Latină, baroni columbieni ai drogului, KGB și mașinațiuni ale sărmanului bătrîn Nguyen Cao Ky.

– Măcar transmite în sus pe cale ierarhică, Alex, îi spuse Eddie. Dacă nu altceva, modul în care vor reacționa la propunere ne va spune dacă sînt complet paranoic sau dacă ei, încă de la început, n-au vrut ca tu să-i salvezi pe toți cu vorba bună. Făcu o pauză de-o secundă. Sau crezi și *tu* că nu e nevoie să știi?

– Păi, bine, Eddie, tre' să recunosc că dac-o spui așa...

11:19

– Propria noastră emisiune de televiziune? exclamă Nigel. Noi punem hățurile pe postul ăsta de căcat și guvernul yankeilor ne oferă o emisiune TV ca să li-l dăm înapoi?

– Nu guvernul, spuse Kelly Jordan. N-ar apărea pe postul public de televiziune, ci ar fi distribuită pe bani de StarNet.

– Adică o să aibă și publicitate și-alte căcaturi?

Kelly ridică din umeri.

– Presupun că am putea insista să fie doar la produse ecologice sau așa ceva.

– Nu-i așa că-i al dracului de minunat capitalismul ăsta?

Heather Blake schimbă o privire cu Toby Inman, care își dădu ochii peste

cap și îi transmise prin limbajul corpului că și el are impresia că a căzut prin vizuina iepurelui din lumea reală a mitralierelor, explozibililor, amenințărilor cu moartea, agenților CIA și teroriștilor în acea înnebunitor de logică Lume a Minunilor numită Show Business.

Cînd Kelly venise țopăind de una singură și le prezentase planul lui Eddie, ideea că oricine din așa-numita lume reală de cealaltă parte a ecranului va pune botul i se păruse la fel de improbabilă lui Heather ca și celorlalți membri ai Comandoului Armatei Verzi.

Dar la nivelul show businessului era perfect logică. Heather nu se îndoia defel că Eddie Franker ar putea vinde StarNetului aproape orice intitulat Show-ul Comandoului Armatei Verzi, fie și pentru simplul motiv că Fox sau NBC sau CBS sau ABC ar înșfăca fără îndoială emisiunea dacă n-o făceau ei.

La urma urmei, aceste șase zile fuseseră fără intenție deopotrivă episodul-pilot și o masivă campanie de lansare pentru exact acel gen de emisiune, iar ratingurile fuseseră extraordinare. Un angajat însărcinat cu stabilirea grilei de programe la un anumit post de televiziune nu trebuia să dețină nici inteligență, nici curaj să aleargă o emisiune cu atîtea recomandări, mai ales cînd era vorba doar de cîteva capete vorbitoare și un buget cvasi-inexistent.

Helga Mueller își vîrî încă o pilulă în gură. Vreun fel de amfetamină, fără îndoială.

– Horst ce spune despre nebunia asta? întrebă ea îndîrjită.

Lui Heather îi trecu atunci prin gînd că nu avea idee unde dormeau temnicerii lor sau chiar *dacă* dormeau. Îi văzuse și pe Helga, și pe Horst luînd metamfetamină, și auzise că fusese inventată pentru a-i ține treji pe piloți la infinit dacă era nevoie – asta, dacă se gîndea mai bine, chiar de către Luftwaffeul german.

Un drog pentru situații de conflict.

– Păi... ăăă... Horst e nițel cam sceptic... recunoscu Kelly.

Helga mormăi dezarticulat, aruncă o privire spre Ahmed.

– Nițel cam sceptic? spuse acesta sec. La viața mea, am văzut cum sirienii bombardau poziții ale Organizației de Eliberare a Palestinei din Tripoli de pe uscat în vreme ce israeliții îi bombardau de pe mare, dar pînă și pentru cineva cu experiența mea, nivelul acesta de cinism este impresionant.

– Hei, înveselește-te, colega, zise Malcolm. Nu Karl Marx a fost ăl de-a zis că imperialiștii capitaliști ți-ar vinde spațiu de emisie ca să-i înjuri de mamă, dacă din asta ar scoate niște gologani faini? Sau oare Groucho s-o fi zis?

Ahmed nu reacționă, dar era clar că Helga nu găsea amuzantă intervenția lui Malcolm.

Cum Jaro se afla, aparent, în cabina de control, iar Hiroshi și Paulo păzeau, după toate probabilitățile, intrările, Soldații erau depășiți numeric în cantină de Ciudații Media.

Așa ajunsese Heather să se gîndească la cele două grupuri din cadrul Comandoului Armatei Verzi.

Warren, Jaro, Malcolm și Nigel formau o echipă de producție, recrutați de Horst și Helga pentru a asigura funcționarea postului după ocuparea lui, iar Ahmed, Paulo și Hiroshi erau trei mercenari recrutați pentru ocuparea lui, mai mult sau mai puțin motivați idealistic.

Heather nu credea că cei patru Ciudați Media ar putea să ucidă sau să moară pentru o cauză anume. Pe de altă parte, era întru totul credibil că Helga, Ahmed și Hiroshi o puteau face și ar fi făcut-o, ținînd cont de antecedente. Paulo Pereido era mai greu de citit; un criminal care recunoștea că a ucis un om odată, dar nu un terorist convins.

Nimeni nu scrisese ori regizase scena aceasta, însă Heather chiar așa ar fi filmat-o, cu Ciudații Media într-un capăt al mesei, strînși în jurul lui Kelly Jordan, soldații în inferioritate la mijloc, iar ea însăși și Toby în celălalt capăt, lăsînd între ei și teroriști cît mai multe scaune goale posibil.

– Uite, știu că ai nevoie de puțin timp ca să te obișnuiești cu ideea, spuse Kelly. Dar pe de altă parte, hei, la fel e și cu mirosul de napalm dimineața...

Nimeni nu prinse aluzia în afară de Heather și Warren.

– Celebra replică a lui Robert Duvall în *Apocalipsa acum*, oameni buni, zise el. Joacă rolul unui soldat dement, ca unele persoane pe care le-aș putea aminti aici. „Ador mirosul de napalm dimineața. Miroase a victorie.”

– Ideea ta de victorie e să obții propria emisiune de televiziune, așa-i, Kelly? se răsti Helga.

– Ăă... n-a spus nimeni că va fi emisiunea *mea*...

– O, înțeleg, atunci au de gînd să-l facă pe Horst vedetă, ricană Helga. Sau poate îmi vor cere *mie*, da? Dar trebuie să știe că voi refuza să lucrez topless!

– Hei, cred că vor accepta asta, Helga, rosti tărăgănat Warren.

– Te rog! strigă Kelly. Hei, pînă și Horst e dispus măcar să ia în calcul ideea. De aceea e în biroul managerului și negociază cu...

...ușa cantinei se deschise, iar Eddie Franker și Carl Mendoza pășiră înăuntru, urmați de Horst Klingerman.

Eddie avea întipărit pe buze un zîmbet subțire. Chipul lui Carl nu era mai ușor de citit decît de obicei.

Oboseala fizică din limbajul trupului lui Horst și privirea istovită și moale din ochii lui injectați îi spuneau lui Heather tot ce ar fi vrut să știe despre inevitabilele rezultate ale negocierilor.

11:29

– Deci? făcu agitat Toby Inman. Au acceptat-o?

– Care ei? zise Franker, prefăcîndu-se că nu înțelege. Ce să accepte?

Însă pe Toby îl liniști imediat licărul acela neastîmpărat din ochii lui bătrîni și obosiți.

– Deci, Horst? chestionă Kelly.

Horst Klingerman clătină încet din cap, îndreptîndu-se spre capul mesei, unde Kelly ședea și-l urmărea. Trase un scaun către sine, îi apucă speteaza cu mîna stîngă și se sprijini în el. Nu se așeză.

– Țara asta-i plină de nebuni, murmură el.

– Și ce căcatu' mă-sii înseamnă asta, Horst?

– Agenția Centrală de Informații a acceptat pentru moment să ne acorde o oră de emisie live pentru... pentru Show-ul Comandoului Armatei Verzi... cu condiția să finalizăm un acord care îndeplinește condițiile puse de ei.

– Condiții?

– Nu se pot folosi telefoanele. Eu nu voi apărea în imagine. Nu se va face apologia nici unor acte ilegale. Dacă vreuna dintre aceste condiții va fi încălcată, antena parabolică va fi distrusă.

– Și cum a rămas cu tratativele de predare?

– Discuția a rămas deschisă.

– Cu cine?

– Din cîte se pare, în interiorul guvernului american, spuse Horst, clătinînd din cap. Și... și între guvern și StarNet.

Se duse în fața scaunului de care se sprijinise și aproape că se prăbuși în el.

– Și... și...

– *Și*?

– Și ni s-a sugerat răspicat să ne asigurăm serviciile unui agent.

– *Un agent*! exclamă Toby.

Toți membrii Comandoului Armatei verzi, pînă la ultimul, semănau cu niște personaje de desene animate care tocmai fuseseră lovite peste cap cu o bîtă de baseball.

– *Coleman* a venit cu sugestia asta? zise Toby.

– Arlene Berkowski, răspunse Eddie Franker, așezîndu-se lîngă Heather în timp ce Mendoza se tolăni alături de Toby. Din cîte se pare, după ce a discutat cu Coleman. Și apoi a sunat Alex să bată fierul cît era cald.

– Stai să văd dacă am înțeles bine, spuse Toby. StarNet *vrea* să trateze cu un agent? *CIA* ți-a spus să ne luăm un agent?

Eddie ridică din sprîncene.

– Berkowski a spus că termenii contractuali ar fi prea complicat de negociat cu niște amatori.

– Pare a fi logic, interveni Heather. Ai *văzut* vreodată un contract de cesiune a drepturilor de difuzare?

– Dar *Coleman*...

– StarNet crede că el face parte din echipa de la Casa Albă, spuse Eddie. Implicarea CIA trebuie să rămînă secretă, țineți minte? Sîntem... ăăă, autorizați să spunem adevărul doar agentului nostru, care va avea interesul economic să-ți țină gura.

Eddie Franker clătină din cap.

– Dacă te gîndești mai bine, presupun că amîndoi au dreptate, zise Eddie. Adică, va fi o afacere cu cinci actanți: guvernul, StarNet, KLAX, Comandoul Armatei Verzi și ostaticii. Fiecare element depinde de toți ceilalți și toate elementele trebuie să aibă într-un fel garanția unui acord credibil.

Ridică mîinile în aer:

– *Eu, unul*, categoric nu m-aș încumeta să negociez așa ceva, spuse. Se crede vreunul dintre *voi* în stare?

Nimeni nu vorbi. Horst își scoase flaconul cu pastile și-i desfăcu agitat capacul cu degetul mare.

– Berkowski mi-a pus la dispoziție o listă scurtă cu agenți care s-au arătat interesați de situația asta pe lîngă ei, doar greii cu reputație, după spusele ei... CMA... GAC... Shapiro-Lichtman... Leonard Isaccs Associates...

– *Lennie Isaacs*? exclamă Heather. Vorbești *serios*?

– Ai auzit de tipul ăsta?

– *Dacă am auzit de el*? făcu Heather. Glumești? Era *șef de studio* cînd a renunțat la post pentru a-și deschide propria agenție, pentru că își dorea *mai multă putere*. Studiourile și rețelele vin la el cu un element sau două și îl *imploră* să le încropească un pachet de oferte.

– Spui că e un greu? zise Toby, simțind că i se ridică pulsul.

– Asta e ca și cum ai spune că, spre capătul carierei sale, Orson Welles a devenit puțin *grăsuț*, îi spuse Heather.

– Propui să-l alegem pe Isaacs? întrebă Eddie.

– Dacă putem obține acordul lui? Categoric!

– Păi, atunci, bine, încerc să dau de el la telefon.

În tot acest timp, temnicerii lor păstraseră tăcerea ca orice civili care apusă să tragă cu urechea la o discuție amicală între profesioniști de la Hollywood. Pînă și Horst Klingerman stătuse acolo mai mult sau mai puțin ca o stană de piatră.

Dar acum înghiți o pilulă și scutură tare din cap, forțîndu-se parcă să iasă dintr-o transă.

– Nu *tu* ești la conducere aici, tu ești prizonierul nostru! spuse furios. *Eu* iau deciziile aici!

– *Tu* iei deciziile, Horst? sări Kelly Jordan. Unde a dispărut „*noi*”?

– Oare nu sînt eu cancelarul?

– Ăsta nu-i cumva un nenorocit de *colectiv*? zise Nigel.

– Absolut, colega! N-am ales să intrăm într-o armată căcăcioasă!

– Cineva trebuie să comande! insistă Helga.

Horst și Kelly păreau să ignore toate acestea, prinși în ceea ce lui Toby i se părea că seamănă ciudat de tare cu un vechi concurs al privirilor, cum făceau în școala primară. Apoi Kelly îl cîștigă, aparent, sau în orice caz Horst își îndreptă privirea de-a lungul mesei pentru a-și studia susținătorii, care, din cîte își dădea seama Toby, se reduceau doar la Helga și Ahmed.

Terorist sau nu, lui Klingerman nu-i lipseau totuși perspicacitatea și instinctul politic de supraviețuire ale unui primar de oraș de provincie din sud care se confruntă cu o majoritate ostilă în consiliul municipal local.

– Vreți să supunem chestiunea la vot? sugeră el, vocea dulcii rațiuni. Sau poate alegem alt cancelar?

– Hei, termină, Horst, doar tu ești omul potrivit, spuse Kelly pe un ton conciliant. Nimeni nu spune că n-ai fi. Dar cred că există consens aici asupra deciziei de-a *vorbi* măcar cu individul ăla. Vreau să zic, cu ce ne-ar deranja...?

Horst suspină, ridică mîinile în aer ca pentru a spune „o, nu, te rog să nu tragi în hățișul ăsta”.

– Prea bine, spuse el. Doar *sîntem* un colectiv revoluționar.

Zîmbi exact ca specia aceea de primar de provincie care își prinde la colț vechii amici în sala de judecată.

– Dacă tot a fost ridicată problema conducătorului versus decizia colectivă, propun ca eu și Kelly să nu mai conducem unilateral aceste negocieri cu cei interesați din exterior, spuse el. Warren, vrei, te rog, să aduci telefonul aici, astfel încît să poată participa toată lumea?

– Hei, nici o problemă, Horst, o poți face și tu, sînt o mulțime de mufe, nu trebuie decît să cuplezi aparatul.

– Mai sînt alte obiecții? Sau am ajuns la un consens?

Kelly Jordan îi aruncă lui Klingerman o ocheadă grăitoare, în timp ce Horst își privi rînd pe rînd în ochi tovarășii. Warren încuviință din cap. La fel și Nigel. Malcolm îi arătă chiar semnul cu degetul mare ridicat, oarecum timid. Helga îi susținu privirea fără să zîmbească, iar Ahmed nici măcar nu clipi.

Dacă s-ar fi aflat în Columbus, gîndi Toby, probabil că s-ar fi retras cu toții la cel mai apropiat birt pentru un deget de bourbon și o gustărică înainte de prînz.

În orice caz, probabil că s-ar fi oprit după primul păhărel. Și aproape sigur după al doilea. Fusese doar o scurtă ședință de comitet.

Toby participase ca reporter la destule întruniri politice în provincie ca să știe că nu fusese nimic altceva.

12:05

Warren Davies nu avu nevoie decît de zece minute pentru a aduce telefonul cu difuzor din birou în cantină, a-l cupla și a ridica volumul, dar Eddie Franker avu nevoie de aproape la fel de mult timp ca să treacă prin suita de secretare ale firmei Leonard Isaacs Associates, butoane de așteptare, asistenți și muzică de fundal pînă să aibă onoarea de-a vorbi cu însuși Marele Om.

– Scuze pentru întîrziere, domnule Franker, rosti o voce hodorogită, aproape ca vibrațiile grave ale unei corzi de bas, dar eram într-o ședință.

Iar cecul e la mine și n-o să-l primești pe ochi frumoși, gîndi Eddie cu mîhnire. Era ceva în vocea aceea care îl zgîndărea, poate fiindcă tonul ei părea atît de bine gîndit pentru a avea exact efectul contrar.

– Ăăă... nu știu prea bine cum să începem discuția asta, domnule Isaacs, rosti el, nesigur.

– Spune-mi *Leonard*, te rog, Eddie, dacă mi-e permis, și o începem făcîndu-vă prezentarea modului în care eu m-am implicat în poveste...

Isaacs făcu o pauză.

– Acum mă aude toată lumea?

După o discuție lungă între Kelly și Horst, Malcolm și Hiroshi fuseseră trimiși să păzească intrările, dar toți ceilalți din Comandoul Armatei Verzi erau într-adevăr de față.

Saltelele gonflabile ale ostaticilor fuseseră luate din mijlocul cantinei și depozitate una peste alta lîngă peretele din spate. În zona astfel eliberată, fuseseră așezate scaune în semicerc și telefonul cu difuzor fusese pus pe masă, cu fața spre ele.

– Toți sînt aici... Leonard, zise Eddie sec, amuzat de faptul că Isaacs, deși voia să discute la persoana întîi, prefera utilizarea formei întregi a prenumelui său.

– Excelent, spuse Isaacs. V-am urmat transmisiile cu atenție și am văzut înregistrările bucăților pe care nu le-am putut urmări în direct din pricina serviciului. Ideea este că Kelly Jordan și Toby Inman pot deveni doi mari prezentatori de talk-show. Heather Blake ar putea urma și ea o carieră similară, dar după ce m-am consultat cu niște oameni de la Actor’s Studio și după ce i-am studiat performanțele profesionale anterioare, sînt convins că potențialul ei ar fi cel mai bine pus în valoare în zona producțiilor cinematografice de amploare. Prin urmare, sînt pregătit să-mi ofer serviciile de reprezentare impresarială acestor trei personalități media, cu condiția să cădem în principiu de acord asupra acestor trei strategii profesionale.

Heather scoase un chiot de bucurie asemănător cu un geamăt orgasmic – asta dacă pe Eddie nu-l înșela memoria. Toby Inman declanșă un rînjet larg. Carl Mendoza nu trădă nici un semn de supărare fiindcă rămăsese pe dinafară.

Kelly Jordan părea că se străduiește din răsputeri să-și rețină entuziasmul în spatele unei măști serioase, dar nu-i reușea foarte bine.

Horst Klingerman nu era tocmai încîntat.

– Nu-mi vine să cred ce aud! strigă el. Talk-showuri! Filme! Sîntem într-o situație extremă și tu ne îmbrobodești cu baliverne hollywoodiene!

– Horst Klingerman, așa-i? zise Isaacs pe același ton catifelat.

– Da, sînt Horst Klingerman și dacă aceasta va fi natura discuției, putem s-o încheiem chiar acum!

– Nu-ți face probleme, Horst, deși nu-mi pot oferi serviciile de reprezentare și celorlalți în ideea *carierei*, vă propun totuși un pachet cuprinzător în care să fie incluși *toți* membrii Comandoului Armatei Verzi și *toți* ostaticii, un pachet din care toți veți avea de cîștigat binișor.

– Despre ce naiba *vorbești*?

– Vorbesc despre două oferte. Show-ul Comandoului Armatei Verzi, deja propus, și un film de cinematograf.

– Un *film*? spuse Eddie.

– Vă închipuiați că o adevărată dramă ca aceasta, cu expunere națională și șase părți excelente, nu va duce la cel puțin un film major? spuse Isaacs. Problema e că povestea în sine, ținînd de știri, se află în domeniul public și va fi nevoie de cooperarea voastră și de cineva care să posede ingeniozitatea și, fără să ne ascundem după deget, sîngele meu rece, pentru a o transforma într-un bun marketabil, protejat de legea dreptului de autor.

– Ce naiba îndrugi acolo, Isaacs? strigă Eddie.

– Înființăm o corporație prin intermediul căreia toți veți deține toate drepturile asupra poveștilor voastre. Eu îndeplinesc rolul de agent și vînd drepturile de ecranizare pentru o cifră de vreun milion și jumătate, plus procente din profit. Reținem poate douăzeci și cinci la sută din toate drepturile subsidiare, inclusiv din produsele adiacente, lucru care se poate dovedi neașteptat de lucrativ. S-ar putea totuși să nu existe un impediment legal ca o altă companie să lanseze o producție concurentă fără să ne achite un sfanț. Însă ocup o poziție suficient de bună în branșă încît să mă asigur că orice astfel de ticălos n-ar reuși să găsească finanțarea și distribuția necesare, ori vreun actor mai de Doamne-ajută, și ar descoperi din partea sindicatelor specializate o atitudine extrem de necooperantă.

– Diabolic, spuse Eddie. Apucăm toți să ne băgăm pișcotul în borcanul ăsta mare cu miere hollywoodiană. Dar nu uiți un element, Leonard?

– Nu cred, Eddie. Nu mi se întîmplă des. Nimeresc toate țintele.

– Cum rămîne cu faptul că toți trebuie întîi să ieșim de aici întregi?

– Ajungeam și la asta, răspunse Isaacs. Pot să fiu sincer cu voi?

– Sînt convins că tuturor ne-ar prinde bine asta.

– Anual, donez în jur de un milion de dolari celor mai buni politicieni de pe piață. Asta îmi alimentează sentimentul de patriotism, dar, și mai important, donațiile se pot scădea din impozit, plus că îmi deschid anumite uși. De asemenea,

controlez o mulțime de actori importanți care se dovedesc extrem de utili în privința strîngerii de fonduri. Ideea e că atunci cînd le spun oamenilor ăstora că e musai să aflu ceva, ei înțeleg că este spre interesul tuturor să fie de acord. Așa că atunci cînd i-am spus șefului de personal de la Casa Albă că mă gîndesc să intru în schemă, n-a stat mult pe gînduri și-a început să-mi plîngă pe umăr, vorbindu-mi despre relațiile lor cu publicul și problemele legale ale implicării CIA în nenorocirea asta...

– Tu... tu... știi toate astea? se bîlbîi Eddie.

– Dacă știu? Nu doar că știu, dar am întocmit un pachet frumușel care să-i scoată din belea pe toți cei implicați, iar asta nu cu mîna goală, ci cu un profit grăsuț.

În încăpere se lăsă liniștea. Toți ochii păreau ațintiți spre telefon, spre locul prezenței invizibile a lui Leonard Isaacs.

– Tîrgul pe care l-ai făcut a fost gîndit, în esență, foarte bine pentru un amator, Eddie, dar îi lipsea un element esențial, zise Isaacs. Acesta era filmul. Toți veți avea de cîștigat prin intermediul corporației, care va deține și va controla toate drepturile asupra poveștilor voastre. Vom întocmi contractul cu corporația astfel încît oricine suflă o vorbă presei despre CIA se autoexclude și pierde bucata lui din această plăcintă mare și zemoasă.

– Hă? făcu Eddie. Ce rost are asta?

– De a vă oferi tuturor un interes economic de onorare a unui contract care vă cere să păstrați tăcerea în schimbul eliberării pașnice a ostaticilor și a suspendării pedepselor pentru membrii Comandoului Armatei Verzi. Ceea ce permite StarNet să meargă înainte cu Show-ul Comandoului Armatei Verzi avînd siguranța că prezentatoarea nu va ajunge la pîrnaie. Ceea ce le oferă proprietarilor KLAX-TV interesul financiar de-a nu depune plîngere penală, dat fiind că ei vor juca rolul de producători, ținînd cont de faptul că agentul nu are dreptul legal de a produce produsul pe care îl reprezintă. Dar nu vă faceți griji, incluzînd în pachet filmul la care vor lucra oameni pe care tot eu îi reprezint, ceea ce-mi permite să economisesc din comisioanele pentru diverse drepturi de proprietate intelectuală, îmi voi lua și eu partea cuvenită. Ce se pierde pe o parte, se cîștigă pe cealaltă.

– Sînt sigur de asta, Leonard, murmură Eddie, năuc. Sînt sigur.

În pofida aversiunii viscerale față de Isaacs, în pofida totalei bizarerii a acestei soluții mediatice la problema lor de viață și moarte, trebuia totuși să admită că era un eșafodaj splendid și să recunoască valabilitatea lecției pe care Isaacs tocmai i-o dăduse, ca și cînd toți americanii, de la mic la mare, n-ar fi știut-o deja.

În aceste vremuri, la fel cum apa stinge focul și foarfecele taie hîrtia, show businessul era mai presus de realitatea imediată, iar Hollywoodul era mai presus de Washington.

– Acum despre Show-ul Comandoului Armatei Verzi. Aici avem cîteva

probleme, urmă Isaacs cu aplombul și vioiciunea cuiva care crede că doar asta mai era de discutat.

– Probleme? repetă Kelly Jordan.

Leonard Isaacs chicoti pișicher, un sunet ca rupt de pe banda cu rîsete a unui sitcom.

– Nu vă îngrijorați, știu cum să le rezolv, zise el. După atîta publicitate, StarNet va lua orice le vom oferi în seara asta și-i va zice episod-pilot, iar ratingurile se vor menține la cote maxime vreme de vreo șase săptămîni. Dar ascultați la mine: ceea ce a propus Eddie ca format va cădea după aceea, lucru care va dăuna grav filmului pe care noi nu-l vom putea lansa decît peste minimum cincisprezece luni.

– Iar tu să înțeleg că ai o idee mai bună? zise sec Eddie.

– Pentru început, durata emisiunii trebuie să fie de treizeci de minute, nu de o oră. În felul acesta, o programăm în intervalul șapte treizeci-opt ca prim moment al prime-time-ului sau, a doua variantă, de la unsprezece treizeci la miezul nopții, imediat după știrile de noapte. Dacă o programăm în plin prime-time ca emisiune de o oră e ca și cum i-am face o baie de sînge și am arunca-o într-un acvariu cu piranha.

Încă o dată, fără să-i facă plăcere, Eddie trebuia să admită că Leonard Isaacs avea perfectă dreptate.

– Acum, v-ați gîndit cu ce vom umple acea jumătate de oră?

Urmă o tăcere lungă, apăsătoare, stînjenitoare.

– Păi.. bîigui Kelly în cele din urmă. Cred că vom face mai mult sau mai puțin ce facem de-o săptămînă încoace...

– Veți flutura mitraliere spre ostatici și veți amenința cu aruncarea clădirii în aer? ricană sarcastic Isaacs.

Dacă Kelly n-ar fi fost neagră la piele, probabil că s-ar fi făcut roșie ca racul.

– Adică... înțelegi, să educăm oamenii, să-i incităm la acțiune directă...

– Desigur, spuse duios Isaacs. Asta e ideea. Acum să vedem modul.

– Modul?

– Uitați, oameni buni. Dacă scoatem pauzele de publicitate, un interval orar de o jumătate de oră înseamnă douăzeci și două de minute de emisiune. Acum, într-o anumită măsură, Kelly, ai dreptate. Fiecare emisiune în parte poate fi dedicată promovării unei noi acțiuni directe pe care publicul o poate adopta pentru a ajuta la salvarea vieții pe Terra. Nu chestii care să pună pe jar Comisia Federală sau să alunge sponsorii, cum ar fi incendierea benzinăriilor și blocarea autostrăzilor, ci lucruri bune, simple, legale, cum ar fi boicotarea cafelei braziliene. Primele cinci minute ale emisiunii vor fi ocupate de rapoarte asupra felului în care progresează acțiunile precedente, iar ultimele cinci de anunțarea celei noi.

– Hei, îmi place asta! exclamă Warren. Și tu, cel din fața televizorului, ai putea face parte din Comandoul Armatei Verzi!

– Căca-m-aș, da' știu că-i o idee trăsnet!

Pînă și Horst Klingerman părea că se gîndește adînc la propunere.

– Astfel rămînem cu douăsprezece minute de umplut cu ceva, oameni buni, continuă Isaacs. Aveți vreo idee strălucită?

– Ce zici de ce-a spus Eddie, o emisiune cu telefoane în direct? sugeră Kelly.

– Las-o baltă, Kelly, asta se numește radio. Oamenii s-au uitat la capete care vorbeau cît timp asta făcea parte dintr-o dramă în curs de desfășurare, dar fără asta, majoritatea telespectatorilor vor schimba canalul după primele trei minute și i-am pierdut pentru emisiunea viitoare. Mai aveți alte idei strălucite?

Tăcere mormîntală.

– Gîndiți-vă bine, zise Isaacs. Acele douăsprezece minute trebuie să-i țină pe oameni în priză și să-i facă să se uite și săptămîna viitoare, și să-i motiveze să urmeze acțiunea directă propusă în fiecare emisiune în parte. Nu e evident? Nu înțelegeți?

Tăcerea persista.

– Interviuri cu vedete! scandă Leonard Isaacs.

– Vas? strigă Horst Klingerman, sărind din scaun și făcînd un pas mare spre Eddie și telefon, ca și cînd ar fi vrut să facă fărîme aparatul. Doar n-am auzit bine!

Helga se ridică la o fracțiune de secundă după el. Chiar și Kelly făcu ochii mari, uluită. Nici lui Eddie nu-i venea să-și creadă urechilor.

– Interviuri cu vedete, zise vocea din difuzor. Din cele mari, staruri adevărate, nu persoane care fac turul talk-showurilor pentru a-și promova cel mai recent film ori album. Cîte una pe emisiune.

– Cred că ăsta e cel mai prostesc și decăzut lucru pe care l-am auzit pînă acum în țara asta cinică și degenerată! urlă Horst.

Dar nimic nu-l putea intimida pe Leonard Isaacs.

– Ba dimpotrivă, Horst, zise el voios. E un lucru inteligent și idealist, și duce la realizarea unei foarte bune emisiuni de televiziune comercială. Kelly nu le va pune întrebări acestor vedete despre albumele, spectacolele sau filmele lor, ci le va cerea *părerea ecologistă* cu privire la acțiunea directă propusă în emisiunea curentă. Le va *atrage în rîndul Comandoului Armatei Verzi*! Va purta o beretă verde și va pune una și pe capul lor! Cu un logo, ca să le putem vinde, poate și tricouri și jachete. De aceea voi insista să păstrăm o parte din drepturile de marketing. Alăturați-vă vedetelor voastre preferate în Comandoul Armatei Verzi!

Horst se împletici înapoi spre scaun.

– Cred că-mi vine să vomit, murmură el.

Vocea lui Leonard Isaacs deveni mai dură și, pentru prima dată, Eddie auzi tăria din ea, o impresie a calităților pe care individul acela trebuia să le aibă pentru a deveni ceea ce era.

– Tu ameninți să arunci în aer clădiri și să ucizi oameni în numele cauzei, dar ești prea pur pentru a te folosi de puterea vedetelor? se răsti el. Ăsta nu e semn de idealism, ci de prostie curată. Oamenii stau lipiți de televizor cînd apar celebrități. Le sorb vorbele din gură. Le dau ascultare. Jinduiesc să fie ca ele, așa că le copiază. Vedetele sînt obișnuite să-și vîndă imaginea pentru a sprijini comerțul cu mașini, și hrană pentru cățel, și deodorant, și candidați politici, așa că de ce n-ar sprijini și Comandoul Armatei Verzi ca mișcare de masă?

– E dezgustător! sări Helga.

– De ce?

– Papagalii ăștia țanțoși ar spune orice pentru a apărea gratis la televizor!

– Greșit, ripostă Isaacs. Baliverne. Sigur că așa stau lucrurile în privința clienților obișnuiți ai talk-showurilor, dar oamenii de genul acesta nu vor fi niciodată invitați la Show-ul Comandoului Armatei Verzi. Vă pot aduce personalități de primă mărime, care nu mai au nevoie de reclamă suplimentară pentru ei înșiși sau proiectele lor, oameni care refuză întotdeauna invitațiile la talk-showuri. Oameni care vor accepta invitația noastră dintr-un singur motiv...

– Care? spuse Kelly.

– Cred în cauza salvării planetei la fel de tare ca voi.

– Căcat cu glazură pe băț!

– Gogoși umflate!

– Da? ugui Isaacs încet. Gîndiți-vă. E vorba de oameni care au făcut deja mai mulți bani decît vor putea cheltui în zece vieți. Oameni suficient de bogați încît să poată exercita control creativ asupra propriilor proiecte. Înțeleg clasa aceasta de oameni pentru că fac și eu parte dintre ei. Voi scoate un purcoi de bani din situația asta pentru că așa-mi stă în obicei, dar am deja un buget atît de mare încît îmi permit să contribui anual cu un milion de dolari la cauze caritabile. Oamenii aceștia continuă să facă filme și seriale TV și albume pentru că aceasta este supapa lor creativă, iar eu continui să-i reprezint și să structurez pachete de promovare pentru că asta e supapa mea.

– Ce vrei să spui, Leonard? întrebă Eddie neagresiv, aproape începînd să-i *placă* de individ.

– Un lucru simplu. Oamenii ca ei nu fac nimic pentru că *sînt nevoiți* să facă, ci doar pentru că *vor* să facă. Și de ce *n-ar* vrea ei să salveze planeta? Și ei trăiesc pe ea, nu? Respiră același aer, absorb aceleași ultraviolete și nici toți banii din lume nu pot scădea cantitatea de dioxid de carbon, nu pot pune capăt secetei, nu pot salva recifurile de corali și nici nu pot inventa un leac pentru melanomul malign în stare avansată.

– Iisuse, da’ știu că are dreptate! exclamă Kelly Jordan, cu surprindere, ca atinsă de-o revelație.

– Dar nu putem să apelăm la un interviu cu o vedetă în emisiunea pilot din seara asta, indică Eddie. Dacă primim și numai un singur telefon, s-a zis cu antena noastră satelit.

– Nici o problemă, zise Isaacs. Am negociat deja o înțelegere pentru a primi o legătură video de douăsprezece minute, prin intermediul emițătorului StarNet, cu studioul din clădirea mea, și n-o să vă vină să credeți pe cine am pregătit pentru interviu.

Nu știu de ce, gîndi Eddie, dar mă îndoiesc.

În acel moment, dacă Leonard Isaacs promitea să-i aducă pe Iisus Christos și pe cei Doisprezece Apostoli ca să cînte la chitare electrice și harpe îngerești un potpuriu din piese nemuritoare Rolling Stones, era pregătit să-l creadă.

12:11

– Allan Lamont! scandă Leonard Isaacs.

– Allan Lamont! gemu Eddie Franker.

– Allan Lamont, gemu și Kelly Jordan.

– Allan Lamont! exclamă Heather Blake, într-adevăr nevenindu-i să creadă.

Allan Lamont era, poate, cel mai retras dintre starurile Hollywoodului. Nu apăruse în public de trei sau patru ani, dacă nu puneai la socoteală instantaneele pixelate înfățișînd o creatură durdulie, realizate prin transfocare de la mare depărtare, apărute în Enquirer și Star.

Allan Lamont fusese odinioară unul dintre cei mai bogați și mai scumpi actori de la Hollywood, specializat în filme de dragoste, iar persoane a căror opinie Heather o respecta spuneau că individul avea talentul nativ necesar să devină următorul Marlon Brando. Revista People îl numea următorul Clark Gable. Actrițele celebre i se aruncau la picioare – asta cel puțin în tabloide.

Dar Allan Lamont era homosexual. Acest lucru în sine nu fusese niciodată un handicap major pentru marii actori de la Hollywood. Totuși, Allan Lamont, din motive niciodată elucidate, își făcuse dușmani aprigi în comunitatea gay și fusese dat în vileag în cel mai oribil mod posibil.

Mai întîi fuseseră zvonurile din tabloide, însoțite de obișnuitele amenințări cu judecata și negări. Apoi ambițioase fotografii realizate de paparazzi care înfățișau ipostaze ce-ar fi putut însemna orice. Apoi două interviuri cu bărbați care susțineau că-i fuseseră iubiți, urmate de zgomotoase infirmări și mai serioase acțiuni în instanță, ridicînd nivelul decibelilor publicității...

Și în momentul de vîrf al scandalului, copii ale celebrei înregistrări video

fuseseră trimise anonim prin poștă la diverse organe de presă legitime și nelegitime. Nici cele mai abjecte tabloide și cele mai mizerabile canale TV nu acceptaseră să tipărească sau să difuzeze secvențele mai scîrboase. Însă cadrele mai largi fuseseră de ajuns. În ele apărea Allan Lamont, îmbrăcat în piele și cu zgardă la gît, umilindu-se la picioarele trase în ghete ale unui pluton de băieți duri.

Din motive pe care nimeni nu le explicase vreodată, nici măcar comunitatea gay nu îi luase apărarea în timp ce cariera i se ducea pe gîrlă. Nu că ar fi contat cine știe cît. Imaginile acelea scandalos de explicite imprimate în conștiința tuturor îl împiedicau să mai joace credibil vreun rol serios.

Luase vizibil în greutate, atingînd proporții à la Brando, după care dispăruse complet din ochii publicului. Zvonul spunea că efectua un important tratament de liposucție și chirurgie plastică și că într-o zi va reapărea sub o altă identitate, dar Heather punea asta pe seama pasiunii tabloidelor pentru exagerări...

– Allan Lamont...? spuse Horst Klingerman. Ăsta nu e... starul ăla cu... cu... care era...?

Heather se amuza să-l vadă pe Horst cum se îmbujora de rușine.

– Chiar el, îi răspunse ea.

– Dar e scandalos! strigă Horst. Ridicol! Nici chiar tu n-ai putea vorbi serios despre asta, Isaacs!

– Nu? făcu Leonard Isaacs. Îl cunoști pe individ? Eu, da. Am fost agentul lui. Încă mai sînt. O spun cu modestie că sînt mîndru că i-am rămas alături. Allan a trecut prin tot felul de furci caudine și în loc de compasiune, nu primește decît hohote aspre de rîs. Întreabă-te următorul lucru, Klingerman, înainte să pufnești superior la calul ăsta de bătaie masochist și cu apucături pidosnice: dacă ai fi în locul lui, tu ai avea coaie să te arăți pe sticlă pentru un lucru în care crezi?

Neașteptatul nivel al pasiunii din vocea lui Leonard Isaacs o șocă pe Heather într-un mod deloc neplăcut, o impresionă prin intensitate, o convinse de sinceritatea omului.

– Eu n-am de gînd să fac un interviu de rahat despre știu eu ce fleacuri de showbiz cu o vedetă supraponderală a cărei stea a apus! zise Kelly Jordan.

– Sigur că nu, îi spuse Isaacs. Allan va vorbi doar despre angajamentul său față de boicotarea cafelei braziliene și despre ideea care i-a venit de aici cu întreprinderea unei acțiuni similare în privința pădurii tropicale americane. Nici o vorbuliță despre Hollywood, cariera lui sau trecut. Doar Allan Lamont, omul, dovedind curaj să stea din nou în fața camerei de filmat pentru un lucru în care crede. Toți vor strîmba din nas, dar demnitatea acestui om îi va surprinde. La fel ca și pe voi.

– Ai un plan ascuns cu chestia asta, nu-i așa... Leonard? spuse Eddie Franker. Încerci să-ți reabilitezi clientul, să-l faci din nou vandabil, n-am dreptate?

– E ceva rău în asta? sări Isaacs. Are cineva de suferit din asta? E lumea

mai rea? Spune-mi. Spune-mi cine pierde bani. N-am vreun plan ascuns, Eddie. Am un plan sinergetic, de aceea sînt cel mai bun agent din oraș. Teoretic, din fiecare mișcare pe care o face un agent ar trebui ca toți clienții lui să aibă cumva de cîștigat. Sigur că asta nu e posibil cu adevărat, dar ca ideal care să te pună în mișcare nu e deloc o direcție morală greșită.

Nu, nu este, gîndi Heather. Și dacă înainte se socotise doar norocoasă că avea ocazia de-a fi reprezentată de un agent precum Leonard Isaacs, acum se simțea mîndră că va fi adăugată pe lista de clienți a acestuia.

12:20

Carl Mendoza asculta toate balivernele acestea de show business cu un sentiment tot mai pronunțat că a căzut pe o altă planetă. Filme. Emisiuni TV. Vedete homosexuale de cinema. Agenți hollywoodieni care cad la învoieli de neînțeles cu CIA și Casa Albă.

Era ca Vietnamul în prima zi pe terenul de luptă, ca primul schimb de focuri, ca Lumea la întoarcere, ca prima încercare în liga inferioară după aceea, și ca prima zi cînd în sfîrșit admisese faptul că, da, brațul nu-i mai era bun de nimic, o terminase cu jocul pe post de aruncător...

Dar toate acele momente *fuseseră* reale, toate acele lucruri într-adevăr *se întîmplaseră*, așa că, oricît de imposibil ar fi părut, și *asta* probabil că se întîmpla aievea.

Dacă putea empatiza cu cineva de acolo, aceștia erau sărmanul Klingerman și lacheii lui, Helga, Paulo și Ahmed. Nigel și Jaro erau într-un fel oameni ai ecranului, iar Kelly și Warren erau americani, ceea ce automat făcea din ei un soi de oameni din interior onorifici ai Hollywoodului. Dar doi revoluționari germani, un indian din Amazon și un luptător de gherilă palestinian aterizați în desenul ăsta animat – chingada!

– Doar nu te aștepți să facem asta, zise Klingerman, trimițînd săgeți din ochi în jurul său – la telefon, la Kelly, la Helga, la Ahmed, la Paulo, la Nigel, Warren și Jaro – parcă nesigur cine erau de fapt *noi* în numele cărora vorbea sau acel *tu* căruia i se adresa.

– De ce nu? spuse vocea lui Leonard Isaacs. La urma urmei, Horst, așa cum am spus mai multor clienți cu porniri sinucigașe, dacă filmul ăsta nu ne iese, poți oricînd să te sinucizi mai tîrziu.

– Nu cu tine vorbeam! strigă Klingerman.

– Atunci cu cine mama dracului vorbeai?

Horst Klingerman se ridică și se răsuci spre membrii Comandoului Armatei Verzi.

– Cu voi toți! spuse el. Nu vedeți că ăsta e un truc menit să ne dezbine? Să

facă de rîs tot ce am înfăptuit? Nu ne putem permite să fim trași pe sfoară în felul ăsta!

– Haide, Horst, are dreptate, zise Kelly. Ce ai de pierdut?

– Demnitatea noastră! Respectul nostru de sine! Credibilitatea noastră politică! Nu vedeți ce fac oamenii ăștia?

– Baliverne!

– *O emisiune de televiziune cu interviuri cu vedete*? strigă Helga. Tu crezi că pentru asta luptăm, Nigel?

– Haide, Helga, e vorba de accesul la mass-media!

– Condiționat de consimțămîntul nostru de-a ne face de rîsul lumii!

Și atunci, cît ai clipi, toți fură în picioare și începură să strige unul la altul. Nu schițau vreun gest de-a lua armele, dar lui Carl nu-i plăcea deloc încotro părea să se îndrepte situația.

– Iese din discuție! strigă Horst. Nu voi permite asta!

– Să *permiți*? Cine mă-sa plutitoare pe-un rîu de căcat zice că tre' să-ți cerem ție permisiunea, tati?

– Așa-i, băiete, doar sîntem un colectiv!

– Există anumite limite, Warren!

– Ar trebui să supunem la vot!

– Da, să votăm!

Helga, Ahmed și Paulo făceau front comun cu Horst împotriva celorlalți, dar numai Helga părea să-i împărtășească nivelul de încrîncenare.

– Vreți să votăm? mai că nu urlă Horst. Foarte bine!

Strecură mîna sub vestă, mîngîie butoanele detonatorului, coborî vocea dintr-odată și vorbi pe un ton blînd, calm, care, în împrejurările date, era mult mai înfricoșător decît strigătele de dinainte.

– *Ăsta* este votul *meu*, spuse. Prefer să murim cu toții acum decît să pierdem onoarea noastră sau a cauzei noastră permițînd acestei acțiuni să se sfîrșească într-o farsă atît de ieftină.

Toți înlemniră o clipă. Se lăsă o tăcere mormîntală.

– Hei, stai un minut, tipule, zise Warren, nu te pripi așa, bine? Hai să discutăm puțin despre asta...

– Foarte bine, rosti Horst cu calmul său glacial. Asta facem, discutăm. Vă ascult. Îmi poți spune un motiv bun pentru care ar trebui să fiu de acord cu nebunia asta înjositoare?

– Păi... fu Warren. Ăăă... măcar obținem o ultimă jumătate de oră de emisie în direct la nivel național.

– Sub forma unui interviu cu un... un...

Clic.

Un comutator fu apăsat în creierul lui Carl Mendoza. Va fi fost el un

jucător de baseball bătrîn și tont, pe care nu-l recomanda nimic pentru a intra pe lista domnului Agent Baban, dar făcuse totuși parte din Agenție și cunoștea într-o anumită măsură modul în care gîndeau Alex Coleman și prietenii săi.

Poate că Leonard Isaacs pompa într-adevăr atîta bănet în campanii politice încît îl avea pe șeful de personal de la Casa Albă la degetul mic. Poate că era într-adevăr capabil să-i fenteze pe băieții cu ochi albaștri cu experiență în spate.

Dar apoi, poate că nu era așa.

Poate că *ei* îl fentau pe *el*.

Și poate că ceea ce părea a fi pe cale să se întîmple acum era un lucru calculat dinainte.

Și chiar dacă nu era așa, Klingerman avea cu siguranță să pună botul.

Carl se ridică în picioare.

– Închide telefonul, Eddie, zise el cu voce puternică. Spune-i agentului nostru că-l vom suna noi înapoi.

Eddie îngheță. Horst se întoarse și-l lovi pe Carl cu privirea. Carl lovi înapoi.

– Spune-i s-o facă, Horst, rosti el. Avem ceva de discutat în particular.

– Chiar așa?

Carl încuviință.

– Categoric, zise.

Încuviință din nou, de data aceasta mișcînd din cap în direcția telefonului.

– Și nu avem de unde ști cine mai trage cu urechea, nu?

Klingerman pregetă, înclină din cap în direcția lui Franker, scoase încet mîna de sub vestă, dar n-o îndepărtă de reverele ei.

Franker ridică din umeri.

– Revenim la tine mai tîrziu, Leonard, spuse Eddie, apoi își strîmbă buzele într-un zîmbet sardonic pe care Carl, în clipa aceea, îl găsi mai degrabă duios. Acum trebuie să intrăm în ședință.

– Ascultați, știu că vă considerați personaje disperate și tot tacîmul, dar vă spun, muchachos, că avem de-a face cu oameni periculoși! începu Carl imediat ce Franker întrerupse legătura cu Isaacs. Avem de-a face cu o organizație care s-a dovedit a fi perfect capabilă să facă afaceri cu baronii drogurilor din Triunghiul de Aur, și cu Manuel Noriega, și cu cartelul Madellin, și e mai bine să nu știți nimic, pentru că altfel v-ar face felul cei care se cred șefi acum. Nu avem cum ști cine de cine se folosește pentru ce anume, fără o schemă clară. Iar noi schemă n-avem, pentru că stăm aici, ca niște vietnamezi gălbejiți într-un tunel, de șase zile blestemate, fără altă legătură cu lumea exterioară în afară de telefon și televizor. Așa că vă spun, dacă vrem să ieși cu viață de aici, ori măcar fără să părem niște capete de pulă bleagă, am face bine să nu ne încredem în nici unul dintre ei. Hai să ne punem mintea la contribuție și să găsim o cale de-a ne asigura viețile...

Acesta era de departe cel mai lung discurs neîntrerupt pe care Carl Mendoza îl ținuse de cînd se știa și, mai mult, în timp ce-i ieșea pe gură, spre marea lui mirare, nu-i amintea de altceva mai mult decît de propriu-i gigantic și cumva înspăimîntător rahat care-i ieșise pe cur într-un singur cîrnaț lung, în haznaua unui depozit din Saigon, după o zi întreagă de mîncat continuu la întoarcerea dintr-o interminabilă misiune de patrulare, cînd făcuse foamea în inima junglei.

Atunci, ca și acum, se temuse să se oprească pînă nu ieșise tot. Atunci, ca și acum, nu-și dorise să contemple rezultatul final înainte să tragă apa. Atunci, ca și acum, nu se putuse înfrîna să nu arunce totuși o privire.

Ce văzu fu că într-adevăr reținuse atenția tuturor celor prezenți în încăpere. Ce simți fu că temperatura mentală scăzuse cu cîteva grade bune. Ce știu fu că acum lucrurile depindeau de el și de Horst Klingerman.

– Cum adică să ne asigurăm viețile? zise neamțul pe un ton normal, semn clar că procesase și înțelesese vorbele lui, că nu avea cu ce să le combată și că le lua ca atare.

– Dacă nu vrei decît să ne mistuim toți într-o uriașă minge de foc, atunci ar fi mai bine să o faci acum și să terminăm odată povestea, zise Carl. Dar dacă vrei să încercăm măcar să ieșim de aici cu viață și fără ca vreunii dintre noi să ajungă la răcoare, cum spune Isaacs că a negociat cu Agenția, sau cu Casa Albă, sau cu naiba știe cine, lăsînd deoparte filmele și banii și emisiunile TV de rahat, atunci, vorbind din punct de vedere tactic, trebuie să mergem înainte, în seara asta, cu bazaconia aia de Show-ul Comandoului Armatei Verzi.

– De ce? zise Klingerman fără inflexiune.

– Din cauza a ce-a spus Warren. Un interviu cu Allan Lamont mi se pare și mie o prostie la fel de mare cum ți se pare ține. Dar nu asta contează. Contează că așa obținem acea ultimă jumătate de oră de emisie.

– Ca să facem ce?

– Ca să ne salvăm cururile.

– Cum? zise Warren.

Carl ridică din umeri.

– Uite, poate că toată treaba asta nu-i decît un truc al Agenției sau poate că totul e pe bune, și Isaacs și Coleman și naiba știe cine altcineva au clocit într-adevăr o schemă care să ne cruțe viața. N-avem de unde să știm care din două. Dar în orice caz, nu e oare în maximul nostru interes ca totul să se facă public? De ce să nu intrăm în emisie, să spunem lumii că se lucrează la stabilirea unei înțelegeri și să-i provocăm să ne trimită aici vreun baștan, cu promisiunea că nu va păți nimic, pentru a parafa învoiala în direct la televizor? Cum să mai poată arunca în aer postul și să pună măgăreața pe capul vostru după asta? Și cum să nu-și respecte o promisiune pe care o fac în fața a cincizeci de milioane de oameni?

– Căca-m-aș împrăștiat!

– Genial, tipule!

Horst Klingerman se uită drept în ochii lui Carl. Chipul i se relaxa încet, începînd să înțeleagă. Carl se așeză la loc și își încrucișă brațele pe piept.

– Cred că altceva nu mai am de zis, rosti el.

– Suficient atît, spuse Kelly Jordan. Ei, ce spui, Horst, ai o idee mai bună decît asta?

Klingerman se uită la ea, la Helga, la Ahmed, la Paulo și, încet, se așeză și el, cu un zîmbet veritabil pe buze.

– Nu, nu am, spuse. Înclină din cap spre Eddie Franker. Poți să-l suni pe... agentul nostru și să comunici, cum se spune aici, în Hollywood, că... spectacolul merge mai departe.

Făcu o pauză, îngustă ochii.

– Dar altceva să nu-i spui, da. Să nu spui nimic de discuția asta. Lasă-l să aibă o mică surpriză, da.

Sentimentul de ușurare și satisfacție al lui Carl fu umbrit de îndată de acea modificare a zîmbetului, de licărul acela ciudat din ochi, de atitudinea aceea a unui aruncător care a reușit cumva să ungă mingea cu vaselină chiar sub nasul arbitrului.

Nu știa cum, nu știa de ce, dar Carl simțea un gol în stomac care-i spunea că Leonard Isaacs nu avea să fie singurul care să primească o mică surpriză din partea lui Horst Klingerman.

Individul cocea ceva, pregătea o aruncare șmecheră, iar Carl trăia senzația că, atunci cînd în sfîrșit omul avea să arunce mingea, aceasta avea să-i lase pe toți cu gura căscată și nici măcar propriului său prinzător nu-i avea să-i placă.

19:30

Pe ecran:

Titlu de emisiune executat fără eleganță: Show-ul Comandoului Armatei Verzi. Litere scrise cu marker verde pe o bucată de carton alb.

Vocea din off a lui Toby Inman:

– Show-ul Comandoului Armatei Verzi, cu Kelly Jordan și invitatul *foarte* special al acestei seri – Allan Lamont!

Prim-plan cu Toby Inman, uitîndu-se spre obiectiv, părînd puțin prea abil, ca un actor care joacă rolul unui prezentator TV.

– Dar înainte, un cuvînt despre ce este vorba în emisiunea aceasta și un anunț. Cum știți toți deja, Comandoul Armatei Verzi deține de șase zile controlul asupra postului KLAX-TV, a jucat un rol decisiv în înfrîngerea Referendumului Seawater în California, a iscat boicotul cafelei braziliene și... ăăă, a fost autorul

altor acțiuni de protest. În mod remarcabil și responsabil, nimeni nu a avut de suferit de pe urma acțiunilor lui și, în calitate de ostatic, pot depune mărturie că am fost tratați omenește. Prin urmare, emisiunea aceasta este un experiment și un... segment pilot, pentru a vedea dacă această... ăăă, lovitură teroristă se poate transforma în mod pașnic într-o mișcare de masă pentru salvarea planetei noastre. Autoritățile ne-au dat undă verde și, la sfîrșitul programului, rămîneți pe recepție pentru a urmări captivanta și pozitiva reacție a Comandoului Armatei Verzi la susținerea și înțelegerea de care ați dat dovadă. Iar acum... dau legătura la Kelly Jordan!

Imaginea zăbovește asupra lui Toby Inman preț de o clipă stînjenitoare, în timp ce el stă acolo cu un aer crispat, bucuros că și-a încheiat discursul, apoi intervine un decupaj și Kelly Jordan apare în prim-plan.

E în continuare terorista în echipament de camuflaj, dar vesta cu explozibili și Uziul au dispărut, frizura afro este frumos aranjată și încercarea amatorească de a obține o iluminare teatrală o face cumva să semene puțin cu o versiune hollywoodiană a propriei sale persoane.

– Show-ul Comandoului Armatei Verzi este emisiunea dumneavoastră, emisiunea care vă permite tuturor celor care ne urmăriți să vă alăturați luptei pentru salvarea vieții pe Pămînt, înrolîndu-vă în Comandoul Armatei Verzi și luînd voi înșivă parte la acțiunea directă!

Pe chipul ei apare un zîmbet larg, destul de emoționat.

– În fiecare săptămînă, vă vom pune la curent cu evoluția luptei noastre de salvare a biosferei și în fiecare săptămînă un... american de seamă va apărea la Show-ul Comandoului Armatei Verzi spre a vă prezenta sugestia *lui* pentru următoarea *dumneavoastră* acțiune directă!

Face o pauză și, cumva, zîmbetul se schimbă, capătă un licăr de verosimilitate.

– Ei bine, în împrejurări normale, presupunînd că vom supraviețui și că emisiunea de față își va continua existența, invitații noștri se vor afla aici, în persoană, în studio, dar datorită... ăăă... situației actuale, voi discuta cu Allan Lamont prin intermediul legăturii prin satelit. Dar... înainte să trecem la asta, iată ultimele știri despre boicotul cafelei braziliene și lupta pentru salvarea pădurii tropicale amazoniene...

Coboară ochii spre ceva aflat afară din cadru și începe să citească, în vreme ce obiectivul se retrage într-un unghi mai larg, incluzînd măsuța pentru cafea din fața ei și un teanc de foi imprimante pe care le ține în mînă.

– Potrivit ultimelor cifre, vînzările de cafea în general au scăzut cu treisprezece procente de la începutul boicotului, iar vînzările de cafea braziliană, în special, au scăzut cu douăzeci și trei de procente. Pe de altă parte, cafeaua sută la sută columbiană a înregistrat o creștere de douăzeci și șapte de procente...

19:36

– ...deși un purtător de cuvînt al guvernului brazilian a negat că autoritățile vor renunța vreodată la suveranitatea națională în fața teroriștilor sau a presiunii americane...

În vreme ce Kelly Jordan citea știrile venite de la agențiile de presă, Toby Inman îl urmărea pe Horst Klingerman care se fîțîia de colo-colo în spatele camerelor de filmat, ca o panteră în cușcă. Toby nu-și dădea bine seama de ce, dar ceva la toată povestea aceea nu-i mirosea bine.

Eddie se afla în cabina de control cu Warren și Jaro, iar Nigel și Malcolm operau camerele de filmat, însă, din cine știe ce motiv, Ahmed îi ținea pe Carl și Heather în camera verde, și nu în cantină, Helga era postată la intrarea în studio și Horst însuși își luase cu de la sine putere rolul de „regizor”.

Îl lăsase pe Warren să pună textul introductiv pe teleprompterul lui Toby, dar refuzase să facă același lucru și cu textul de încheiere.

– S-ar putea să fie nevoie ca, în funcție de cum evoluează programul, să-l modific, da, insistase el. Iar anunțul ăsta e singurul motiv pentru care am decis să mergem înainte cu emisiunea asta idioată!

Atunci, Klingerman era deja atît de tare sub influența amfetaminei, încît nimeni nu se încumetase să-l contrazică, așa că își petrecuse o jumătate de oră mîzgălind frenetic pe bucăți de carton cu markerul.

Acum se fîțîia fără astîmpăr, cu cartonașele la subsuoară, cu arma atîrnată pe umărul drept. Nu dădea indicații privind unghiurile de filmare, dar domina în mod clar platoul.

– Iar acum, să-l întîmpinăm pe invitatul din această seară al Comandoului... ăăă, celebrul star de cinema Allan Lamont, care apare pentru prima dată în public după doi ani, pentru a sta cu noi de vorbă despre arbori și mere, da, ați auzit bine, *arbori și mere*...

19:42

Pe ecran:

Imagine împărțită. În dreapta, prim-plan cu Kelly Jordan în platoul de talk-show al KLAX-TV. În stînga, într-un cadru întru cîtva mai lung, filmat de la umeri în sus, pe un fundal albastru-închis, Allan Lamont, ridicînd spre obiectiv un măr mare și roșu, ca și cînd s-ar pregăti să se lanseze într-o reclamă a produsului.

E clar că, la un moment dat, chipul lui Allan Lamont a fost de-o frumusețe convențională, în genul acela al actorului distribuit în roluri principale, dar acum trăsăturile par să i se fi adîncit după îndelungi și grele cazne. Pielea îi atîrnă flască pe fața suptă, ca o mască ce nu-i vine bine, buzele sînt strînse cu o fermitate parcă

de fier, iar ochii negri, adînciți de oboseală în orbite, par a fi ai unui om mult mai în vîrstă. De-ar fi trăit Elvis, secătuit și scurs de grăsimi, efectul ar fi fost asemănător.

– Acesta este un măr, Kelly, rostește el pe o voce puternică, atent exersată, aspriță doar puțin de aparenta lui uzură fizică. Un măr frumos și suculent din nord-vestul țării, înspre Pacific. Acolo cresc o mulțime de mere gustoase – soiuri ca delicios, delicios auriu, ionatan – și merele sînt o importantă parte e economiei Washingtonului și Oregonului.

– Vorbești... ăăă.... ca și cînd, ăăă, te-ai pricepe bine la mere, ăăă... Allan, zice Kelly Jordan, arătînd cam nesigură și agitată.

Allan Lamont se străduiește să surîdă copilăros într-o aparentă încercare profesionistă de-a o cuceri, dar îi iese o strîmbătură de schelet.

– Da, mă pricep, Kelly, spune el. Părinții mei încă au o livadă cu meri la ieșirea din Centralia. Acolo am crescut, așa că știu totul despre afacerea cu mere în Washington și Oregon. E-o afacere mare acolo. Dar afacerea cu cherestea e și mai mare. Și mult, mult, mult mai distructivă. Și distruge singura pădure tropicală de pe continentul nord-american. Acesta este motivul pentru care... pentru care... am vrut să profit de ocazie în seara asta. Nu sînt aici pentru a vorbi despre trecut, sau despre cariera mea, sau despre proiectele mele de viitor. Vreau să vorbesc doar despre viitor, despre viitorul arborilor și al merelor.

– Ăăă... viitorul arborilor și al merelor?

– Așa e, Kelly. Știi cîte ceva despre pădurea tropicală din nord-vestul Americii?

– Doar că defrișările masive au adus-o în pericol de dispariție?

– Chiar așa este, spune Allan Lamont. Disputele sînt aprinse acolo încă dinainte să mă nasc eu. Iar eu nu sînt atît de tînăr pe cît par.

Surîde și efectul neintenționat este cît se poate de oribil.

– Este singura pădure tropicală de pe continentul nord-american și este una dintre puținele păduri tropicale cu climă răcoroasă din lume, și chiar dacă e mult, mult mai mică decît cea din Brazilia pe care voi încercați să o salvați, Kelly, am reușit să o distrugem la fel de mult ca ei. Am defrișat-o masiv și am izolat puținii arbori seculari rămași în pîlcuri din ce în ce mai mici, grădini forestiere mai mult decît habitate reale, și am înlocuit o mare parte din acea pădure seculară cu pepiniere de pini.

Ochii lui Allan Lamont par să se oțelească. Dacă asta nu e pasiune adevărată, atunci omul este într-adevăr un actor de geniu.

– Mă gîndesc la livezile cu meri în care am crescut și la pădurea tropicală din jurul lor încă de cînd a început acest boicot al cafelei braziliene. Și cred că voi, și eu, și o mulțime de oameni dintre cei care ne privesc am fost extrem de ipocriți în privința asta.

– Ipocriți...? se încurcă Kelly Jordan. În ce privință?

Prim-plan pe tot ecranul cu Allan Lamont, adresîndu-se camerei ca un personaj din afara cadrului, jucîndu-și rolul fără să clipească, un actor profesionist care se întruchipează cu măiestrie pe sine însuși.

– Sigur, eu am renunțat să mai cumpăr cafea braziliană pînă cînd brazilienii nu vor acționa pentru salvarea pădurii *lor* tropicale, sigur că știu că, în comparație cu bazinul amazonian, distrugerea micii *noastre* păduri tropicale n-ar ajuta prea mult la reducerea efectului de seră. Dar pe de altă parte, cine sîntem noi să-i urechem pe brazilieni cu atîta superioritate, cînd noi înșine nu sîntem în stare să ne mobilizăm pentru a lua măsuri în nord-vestul țării noastre?

Înapoi la imaginea împărțită în două. În jumătatea dreaptă a ecranului, Kelly Jordan, încă reacționînd cu nesiguranță, mulțumindu-se, dacă acesta este cuvîntul, să joace rolul de partener pentru Allan Lamont, livrîndu-i replici interogative cu scopul de a-i fragmenta monologul.

– Americanii ar trebui să dea un exemplu, chiar dacă ar fi unul mic, pentru a exercita presiune morală asupra brazilienilor?

În jumătatea stîngă a ecranului, un licăr de cinism răzbate prin indignarea justițiară a lui Allan Lamont.

– O, presiunea economică la care îi supunem este mai mult decît suficientă. Banii vorbesc mai bine decît cuvintele sau morala, Kelly, sau n-ai observat asta?

Apoi, reacționînd la reacția ei și dîndu-și seama de scăpare, urmează mult mai serios:

– Dar dacă americanii vor ca guvernul lor să facă valuri în lume pentru salvarea vieții pe Pămînt, și nu cred că are de fapt de ales, pentru că nimeni altcineva nu are puterea de-a o face, atunci poate că ar zbura mult mai puține cărămizi pe geamurile ambasadelor noastre dacă poporul american ar demonstra lumii că Revoluția Verde începe acasă.

– Revoluția Verde... da, îmi place cum sună.

– Poți folosi sintagma cum poftești, scumpa mea, renunț la orice drept patrimonial, spune Allan Lamont sec.

– Ăă... unde ai rămas?

– Spuneam că, dacă ne așteptăm ca brazilienii să-și sacrifice veniturile din agricultură pentru a salva pădurea lor tropicală, atunci e o ipocrizie crasă din partea noastră să nu sacrificăm și noi o anumită parte a exporturilor de cherestea către Japonia. Spun că ar trebui să se pună capăt exploatării lemnului din pădurea tropicală seculară din nord-vestul țării noastre. Spun că toate crîngurile de arbori seculari rămași ar trebui incluse într-un singur parc național, că pepinierele de pini din interiorul lui ar trebui defrișate și că nimic nu trebuie atins acolo pînă cînd pădurea nu-și va fi astupat singură golurile. Iar dacă pentru asta va fi nevoie de un

secol sau două... ei bine, atunci de atîta va fi nevoie.

– Sugerați că ar trebui să întreprindem o acțiune directă împotriva industriei lemnului de acolo?

– Oarecum, Kelly, dar nu tocmai...

Decupaj la un prim-plan cu Allan Lamont care umple tot ecranul cu zîmbetul lui puțin cam plin de sine.

– Sînt sigur că ceea ce voi sugera îi va scandaliza pe părinții mei, zisc el și zîmbetul căpătă o tentă amară. Dar apoi, eu m-am obișnuit de mult cu asta, chiar dacă ei nu. Ce vă sugerez vouă, stimați privitori, ce-ți sugerez ție, Kelly, e ca în timp ce boicotăm cafeaua braziliană pentru a forța brazilienii să-și salveze *propria* pădure tropicală, ar trebui să boicotăm și merele de Washington și Oregon pentru a ne forța pe *noi* să salvăm pădurea *noastră*.

Ridică iarăși mărul pîrguit.

– Acum, în calitatea de washingtonian prin naștere și, pe deasupra, fiu al unor cultivatori de mere, patriotismul mă leagă de credința că merele din nord-vestul țării noastre sînt cele mai bune din cîte există. Dar există o mulțime de cultivatori în New York, de pildă, care-mi vor spune că ei cultivă mai multe mere și că acolo nu există riscul de-a distruge o pădure tropicală. Oare chiar ar fi un sacrificiu să boicotăm merele din nord-vest pînă cînd pădurea noastră tropicală va fi în siguranță? Doar putem să ne mulțumim cu merele McIntosh din New York o vreme, așa cum putem să ne mulțumim cu cafeaua columbiană, n-am dreptate?

19:47

– ...nu reușesc să pricep cum boicotarea *merelor* va strînge cu ușa industria *lemnului*...

– E necesară o acțiune din partea guvernului federal pentru salvarea pădurii noastre tropicale, Kelly. Recunosc că e nedrept față de cultivatorii de mere, îl aud pe tata strigînd la mine chiar acum, dar cum poți organiza un boicot împotriva *cherestelei*? Acum, multe mere nu au abțibildurile alea enervante care-ți intră între dinți dacă uiți să le dai jos, dar multe *au*, iar cultivatorii de acolo au cheltuit o droaie de bani ca să-și facă merele cunoscute publicului după nume. Iar oamenii pot vorbi cu managerii de supermarket să nu aducă mere de Washington și Oregon, dacă nu vor să fie și ei boicotați. E exact ca boicotul brazilian; ideea este de a-i face pe cultivatori să se răstească la Washington. În definitiv, după cum am înțeles, cînd taie și ard pădurea Amazonului, în locul ei pun *vite*, nu arbori de cafea...

În timp ce Kelly Jordan și Allan Lamont continuau discuția despre mere și cherestea, Toby Inman stătea acolo tăcut, încercînd să se dumirească de ce voia Klingerman să-l aibă în platou pe toată desfășurarea emisiunii. Horst spusese

răspicat că el nu va lua parte la interviu, că treaba lui era doar să citească introducerea de pe teleprompter și, la sfîrșit, să citească de pe cartonașele alea blestemate scrise de mînă...

– ...dar industria lemnului este o parte mult mai mare a economiei de acolo decît merele, nu-i așa? De ce crezi că lobby-ul *lor* nu le va închide gura cultivatorilor de mere?

– O, vor încerca asta. Dar ce pot să spună? Mai bine să dea faliment cîțiva cultivatori amărîți de mere decît să piardă niște coloși corporatiști nițel din profitul scos din exploatarea pădurii tropicale? Consumați din nou merele din nord-vest, oameni buni, ca noi să ne putem vedea liniștiți de vînzarea arborilor seculari sub formă de bețișoare de unică folosință în Tokyo?

...un set de cartonașe pe care Horst le rescria acum pe genunchi, așezat într-un scaun pliant în spatele camerelor de filmat, folosind un marker, cu vîrful limbii ieșindu-i printre buze, concentrat, și cu o privire de prădător în ochi. Toby își dorea mai mult ca orice să apuce să-și citească replicile înainte să fie nevoie să le citească în fața telespectatorilor...

21:51

Pe ecran:

Imagine compusă. Kelly Jordan în dreapta, Allan Lamont în stînga. Ea pare puțin mai încrezătoare acum, ca și cînd ar fi reușit să-și șteargă din minte locul în care se află, natura situației, camera de filmat și să se concentreze asupra discuției. Sau poate doar a conștientizat că aceasta este emisiunea *ei*, nu a lui. Omul pare să fi devenit nițel bosumflat, asta e jucăria lui, nu e plătit pentru apariția asta și *el* e vedeta aici, nu? Nu?

– Ei bine, Allan, îmi place ideea, dar acei sărmani cultivatori de mere...

– Nu înțeleg de ce pari atît de preocupată pentru cultivatorii mei... pentru cultivatorii de mere!

– Pentru că ei vor avea de suferit!

– Și asta o spune cineva care ține ostatici sub amenințarea armei? ripostează Allan Lamont cu țîfnă, strîngînd din buze a scîrbă. Apoi, surprinzîndu-se, se detensionează și afișează un zîmbet de carton. Să nu mă înțelegi greșit, Kelly, îngînă el. Cred că ceea ce faceți voi este minunat. Sînt de acord sută la sută. Asta m-a inspirat pe mine. Asta mi-a dat curajul să apar în această emisiune și să mă expun... să mă expun... ei bine, să mă expun inevitabilului pericol de-a fi ridiculizat de toată lumea. Noi, Comandoul Armatei Verzi, trebuie să fim curajoși, nu-i așa? Și uneori, cum ați demonstrat atît de bine, asta înseamnă că trebuie să avem dîrzenia de-a fi chiar nemiloși. Doar vorbim despre salvarea planetei, nu? Unii dintre noi vor trebui să sufere puțin pe nedrept, iar ăsta este un subiect la care,

prin forța împrejurărilor, am devenit oarecum expert. Iar unii dintre noi vor trebui să provoace suferință, cum ați făcut voi, nu zic bine?

– Dar nu trebuie să ne și facă plăcere, ripostează Kelly Jordan.

Imaginea lui Allan Lamont îngheață preț de-o clipă în partea lui de ecran. La fel și a lui Kelly Jordan, în partea ei. Par să se sfideze din priviri și un mesaj se transmite între ei, ceva complex, iar după ce imaginea își revine, el îi adresează un zîmbet respectuos și tensiunea se risipește.

– Ernest Hemingway cred că a fost cel care a afirmat că „bun e lucrul care te face să te simți bine după ce l-ai înfăptuit”, rostește Allan Lamont pe un ton mătăsos. Iar eu mă simt bine fiindcă mi s-a dat ocazia de-a apărea în emisiunea ta, Kelly, și de a-mi prezenta propunerea pentru poporul american. Și cred că poporul american se va simți mult mai bine cînd va cere de la alții un mic sacrificiu necesar dacă ar da un exemplu, acceptînd el însuși un mic sacrificiu.

Surîde luminos, mai că nu radiază, convins că a făcut un lucru bun.

– Și îți mai spun ceva, Kelly, continuă el. Îi cunosc pe oamenii de acolo, îi cunosc pe cultivatorii de mere, mă trag dintre ei, am fost ca ei cu mult înainte să devin actor și vedetă. Și cred că într-o zi, aceiași cultivatori de mere se vor gîndi la pădurea tropicală ce-a fost salvată și la exemplul pe care l-am dat noi, cu toții, lumii întregi, și se vor simți mai mult decît bine fiindcă au avut și ei un rol de jucat în asta.

Chipul lui Allan Lamont ocupă tot ecranul într-un prim-plan de la umeri în sus, în timp ce ridică o ultimă dată mărul acela rumen.

– Și gîndiți-vă numai cît de dulci vor fi minunățiile acestea atunci, spuse. Gîndiți-vă cît de bine se vor vinde. Căci atunci cine ar mai putea nega faptul că într-adevăr sînt cele mai bune mere din lume?

Decupaj la un prim-plan cu Kelly Jordan, care se uită mută la ceva din afara imaginii, preț de cîteva momente lungi, cu o mină gînditoare, înainte să se întoarcă înapoi spre obiectiv.

– Ei, asta a fost cu adevărat mișcător, Allan, zice ea, iar pe mine sînt sigură că m-ai convins și cred că milioane de oameni dintre cei care ne privesc sînt de aceeași părere. Vreau să-ți mulțumesc din suflet pentru că ai fost primul invitat al Show-ului Comandoul Armatei Verzi. Acum depinde de voi, cei din fața televizoarelor, să îmbrățișați acțiunea directă! Bun, colegi din Comandoul Armatei Verzi, ați înfrînt Referendumul Seawater și le-ați demonstrat brazilienilor că poporul american este pregătit să lovească pentru a salva viața pe Terra! Acum a venit timpul să... să mutăm acțiunea în ograda noastră.

Icnește, nerăbdătoare să rostească următoarea replică.

– Cum rămîne cu merele *astea*, oameni buni?

Este în mod evident o replică de încheiere și pare că asta și intenționa Kelly, căci se uită țintă la obiectiv, fără a scoate un cuvînt, pentru cîteva momente

lungi, stînjenitoare.

Apoi clipește, mută privirea spre ceva din afara cadrului, se încruntă, aprobă din cap.

– Ei bine, astfel se încheie ediția din această seară a Show-ului Comandoul Armatei Verzi, rostește. Mai avem să vă prezentăm doar importantele și emoționantele știri de ultimă oră despre... despre negocierile aflate în curs de desfășurare dintre autorități și Comandoul Armatei Verzi cu scopul... cu scopul de a găsi o soluție pașnică și corectă în cazul crizei ostaticilor de la postul de televiziune KLAX... Toby? Toby?

Decupaj la un prim-plan cu Toby Inman, care se uită cu ochi mari la ceva aflat puțin deasupra și în dreapta camerei de filmat.

– Ăăă... ăăă, mulțumesc, Kelly.

Începe să vorbească, clipind și strîngînd din ochi, ca și cînd i-ar fi greu să citească de pe cartonașe sau nu i-ar veni să creadă ce citește, sau amîndouă deodată.

– Cît a ținut criza ostaticilor de la KLAX-TV, s-au purtat... încontinuu negocieri între... autoritățile federale și... cancelarul Comandoului Armatei Verzi, Horst Klingerman... în vederea... eliberării pașnice a tuturor ostaticilor și... găsirii unei soluții onorabile și productive de rezolvare a situației încordate dintre forțele guvernamentale și grupul de acțiune al Comandoului Armatei Verzi, soluție care să respecte cele mai bune interese ale părților implicate și ale popoarelor Pămîntului.

Toby Inman face o pauză, mijește ochii, bolborosește ceva în barbă.

Voce masculină, slabă, din off:

– Citește!

Toby Inman ezită o fracțiune de secundă, apoi vorbește pe o voce plată, tărăgănată:

– Ca gest de bună-credință, Comandoul Armatei Verzi... a onorat pînă acum cererea guvernului dumneavoastră de a nu... de a nu anunța public natura încărcăturilor de explozibili aflate în această clădire, pentru a preîntîmpina răspîndirea panicii în rîndul populației... Iisuse!

Aceeași voce masculină din off:

– Mai departe!

Toby Inman se șterge pe frunte, mijește iarăși ochii, continuă:

– Dar acum, că membrii Comandoului Armatei Verzi și autoritățile federale au ajuns la un larg consens asupra modului de rezolvare a crizei, se consideră că păstrarea tăcerii asupra acestei chestiuni ar fi contraproductivă. Sînt, prin urmare, autorizat să vă anunț că... că... Iisuse, Horst, asta nu-i...

Voce masculină, auzindu-se slab din pricina distanței față de microfon, dar strigînd:

– Citește, Inman!

Toby Inman s-a albit vizibil la față. Vocea lui pierde orice expresivitate.

– ...că încărcăturile de explozibili au fost amestecate cu un kilogram de praf de plutoniu.

Își dă ochii peste cap, pare aproape să-și rețină un chicot nebun la ultima replică:

– Dar nu există motiv de panică. Ținînd cont de faptul că noi vom fi... că noi vom fi primii care vom muri în eventualitatea în care forța împrejurărilor ne va cere să detonăm acești explozibil, puteți avea încredere că nu vom proceda astfel decît dacă guvernul dumneavoastră nu va respecta acordul de principiu la care am ajuns împreună. Comandoul Armatei Verzi invită acum un reprezentant al guvernului Statelor Unite să vină la sediul KLAX-TV, pentru a stabili detaliile problemei în fața tuturor, în direct, la televizor. Noi îi garantăm siguranța.

Toby Inman face o pauză, suspină evident ușurat.

– Solicităm ca acest acord să fie încheiat în fața poporului american și nu în secret, pentru ca autoritățile să nu-i nege pur și simplu existența odată ce ne vom fi aflat în mîinile lor. Voi, cetățeni ai poporului american, trebuie să ne fiți martori sinceri. Și pentru ca elementele reacționare ale aparatului birocratic să nu poată apela la chichițe legale în vederea anulării lui ulterioare, solicităm să fie finalizat și ratificat în fața lumii de cea mai înaltă autoritate posibilă...

O nouă pauză. Ochii lui Toby Inman ies la propriu din orbite. Se uită dintr-o parte în alta, revine la cameră, clipește o dată, de două ori, de trei ori.

– Cerem să vorbim direct și în persoană cu... cu președintele Statelor Unite. Vă... vă provocăm, domnule președinte, în fața ochilor întregii lumi. Veți da oare dovadă în fața poporului dumneavoastră de același curaj pe care îl cereți din partea subalternilor dumneavoastră? Consecința refuzului dumneavoastră va fi distrugerea acestei clădiri și-a tuturor celor din ea, și împrăștierea unui nor de particule radioactive care va... care va ucide mii de oameni și va contamina orașul acesta pentru secole la rînd. Și...

Toby Inman înlemnește, buzele îi tremură, ca și cînd nu s-ar putea convinge să citească următoarea replică. Se holbează la ceva din afara cadrului, o privire apăsată de teamă. Clipește, își recapătă firea, o recită ca un zombie.

– Și toată lumea va ști că lașitatea v-a făcut să vă mînjiți mîinile cu sîngele acelor nevinovați.

A ȘAPTEA ZI

8:30

Telefonul din iad îl smulse pe Eddie Franker din somn cu urletul lui, făcîndu-i urechile să țiuie și capul să zvîcnească. Se ridică imediat în fund, în pat, ducînd mîna din reflex după receptorul de pe noptieră.

Dar telefonul nu era acolo, iar el nu se afla acasă, în siguranța patului său. Stătea complet îmbrăcat pe o saltea gonflabilă în cantina de la KLAX. În jurul lui, ostatici și teroriști deopotrivă se foiau, amețiți și indignați de felul brutal în care le fusese întrerupt somnul.

Helga și Warren, care erau deja treji și păzeau ușa, traversau încăperea spre sunetul acela îngrozitor.

Dar Horst Klingerman reușise să se trezească, să se ridice de la podea și să ajungă la telefon înaintea lor. Orbecăi un moment pînă reuși să ridice receptorul, timp în care Eddie clipi apăsat și își aminti mai mult sau mai puțin unde se afla și ce se întîmpla.

De parcă cineva de acolo mai știa ce se întîmpla de fapt.

În mod sigur, sărmanul Inman nu știuse ce se întîmpla cînd Horst îl pusese, sub amenințarea armei, să citească provocarea aceea strigătoare la cer adresată președintelui.

După ce se terminase, Kelly și Horst începuseră să se certe în platou. La momentul acela, Eddie nu avea habar despre ce era vorba, pentru că microfoanele fuseseră oprite, iar ostaticii fuseseră duși în camera verde și ținuți acolo sub supravegherea Helgăi preț de aproape trei ore.

Cînd fuseseră aduși înapoi în cantină, era evident că membrii Comandoului Armatei Verzi petrecuseră cele trei ore răstindu-se unul la altul pentru diverse motive.

Mesele din fața ușilor de la toaletă fuseseră împinse spre pereți pentru a face loc altor șase saltele gonflabile. Horst, Hiroshi și Paulo erau așezați într-o parte, Kelly, Warren, Jaro și Malcolm în cealaltă, și privirile care treceau de la o masă la cealaltă nu păreau a fi prea senine.

Helga îi conduse pe ostatici la masa lor de dinainte, cea din fața automatelor, și cînd se alătură echipei lui Horst se strînseră toți laolaltă ca niște jucători de fotbal paranoici, sporovăind însuflețiți în timp ce, aparent, o informau de ultimele evoluții ale evenimentelor.

Cînd teroriștii se pregătiră de culcare, segregarea se păstră și Eddie

înțelese instinctual că acum dormeau toți în cantină în principal pentru că cele două grupuri nu voiau să se scape reciproc din ochi.

Eddie nu avea cum să cunoască motivul pentru care teroriștii se certaseră vreme de aproape trei ore, dar acum, că era perfect treaz, își aminti ce-i spusese Inman.

Toby auzise măcar începutul ciondănelii, schimbul aprig de replici dintre Kelly și Horst, pe platou, imediat după emisiune.

– Ce mama mă-sii a fost asta, o dorință dinaintea morții? reprodusese el cuvintele femeii. Chiar crezi c-or să ni-l dea ca ostatic pe președintele Statelor Unite?

– Ostatic? făcuse Horst. Cine a spus că-l vom lua ostatic? Doar i-am promis președintelui că va fi în siguranță, nu?

– Sigur, iar Comandoul Armatei Verzi este o organizație onorabilă. Oamenii cred în noi. Se știe că ne ținem de cuvînt.

– Păi, sigur că ne ținem, Kelly, spusese Horst.

Toby zisese că surîsul lui Horst îi amintise de un aligator Okefenokee care se lasă nepăsător pe fundul mlaștinii după ce a înghițit un pudel.

8:32

– *Was*?

Vocea amplificată a lui Alex Coleman umplu încăperea:

– *Was*? Asta aș vrea să știu și eu, Klingerman! Ce se întîmplă acolo? De ce ați închis telefoanele? De ce ați trișat și ați anunțat că aveți plutoniu? De unde v-a venit ideea asta strălucită că domnul Minune însuși ar fi îndeajuns de tîmpit încît să-și vîre gîtul în capcana voastră? Sigur, trebuie să recunosc că uneori nu pare să aibă toți boii acasă, dar cererea asta o va respinge un-doi, făr’ să se mai caute de păduchi!

Carl Mendoza rîse fără să vrea. Coleman știa într-adevăr să se joace cu cuvintele. Știa atît de bine, încît uneori se lăsa luat de val, satisfăcut de propria abilitate, ca un jucător la baza a doua care sare-n joc cînd nu e rostul lui s-o facă, prinde minge și o aruncă arbitrului crezînd că a salvat partida.

– Nu înțeleg de ce ești așa supărat, domnule Coleman, toarse Horst. Oare n-am respectat aranjamentul negociat între tine și... agentul nostru, domnul Isaacs?

– Nu, nu l-ați respectat, mîrîi Coleman. Ați răscolit cu bățul în cuibul de viespi și să nu-mi spuneți că nu-i așa. Ne-am ales cu cel mai nasol ambuteiaj din istoria orașului ăstuia născut pentru așa ceva! Cinci milioane de oameni încearcă toți deodată să-și ducă cururile afară din zona zero și nimeni nu ajunge nicăieri! De ce ai făcut-o, Klingerman? De ce-a trebuit să arunci bomba cu plutoniul și să creezi panică?

– Dar le-am spus că nu sînt motive de panică, zise Horst cu naivitate. De ce-am detona explozibili cînd asta ar însemna sinucidere curată? Sper că guvernul vostru nu are de gînd să-și calce cuvîntul dat prin negociere, nu? Poate că publicul crede că o s-o facă? Dar sînt sigur că-n clipa în care președintele vostru va anunța că va veni să finalizăm aranjamentul, temerile acestea se vor dovedi a fi simplă paranoia, nu-i așa, iar panica stîrnită va dispărea cu repeziciune.

– Crezi că-l poți șantaja pe președintele Statelor Unite să vină la tine cu brațele deschise!

– Șantaj e un cuvînt foarte neplăcut, domnule Coleman. Prefer să cred că e o chestiune de încredere reciprocă. Dacă noi trebuie să ne încredințăm viețile bunei-credințe a guvernului vostru, nu e oare corect ca președintele vostru să-și încredințeze și el viața nouă?

– Aș vrea să știu ce ai fumat înainte să-ți vină ideea asta idioată, pen' că mi-ar prinde bine și mie să trag un fum în situația de față.

De-acum, toți se scuturaseră de somn, se ridicaseră de pe saltelele gonflabile și se strînseseră în fața mesei pe care se afla telefonul, facțiunile Comandoului privindu-se reciproc cu suspiciune.

– Mă așteptam ca stăpînii tăi să fie mulțumiți, zise Horst. Oare nu i-am oferit președintelui vostru ceea ce cred că sfătuitorii lui numesc „ocazie perfectă de expunere media”?

Carl nu-l vedea pe Coleman, dar, cu toate acestea, simțea foarte bine mirosul fumului care-i ieșea acestuia din urechi. Carl fierbea el însuși sub capac, căci acum își dădea seama ce greșeală monumentală făcuse cînd susurase în urechea lui Horst Klingerman ideea acestei cucaracha.

Carl știa, iar Coleman nu aveam cum să nu știe și el că dacă președintele Statelor Unite ar fi îndeajuns de nesăbuit încît să calce pe acolo, Klingerman nu s-ar putea opune niciodată tentației de a-l lua ostatic. Poate că din acest motiv intervenise scindarea Comandoului Armatei Verzi, dar telecomanda de detonare de sub vesta lui Klingerman făcea ca votul decisiv să fie la el.

Horst nu avea cum să creadă serios că CIA nu-i intuiește intențiile, dar părea să-l stîrnească pe Coleman doar de dragul jocului.

– O, ce frumos, foarte frumos, Klingerman. Ar trebui să-i trimiți citatul agentului tău, poate că el va reuși să-l vîndă revistei Newsweek pentru rubrica lor de „Vorba săptămînii”, zise Coleman și se potoli, își luă un ton mai blînd și dădu alt curs discuției, lingușindu-și interlocutorul: Haide, Horst, doar sîntem băieți mari. Nu ești tu atît de prost încît să crezi că o astfel de cerere poate fi onorată.

– N-a fost ideea mea, domnule Coleman, zise Horst. Mi-a sugerat-o fostul dumitale coleg, domnul Mendoza.

Mersi mult, prietene!

– Carl! Ești acolo, ticălosule? Ce mă-sa pe plută îndrugă ăsta?

Imediat, Carl deveni perfect conștient de pericolul care plutea în aer. Coleman își iscodea adversarul pentru a obține informații care să-i confirme evidenta bănuială că Horst avea de gînd să ia ca ostatic prima persoană în stat, temîndu-se în același timp să nu-i bage în cap neamțului vreo idee deșteaptă, în improbabila eventualitate în care ideea cu pricina nu-i venise deja lui Horst. Carl își dorea acum ca el însuși să fi dat dovadă de tot atîta precauție. Acum trebuia să i se explice lui Coleman în fața lui Klingerman fără să o facă de oaie și să declanșeze un dezastru și mai mare.

– Păi... ăăă... am reușit să dezamorsez o... potențială situație conflictuală sugerînd că o rundă de negocieri publice, la televizor... ar face contractul de necontestat, rosti el.

Coleman ar trebui să înțeleagă asta, dacă n-a înțeles-o deja, gîndi Carl.

– Nu e o idee prea deplasată pentru un amator, recunoscu nefericit Coleman. Dar de ce naiba a trebuit să sugerezi ca rolul principal să-l joace Marele Enchilada?

– O, nu, asta a fost ideea mea, spuse Horst. Termenii au fost negociați deja, așa că de ce să nu-i oferim președintelui însuși ocazia de a culege laurii rezolvării acestei crize?

– Și dacă e vreo chichiță scrisă cu litere mici?

– Va fi vreuna, Coleman?

Și Horst îl iscodea. Își fluturau unul altuia momeli prin fața nasului ca doi pescari care pescuiesc la muscă. În apa rîului înotau pești mari, dar nici unul nu mușca momeala.

– Uite ce-i, Horst, trebuie să-ți spun de pe-acum că sub nici o formă președintele Statelor Unite nu va pune piciorul în clădirea aceea, iar asta e decizia Agenției, și a FBI-ului, și a Serviciilor Secrete, și a Comandamentului Reunit al Ce Vrei Tu, care au reușit în sfîrșit să cadă de acord asupra unui lucru.

– Decizia aceasta nu aparține președintelui însuși?

– Prietene, dacă președintele ar fi îndeajuns de nechibzuit încît să se prezinte acolo, ar însemna că e sonat de-a binelea, și-atunci s-ar trezi imediat agățat și dus cu forța la clubul veselilor. Asta n-o să se întîmple niciodată.

– Atunci se va avea mîinile mînjite cu sînge. Asta e decizia mea.

– Sigur, tu o să călătorești prin stratosferă într-o mie de direcții o dată, luînd cu tine viețile a sute de mielușei nevinovați, și el o va încasa în sondaje fiindcă e un fătălău însetat de sînge!

– Crezi că nu? Crezi că... sfătuitorii de taină, cum le spuneți voi, pot face să pară a fi altceva?

– Păi, tu nu vei fi aici ca să afli, nu zic bine, Horst bătrîne? zise Coleman. Haide, Klingerman, ce urmărești de fapt?

Horst Klingerman aruncă o privire spre Helga. Lui Carl nu-i plăcu ce văzu

transmițîndu-se între ei. Întoarse ochii către Kelly și surîse mînzește.

– Poate ar fi mai bine să stai de vorbă cu agentul nostru, zise el și întrerupse convorbirea.

– A naibii de bună întrebare, Horst, de urmărești de fapt? chestionă Kelly Jordan. Nu crezi că avem dreptul să știm?

Malcolm și Nigel stăteau de-o parte a ei, uitîndu-se mînioși la Klingerman, și Carl înțelese pe dată că acei doi punkiști, cel puțin, puteau fi dispuși să miște un deget ca să-și salveze pielea, spre deosebire de Warren, ale cărui constituție costelivă și atitudine relaxată nu prea lăsau a se înțelege că era gata de luptă. Kelly însăși nu era decît o copilă care probabil că nu trăsese niciodată cu pistolul.

Pupilele Helgăi erau dilatate la maximum; arăta ca și cînd ar fi înghițit deja atîta amfetamină, încît ar fi fost gata să smulge cu dinții capete de pui vii. Ahmed părea să fi intrat într-un soi de transă pre-patrulare care lui Carl îi era mult prea cunoscută. Paulo era insondabil. Jaro și Hiroshi stăteau de pază. Unul se implicase în poveste pentru a obține imagini deosebite, celălalt deoarece se credea cel mai tare samurai.

Nu ți-ar fi luat mult, văzîndu-i, ca să îți dai seama cine ar ieși învingător dacă s-ar trece la lupta fizică.

Însă Horst Klingerman nu întindea coarda, cel puțin nu încă.

– Dar tu, Kelly, știi ce urmăresc, rosti el surîzînd. Doar ceea ce am convenit cu toții. Guvernul american trebuie să ne trimită un reprezentant pentru a finaliza în fața publicului termenii predării noastre, așa cum am negociat-o.

– N-a spus nimeni nimic de președinte! Nu vor fi niciodată de acord cu asta și tu știi bine! Încerci să pui bețe în roate acordului, așa-i? Ai făcut o cerere nenegociabilă doar ca să fie respinsă!

Horst nu ridică vocea.

– Nenegociabilă? Cine a spus așa ceva?

– Tocmai i-ai zis lui Coleman...

Horst rîse.

– Trebuia oare să-i spun că este o poziție negociabilă ce poate fi ușor trecută cu vederea? rosti el pe un ton echilibrat. Că ne vom mulțumi pînă la urmă cu o figură mai puțin importantă? Ce-ar spune *agentul nostru* dacă aș face o astfel de prostie, Kelly? Corectează-mă dacă greșesc, dar nu cred că așa se negociază la Hollywood.

9:11

– Allan s-a arătat foarte mulțumit de emisiune, fură primele cuvinte ale lui Leonard Isaacs, cînd secretara lui făcu legătura telefonică. M-a rugat să-i spun lui Kelly că apreciază tactul și atenția cu care a abordat... problemele lui de imagine.

– Splendid, zise Kelly Jordan. Însă emisiune în sine ce rating a avut?

Heather surîse în ciuda situației, căci tonul și atitudinea nerăbdătoare a lui Kelly nu difereau prea mult de acelea ale unei actrițe care așteaptă ca agentul ei să termine cu fleacurile și să-i spună odată ce reacție au avut mai-marii rețelei la prestația ei.

– Păi, audiența a fost bună, iar StarNet e fericit. Nu există umbră de îndoială că vom primi votul de încredere, zise Isaacs. Desigur, tu va trebui să te străduiești puțin să nu te mai lași dominată de actori. Oamenii ăștia au într-adevăr tendința de-a prelua controlul dacă le-o permiți. Emisiunea este a ta, în definitiv, și va trebui să fii mai înfiptă și să nu-i lași pe ei să țină frîiele. Dar ca primă încercare, n-a fost deloc rău, Kelly. Scuze că n-am putut să-ți trimit un buchet de trandafiri, cum se practică.

Kelly se uita la telefon toată numai un zîmbet, ca și cînd ar fi primit de fapt florile. Malcolm, Nigel și Warren stăteau în spatele ei, asemenea unor actori secundari, ceea ce, într-un fel, și erau, ținînd cont de faptul că făceau parte din echipa de producție a emisiunii.

Fiind însă oameni din spatele reflectoarelor, luminile rampei nu-i orbeau la fel de tare ca pe ea.

– Și treaba asta puturoasă cu președintele? chestionă Nigel.

– Da, ne-a încurcat și asta?

Cei doi cameramani îi aruncară lui Horst Klingerman o privire aprigă.

Horst stătea între Helga și Ahmed de cealaltă parte a semilunii formate de scaunele aduse înapoi în fața telefonului. Se așteptau să petreacă toată ziua în convorbiri telefonice. Helga îi săgetă pe cameramani cu o privire sumbră. Paulo, așezat cel mai aproape de centru, se uita în gol. Ahmed nu reacționă nici el.

Horst întoarse opac ochii spre Nigel și Malcolm.

– Trebuie să recunosc că asta nu mă bucură, zise Isaacs. Astfel de lucruri nu se tăinuiesc față de agent.

– Îți spun cu toată sinceritatea, Isaacs, că n-am crezut că asta te privește, i se adresă Horst.

– Dacă te privește pe *tine*, atunci zece la sută mă privește și pe *mine*, rosti Isaacs monoton. De mi-ai fi spus ce te gîndești să faci, ți-aș fi pus la dispoziție un scenarist și, crede-mă, aveai mare nevoie de el. Replicile pe care i le-ai dat sărmanului de Toby să le citească păreau scoase din Manifestul Partidului Comunist. Pe deasupra, efectul ar fi fost mai puternic dacă ai fi pus-o pe *Kelly* să le citească. Ea trebuie să fie vedeta, ți-aduci aminte?

– Ideea... ideea nu ți se pare aiurea? se bîlbîi Kelly.

– Aiurea mi s-a părut doar scenariul, care a fost culmea amatorismului, și regia, care a lipsit cu desăvîrșire.

– Nu crezi că Horst a făcut o greșeală solicitîndu-l pe președinte?

– Greșeală! făcu Isaacs. A fost o găselniță extraordinară! Una dintre problemele pachetului vostru era aceea că ne trebuia un punct culminant plin de dramatism pentru film, iar acum îl avem!

Pentru nimic în lume Heather nu-și dădea seama dacă Lennie Isaacs era într-adevăr concentrat doar pe partea aducătoare de bani a poveștii sau dacă juca rolul unui mahăr hollywoodian fără scrupule doar pentru a deține controlul asupra situației. Sau dacă nu cumva amîndouă variantele erau adevărate, dacă nebunia asta nu avea de fapt în spate o Metodă.

Categoric, îi descumpănise pe toți.

– Îți... îți *place* ideea, Isaacs? se bîlbîi Horst.

– E sclipitoare, Horst, e perfectă, ugui Isaacs. Președintele trece prin cordonul de siguranță și străbate parcarea de unul singur, neînsoțit de agenți ai Serviciului Secret, tu îl întîmpini la intrare, decupaj în studio...

– Acuma vorbim despre realitate sau despre filmul tău? întrebă Horst.

– Care e diferența? zise Isaacs.

Apoi, după un moment de cumpănire...

– Ei, da, în film veți purta toți beretele alea la care se lucrează deja, iar poate cînd președintele îi scoate pe toți din clădire, cu el în frunte, tu îi pui o beretă pe cap și v-ați putea saluta toți unul pe altul sau așa ceva, dacă nu ți se pare că ar fi puțin prea siropos...

– Vorbești *serios*? strigă Horst.

– Nu sută la sută, zise Leonard Isaacs pe altă voce. Tu? Sper sincer că nu.

– Cum adică, Isaacs?

– Cum să spun asta ca să mă înțelegi? rosti Isaacs mieros. E-o scenă de final minunată, Horst, și o splendidă ocazie ca președintele să apară pe ecranele de cinema. Totuși, deși nu-mi place să recunosc, pînă și Leonard Isaacs are limitele lui. Deci cînd o spun mă doare măcar zece la sută, procentul meu legal, din cît te doare pe tine s-o auzi. Nu pot să ți-l aduc pe președinte, Horst, și basta. Știu din cea mai sigură sursă că omul e nedisponibil. Va trebui să dăm dovadă de profesionalism și să-i găsim un înlocuitor.

Genial, gîndi Heather, absolut genial! A croit imaginea lăuntrică a acestui film în care el joacă rolul producătorului ca să-l poată scoate pe Horst din rolul teroristului nervos și să-l îmbrace în cel al regizorului talentat, dar temperamental, necesitînd o vedetă care va face filmul lui să depășească în chip inimaginabil bugetul!

– Înlocuitor? Ce înseamnă înlocuitor, Isaacs?

– Să-ți explic altfel, Horst. Odată ca niciodată, anumite puteri economice din California au dorit să aleagă ele însele un guvernator. Scenariul cerea prezența unui cowboy american get-beget, îmbrăcat în costum la patru ace, care să poată duce de nas alegătorii, astfel încît sărăntocii să se lase jecmăniți întru prosperitatea

bogătașilor. Un rol greu, cum îți dai singur seama, necesitînd în rolul șerifului un actor de prim rang. John Wayne ar fi fost alegerea perfectă, dar Ducele pur și simplu era indisponibil. Așa că au făcut ceea ce se mai făcuse în atari circumstanțe și au bătut la ușa lui Ronald Reagan.

– Care e idee?

– Ideea este că, deși Ronnie reprezenta a doua variantă de candidat ideal, lucrurile au ieșit totuși bine, zise Leonard Isaacs. Așa cum și scena ta de final, Horst, poate ieși bine cu participarea unei vedete nu atît de mari. Nu e musai să-l avem pe președinte. Mă pot descurca foarte bine și cu o figură mai puțin importantă.

Horst Klingerman surîse, un surîs care nu se potrivea deloc cu tonul pe care îl adoptă cînd vorbi:

– Nu voi accepta sub nici o formă un purtător de cuvînt oficial sau știu eu ce alt miel de sacrificiu!

– Și crezi că eu voi accepta? ripostă Isaacs pe un ton rănit, probabil sincer. Nu-ți face griji, Horst, n-o să te dezamăgesc acceptînd un jucător de duzină. Poate că nu-l pot obține pe președinte, dar nu voi accepta pentru un astfel de rol pe cineva care să nu fie măcar membru al cabinetului. Șeful Departamentului de Justiție. Directorul FBI. Un judecător de la Curtea Supremă. Să vedem pe cine vor accepta ei și apoi decidem modul de abordare a problemei.

– Da... poate că a fost puțin nerealist din partea mea să adresez președintelui solicitarea, zise Horst pe un ton de resemnare, însă zîmbetul parșiv îi rămase lipit pe buze. Ești sigur că-i poți convinge să trimită o... importantă figură guvernamentală?

Heather înțelese că Isaacs nu era singurul capabil de puțină prefăcătorie actoricească.

– Ai încredere în mine, spuse Isaacs. Probabil că ne vor da o listă cu trepăduși atît de prost cotați în sondaje, încît ar fi dispuși să încerce orice, dar decizia e la mine, nu te îngrijora. Tu continuă să joci rolul polițistului rău insistînd că nu vei accepta pe altcineva în afară de președinte și eu voi juca rolul polițistului bun care se străduiește să te convingă să-l accepți pe cel asupra căruia vom conveni că este a doua cea mai bună alegere. Poți să faci asta, nu?

– Da, cred că mă descurc, zise Horst sec.

– Minunat. Acum, eu o să trec la jocul dur, așa că tu stai cuminte și nu aștepta vorbă de la mine decît după prînz. Am de dat o mulțime de telefoane. Ciao.

14:35

Neavînd altceva de făcut decît să aștepte ca agentul lor să revină cu un telefon, membrii Comandoului Armatei Verzi deciseseră să petreacă acel răgaz în discuții

aprinse, iar Eddie Franker și colegii lui ostatici îl petrecură încercînd să tragă cu urechea.

Ce reușise Eddie să audă nu era tocmai liniștitor.

– Strașnică prestație, Horst, zise Kelly Jordan sarcastic imediat ce Isaacs închisese telefonul.

– Păi, cum adică, Kelly, doar *tu* ești vedeta. Nu așa a spus agentul tău? rosti Klingerman cu un aer de dispreț.

– Ești *invidios*!

– Ei, sigur că nu! Doar *este* emisiunea ta, nu? Eu știu sigur că n-aș putea aborda cu atîta... tact și atenție problemele de imagine ale unor vedete de cinema degenerate.

– Chiar *ești* invidios!

– Chiar îți imaginezi că-mi doresc să fiu vedeta unui *talk-show de televiziune*? replică Klingerman pe un ton mult mai dur. Oare atît de tare să te fi orbit dorința de mărire hollywoodiană, încît să nu mai vezi că unii dintre noi chiar pun salvarea vieții pe Pămînt mai presus de propria satisfacere a egoului personal?

– Ha, uite cine curu' meu vorbește despre ego! Tocma' tipu' care cere să apară la televizor împreună cu căcatu' ăla de președinte yankeu!

– Nu mă aștept să se întîmple asta, zise Horst lipsit de griji.

– *Nu*? făcu Warren.

– Sigur că nu.

– Atunci de ce...

– Pentru ca Isaacs să se poată folosi de cererea noastră pentru a ne aduce un oficial îndeajuns de important încît cuvîntul lui să nu poată fi încălcat de autorități atunci cînd și-l va da în fața maselor de telespectatori.

– Tipule, tu chiar vrei să ne predăm?

Warren nu rostise acestea ca și cînd le-ar fi găsit credibile. La fel, nici Eddie.

– Păi, desigur, îi spuse Horst. Cu condiția să ni se accepte solicitările, acesta e cel mai bun final.

– Serios? făcuse Jordan, iscodindu-l pe Klingerman neîncrezătoare.

– O astfel de emisiune ar putea fi o armă puternică. Importantă este cauza, iar dacă ei sînt într-adevăr atît de proști încît să ne înmîneze această armă, nu putem să nu o acceptăm și să n-o folosim.

– De ce nu-mi vine să te cred? spusese Jordan.

– Poate pentru că tu ești obsedată de celebritatea ta pînă într-atît încît nu mai poți înțelege nimic în afară de ideea carierismului! se răstise Horst.

Așa decurseseră lucrurile pînă cînd membrii Comandoului Armatei Verzi se retraseră în celălalt capăt al încăperii și la ostatici mai ajunseră doar frînturi de conversație. Acolo rămaseră, așteptînd să treacă timpul și ciondănindu-se aprig.

– ...directorul FBI, poate...

– ...victima naivă a...

– ...Baliverne...

Eddie Franker era atît de tensionat, încît aproape căzu de pe scaun cînd telefonul sună.

De cealaltă parte a camerei, Kelly și Nigel chiar căzură și, cîteva secunde mai tîrziu, toți erau în picioare și stăteau în fața telefonului, așteptînd ca cineva să facă un pas înainte și să apese butonul de preluare a apelului.

Kelly se uită la Horst, Horst se uită la Kelly, Helga îi aruncă o privire lui Warren, Warren i-o pasă lui Horst, Nigel îl ochi încordat pe Ahmed și, în intervalul dintre două țîrîituri, facțiunile se împărțiră cu foșnet de pași.

Eddie, fiind prin forța profesiei un om care avea obiceiul de a nu lăsa telefonul să sune în prezența sa de mai mult de trei ori, apăsă butonul.

– Rămîneți, vă rog, pe fir pentru Leonard Isaacs, ciripi supărător o voce feminină.

Trecură treizeci de secunde înnebunitoare în care se auzi o versiune orchestrală siropoasă a piesei „A Hard Day’s Night”...

– Ei bine, am vești bune și am vești proaste, zice vocea lui Leonard Isaacs. Pe care vreți să le auziți mai întîi?

Nimeni nu schiță intenția de-a sta jos. Nimeni nu era amuzat.

– Treci la subiect, Isaacs, se răsti Horst Klingerman și, pentru prima dată, toată lumea, ambele facțiuni teroriste și grupul ostaticilor deopotrivă, părură unanim de acord.

– Treaba e bătută în cuie, zise Isaacs. Avem tot pachetul. StarNet va difuza Show-ul Comandoului Armatei Verzi. Sierra Communications este compania producătoare și nu va coopera în cazul unei acțiuni în instanță. Am vorbit la telefon cu persoanele mele de legătură din sindicat și cameramanii voștri și echipa de producție sînt asigurați, adică îi putem angaja la emisiune.

– Strașnic, făcu Nigel. Și problema noastră cu legea?

– Ajungeam și la asta, spuse Isaacs. Lucrătura asta independentă juridic prezintă cîteva complicații...

– Complicații? repetă Horst.

– Stai calm, Horst, nu-i ceva ce nițică gîndire creativă să nu fi putut rezolva. Toți veți fi acuzați de răpire și...

– Pe mă-sa mare!

– Asta-i o infracțiune capitală, nu?

– E o infracțiune *federală*, strigă vocea lui Leonard Isaacs peste vociferări. Și asta-i toată ideea. Atît de simpatic a fost procurorul general, încît s-ar putea să-i ofer un post în agenția mea. Răpirea este cea mai serioasă acuzație care vi se poate aduce, atîta timp cît nimeni nu-și va pierde viața, așa că hățurile pot fi preluate

complet de Casa Albă, scoțînd California cu totul din ecuație. Asta înseamnă că veți fi judecați pentru răpire de un tribunal federal. Or asta înseamnă că dacă sînteți condamnați, președintele vă poate amnistia. Lucru pe care a promis să-l facă. Caz rezolvat.

– Iar noi presupun că trebuie să-i credem pe cuvînt de onoare? zise Helga.

– Așa amator mă credeți? răspunse Isaacs. Sigur că am totul scris negru pe alb! Înștiințări oficiale primite de la StarNet și Sierra Communications. O scrisoare de intenție semnată de președinte.

– Lucru care nu are nici o relevanță juridică, se trezi Eddie vorbind cu o microsecundă înainte să regrete c-o făcuse.

– Sigur că nu! replică Isaacs. Dar o promisiune făcută de un reprezentant al președintelui în fața celui mai mare public de televiziune de la asasinarea lui Kennedy încoace va avea destulă forță politică, fii sigur de asta. Am programat emisiunea să înceapă la șapte treizeci în seara asta, pentru a crește la maxim potențialul de privitori la scară națională, în prime-time. StarNet va începe în curînd difuzarea unor promo-uri de treizeci de secunde la fiecare jumătate de oră. Eu am transmis deja informația pe agenții.

Isaacs rîse.

– CNN și celelalte rețele se dau de ceasul morții, zise el. Anunțul în sine este un mare eveniment de actualitate, așa că ar cădea de idioți dacă nu l-ar prelua, dar vă imaginați și voi cu cîtă bucurie fac reclamă gratis unei emisiuni care le va face praf audiența!

– Am înțeles eu bine? zise Kelly încet. Președintele Statelor Unite va promite public că ne va amnistia încă dinainte să înceapă procesul? Chiar poate face asta?

– Ford a făcut-o pentru Nixon și Bush pentru Weinberger, iar indivizii ăștia nici măcar n-au ajuns în fața judecătorului, o informă Isaacs. Voi probabil c-o să ajungeți, și va fi în avantajul nostru, săptămîni la rînd de reclamă gratuită pentru Show-ul Comandoului Armatei Verzi. Însă dacă veți primi condamnare cu închisoarea, el va anula imediat decizia. Judecătorul de instanță va ști asta și va pronunța sentința în consecință, dat fiind că aceasta va fi voința clară a poporului american.

– Hă?

– Sigur...

– Eu nu...

– Nu v-am spus eu...

– *Ce* ne-ai spus, Isaacs? strigă Horst Klingerman, vocea lui răzbătînd prin larmă.

– Cred că la asta n-am ajuns, nu? spuse Leonard Isaacs. Cum vă puteți imagina, Casa Albă își va dori să aibă o acoperire în ochii publicului pentru chestia

asta cu separarea puterilor în stat. Așa că niște băieți deștepți au venit cu ideea prezentării continue a rezultatelor sondajelor instantanee pe banda din josul ecranului pe toată durata emisiunii. O premieră în televiziune! Poporul are ocazia să-și exprime susținerea pentru ceea ce promite reprezentatul președintelui, în timp real!

Eddie nu se putu abține, nu putu opri acele reflexe de ogar bătrîn de presă să preia controlul într-un astfel de moment – poate într-un mod răutăcios, *mai ales* într-un astfel de moment.

– Dar dacă sondajele instantanee sînt negative? spuse el.

– Nu vor fi, răspunse Isaacs cu o încredere debordantă. Crede-mă, oamenii lor au testat acest scenariu pe computere, aplicîndu-l profilelor demografice iar și iar, și atîta timp cît toată lumea respectă scenariul, cel mai slab rezultat prognozat este de șaizeci și trei la sută pentru...

– Foarte inteligent... murmură Eddie, apoi se forță să tacă.

Întrucît întrebarea pe care instinctul lui de reporter bătrîn îi dădea ghes să o formuleze acum era: Și dacă nu va fi așa? Dacă Horst Klingerman face noi cereri? Dacă îl răpește pe reprezentantul președintelui?

Aceasta era, desigur, o întrebare căreia nimeni nu îndrăznea să-i dea glas. Și, pe deasupra, Eddie cunoștea deja răspunsul.

Și asta se va reflecta, în timp real, în reacția publicului afișată pe banda din josul ecranului. Iar autoritățile puteau acționa în consecință fără a-și mai asuma răspunderea politică pentru urmări mai mult decît și-o asumase Nero cînd număra voturile pro și contra pedepsirii cu moartea a cine știe cărui sărman ghinionist, în Coloseumul roman.

Era greu de negat faptul că, într-un fel ciudat, aceasta era dovada supremă a democrației exprimate prin mijloace electronice. În același timp, era cumva dovada supremă de negare a asumării răspunderii morale de către conducerea țării.

Am respectat doar ordinele primite fusese lamentabila scuză a agenților naziști. Acum, explicația era mult mai bună, mult mai sofisticată și mult mai democratică. *Am respectat doar voința poporului așa cum a fost ea exprimată în sondaje.* Cu o așa scuză, însuși Hitler ar fi scăpat basma curată.

– Asta mi-a dat o idee și aș vrea să mă consult și cu voi, zise Isaacs. Ce-ar fi să o transformăm într-o practică permanentă la Show-ul Comandoului Armatei Verzi? Sondaje instantanee continue în timpul interviurilor, ca publicul să-și poată urmări propria reacție la acțiunea propusă în acea săptămînă. Sentimentul de participare ar fi asigurat, iar două numere verzi n-ar sărăci atît de tare bugetul...

– Ajunge cu toate prostiile aste! strigă Horst Klingerman. Treci la subiect! Pe cine au propus ca reprezentant în fața oamenilor?

– O să-ți placă, Horst!

– Lasă-mă să mă conving singur de asta!

– N-a fost deloc ușor, zise Leonard Isaacs. M-au asaltat cu nume. Directorul FBI, membri de jos ai Curții Supreme de Justiție, vreo doi oficiali din Cabinet cu ambiții de a candida pentru Senat, doi telepredicatori... Recunosc că am fost puțin surprins de numărul mare de oameni atît de disperați după expunere media... Însă eu le-am spus mereu că clientul meu insistă asupra președintelui însuși, nu a vreuneia dintre plevuștile astea, și i-am refuzat pînă au venit cu propunerea pe care o așteptam de la început.

– Care anume? întrebă Horst furios.

– Nu-mi place să le fac clienților mei promisiuni pe care nu sînt sigur că le pot respecta, așa că nu v-am spus ce-mi doream fiindcă nu voiam să vă dezamăgesc dacă nu-mi ieșea pasa, zise Isaacs. Dar mi-a ieșit. Președintele era nedisponibil, dar v-am făcut rost de al doilea om ca importanță în stat. Domnul Numărul Doi. Vicepreședintele Statelor Unite în persoană.

– *Vicepreședintele*? făcu Horst, nu fără o doză de uimire, și amîndouă facțiunile Comandoului Armatei Verzi fură străbătută de murmure aprobatoare de surpriză și uluire.

Eddie Franker era mult mai impresionat de istețimea alegerii decît de funcție sau chiar persoana care o ocupa.

Din experiență, el știa că vicepreședinții sînt, în esență, de trei feluri. Cîțiva, asemenea lui Mondale, Bush și Gore, erau politicieni profesioniști cu un oarecare statut aleși ca dubluri credibile. Alții, precum Quayle, Agnew, Nixon din timpul administrației Eisenhower, păreau a fi fost aleși ca asigurare de viață: Dacă eu zbor, oameni buni, rămîneți pe cap cu terchea-berchea ăsta! Cei mai mulți însă erau secunzi la manșă cu misiunea de-a aduce voturi în state-cheie sau în sectoare ale aparatului de partid, cum ar fi Truman, Garner, Lyndon Johnson, cu toate că reușita lor nu ajungea niciodată la cunoștința publicului.

Cel care ocupa acum postul era în linii mari un vicepreședinte din a treia categorie. Senator senior de Texas – foarte senior, se apropia de șaptezeci de ani la momentul nominalizării, dacă Eddie își amintea bine – supraviețuise timp de trei mandate ca figură marcantă într-un stat cu preferințe politice schimbătoare evitînd să adopte poziții dure în orice chestiune importantă și concentrîndu-se, în schimb, pe perfecționarea discursului său oratoric, pe slujirea celor ale căror resurse financiare aveau ulterior să slujească, la rîndul lor, campaniilor sale, și pe înfigerea cît mai adînc a tentaculelor în carnea fragedă a filialei texane a aparatului de partid.

Priceput ca orator și chiar mai priceput ca strîngător de fonduri într-un stat de care președintele avea nevoie, cărunt, demn, necontroversat și în mod vădit îndeajuns de bătrîn pentru ca pretendenții la scaunul de președinte să vadă că funcția de vicepreședinte era pentru el mai mult un pandantiv politic decît o poziție din care să avanseze, după modelul Bush sau Nixon, era portavocea perfectă, de necontestat, a administrației prezidențiale.

– Are autoritatea necesară să poarte negocieri serioase? întrebă Horst cu naivitate.

Leonard Isaacs rîse.

– Are cam atîta autoritate cîtă îi trebuie ca să se ducă la budă fără a informa în prealabil personalul de la Casa Albă, asta atîta vreme cît biroul lui nu eliberează un comunicat de presă pe acest subiect înainte să-și revizuiască vocabularul, zise el. Însă este al doilea oficial ales prin votul americanilor și este un profesionist care-și poate rosti replicile cu sinceritate și convingere. Și mai mult, va respecta un scenariu asupra căruia am căzut deja de acord. Pe deasupra, omul ăsta are un aer mult mai prezidențial decît președintele însuși.

– Presupun că îl putem accepta, zise Horst Klingerman cu jumătate de gură.

Însă în ochii lui se citea o înflăcărare puternică ce-i accentua tonul reticent al vocii, un surîs subțire, de prădător, umbra unui rînjet învingător, poate, dar suficient pentru a-i da fiori lui Eddie Franker.

Presupun că îl putem accepta.

O, te rog frumos, spuse fratele Iepure, nu mă arunca în mărăcini!

15:25

Afacerea era bătută în cuie. În seara aceasta, totul avea să se termine, iar el avea să iasă teafăr de aici.

Totuși, în timp ce conștient Toby Inman știa că așa trebuie să fie, instinctul îl îndemna să nu creadă. Știa că nu se afla închis acolo decît de o săptămînă, o foarte mică parte a vieții sale, însă cantina aceea, studioul de emisie, camera verde, toaleta, toate se transformaseră cumva într-o lume întreagă pentru el, tot ce era real, iar cealaltă lume, de afară, devenise ca un film dat în reluare.

Era aproape ca și cum ar fi simțit o *reținere* să părăsească postul acum, speriat de iminenta sa întoarcere în cealaltă lume, mai complexă. Gîndul acesta aiuritor era, în sine, mai mult decît înspăimîntător.

De vină e doar plictiseala, plictiseala încordată a așteptării, își spuse el. Sau poate că paranoia lui Mendoza devine molipsitoare.

Comandoul Armatei Verzi schimbase iar gărzile, Paulo și Nigel în locul lui Hiroshi și Jaro, aparent pentru ca Jaro, Warren și Eddie să formeze o echipă care să pună la punct amănuntele tehnice legate de recepționarea via satelit a sondajului instantaneu și introducerea lui pe canalul principal de emisie. Apoi, cele două, astfel suprapuse, trebuiau transmise simultan către StarNet. Subiectul acesta părea să-i pasioneze la culme pe toți trei. Toby simțea că i se împăienjenesc ochii numai ascultîndu-le discuțiile.

Horst, Helga, Hiroshi și Ahmed stăteau la o altă masă, unde șușoteau și

bodogăneau. Kelly și Malcolm ședeau la a treia masă, aparent nefăcînd altceva decît să-i scruteze bănuitori pe ceilalți patru.

Astfel, Toby rămăsese alături de Heather și Carl Mendoza, care arunca încontinuu priviri paranoice peste umăr la masa lui Klingerman, apoi îl măsura pe Toby în alt scop, spera Toby, decît acela de a-i face sicriul.

În cele din urmă, Toby nu mai putu îndura.

– Ce-i cu tine, Carl? zise.

– Mă gîndeam... murmură Mendoza.

– Asta am observat.

Mendoza se uită la Heather, îi adresă lui Toby încă o privire dintr-aceea neliniștitoare, ridică din umeri și, din aceeași mișcare, se apropie de Toby.

– Mă gîndeam, Inman, reluă el aproape în șoaptă, că poate ar fi mai bine ca eu și cu tine să încercăm totuși să-l imobilizăm pe Horst, dacă se ajunge la asta.

Heather căscă ochii.

– Vorbești serios, Carl? șuieră Toby. Adică, așa cum a spus Isaacs, afacerea e bătută în cuie, nu? Vicepreședintele vine, își citește replicile și ne scoate pe toți afară...

– Poate da, poate nu, icni Mendoza. Poate că Horst își pune în cap să nu lase lucrurile să decurgă așa. Poate că ne atacă. Poate că el vîră mîna sub vestă...

– Cam mulți de „poate”, zise Toby.

– Poate, repetă Mendoza, rînjind. Dar dacă el dă să ducă mîna la butonul detonatoarelor, oricare dintre noi se va afla destul de aproape va trebui să acționeze. Fiecare dintre noi ar trebui să poată face prima mișcare singur. Ar trebui să avem un semnal...

Heather clătină din cap.

– Hei, haideți, băieți...

– ...oricare dintre noi are impresia că neamțul vrea să ducă mîna la detonatoare, cel care e mai aproape sare la el! Dar în caz că amîndoi vom fi aproape, cel care decide să acționăm dă semnalul.

– Semnalul...?

– Da, ceva... cum ar fi să te scobești în nas, în nara stîngă. Crezi că poți ține minte să nu te-apuci de forat la mare adîncime dacă nu e cazul, Inman?

Un moment, Heather își descreți fruntea și chicoti, apoi clătină iar din cap.

– Uite, Carl...

...și telefonul începu să sune.

Sunetul lui puternic puse capăt pe loc tuturor discuțiilor.

Horst Klingerman străbătu valvîrtej încăperea și apăsă butonul înainte să se termine al treilea ciclu de țîrîituri.

– Mai sînteți acolo? spuse vocea lui Alex Coleman. Știu că-i o întrebare prostească, oameni buni, dar astăzi am avut parte numai de fierea celor mari și tari

și nu prea am chef să mă simt lăsat pe dinafară.

– Ce vrei, Coleman? întrebă Horst cu asprime.

– Tu ești, Horst bătrîne?

– Dacă vrei să-mi spui ceva, Coleman, spune, da.

– Ei, ei, nu-i nevoie să faci pe irascibilul cu mine, prietene, spuse Coleman pe un ton mieros ce părea să geamă sub apăsarea sarcasmului ca un chiparos de mlaștină împovărat de mușchi. Am sunat doar ca să te felicit.

– *Să mă felicițí*? repetă Horst neîncrezător.

Poate că engleza neamțului nu era perfectă, însă Toby credea că și dacă Horst n-ar fi înțeles decît swahili, muzicalitatea cuvintelor lui Coleman ar fi fost de-ajuns ca să știe că era luat peste picior.

De-acum, toți cei din cantină se strînseseră ghem după Horst, în fața telefonului, mai puțin Jaro și Warren, încă prea adînciți în discuția lor tehnicistă pentru a se sinchisi. Și Carl Mendoza, care continua să-l fixeze pe Toby cu privirea ca un antrenor bătrîn dintr-un film prost despre box care-și privește elevul cum lovește nepriceput sacul într-o sală de antrenament infectă. Din cine știe ce motiv, Toby descoperi că era ca hipnotizat.

– Păi sigur, Horst, presupun că acum te simți mîndru de tine, își urmă Coleman tirada. Cum îi știi tu juca pe toți agenții și sfătuitorii de taină și băieții deștepți și vrăjitorii media ca pe-o minge de baschet... Ei bine, bravo, nu-i deloc rău pentru cineva venit taman din Nemția...

– Habar nu am despre ce vorbești, zise Horst pe un ton egal, însă pe Toby nu-l convinse deloc.

– Ba sigur că ai, toarse Coleman ca o puma. Ai cel mai titrat agent de la Hollywood, un profesionist care pînă acum nu s-a făcut remarcat prin naivitatea de-a crede că untul nu ți se topește în gură, sau așa crezi tu. Iar sfătuitorii de taină de pe Pennsylvania Avenue fluieră „Dixie” după versiunea ta, n-așa? I-ai sucit pe toți de cap ca să ți-l arunce pe vicepreședintele Statelor Unite drept pe gît în jos ca la ora mesei în ferma de aligatori. O, ești un ins deștept, prietene, sau așa crezi tu, i-ai dus pe toți de nas cum scrie la carte...

Coleman ezită preț de o clipă, iar cînd vorbi din nou, vocea mieroasă dispăruse, în locul ei apărînd vocea dură și tăioasă a domnului Polițist Rău.

– Da’ să nu-ți treacă prin cap că mă păcălești și pe *mine*, zise el.

– Chiar n-am habar despre ce vorbești, Coleman, rosti Horst, dar se simțea un oarecare preget în vocea sa.

– Ei, n-ai decît să joci pe cartea asta, dacă vrei, spuse Coleman, revenind la dulcele sarcasm. Poate mai bine așa. În orice caz, voiam doar să-ți spun o poveste...

– O poveste...?

– O poveste adevărată, Klingerman. Nu-i așa că ar aduce un aer proaspăt

în împrejurările astea, ca un suc răcoros de mentă într-o după-amiază toridă de iulie? Nu-i așa că v-ar face tuturor plăcere să auziți ce s-a discutat cu adevărat între agentul ăla baștan de la Hollywood și nătăfleții din clica prezidențială?

– Domnul Isaacs ne-a spus deja asta, interveni Kelly Jordan.

Horst rămase pe poziție, neîntorcîndu-se pentru a se uita la ea. Nimeni nu se clinti.

– Nu mă îndoiesc, spuse Coleman. Pun pariu că bătrînul Lennie n-a făcut rabat de la cuvinte povestindu-vă despre eforturile lui machiavelice depuse spre binele vostru, despre ce chinul de pe lume a fost să-i convingă pe puternicii clipei să vi-l servească pe vicepreședintele Statelor Unite pe tavă.

– Și nu e așa? făcu Kelly.

– Eu, unul, nu așa am auzit povestea, zise Coleman. N-am fost de față, da' a fost prea mustoasă ca să nu ajungă la mine, din gură în gură, de la cei care au fost. Pe deasupra, în calitatea mea de om de legătură, ați putea spune că era necesar să aflu.

– De ce... de ce ne spui asta? chestionă Horst.

– Nu-i evident? spuse Coleman. Înțeleg că și tu ai nevoie să afli.

– Ce să aflu, Coleman?

– Care sînt regulile angajamentului, îi spuse Coleman. Într-un fel sau altul, în seara asta trebuie să pun capăt situației. Vicepreședintele iese de aici ca un erou cu voi toți sau am ordin să-l salvez din brațele voastre cu forța.

– Acum cine nu spune adevărul, Coleman? ripostă Klingerman. Ei n-ar...

Își înghiți cuvintele, conștient dintr-odată că Malcolm și Kelly se uitau țintă la el cu o paranoia extremă, că pînă și Warren și Jaro se ridicaseră de la masa lor și îl priveau fără să clipească.

– Pe asta te bazei tu, așa-i, Klingerman? zise Coleman. Sigur că, într-o situație nasoală, ei n-ar risca niciodată viața *vicepreședintelui Statelor Unite*.

Horst se închise în sine. Oricare ar fi fost intențiile lui, înțelese Toby cu o senzație de gol în stomac, nimic din ce-ar fi spus nu i-ar fi ajutat.

Coleman îi lăsă să fiarbă în suc propriu cîteva momente. Apoi rîse.

– Poate vă va amuza să aflați că înțeleptele discuții dintre Isaacs, sfătuitorii de taină, echipa de la Casa Albă, Uriașa Lasagna, pînă și bătrîiorul din Texas însuși, s-ar părea, au fost mai mult sau mai puțin exact pe dos, anume că nici măcar un desperado ca tine nu are cum nutri sentimente atît de autodistructive încît să dea cu piciorul la o tocmeală de toată isprava pentru toți cei implicați fără un motiv bun, c-ar trebui să fii nebun, n-așa...

Horst Klingerman rămase acolo, tăcut, nemișcat. Însă Toby vedea că strîngea din fălci, că roșeața i se întindea de la gît pînă pe fața palidă.

– Sigur că cei însărcinați să facă față unei atare absurdități întrețin o părere diferită, zise Coleman. Serviciul Secret, FBI, Agenția, toți sînt unanim de acord că

trimiterea vicepreședintelui Statelor Unite într-un cuib terorist pe baza optimistei presupuneri că supraviețuirea lui e garantată de logica politică și economică a situației este... este... o *curvăsărie de primă mînă*, presupun că ăsta ar fi termenul tehnic.

– Asta... asta e povestea ta, Coleman...? izbuti Horst să spună în cele din urmă.

Coleman rîse.

– O, nu, povestioara mea e mult mai amuzantă, cea de dinainte avînd menirea de-a vă pune pe toți *la curent*, cum se spune în branșa noastră. Ei bine, ce-am auzit eu e că agentul vostru, domnul Isaacs, l-a sunat pe șeful de personal de la Casa Albă și i-a citit o listă lungă de candidați la rolul principal în dramoleta asta a voastră. O să vă contactăm noi, i-a spus, după care au început discuțiile interne pe marginea oportunității, sau lipsei ei, de-a trimite... *un sărman fraier* se pare că a fost modul de exprimare a șefului de personal, pentru a parafa această așa-zis sigură învoială la televizor.

Coleman face pauză o secundă, ca un comedian priceput.

– Mai multe scenarii au fost testate cu ajutorul software-ului de luare a deciziei. Ce-a ieșit pe partea cealaltă, ca sfecla pe ușa din dos a unui nou-născut, au fost ceea ce ei numesc două specii de rezultate. Dacă nu trimiteau pe nimeni să facă pe eroul pe sticlă, orice urmări negative – iar din cele pozitive n-a reieșit nici una – s-ar reflecta în dezavantajul administrației în sondaje. Pe de altă parte, dacă trimiteau pe cineva, existau două posibilități, dintre care nici una n-ar duce la un rezultat negativ. Purtătorul de cuvînt ar scoate ostaticii vii și nevătămați, caz în care administrația s-ar alege cu un erou în viață, ori Comandoul Armatei Verzi și-ar trage cagulele pe față și l-ar sechestra pe nefericit în fața ochilor îngroziți ai poporului american, caz în care umilul vostru serv ar primi ordin de a-l întruchipa pe Rambo și, cel mai probabil, ar urma dezastrul.

– Asta înțelegi tu prin umor? zise Franker.

– O, nu, făcu Alex Coleman pe un ton mult mai moderat. Asta înțeleg eu prin genul de comportament cinic din partea idioților pe care poporul american, în imensa lui înțelepciune, a ales să-i aibă conducători. Comportamentul ăsta îmi face mie meseria dezgustătoare. Abia acuma ajung la poanta de final.

– Care este...? bîigui Toby.

– L-au sunat înapoi pe Isaacs. Bine, zice șeful de personal, batem palma. Vi-l dăm pe vicepreședinte. Dacă vă convine, bine, dacă nu, nu. Vicepreședintele? zice Lennie. Mumia aia? Știu și eu...

Coleman ezită. Toby își împleti privirea cu a lui Carl Mendoza. Carl făcu o grimasă, ridică din umeri aproape imperceptibil.

– Propunerea îi aparține chiar președintelui, zice șeful de personal. Serios? face agentul vostru. Jur pe roșu, răspunde șeful de personal, sau așa ceva...

O nouă ezitare. Toby aproape vedea rînjetul întipărit pe fața imaginată a celui pe care nu-l întîlnise și nu-l văzuse niciodată.

– Pentru ce mă-sa am un vicepreședinte, dacă nu pentru asta? zice ilustrul nostru Comandant Suprem. Pe cine altcineva să trimit la o înmormîntare care s-ar putea dovedi foarte bine a lui însuși?

18:11

– Ești sigur că știi să manevrezi drăcia asta? zise Eddie Franker agitat în timp ce urmărea cifrele care defilau în partea de jos a monitorului din cabina de control, ca un sondaj instantaneu din iad:

...Pentru: 81,35% Împotrivă: 18,65%... Pentru: 31,30% Împotrivă: 68,17%... Pentru: 99,90% Împotrivă: 0,10%... Pentru: 0,00% Împotrivă: 100,00%..

– E ușor, spuse Jaro, introdus date de la emițător în tabloul de mixaj, suprapus pe imaginea live, transmit prin satelit la StarNet.

Imaginea de pe monitor era doar un cadru de testare care înfățișa platoul de știri gol, iar cifrele care curgeau în partea de jos a ecranului nu erau decît lamentabila încercare de umor a vreunui bufon de la celălalt capăt al legături satelit, o probă de circuit și software, nu adevăratele rezultate ale sondajului instantaneu.

Oricare ar fi fost acestea.

Da, sondajele alea instantanee afurisite își dovediseră de mult acuratețea. Dar cel puțin după știința lui Eddie, nimeni nu mersese încă atît de departe încît să le prezinte în timp real la un buletin de știri. Cine știe de ce, asta i se părea un sacrilegiu, i se părea că încalcă grav un principiu jurnalistic căruia nu reușea nicicum să-i dea un nume.

Oare ce urmează? Vreun sărman sinucigaș cocoțat pe pervazul ferestrei, un preot încercînd să-l convingă să coboare, totul transmis în direct, cu cifrele sondajului instantaneu mărșăluind pe monitorul instalat în așa fel încît nefericitul să-l vadă? Cînd 50,01 la sută din vox populi se arată pentru, ia-ți zborul, băiețaș?

Mai rău, Eddie înțelese imediat că doar nevoia păstrării credibilității lor ca predicție îi împiedica pe scelerații de pretutindeni să măsluiască cifrele. Iar acum, cînd evenimentul și reacția oamenilor la el, reflectată în sondajul instantaneu, urmau să fie difuzate simultan în timp real, cînd cauza și efectul se amestecau pînă la entropie, nu aveau să existe astfel de predicții și, într-o situație tensionată ca aceasta, cînd poate doar guvernul însuși își putea vîrî coada...

– Încearcă din nou, Nigel, și acum vreau o imagine de ansamblu asupra intrării și, în același timp, un zoom invers, ca și cînd ai urmări un om care pășește încet, susură Warren în cască.

Pe unul dintre monitoare apărea o imagine panoramică, filmată cu o

cameră mobilă pe un geam de la primul etaj al clădirii, a forțelor desfășurare în parcarea publică aflată vizavi de intrarea din față.

Sunset Boulevard nu fusese doar închis traficului și golit de curioși, ci și eliberat de toate mașinile parcate și de tomberoanele de gunoi. Un șir de vehicule blindate baricadau strada, parcate bară la vară pînă la sediul postului de televiziune, cu armele de calibru mare instalate pe platformele îndreptate amenințător în sus spre cameră. Însăși parcarea din față fusese eliberată de toate vehiculele și transformată într-o zonă de foc liber pentru coloana de trupe federale care transpirau nervoase, în poziție de așa-zis „repaus pe loc”, cam la zece metri de vehiculele blindate. Clădirile dispuse vizavi de KLAX nu intrau în cadru, dar lui Eddie îi venea greu să creadă că nu fuseseră și ele evacuate și umplute cu lunetiști ai Serviciului Secret și ai armatei.

Neavînd sonor din exterior, Eddie nu știa dacă pe cer se învîrteau și elicoptere militare, dar schimbînd rapid pe canalele concurente aflase deja că toate posturile din oraș care dispuneau de elicopter le trimiseseră să transmită de la fața locului. Judecînd însă după imaginile de slabă calitate, luate de departe, se părea că autoritățile impuseseră o zonă destul de mare de trafic aerian zero în jurul clădirii.

– Bine, tipule, să-i dăm drumul...

Obiectivul începu încet un zoom invers cam scuturat, panoramînd spre clădire dinspre rîndurile de soldați, parcă urmărind plimbarea vicepreședintelui prin parcare. Cînd ajunse la scările de jos ale intrării, filma aproape pe verticală, iar dacă persoana invizibilă le-ar fi urcat, unghiul n-ar fi permis privitorilor să asiste la intrarea lui în clădire.

– Ce crezi, Eddie? întrebă Warren.

Eddie ridică din umeri.

– Nu-s regizor...

Însă, prin natura situației, era mai mult sau mai puțin producătorul.

CNN, rețelele, toate posturile locale aveau unități mobile dispuse cît de aproape reușiseră de clădirea KLAX, dar cu toate măsurile de siguranță și, Eddie bănuia, cu mijloacele guvernamentale de control a mass-mediei, asta nu însemna mult. Poate că unghiul acestui cadru nu avea să surprindă momentul în care vicepreședintele intra în clădire, dar măcar KLAX-TV, filmînd dinăuntru spre afară, urma să beneficieze de un cadru mult mai apropiat decît oricare dintre posturile concurente, constrînse să filmeze prin transfocări lungi din clădiri și elicoptere îndepărtate.

Pe de altă parte, nici filmările KLAX din afara clădirii nu erau tocmai ideale, deoarece nu aveau la dispoziție decît două camere manuale aduse de teroriști. Nigel, care știa cît de cît ce făcea, o opera pe aceasta, în vreme ce Ahmed îi ținea locul la camera numărul doi din studio, unde priceperea nu conta atît de mult.

– Dar tu ce crezi, Warren? îi întoarse Eddie întrebarea.

Warren se scărpină în cap.

– Păi, fie ne mulțumim cu asta, fie renunțăm la secvență și-l punem să-i urmărească de la intrare pînă în studio...

El ridică din umeri.

– Tu decizi, băiete, spuse. Pe amîndouă oricum nu le putem avea fără un al patrulea cameraman.

Lucru cu care Horst Klingerman n-ar fi fost de acord. Fusese și așa destul de greu să obțină aprobarea sa pentru ce aveau acum. După planul original, Nigel și Malcolm se ocupau de camerele din studio, Horst și Kelly rămîneau în platou cu Toby și vicepreședintele, Paulo și Hiroshi păzeau intrările în clădire, iar Helga și Ahmed îi supravegheau pe Carl și Heather în camera verde.

Warren fusese cel care ceruse un al treilea cameraman.

– Hei, Horst, fără el, nu avem decît capete vorbitoare într-un platou de știri. Dă-mi-l pe Ahmed, se poate ocupa el de camera din studio. Nu-i strălucit, dar o să se descurce. Așa, îl pot muta pe Malcolm sau pe Nigel...

– Nici nu se discută! insistase Klingerman la început. În felul ăsta, rămîne doar Helga să păzească ostaticii și ea nu poate fi în două locuri în același timp!

– Ei, rahat pe băț, atunci mută-i pe Heather și Mendoza din camera verde în studio cu tine. Mi-l trebuie musai pe Ahmed.

– Pentru ce? Ca să avem imagini frumoase cu sosirea vicepreședintelui?

– Păi... ăă, da... adică...

– Asta nu-i o emisiune de televiziune!

– Ba chiar asta este, tipule. Adică, dacă se întîmplă ceva cînd aterizează elicopterul...

– Cum ar fi...

– Știu și eu...

Scena se desfășurase în fața tuturor, în cantină, și devenise destul de înfricoșătoare, Horst și Helga încingîndu-se bine, spunînd că aici era vorba de o acțiune directă serioasă și nu de o emisiune TV, iar Warren și Jaro insistînd pe necesitatea cîtor mai multe imagini. Kelly rezolvase în cele din urmă conflictul, chiar dacă nu spre mulțumirea de acum a lui Eddie.

– Iisuse, asta-i o prostie, Horst! Tu, eu, Helga, Malcolm și Ahmed, toți vom fi în studio! Adică *cinci* oameni care să facă emisiunea și să țină trei ostatici sub supraveghere! Ce ai impresia că-ți trebuie, Bundeswehrul? Și pe deasupra, poți oricînd să ne arunci în aer, dacă lucrurile se împut prea tare, nu zic bine?

Asta omorîse conversația, dar îl convinsese pe Horst să-i permită lui Ahmed să ia locul lui Nigel la camera numărul doi din studio.

Însă era imposibil să se mai lipsească de un membru al Comandoului pentru a avea imagini de la a doua cameră mobilă, căci astfel Heather și Carl ar fi

rămas acolo, în studio, aproape nesupravegheați. Iar cînd Eddie făcuse propunerea ca Heather, poate, să ocupe postul celui de-al patrulea cameraman, Horst îi aruncase o privire care ar fi topit și sticla.

Deci asta era. Nigel alergînd ca un apucat cu o cameră mobilă, în vreme ce a doua stătea într-un colț de studio, neavînd cine să o manevreze.

Eddie ridică din umeri.

– Presupun că trebuie să ne mulțumim cu imaginile astea, spuse. Măcar așa surprindem sosirea elicopterului și drumul prin parcare pînă la clădire. Nimeni n-o să aibă ceva mai bun...

Suspină. Poate că nu era el un adevărat regizor de știri, însă ocupa funcția de manager al unui post deținut de niște zgîrie-brînză de destul timp încît să se fi resemnat cu ideea insuficiențelor tehnice!

Aruncă o privire la monitorul pe care se vedea platoul gol al știrilor și cifrele false ale sondajului instantaneu ce curgeau pe banda din josul ecranului. Reuși să schițeze un surîs subțire.

În definitiv, cine ce canal urmărea în timp ce vicepreședintele ateriza și se apropia de clădire nu avea să mai conteze nici cît negru sub unghie odată ce acesta se afla înăuntru. În acel moment toți aveau să întindă mîna spre telecomandă, acolo, în Țara Televiziunii.

Pentru că din acel moment încolo, KLAX-TV avea să fie postul care oferea imagini din interior spre exterior, iar posturile concurente cele care ofereau imagini din exterior spre interior.

18:51

Toby și Carl stăteau unul într-o parte și celălalt în cealaltă a camerei verzi, încercînd să nu se privească drept în ochi, cel puțin nu cît timp Helga era atentă la ei, în vreme ce Heather Blake stătea cocoțată pe marginea scaunului, dorindu-și să nu fi auzit prostia aia despre scobitul în nas ca semnal.

Sau măcar să fi putut spune ceva coerent înainte ca telefonul lui Coleman să-i întrerupă. Sau să nu fi fost atît de distrasă de povestea lui Coleman încît să uite complet de asta pînă acum.

Dacă ceva *chiar* îl făcea pe Horst Klingerman să-ncerce să-i arunce pe toți în aer, într-adevăr nu aveau nimic de pierdut dacă încercau să-l oprească.

Dar Heather nu avea încredere că Toby *sau* Carl puteau să-l „citească” pe Horst Klingerman și să acționeze în consecință. Mai bine eu decît oricare dintre ei.

Deoarece Heather era sigură nu doar că ea îl putea „citi” pe Horst, dar și că... ei bine, că se putea *descurca* cu el.

Și chiar dacă înțelegea mult prea bine efectul pe care îl avea asupra masculului heterosexual al speciei pentru a scoate din discuție componenta

sexuală, lucrurile nu se limitau la asta. La un anumit nivel pe care nu reușea să-l pună în cuvinte, nici măcar sieși, îl *înțelegea* pe Horst Klingerman mult mai bine decît Horst se înțelegea pe sine.

Ea îl... ei bine, *controlase* apelînd la cîteva trucuri simple de actriță și la ceea ce probabil că păruse a fi o mare doză de curaj. Însă curajul nu avea prea mult a face cu asta.

Poate că Horst Klingerman era capabil să ucidă pe cineva într-o încăierare. Poate că era capabil să apese butonul de detonare și să-și curme viața odată cu a celorlalți din jurul său într-un moment de pasiune ardentă.

Dar pe Heather Blake nu o putea păcăli. Horst Klingerman nu putea ucide cu sînge rece o femeie nevinovată și neînarmată. La nevoie, ea ar putea, iar el nu.

La nevoie, Heather și-ar fi pus viața la bătaie pentru asta.

Și aici nu era vorba de curaj, ci de o mișcare calculată, profesionistă.

19:02

Ușa camerei verzi se deschise și Malcolm vîrî capul înăuntru.

– Gata, guzgani, aduceți-i, îi strigă el Helgăi, se-apropie momentul spectacolului!

Helga se ridică, gesticulă spre ușă cu Uziul și Carl Mendoza sări din scaun, poate nițel mai iute decît ar fi vrut, cu nervii sfîrîindu-i de adrenalină.

Heather se ridică și ea o clipă mai tîrziu. Inman o urmă, puțin ezitant, și Helga îi conduse repede pe hol spre studioul de știri. Carl deschidea drumul, mergînd pe vîrfuri ca un aruncător de rezervă care în sfîrșit a primit semn din partea antrenorului să intre în teren, după trei reprize în care n-a făcut decît să se încălzească pe margine.

Asta-i spunea corpul, însă minte știa că era o iluzie frustrantă. Nimeni nu avea să-i dea mingea după ce-avea să străbată terenul pînă la locul său. În schimb, aveau să-l pună pe banca de rezerve să aștepte, și să asiste la meci, și să transpire, și să spere că era doar paranoic.

Kelly Jordan ședea deja pe locul pe care de obicei îl ocupa Carl. Și ea părea încordată. Chipul ei apărea pe monitor în planuri cînd apropiate, cînd depărtate, în timp ce Ahmed exersa unghiuri de cameră. Malcolm era postat deja la cealaltă cameră și își punea căștile pe cap. Klingerman nu era nicăieri.

Inman dădu ocol mesei, dădu să-și ocupe locul de prezentator principal, în mijloc, dar Helga îi făcu semn cu țeava armei să nici nu se gîndească.

– Ăla-i pentru vicepreședinte, spuse ea. Tu stau lîngă Kelly.

Asta, își dădu seama Carl, însemna că vicepreședintele avea să stea între Inman și Klingerman, protejîndu-l pe Horst de orice mișcare pripită din partea lui Toby.

La naiba!

Era oare asta o mișcare inteligentă din partea lui Klingerman? se întrebă Carl. Sau încep doar să fiu de-adevăratelea paranoic?

În timp ce Helga îi conducea pe el și pe Heather spre scaunele pliante din dosul studioului, cînd trecură prin fața pupitrului de știri, Carl reuși să ezite destul cît să se uite în ochii lui Inman.

Ce văzu, sau ce-și imagină că văzu, îl liniști mai puțin decît și-ar fi dorit.

Toby Inman îi întoarse privirea, însă îndărătul ei nu părea să fie nimic. Nimic în afară de vechea și familiara personalitate a prezentatorului principal al postului KLAX-TV așteptînd să intre în direct, un american arătos și afabil care se uita drept prin el, în gol.

Ba nu, își dădu seama Carl, îndepărtîndu-se de platou și aruncînd o privire spre monitor.

Inman nu se uita în gol. Malcolm își regla camera îndreptată spre el, iar prezentatorul principal al postului KLAX-TV, Toby Inman, își exersa zîmbetul profesional în vreme ce se privea la televizor.

19:16

Cu cît lucrurile rămîn mai mult la fel, cu atît se schimbă mai mult, iar acum sînt mai neschimbate ca oricînd înainte, sau cum naiba o veni asta, gîndi Toby Inman fără sens, în vreme ce stătea acolo, ca de obicei, așteptînd să intre în direct și tehnicienii își reglau microfoanele și camerele de filmat.

Sigur, cameramanii aveau acum pistoale-mitralieră atîrnate de umăr, la fel și cei din cabina de control, și co-prezentatorul sau co-prezentatoarea lui, sau cum naiba să-i spună, fără a mai aminti de Helga, care stătea acolo, în fundul studioului, cu ochii pe Carl și Heather ca o pasăre de pradă, cu ochii pe crainica *lui* meteo, cu ochii pe crainicul *lui* sportiv, cei care ar fi trebuit să se afle aici, alături de el.

Vorbesc cu mine însumi în gînd, își dădu seama Toby. Oare asta înseamnă să ai trac?

În mod normal, în acest moment, în vreme ce stătea ca o momîie să se regleze camerele și nivelurile de sunet, s-ar fi concentrat trecînd în revistă replicile ce aveau să curgă pe teleprompter.

Dar astă-seară, oameni buni, nu va exista prompter. Inman Magnificul va presta fără plasă de siguranță ori scenariu.

Ei bine, nu chiar, își spuse Toby. Exista un fel de scenariu, ticluit de secretarul de presă al vicepreședintelui, și de StarNet, și de noul său agent Leonard Isaacs, scenariu care îi fusese prezentat de Horst Klingerman, care, după toate aparențele, își dăduse acordul asupra lui.

La 19:30, elicopterul vicepreședintelui avea să aterizeze în parcare. Trei

minute ca să coboare, să străbată distanța pînă la clădire și să fie întîmpinat de Horst și Hiroshi la intrarea din față. Fără microfon, fără dialog, așa că Toby va trebui să comenteze. Alte trei minute pentru aducerea lui în studio, un spațiu de emisie inevitabil mort, care va trebui umplut cu imagini de afară filmate cu camera mobilă de Nigel peste care se va suprapune comentariul lui improvizat.

Asta va fi cea mai grea parte, Inman, încercă Toby să-și spună. Aproximativ șase minute de bla-blauri peste imagini cărora va trebui pur și simplu să le dai sens.

După care prezintă-i pe vicepreședinte, pe Horst, pe Kelly, apoi lasă-te pe spate și ține-ți fleanca.

Nu-i foarte greu de fapt, nu, Inman? gîndi Toby, privindu-și propria imagine pe monitorul din studio. Și bunică-ta s-ar descurca la asta fără scenariu.

Toby inspiră adînc și își scrută propriul chip pe monitor. Contractă mușchii de la colțurile buzelor și acestea formară un zîmbet. Strînse mușchii frunții și aceasta se încruntă.

E-n regulă, tu ești cel de acolo, Știrile de seară la KLAX-TV, prezentate de Tony Inman! Tu controlezi orizontala. Tu controlezi verticala. Vorba ta e poruncă pentru el.

Sau nu?

Toby se surprinse că privește în ochii unui străin. Da, sigur, era aceeași față pe care o vedea în oglindă cînd se bărbierea, dar...

Poate că de vină era doar lipsa machiajului, însă chipul de acolo părea cu zece ani mai în vîrstă. Poate că era doar un joc a luminii, însă părea să se uite înapoi la el cu o scînteie în pixelii globilor lui oculari, cu un tulburător rînjet de superioritate, cu o stranie viață proprie.

19:30

Pe ecran:

Logoul postului.

„KLAX-TV, Los Angeles!”

Cadru apropiat prin transfocare dintr-un unghi la înălțime asupra unui șir continuu de soldați, destui cît să umple ecranul din acest unghi. Poartă costume de camuflaj și căști de luptă, stînd pe loc repaus cu armele M16 agățate de umăr.

Vocea lui Tony Inman din off:

– Bună seara, doamnelor și domnilor. Sînt Toby Inman și vă vorbesc din interiorul KLAX-TV, în timp ce toți, deopotrivă ostatici și membri ai Comandoului Armatei Verzi, așteptăm... ăăă, iminenta sosire a vicepreședintelui Statelor Unite, care, ăăă, vine aici de la Washington cu o aeronavă militară și ar trebui, ăăă, să ajungă de la aeroport cu elicopterul din clipă în clipă, pentru a negocia... stați

puțin... cred că...

Soldații nu se mișcă, dar ochii lor sînt îndreptați în sus. Camera realizează un zoom invers tremurat, cu o rapiditate amețitoare, și se oprește într-un cadru mult mai larg ce cuprinde parcarea goală înconjurată de cordonul soldaților. Blindate din spatele lor au lansatoarele de rachete ridicate într-un unghi aproximativ egal cu cel de filmare.

Imaginea arată pentru cîteva momente doar parcarea goală. Apoi două forme negre intră în cadru de sus.

Vocea suprapusă a lui Toby Inman:

– Da, iată că sosesc elicoptere, cred, dar...

Două elicoptere aterizează pe cimentul parcării la jumătatea distanței dintre trupele militare și clădire și cam la douăzeci și cinci de metri unul de celălalt.

Sînt vopsite în verde și maro de camuflaj. Din adăposturile de sub carlingă ies țevi de mitraliere. De stîlpii atașați aripioarelor care atîrnă de fuzelaj sînt prinse lansatoare de rachetă și mitraliere Gatling. Elicele continuă să se rotească încet.

Vocea lui Toby Inman din off:

– Acelea semănă, ăăă, cu niște elicoptere militare, ăăă, poate un fel de escortă... da, iată-l că vine, cred...

Un alt elicopter coboară în parcare în spatele și între celelalte două, un model mare de transport, cu un singur rotor, vopsit în albastru și alb și purtînd pe ambele părți ale fuzelajului emblema prezidențială. Motorul se oprește, iar elicele își încetinesc mișcarea, în vreme ce acelea ale elicopterelor de luptă continuă să se rotească încet și egal și cumva amenințător ca aripile unor viespi.

O trapă se deschide la mijlocul aeronavei, în partea stîngă a fuzelajului, și o scară încorporată coboară automat. Unu, doi, trei, patru bărbați în costume albastre sar cîte două trepte odată și se postează de-o parte și cealaltă a scării în poziție militară de pe loc repaus, fără vreo armă vizibilă. În acest timp, soldații încolonați în spatele elicopterelor iau armele de pe umăr și adoptă poziția de port-arm.

Camera face zoom pe trapa deschisă, dar unghiul e nepotrivit și nu se vede nimic clar pînă cînd un om nu pleacă din cadrul ei și pornește încet pe scară în jos. E înalt, uscățiv, poartă un costum gri-deschis cu reflexii aproape sidefii, cămașă albă, cravată-șnur neagră, în stil western. Are păr des, lung pînă la lobii urechilor, de-un alb ca neaua impresionant.

Vocea lui Toby Inman din off:

– Vicepreședintele Statelor Unite!

Vicepreședintele coboară, aruncă o privire îndărăt la soldații dispuși mult în spatele elicopterelor, rostește ceva spre agenții Serviciului Secret, unul îi răspunde, vicepreședintele încuviințează din cap, se întoarce, pornește la pas spre

cameră, printre cele două elicoptere de luptă, și iese în cîmp liber. Camera apropie imaginea, încercînd să realizeze un prim-plan, dar, cîteva lungi momente, distanța e prea mare pentru a încadra altceva decît o imagine-bust.

Vocea suprapusă a lui Toby Inman, nițel în șoaptă, ca un crainic sportiv care comentează un meci de golf:

– Așa cum stipulează înțelegerea cu Comandoul Armatei Verzi, vicepreședintele se apropie de clădire neînsoțit, fără escortă din partea Serviciului Secret...

Vicepreședintele continuă să se apropie de camera de luat vederi, intrînd mai bine în cadru. Pasul lui e măsurat și egal, dar lent și cumva rigid, pasul unui bătrîn cu o condiție fizică foarte bună. Cam la jumătatea distanței dintre elicoptere și intrarea în clădire, camera reușește în sfîrșit să încadreze un prim-plan, unghiul strîns reducînd dimensiunile chipului vicepreședintelui. Omul are nasul lung și acvilin, dar subțire. Nările îi freamătă. Sprîncenele îi sînt groase și impresionant de albe. Gura îi e lată și cu buze groase, însă pare strînsă puțin cam nenatural. E bronzat și are pielea brăzdată de o rețea de linii subțiri, ca un fermier bătrîn care și-a petrecut toată viața muncind în bătaia soarelui. Ochii albaștri se uită fără să știe drept spre cameră, dar nu trădează nici o emoție.

În timp ce el continuă să se apropie de intrarea în clădire, obiectivul execută încet un zoom invers pentru a ține cît de cît ritmul cu el, încercînd să păstreze prim-planul. Cînd însă omul e mai aproape de clădire, unghiul de filmare nu mai surprinde decît nasul care se ițește sub chica bogată de păr cărunt.

Vocea lui Toby Inman din off:

– ...vicepreședintele se apropie de intrare...

Acum, camera filmează aproape drept în jos, surprinzîndu-i doar creștetul capului cînd vicepreședintele urcă scările, apoi se mai văd doar scările, după ce el iese din cadru.

Comentariul suprapus al lui Toby Inman:

– Ăăă... asta nu vă putem arăta, oameni buni, dar, ăăă, aici, la parter, vicepreședintele este întîmpinat de Horst Klingerman, cancelarul Comandoului Armatei Verzi...

Obiectivul renunță iute la imaginea scărilor goale, baleiază nesigur, apoi se oprește asupra elicopterelor de luptă, ale căror elice continuă să pulseze. În valurile de căldură emanate de eșapamentele lor se văd aburi de petrol.

Comentariul din off al lui Toby Inman:

– ...dar rămîneți pe KLAX, oameni buni, întrucît în cîteva minute vom începe transmisia în exclusivitate a negocierilor dintre Comandoul Armatei Verzi și vicepreședintele Statelor Unite, iar aceasta vă va fi oferită doar de StarNet, în direct din studiourile KLAX-TV, Los Angeles!

19:35

– ...ăăă, da, după cum puteți... cum am spus deja, ăăă, forțele de securitate de afară sînt... ăăă, foarte numeroase, ceea ce vedeți acum sînt vehicule blindate Hummer, oameni buni, iar ceea ce au în spate, pe platformă, îndreptate spre sediul postului de televiziune seamănă cu niște mitraliere uriașe, sînt, ăăă, un soi de lansatoare de rachete multiple cu foc rapid...

Unde dracu' erau Klingerman și vicepreședintele? Ceasul din studio îi spunea lui Toby Inman că nu trecuseră decît două minute. Totuși, ele reprezentaseră cea mai lungă perioadă de spațiu gol de emisie pe care el trebuise să-l umple de cînd se știa.

În vreme ce Nigel efectua cadre cu elicopterele, soldații, fundalul dealurilor Hollywoodului abia vizibile prin smog, Toby fusese nevoit să improvizeze un comentariu care pînă și lui i se părea de neînțeles.

– ...elicopterele acelea mie mi se par a fi din cele cu care sînt înzestrate Forțele Aeriene, de ce au lăsat elicele pornite, asta nu-mi explic mai mult decît vi-o explicați dumneavoastră... ăăă, poate se tem să nu rămînă fără baterie...

Oare de ce nu putuseră introduce acum o reclamă, să...

Ușa studioului se deschise în sfîrșit și vicepreședintele Statelor Unite intră, urmat la doi pași de Horst Klingerman, cu Uziul îndreptat spre șalele bătrînului.

– Ei bine, ăăă, iată-i acum pe vicepreședinte și pe Horst Klingerman! exclamă Toby cu un sentiment de recunoștință care ieși aproape ca un suspin de ușurare.

Toby îl urmări pe vicepreședinte, păstrînd tăcerea, în timp ce Horst îl conduse în platou. Se citea curaj în felul lui de-a merge rigid și cumpătat cu un pistol-mitralieră în coaste. Ochii lui albaștri erau apoși și poate puțin injectați, însă privirea părea de-un calm glacial, date fiind împrejurările. Nu surîdea, dar nici nu se încrunta. Chipul lui era un soi de mască oficială a autorității. În carne și oase, ca și la televizor, vicepreședintele avea un aer mai prezidențial decît avusese vreodată președintele însuși.

Horst gesticulă cu arma și vicepreședintele își croi încet drum în spatele mesei și în cadrul lung înfățișînd platoul, așa cum apărea pe monitor. Fără grabă, ocupă scaunul din stînga lui Toby, menținînd tot timpul contactul vizual cu obiectivul, în chip profesionist. O clipă mai tîrziu, Horst se așeză la stînga lui, așeză Uziul pe masă, la vedere, și puse mîna dreaptă pe patul armei, și mai la vedere.

Acum ce urmează? gîndi Toby agitat.

Aruncînd o privire la monitor, își văzu propria față în prim-plan. Aruncînd o privire la geamul cabinei de control, îl văzu pe Eddie Franker fluturînd nervos din mînă, apoi plimbînd mîna de-a curmezișul pieptului.

Corect! Da!

– Ei bine, doamnelor și domnilor, în scurt timp vom începe negocierile, dar înainte de asta, KLAX-TV și StarNet au făcut în așa fel încît să puteți lua parte și dumneavoastră. Vom afișa încontinuu rezultatele sondajului instantaneu. În felul acesta, participanții vor cunoaște opinia dumneavoastră despre... ăăă, ce se întîmplă. Pentru, apelați opt sute, șase opt zero, unu unu unu unu. Împotrivă, apelați opt sute, șase opt zero, zero zero zero zero. Simplu. Și țineți minte că numerele sînt scutite de taxă, așa că folosiți-le cît de mult doriți.

Toby făcu o pauză, încercă să-și amintească tonul pe care trebuia să-l adopte în astfel de cazuri, își cercetă chipul pe monitor și adoptă o mină cît putu el de demnă.

– Iar acum, venit pentru a prezenta propunerea guvernului pentru Comandoul Armatei Verzi... doamnelor și domnilor, ăăă, compatrioți... vicepreședintele Statelor Unite!

Vicepreședintele se întoarse pe jumătate pentru a-i adresa lui Toby un scurt surîs profesional – grav, serios, impresionant de demn, surîsul care fără îndoială apăruse în deschiderea a o mie de discursuri la evenimentele de strîngere de fonduri.

– Mulțumesc... ăăă, Toby, zise el pe un bariton grav, amplu, doar nițel parfumat de aluzia unui accent texan.

Respirația lui mirosea însă a bourbon îndeajuns de tare încît să-l lase pe Toby fără grai.

19:38

Pe ecran:

Prim-plan cu vicepreședintele Statelor Unite. Chipul lui uscățiv e bronzat în mod egal sub chica leonină de păr alb, sprîncenele albe și groase încadrează ochii albaștri care se uită fără abatere la obiectiv. Arată aproape ca un actor distribuit să-și joace propriul rol.

– Dragii mei concetățeni. Cum știți cu toții, acest post de televiziune se află de șapte zile în mîinile unor ter... Comandoului Armatei Verzi, care a amenințat cu dinamitarea lui și uciderea tuturor celor prezenți înăuntru. De asemenea, membrii grupului au anunțat că, în eventualitatea în care forțele militare încearcă să pună stăpînire pe situație cu forța, ei vor elibera în atmosferă un nor din praf de plutoniu.

Vocea lui e dulceagă, sinceră. Cadența e măsurată, egală. Mina e gravă, dar calmă.

– Ei bine, sigur că nu vă doriți ca guvernul vostru să închidă ochii la fapte ilegale, oricît de bine motivate idealistic ar fi ele, căci astfel ar fi subminat

principiul domniei legii pe care s-a clădit această națiune măreață. Cei care încalcă legea trebuie aduși în fața unui juriu echidistant.

Primele cifre ale sondajului instantaneu curg în partea de jos a ecranului, de la stînga la dreapta. Pentru: 69,10%... Împotrivă: 30,90%...

Liniile de la colțurile gurii vicepreședintelui se ridică puțin, aluzia vagă a unui zîmbet.

– Pe de altă parte, nici poporul american și nici reprezentanții lui liber aleși nu-și doresc dispariția unor oameni nevinovați în numele dreptății absolute, întrucît dreptul la viață, la libertate și la căutarea fericirii reprezintă alt principiu sacru al formei noastre de guvernămînt democratic.

Rezultatele sondajului instantaneu: pentru – 67,84%... împotrivă – 32,16%...

– Și cu toate că membrii Comandoului Armatei Verzi într-adevăr au încălcat legea, încă nu i-au rănit în nici un fel pe ostatici, n-au contaminat orașul Los Angeles și nici nu au distrus vreo proprietate privată, deși au amenințat cu toate acestea. Așadar, în aceste împrejurări, guvernul vostru a ales cu înțelepciune calea răbdării și indulgenței în locul... unei acțiuni pripite în ideea preîntîmpinării pierderii de vieți omenești, calea pașnică a negocierilor în locul... recurgerii la forța militară...

Rezultatele sondajului: pentru – 53,33%... împotrivă – 46,67%...

– Pe deasupra, acești... ăăă... Comando al Armatei Verzi nu sînt nici comuniști, nici extremiști ori narcoteroriști, iar cererile lor de pînă acum sînt... ăăă... mai mult sau mai puțin legate de preocuparea pentru supraviețuirea biosferei pe această planetă, fără de care... fără de care... ăăă, cu care toți cetățenii responsabili sînt de acord...

Vicepreședintele ezită o secundă, uitîndu-se solemn spre cameră, clipește o dată, de două ori, de trei ori, căutînd parcă un fir al discursului pe care l-a pierdut.

– Așadar, după îndelungi analize și cu considerație pentru viețile ostaticilor și ale cetățenilor Los Angelesului, pentru proprietatea privată și pentru dorințele manifestate de voi, poporul american, a cărui voință noi o slujim, așa cum a fost ea exprimată în sondajele instantanee, dar și... ăăă... după semnalele pozitive primite din partea Comandoului Armatei Verzi, am fost de acord să întreprindem aceste negocieri deschise și publice pentru a vedea dacă nu putem găsi o rezolvare pașnică a acestei crize a ostaticilor, acceptabilă pentru toți cei implicați și pentru poporul american...

Rezultatele sondajului instantaneu: pentru – 72,12%... împotrivă – 27,88%...

Vicepreședintele surîde iarăși firav, dar de data aceasta pare a fi un zîmbet puțin forțat, buzele lui s-au umezit prea tare, întru cîtva neplăcut, iar căldura reflectoarelor i-a scos broboane de sudoare pe fruntea ridată.

– Ăăă... presiunea unor chestiuni de stat l-a împiedicat pe președinte să participe el însuși la aceste negocieri publice, cum... și-ar fi dorit atît de tare, dar... dar... ei... el mi-a înmînat un set amănunțit de propuneri... și m-a împuternicit să... parafez un acord definitiv în fața poporului american angajînd... angajînd întreaga răspundere și responsabilitate a... ăăă, guvernului Statelor Unite...

Rezultatele sondajului: pentru – 48,41%... împotrivă: 51,59%...

Vicepreședintele se uită cu sinceritate la obiectiv preț de o clipă de tăcere. Și încă o clipă. Aruncă agitat o privire în stînga, apoi în dreapta, după care se întoarce la cameră, privind-o fix.

Decupaj la un prim-plan cu Toby Inman încadrat puțin strîmb. Prezentatorul pare el însuși nedumerit. Tocmai se întoarce cu fața la cameră.

– Ăăă... mulțumesc, domnule vicepreședinte. Ei bine, ăăă, înainte să începem, vrea cineva dintre voi să facă o declarație de deschidere?

Decupaj la un cadru panoramic cu platoul de știri, în vreme ce Toby Inman se uită mai întîi la dreapta, la Kelly Jordan, apoi la stînga, pe lîngă vicepreședinte, la Horst Klingerman. Kelly îl privește întrebător pe Horst, Horst o privește pe Kelly poate cu un dram de ironie.

– Doamnele întîi, spuse el.

Decupaj la același prim-plan care îl încadrează strîmb pe Toby Inman.

– Kelly Jordan, Ministrul Informațiilor în cadrul Comandoului Armatei Verzi și, ăăă, gazda viitorului Show al Comandoului Armatei Verzi, pe care StarNet vi-l va oferi live, chiar de aici, din studiourile KLAX-TV Los Angeles, cu condiția... după ce... ăăă, Kelly?

Un prim-plan cu Kelly Jordan mult mai bine încadrat. Tînăra e serioasă, dar surîde, arată cît se poate de sigură pe ea și are un aer profesional, adresîndu-se camerei:

– Mulțumesc, Toby. Și vă mulțumesc *tuturor celor* care ați înfrînt Referendumului Seawater californian, ați susținut complotul cafelei braziliene și al merelor din nord-vest, făcînd... ăăă... riscurile pe care ni le-am asumat... ăăă... să merite tot efortul depus și, în același timp, făcînd posibilă existența Show-ului Comandoului Armatei Verzi. Hei, poate că *noi* sîntem cei care v-au arătat *vouă* puterea propriei voastre acțiuni directe, dar n-am fi reușit fără voi, oameni buni!

Transmite un soi aparte de smerenie. Se întoarce și adresează un surîs cald în direcția vicepreședintelui.

– Și vă mulțumesc și *dumneavoastră*, domnule vicepreședinte, pentru că ați avut coa... pentru că ați venit în seara asta, rostește ea cu o sinceritate fermecătoare. Doar cei ca noi, care ne-am pus în joc viața și libertatea pentru a salva viața pe Pămînt, pot aprecia cu adevărat curajul de care ați dat dovadă încredințîndu-vă propria viață și libertate cuvîntului nostru de onoare. Nu vă vom dezamăgi. Hei, după ce toate astea se vor fi terminat, considerați-vă deja invitat să

apăreți la Show-ul Comandoului Armatei Verzi. Oricînd veți dori!

Face pauză nu mai mult de-o jumătate de secundă, cît se întoarce înapoi spre cameră.

– Toby?

Rezultatele sondajului: pentru – 71,11%... împotrivă – 28,89%...

Prim-plan cu Toby Inman, acum încadrat corect.

– Horst? spune el, uitîndu-se în direcția lui Horst, încuviințînd din cap, apoi întorcîndu-se înapoi spre cameră. Horst Klingerman, cancelarul Comandoului Armatei Verzi.

Prim-plan cu Horst Klingerman, însă unul mai larg, incluzînd Uziul de pe masă, din fața lui, și mîna dreaptă care se odihnește pe patul armei. Klingerman se uită drept spre cameră, dar nu zîmbește și rapiditatea cu care clipește se observă de la o poștă.

– Da. Nu mă pricep să țin discursuri în engleză. N-aș fi un bun prezentator de talk-show televizat. Eu sînt un om al acțiunii directe. Așa că da, ca om al acțiunii directe pot să-l respect pe vicepreședintele Americii fiindcă s-a expus pericolului, chiar dacă a făcut doar ce i-au ordonat alții al căror curaj e o cu totul altă problemă.

Ridică din umeri, duce mîna pe țeava armei, mîngîind-o crispat.

Rezultatele sondajului: pentru – 41,30%... împotrivă – 58,70%...

– Dar nu ne aflăm aici pentru a vorbi despre curaj, da?

Se întoarce spre dreapta, spre vicepreședinte, și cînd face asta, intervine un decupaj la un cadru dublu cu Horst Klingerman și vicepreședintele. Cel din urmă stă cu fața către cameră, dar apoi se întoarce și-l privește pe Klingerman în ochi.

– Ne aflăm aici ca să auzim propunerea făcută de guvernul Statelor Unite și să-i dăm răspunsul nostru. Prin urmare, puteți enunța acum poziția guvernului dumneavoastră.

Vicepreședintele strînge din ochi. Nările îi freamătă. Aparent, nu e obișnuit să dea dovadă de indulgență cînd este pus în fața unei crime de lezmajestate. Un moment, îl privește cu ochi mari pe Klingerman. Neamțul îi întoarce privirea. Încetișor, Klingerman ia mîna de pe țeava armei și împreunează brațele pe piept.

Rezultatele sondajului: pentru – 35,00%... împotrivă – 65,00%...

Vicepreședintele clipește, se întoarce cu fața la cameră, în timp ce aceasta se apropie în prim-plan. În acest moment, omul își arată perfect vîrsta septuagenară: are buzele ude de salivă, transpiră vizibil, e-n mod evident tulburat de ce a văzut în ochii lui Horst Klingerman. Este însă un profesionist prea abil pentru a lăsa toate acestea să i se reflecte în voce ori să-i știrbească imaginea calm-prezidențială.

– Da, păi, ăăă, poziția guvernului Statelor Unite este, ăăă, cît se poate de clară. Comandoul Armatei Verzi trebuie să elibereze ostaticii nevătămați, să

părăsească această clădire și să se predea autorităților federale. Aceasta a fost poziția noastră din prima zi a acestei, ăăă, situații, și aceasta este poziția noastră acum...

Schițează un zîmbet de-o falsitate hidoasă.

– La urma urmei, singurele alternative posibile ar fi baia de sînge rezultată în urma exploziei, pe care, ăăă, am venit aici să o evit, ori, ăăă, un echivalent domestic oribil al nesfîrșitei crize iraniene a ostaticilor care a distrus administrația Carter și pe care nici un guvern demn de numele său n-o poate permite la infinit...

Rezultatele sondajului instantaneu: pentru – 79,37%... împotrivă – 20,63%...

Vocea din off a lui Horst Klingerman:

– Acest ultimatum insultător reprezintă poziția oficială a guvernului dumneavoastră...

Decupaj pripit și stîngaci la un cadru dublu cu vicepreședintele și Horst Klingerman. Brațele lui Klingerman nu mai sînt împreunate pe piept; a pus mîna dreaptă înapoi pe armă și cască ochii mînios la vicepreședinte.

– *...asta* e ideea voastră de *negociere serioasă*?

O secundă, vicepreședintele pur și simplu stă acolo clipind des, transpirînd și holbîndu-se la Klingerman.

– *Sîntem* totuși dispuși să stipulăm unii termeni, rostește el pînă la urmă. *Nu* ne gîndim la o predare *necondiționată*.

– Eu nu accept sub nici o formă termenul *predare*! se răstește Klingerman.

– Eu doar...

Vocea suprapusă a lui Kelly Jordan, grăbită și tare:

– Hai să auzim termenii, bine?

Decupaj rapid la un prim-plan cu Kelly Jordan, care pare de-a dreptul exasperată.

– Doar despre asta discutăm aici, nu-i așa, Horst...?

Vocea suprapusă a lui Horst Klingerman, sarcastic:

– Așa să fie, Kelly?

Rezultatele sondajului: pentru – 19,18%... împotrivă – 80,82%...

Vocea lui Toby Inman din off:

– Vă rog!

Prim-plan cu Toby Inman. Are mîinile ridicate la nivelul pieptului, cu palmele în sus, într-un gest de consternare, dîndu-și exasperat ochii peste cap pentru o clipă. Apoi prezentatorul pare să preia controlul.

– Uitați, oameni buni, zice el cu duhul blîndeții, dar pe un ton autoritar, care le dă tuturor de înțeles că aceasta este emisiunea lui. Nu vom ajunge nicăieri dacă toată lumea începe să vorbească deodată! Așa că... Kelly, Horst, vreți să-i dați voie omului să spună ce are de spus?

Declanșează un rînjet bolnăvicios, macabru.

– Puteți oricînd să vă ciondăniți pe tema asta mai tîrziu, zice el. Domnule vicepreședinte...?

Prim-plan cu vicepreședintele, care se uită în stînga.

– Ăăă... mulțumesc, Toby, rostește el, întorcîndu-se spre cameră.

Tremură puțin și are fața asudată, iar la colțurile buzelor i s-a format o crustă dizgrațioasă de salivă uscată.

– Cum am început să spun, Toby, eu sînt autorizat să ofer termeni în numele, ăăă, guvernului Statelor Unite. Precum știi, această măreață națiune a noastră a fost întemeiată pe sacrul principiu al... ăăă... separării puterilor, ăăă... sistemul judecătoresc... independența puterii judecătorești...

Rezultatele sondajului: pentru – 39,51%... împotrivă – 60,49%...

Vocea lui Horst Klingerman din off, cu asprime:

– Și ce înseamnă *asta*?

Comentariul suprapus al lui Toby Inman, foarte tare:

– Te rog! Lasă-l pe om să termine, Horst!

– Mulțumesc, Toby, spune iar vicepreședintele, ca o mantra, de parcă intervenția standard a prezentatorului principal i-ar permite să funcționeze ca și cînd acesta ar fi un talk-show standard asemenea celor la care a participat de o mie de ori. Își umezește iute buzele cu limba, vocea lui pare să capete forță, să devină... ei bine, viceprezidențială. Ce înseamnă, domnule Klingerman, pentru cei nefamiliarizați cu forma noastră de guvernămînt, este că nici măcar președintele Statelor Unite nu are puterea de-a nesocoti verdictul unui juriu sau de a influența decizia unui judecător...

Vocea lui Horst Klingerman din off:

– Atunci, ce...

Vocea lui Kelly Jordan din off:

– O, taci odată, Horst!

Vocea lui Toby Inman din off, mai puternică decît a celorlalți:

– Tăceți odată amîndoi!

Asta, cel puțin, are ca rezultat un moment de liniște în care vicepreședintele reușește să zîmbească, apoi să vorbească.

– *Totuși*, continuă el apăsat, cele mai grave infracțiuni pe care le-ați comis încalcă legi *federale*, iar președintele *a obținut* acordul autorităților californiene de-a renunța la orice acuzație la nivel statal ori local și de a încredința judecarea acestui caz Departamentului de Justiție. Și deși președintele nu poate influența verdictul unui juriu ori sentința stabilită de un judecător în urma unui verdict negativ, *poate* și *ar fi dispus* să-i ceară procurorului general să recomande clemență. Iar președintele Statelor Unite are puterea constituțională de a oferi amnistieri în cauze federale. Putere pe care este de acord să o exercite, la nevoie,

pentru, ăăă, a anula o sentință ce ar, ăăă, încălca termenii acestui, ăăă, acord de încheiere a crizei pe care acum, ăăă, încercăm să-l negociem.

Rezultatele sondajului instantaneu: pentru – 51,23%... împotrivă – 48,77%...

Face o pauză, se uită dintr-o parte în alta, așteptînd parcă o reacție.

Dar aceasta nu vine și, timp de un moment lung, imaginea se mută la un cadru lung care cuprinde tot pupitrul de știri. Vicepreședintele se uită de la Horst la Kelly, ca un spectator la un meci de tenis. Horst stă încruntat, poate sincer nedumerit. Kelly aruncă o privire la vicepreședinte, apoi la cameră, căutînd parcă să citească ceva de pe un teleprompter inexistent. În cele din urmă, Toby Inman, prins la mijloc între Klingerman și vicepreședinte, vorbește:

– N-am putea prezenta lucrurile în termeni simpli pe care să-i înțeleagă toată lumea, domnule vicepreședinte? Spuneți că dumneavoastră, ăăă, că președintele, ăăă... că dumneavoastră sînteți autorizat de președinte să enunțați public ce, ăăă, pedeapsă maximă este dispus să le garanteze membrilor Comandoului Armatei Verzi în schimbul eliberării pașnice a ostaticilor și-a predării voluntare?

Vicepreședintele tresare, aproape ca și cînd Toby Inman i-ar fi tras o lovitură cu piciorul pe sub masă.

– Nu asta am spus și eu? zice el.

Rezultatele sondajului: pentru – 61,44%... împotrivă – 38,56%...

– Deci... deci ce sînteți dispus să garantați? întreabă Kelly Jordan după o altă clipă de tăcere, de parcă Inman ar fi îmboldit-o și pe ea într-un fel nonverbal.

Prim-plan cu vicepreședintele, zîmbind evident ușurat, care un actor de teatru care, pus în situația de-a improviza fiindcă și-a uitat replicile, a reușit cumva să revină la o parte cunoscută a scenariului.

– Tocmai la asta se reduc aceste negocieri publice, doamnă Jordan, spune el curgător. Ce fel de sentință sînteți dispuși să acceptați?

Prim-plan cu Kelly Jordan. Nu zîmbește, dar e vizibil ușurată și ea.

– Oricîte ore de serviciu în folosul comunității, dar fără închisoare.

Prim-plan cu vicepreședintele.

– Sîntem pregătiți să vă oferim sentințe cu închisoarea pro-forma de zece ani, suspendate în favoarea a cinci ani de libertate condiționată și două mii de ore de serviciu în folosul comunității în parcuri naționale și operațiuni de ecologizare a mediului.

Prim-plan cu Kelly Jordan. Zîmbește.

– Da, cred că asta ne convine...

Prim-plan cu vicepreședintele, care se uită în stînga.

– Domnule Klingerman?

Prim-plan cu Horst Klingerman, care zîmbește și el la cameră. Însă e ceva

neliniștitor în felul cum strînge ochii, un licăr într-un fel sardonic.

– Da, vorbind în calitate de cancelar al Comandoului Armatei Verzi, accept termenii propuși de dumneavoastră pentru negocierea unui... acord... spune el.

Rezultatele sondajului instantaneu: pentru – 79,99%... împotrivă – 20,01%...

– ...asta dacă și dumneavoastră sînteți dispuși să-i acceptați pe ai noștri.

19:47

– Termenii voștri? zise vicepreședintele.

– Termenii noștri? spuse Kelly Jordan.

Ce mama mă-sii? lipsi puțin să rostească Toby Inman, dar profesionalismul îl împiedică să o facă. Mișcarea asta categoric nu era prevăzută în scenariu!

Horst Klingerman continuă să surîdă direct la cameră. Pe monitor, chipul lui aducea cu o mască inexpresivă, însă mîna sa dreaptă, afară din cadru, se duse spre patul Uziului, degetul strecurîndu-se în apărătoarea trăgaciului.

În fundul studioului, Helga, stînd în spatele lui Carl și Heather, se încordă, deveni dintr-odată hiperalertă.

Nu era în scenariu?

Al cui era scenariul?

19:48

Pe ecran:

Prim-plan cu Horst Klingerman. Surîde ca un rechin idiot.

– Da, domnule vicepreședinte, acceptăm termenii propuși de dumneavoastră pentru negocierea unui acord pașnic. Sîntem dispuși să-i eliberăm pe ostatici, să ne punem la dispoziția oficialităților, să participăm la un proces public și să executăm serviciu în folosul comunității. Pentru asta, nu trebuie decît ca dumneavoastră să acceptați public termenii noștri, și toată lumea trăiește fericită pînă la adînci bătrîneți...

Cadru dublu cu Horst Klingerman și vicepreședintele, cu accent pe cel din urmă, care pare indecis dacă trebuie să se simtă timorat, confuz sau de-a dreptul scandalizat de ceea ce miroase a trișare iminentă.

– Și care sînt aceștia? murmură el precaut.

– Aceștia sînt doar trei la număr și sînt cît se poate de simpli... zice Horst Klingerman, simulînd grosolan un ton rațional, în timp ce camera se apropie în prim-plan. Guvernul Statelor Unite trebuie să declare unilateral scoaterea în afara legii, la scară mondială, a producerii, distribuirii și utilizării tuturor produselor

chimice dăunătoare stratului de ozon și să impună embargou economic total națiunilor care nu se supun. Statele Unite trebuie să interzică producerea, vînzarea și deținerea de orice fel de automobil pe cuprinsul teritoriului său. Statele Unite trebuie să ordone încetarea imediată a exploatării forestiere în bazinul amazonian și să trimită o flotă navală militară suficient de mare și de puternică încît să poată asigura paza pe Amazon.

Prim-plan cu vicepreședintele. Are ochi mari cît două cepe, gura larg deschisă și de la colțurile buzelor îi atîrnă salivă.

– Asta-i... asta-i... asta-i...

Vocea suprapusă a lui Kelly Jordan:

– Asta-i nebunie curată, Horst!

Imagine de ansamblu cu platoul de știri. Horst Klingerman ține acum ambele mîini pe armă. Vicepreședintele stă încremenit. Toby Inman pare să se fi făcut mic pe scaunul prezentatorului, căutînd parcă o gaură în care să se retragă. Kelly Jordan, furioasă, se ridică din scaun cu pumnii strînși.

Rezultatele sondajului instantaneu: pentru – 19,45%... împotrivă – 80,55%...

– Asta n-am hotărît-o împreună! strigă ea. Sînt cereri ridicole și imposibile, și tu o știi!

19:50

– Așa pot părea pe moment, zise Klingerman, luîndu-și arma de pe masă. Lucrurile mărețe nu se înfăptuiesc ușor sau peste noapte...

Chingada! gîndi Carl Mendoza. Acum e momentul! Se scobi în nara stîngă, încercă să-l facă pe Inman să-l privească în ochi, se scobi iar în nas, dar ticălosul ăla se holba la tavan sau naiba știe unde, și oricum, vicepreședintele era între el și Klingerman, i-ar fi fost imposibil să-l apuce pe Horst înainte...

– ...dar vicepreședintele Statelor Unite ni s-a oferit pe tavă...

Ahmed făcu un pas în lateral de la camera de filmat, își smulse căștile de pe cap, luă Uziul de pe umăr...

Carl sări în picioare, auzi clar un declic în spatele său...

...se întoarse și dădu cu ochii de țeava armei Helgăi, la zece centimetri de nasul lui...

19:51

Pe ecran:

– ...și avem timp berechet.

Imagine de ansamblu cu platoul de știri, în vreme ce Horst Klingerman se

ridică în picioare și îndreaptă arma spre capul vicepreședintelui. Vicepreședintele se ferește. Toby Inman sare în picioare, se lovește de scaun, se împleticește în spate.

Kelly Jordan îndreaptă arma spre Klingerman, apoi se uită în jos la ea, ca și cînd s-ar fi transformat într-un șarpe. Ahmed intră în cadru din dreapta, cu Uziul lui ținut la nivelul șoldului și îndreptat spre pieptul lui Kelly.

Rezultatele sondajului: pentru – 9,10%... împotrivă – 90,90%...

– Tu... tu... tu... nu poți face asta... se bîlbîie Kelly.

– Sigur că putem, zice Horst.

Malcolm dă buzna în cadru, cu arma ațintită spre Ahmed.

– N-o să murim pentru neroziile astea de căcat!

Tabloul încremenește. Uziul lui Horst îndreptat spre vicepreședinte, al lui Kelly spre Horst, al lui Ahmed spre Kelly, al lui Malcolm spre Ahmed.

– Voi alegeți, mein Kameraden, rostește Horst. Dacă insistați, putem muri cu toții în van chiar acum.

Și, ținînd patul Uziului în mîna dreaptă, deschide vesta cu cea stîngă, scoțînd la iveală detonatoarele la distanță, șirul de clapete...

19:52

...și își plimbă degetele amenințător peste ele.

Parcă totul se întîmplă cu încetinitorul, ca inevitabila secvență culminantă din fiecare rahat de film de acțiune pe care Heather Blake îl văzuse vreodată. Doar acum, prinsă ea însăși într-o astfel de secvență, înțelegea Heather adevărul acelui vechi clișeu cinematic, ori mai degrabă adevărul din spatele lui, cel pe care clișeul încerca, stîngaci, să-l portretizeze.

De fapt, nimic nu se întîmpla cu încetinitorul; un jet de adrenalină îi afecta sentimentul trecerii timpului, efectul fiind cel pe care l-ai obține dacă ai filma o scenă cu o cameră ce înregistrează pe viteză dublă și apoi ai proiecta filmul la viteză normală.

Și la fel cum o secvență filmată cu încetinitorul crea senzația aceea de mișcare fluidă și grațioasă proprie viselor, pe care regizorii nepricepuți o utilizau ca substitut pentru adevărata epifanie, la fel și acest moment în timp real părea să aibă loc în tărîmul magic dintr-o moviolă controlată de Heather, ca și cînd ceea ce se întîmpla ar fi fost ceva ce ea putea edita cadru cu cadru.

În stop-cadru, pe platou, Kelly Jordan îndrepta arma spre Horst Klingerman, Ahmed spre Kelly, Malcolm spre Ahmed, iar Horst, în mijlocul cadrului, ca luminat de-un reflector, îl amenința pe vicepreședinte cu propriul său pistol-mitralieră și pe toți ceilalți cu mîna pe clapetele detonatoare. Alături, Carl Mendoza și Helga Mueller se sfidau din priviri, ea ținînd vîrful armei drept în fața

lui.

Scena era astfel construită încît singurul mod în care putea fi deblocată într-un film convențional era printr-o explozie ori un potop de gloanțe.

Aceasta însă era aievea. Nu era vorba de un film.

Chiar și așa, Heather Blake se surprinse că percepe totul din perspectiva regizorului, din afara cadrului.

Și din acea poziție, *știu*, știu mai clar, mai rece și mai obiectiv decît oricînd în viața ei că putea interpreta, literalmente *interpreta* – ca și cînd ar fi fost un film.

Heather-regizoarea îi dădu instrucțiuni lui Heather-actrița. Imediat, Heather-actrița se ridică din scaun, străbătu încăperea și intră în cadru.

19:53

Pe ecran:

Imagine panoramică statică înfățișînd platoul de știri. Heather Blake intră valvîrtej în cadru, în stînga planului apropiat, printre Ahmed și Malcolm, drept prin liniile lor de foc înainte ca ei să apuce să reacționeze, și ajunge la pupitrul prezentatorilor tocmai cînd Horst Klingerman, mut de uimire, dă să rotească Uziul pentru a-l îndrepta spre pieptul ei.

În timp ce el face asta, ea se răsucește pe jumătate și camera de filmat rămasă fără operator o surprinde din profil: părul auriu se unduiește din inerția mișcării, brațele stau înfipte în șolduri, sînii se arcuiesc în față, drept spre Klingerman, drept spre arma lui, imaginea perfectă a auto-sacrificiului virginal american.

– Dă-i drumul, împușcă-mă, dacă asta vrei! strigă ea. Sau aruncă-ne pe toți în aer!

– Ce căcatu' mă-sii...

– Horst...

Nimeni nu se clintește. Horst Klingerman stă acolo ca surprins cu pantalonii în vine, prizonier al imaginii personajului malefic amenințător, dînd din gură o jumătate de secundă înainte să poată scoate ceva inteligibil.

– Ce... ce faci?

– Îți salvez onoarea! declară Heather. Încerc să te salvez pe tine de tine însuți!

Pune atîta aplomb în interpretare încît pare a fi ceva conștient, rostește cuvintele cu atîta emfază încît vicepreședintele își dă ochii peste cap și chiar și Horst Klingerman pare să se crispeze.

– Stai jos! izbutește el să spună într-un tîrziu.

Dar un precar raport de forțe s-a schimbat. Horst încă are o mînă pe detonatoarele la distanță și cu cealaltă ține Uziul îndreptat spre Heather, dar,

cumva, el nu mai deține controlul.

– N-am să fac asta, Horst, zice Heather Blake foarte încet și cumpătat. Voi face în schimb altceva. O voi face încet și cu băgare de seamă, dar o voi face.

Uziul lui Kelly Jordan coboară, iese din raza de bătaie asupra lui Klingerman, Ahmed și Malcolm nu se mai încruntă unul la celălalt, nu mai sînt atenți unul la arma celuilalt. Cînd Heather Blake începe să se miște, toate privirile sînt îndreptate spre ea.

– N-am să rănesc pe nimeni și nici n-am să ameninț. N-am să fac mișcări rapide sau surprinzătoare, anunță ea pe o voce bine măsurată. Dar tu va trebui să mă ucizi cu sînge rece în fața a o sută de milioane de oameni ca să mă oprești.

Traversează încet cadrul de la stînga la dreaptă. Acum e cu spatele la cameră. Trece prin fața pupitrului de știri, cu ochii ațintiți spre ochii lui Horst Klingerman, care îi urmărește mișcarea ca o cobră care își observă viitoarea victimă.

Sau să fie oare o mangustă?

După expresia de pe fața lui Horst Klingerman, nici el nu pare foarte sigur.

În stînga cadrului, Kelly Jordan face semn cu capul în direcția lui Malcolm, spune ceva ce microfoanele nu surprind. Malcolm ezită, apoi, cu arma încă în mînă, se duce cu spatele spre camera de filmat și iese din imagine.

Camera se apropie pentru un cadru ceva mai strîns, urmărind-o pe Heather Blake în timp ce ea ocolește capătul pupitrului de știri și intră după el. Klingerman o însoțește cu țeava Uziului, cu ochii, pînă cînd ea ajunge în spatele pupitrului, cu fața la cameră. Atunci, el e cu spatele la telespectatori.

Heather continuă să se miște îndărătul pupitrului, încet și hotărît, de la stînga la dreapta, pînă cînd ajunge în spatele vicepreședintelui.

Camera se apropie încet, realizînd un cadru doar cu ei trei, teroristul cu Uzi, bărbatul îngrozit și dintr-odată foarte bătrîn în costum cenușiu și simbolul blond al inocenței americane, fiica oricărui tată, sora oricărui frate, iubita din fantezia oricărui băiat american, care surîde timid dar curajos și pune protector ambele mîini pe umerii vicepreședintelui Statelor Unite.

Rezultatele sondajului instantaneu: pentru – 95,40%... împotrivă – 4,60%...

– Ți-ai dat cuvîntul de onoare, Horst Klingerman, rostește ea. Am promis în fața lumii că omul acesta va fi în siguranță.

Heather Blake trage de umerii costumului vicepreședintelui.

– Ridicați-vă, domnule vicepreședinte, zise ea. Plecăm de aici.

19:55

Heather se uită drept în ochii lui Horst Klingerman în timp ce vicepreședintele se

ridică în picioare încet și nesigur pe el. Pistolul-mitralieră al neamțului era îndreptat chiar între sînii ei, buzele îi erau strîmbate într-un rînjet convențional de sfidare, însă ochii aceia trădau altceva.

– Ăsta... ăsta... ăsta nu-i decît alt truc actoricesc, murmură el.

Heather aprobă din cap, aproape imperceptibil, doar pentru el.

Sigur că asta este, și încă unul nu foarte iscusit, le comunică acelor ochi cu ochii săi. Știi asta la fel de bine ca mine și o știu și cei care ne privesc de acasă. Frumoasa și Bestia, așa se numește, sărman neghiob. Și nu vorbesc de versiunea Cocteau sau Disney, ci de aceea cu King Kong și Fay Wray, și știm cu toții cum se sfîrșește *asta*.

Sigur, tu poți oricînd să mă ucizi.

Sigur că poți.

Întrucît, deși știa că performanța ei lăsa impresia unei incredibile dovezi de curaj, o faptă de eroism care o va ridica în ochii privitorilor și-i va lăsa pe aceștia cu gura căscată, Heather nu se simțea cîtuși de puțin speriată. Scenariul acesta îi dădea ei poziția dominantă.

Horst Klingerman era un om real, nu un personaj împotriva căruia fusese pusă să joace la cine știe ce probă de metodă actoricească. Cu toate acestea, situația necesita aplicarea aceleiași tehnici de bază.

Horst Klingerman era un personaj pe care îl studiase de la cap la coadă și îl înțelegea destul încît să-l poată juca și pe el, dacă era nevoie.

Poate că Horst dorea să se vadă în chip de terorist mare și dur, însă ipostaza de personaj negativ era departe de intenția sa; în adîncul sufletului, el credea că are suflet pur. Poate că reușise chiar să se convingă că ar fi capabil să ucidă dacă ar crede cu tărie că asta ar sluji cauzei salvării vieții pe Pămînt, iar lucrul acesta în sine făcea din el un romantic.

Și ca toți romanticii, era un idealist. Dacă-i dai unuia recuzită de terorist, te alegi cu un Sir Galahad în blană de lup.

Iar acum afla și el ceea ce Heather știa deja.

Nu era în stare să ucidă cu sînge rece oameni nevinovați.

În afara filmelor de acțiune, nu mulți erau în stare de asta.

Iar în acest moment, faptul că amîndoi o știau era arma ei, și era o armă mult mai puternică decît cea pe care o ținea el în mînă.

Ultima replică din King Kong rezuma totul foarte bine.

Frumoasa a ucis Bestia.

19:57

Pe ecran:

Imagine compusă cu Horst Klingerman, vicepreședintele și Heather Blake,

în timp ce Heather îl apucă pe vicepreședinte de mînă, începe să se retragă încet spre stînga cadrului, îndepărtîndu-se de Klingerman, fără a-și lua ochii de la el, trăgîndu-l după ea pe vicepreședinte de după pupitrul de știri ca și cînd acesta ar fi fost un cîine mare și îndărătnic la capătul lesei...

Klingerman rămîne pe loc, cu Uziul îndreptat spre pieptul ei. Apoi începe să se miște ezitant odată cu ea, păstrînd distanța în vreme ce camera îi urmărește pe toți trei...

19:58

Lui Eddie Franker nu-i venea să creadă ce-i vedeau ochii. Reușea să înțeleagă și mai puțin ce fel de putere exercita Heather asupra lui Horst Klingerman.

Oare fata chiar spera să scape basma curată din asta? Eddie își luă ochii de la geamul cabinei de control pentru a urmări aceeași scenă pe monitorul care primea imagini de la camera lui Malcolm, apoi privi din nou spre platou.

„Pentru – 99,10%... Împotrivă – 0,90%...” spuneau rezultatele sondajului instantaneu.

Eddie Franker era hipnotizat în aceeași măsură în care părea să fie și Horst Klingerman, însă instinctele lui de ogar de presă cinic îi spuneau că dacă Heather reușea să iasă din studio cu vicepreședintele, aveau să dispară de pe ecranele telespectatorilor.

Și era o cameră manuală care stătea de pomană în colțul studioului!

Se întoarse, îl prinse pe Jaro de braț.

– Treci acolo și filmează ce poți cu camera mobilă! se răsti. Mișcă-ți curul!

– Rămîneți pe loc! auzi în difuzor o voce surprinsă de unul dintre microfoanele din studio. Farsa asta a mers prea departe!

Eddie se roti pe călcîie, se uită înapoi pe geamul cabinei de control...

19:59

Helga Mueller făcuse un pas lung în stînga și-n spate, ca să iasă de după Carl Mendoza. Carl se răsuci cu fața spre platou și văzu că femeia luase în cătare capul lui Heather Blake.

Kelly Jordan smuci iute de armă în sus, apoi se trezi că o îndreaptă nu prea convinsă spre Helga.

– Dacă nu lasă arma jos imediat, Ahmed, împușc-o!

Ahmed o ochise deja pe Kelly, dar acum luă poziția de alertă zero.

– N-o face, colega! strigă Malcolm, desprinzîndu-se de lîngă camera de filmat și îndreptînd Uziul cu o mînă spre pîntecele lui Ahmed.

Era o înfruntare care avea stabilitatea unei sticle cu nitroglicerină așezată

în echilibru pe vîrful unui ac.

20:00

Pe ecran:

Imagine compusă cu Heather Blake, vicepreşedintele şi Horst Klingerman, în vreme ce Heather se opreşte tocmai cînd vrea să iasă de după pupitrul de ştiri şi se uită în stînga planului apropiat...

Vocea din off a Helgăi Mueller:

– Dacă mai faci un pas, te împuşc.

20:01

Heather dădu să se mişte. Carl nu se mai sinchisi să se întoarcă, ci făcu doar ceea ce Charley Bird spusese că făcuse unei inexistente femei înarmate în inexistenta ei colibă din junglă: lovi tare cu piciorul în spate şi în lateral, acolo unde estima că s-ar afla zona ei inghinală.

Poate nu era o lovitură la fel de dureroasă cum ar fi fost dacă ar fi încasat-o două boaşe moi, dar nici floare la ureche nu putea să fie. Helga gemu, se aplecă înainte şi, răsucindu-se, Carl îi aplică un pumn scurt în plexul solar, tăindu-i respiraţia, făcîndu-i picioarele să se înmoaie. Femeia se prăbuşi şi dădu drumul Uziului. Cureaua îi alunecă de pe umăr şi arma zăngăni pe podea, aterizînd odată cu ea.

În timp ce Carl se apleca din reflex după ea, se uită în sus, în spatele lui, şi văzu...

Kelly Jordan încă ţinea arma îndreptată spre locul unde fusese Helga, adică spre el, deşi nu prea părea să aibă habar ce era de făcut cu Uziul. Însă Ahmed şi Malcolm îl ţineau şi ei în cătare, iar ei păreau să aibă.

Mintea lui Carl se mişcă la fel de repede ca trupul.

Se ridică încet cu mîinile în aer şi un zîmbet tîmp pe faţă.

– Mă gîndeam doar că aţi vrea să mai aveţi puţin timp de gîndire înainte să se aleagă praful şi pulberea de noi toţi, zise el, împingînd Uziul cu piciorul în mijlocul încăperii.

20:02

Pe ecran:

Imagine întreagă cu Heather Blake, vicepreşedintele şi Horst Klingerman, o secundă de stop-cadru viu. Heather se uită la stînga, la dreapta, la stînga, la ceva din afara imaginii. Ochii înceţoşaţi ai vicepreşedintelui nu par a se uita nicăieri.

Pistolul-mitralieră al lui Horst Klingerman este în continuare îndreptat spre Heather și ochii lui sînt ațintiți asupra ei. Heather se întoarce și îi întîlnește, dar și privirea lui pare zombificată.

– O să mă mișc foarte încet și o să-ți spun dinainte tot ce vreau să fac, pas cu pas, spune Heather, rostind răspicat fiecare silabă, ca și cînd i-ar vorbi unui copil mic și slab la minte. Acum doar o să mă întorc pe loc...

Încet, conștientă de sine, Heather Blake se răsucește pe călcîie, întoarce spatele la Klingerman, care rămîne să-i privească ceafa cu Uziul îndreptat spre omoplații ei.

Heather se oferă camerei dintr-un profil incomplet. I se adresează lui Klingerman, profitînd de avantajul poziției.

– Acum vom ieși de aici, spune. Iar tu va trebui să mă împuști în spate sub ochii a unui milion de oameni ca să ne oprești. Nu poți face asta, așa-i, Horst? N-ai nici un motiv să o faci, nu? N-ai reuși decît să dezonorezi cauza pentru care lupți. Ești prea deștept ca să o faci. Ești un om prea bun. Pun rămășag cu propria-mi viață că așa este.

Buzele lui Horst Klingerman tremură, ochii clipesc repede. În acest moment, aduce mult mai mult a victimă decît a terorist înrăit.

– Acum o să ies, spune Heather Blake. Acum ies...

Și face un pas înainte, apoi încă unul, trăgîndu-l pe vicepreședinte după ea. Bărbatul ține fața ridicată în sus, cu ochii închiși aproape complet.

Horst Klingerman rămîne înlemnit locului, ca un taur prostrat de ultima fluturare a mantiei roșii într-o coridă. Camera se mișcă la dreapta, odată cu Heather Blake și vicepreședintele, în timp ce ea pune un picior în fața celuilalt, pînă cînd Horst rămîne cu totul afară din cadru. Imaginea îi urmărește pe cei doi spre ieșire.

20:03

Mîna vicepreședintelui într-a ei era de un alb bolnăvicios și tremura, și Heather simțea mirosul acru al transpirației pe care frica o împingea afară prin pielea lui. Și ei ar trebui să-i fie frică, nu?

Dar nu-i era. Pas după pas după pas, se îndrepta spre ieșire. Jaro mergea cu spatele înaintea ei, filmînd cît de bine se pricepea cu camera manuală. Ce bine semăna totul cu filmarea unei scene de film!

Ea își scrisese rolul, ea stabilise mișcarea scenică, ea însăși regiza totul – iar o sută de milioane de oameni urmăreau.

Ca filmarea unei scene de film?

Mai de grabă ca o scenă de teatru.

Fie totul îți ieșea bine din prima, fie nu. Nu aveau să se tragă duble.

Vezi un film, fii un film.

Acesta era momentul ei – ultimul moment al vieții ei ori, dimpotrivă, momentul care avea să o transforme în vedetă.

20:04

Pe ecran:

Imagine completă, filmată cu camera de mînă, înfățișîndu-i pe Heather Blake și pe vicepreședinte, în timp ce merg mînă în mînă de-a lungul unui coridor vopsit într-o nuanță mohorîtă de verde. Imaginea e instabilă, cadrul se mișcă dintr-o parte în alta, ca și cînd cameramanul s-ar împiedica la fiecare pas, s-ar lovi de pereți.

Vicepreședintele Statelor Unite înaintează rigid, ca un biet monstru bătrîn ieșit din laboratorul doctorului Frankenstein, ca un om îngrozit ce se așteaptă să simtă o ploaie de gloanțe în spate.

Dar Heather Blake radiază. Cu buclele blonde tresăltînd, pășește încrezătoare, se mișcă aidoma unei vedete în lumina unui reflector pe care doar ea îl poate vedea și, astfel, îl face să apară și în mintea publicului. Își joacă rolul în fața camerei, surîde sigură de sine, eroina filmului apropiindu-se degajată de triumful punctului culminant în vreme de coloana sonoră fantomă mărșăluiește în crescendo.

Rezultatele sondajului instantaneu: pentru – 99,98%... împotrivă – 0,02%...

Trece nepăsătoare pe lîngă un Hiroshi înmărmurit, se aude sunet de ușă deschizîndu-se, după care, o clipă, imaginea devine complet albă – lumina de afară.

Se clarifică în timp ce camera realizează un cadru cu Heather Blake și vicepreședintele Statelor Unite dintr-un alt unghi, imagine completă din spate, filmată prin cadrul ușii.

Heather și vicepreședintele coboară cele cîteva trepte pînă în parcare în lumina puternică a reflectorului care-i urmărește în vreme ce înaintează în pas alert pe asfalt. Pe măsură ce se îndepărtează, unghiul de filmare se lărgește și camera urcă, descoperind sursa luminii:

La aproximativ trei metri de sol, forma neagră și amenințătoare a unui elicopter militar strălucește în ultimele scăpărări ale apusului hollywoodian, planînd înapoi spre șirul de soldați dispuși în jurul parcării, menținînd ritmul pașilor lor, aruncînd asupra lor un cerc de lumină.

Heather Blake flutură din mînă spre soldații dinaintea ei, iar camera, încercînd să realizeze un ultim prim-plan, face zoom către spatele capului ei. Atunci, printr-un al șaselea simț cinematic, o demonstrație de magie hollywoodiană, ea pare să-i simtă prezența.

Fără a se opri, fără a ieși din lumina reflectorului, întoarce capul spre cameră și afișează un surîs perfect de final.

20:09

Pe ecran:

Imagine completă cu platoul de știri al KLAX-TV. Toby Inman stă tolănit în scaunul prezentatorului principal. Are ochii pîcloși și se uită în gol. În dreapta lui, Kelly Jordan șade cu patul Uziului proptit pe tăblia pupitrului și cu țeava în aer. Pe chip are o expresie goală. Horst Klingerman stă în fața mesei, sprijinindu-se pe ea cu o mînă, ținînd arma lejer cu cealaltă. Ochii lui seamănă cu două bile de marmură albastră crăpate.

Imaginea insistă asupra acestui peisaj o clipă. Și încă una. Și încă una. Și tot așa pînă se împlinește un minut întreg de spațiu de emisie gol.

– Ei, oameni buni... ăăă... ce putem spune...? izbutește pînă la urmă Toby Inman să rostească pe o voce spartă.

Camera se apropie într-un prim-plan mult prea apropiat, în timp ce el ridică din umeri, mișcă din gură, dă să spună ceva, ridică iar din umeri.

– O singură imagine face cît o mie de cuvinte, mai mult n-am ce spune, bîiguie el, iar ceea ce tocmai ați văzut, scena la care am fost cu toții martori... Ce-i?

Se uită în stînga cadrului, apleacă încet capul afară din imagine un moment sau două, se uită înapoi la obiectiv cu o expresie de îngrijorare întipărită pe față.

– Ei bine, ăăă, oameni buni, tocmai am fost informat că Heather Blake, crainica meteo a postului KLAX-TV, și vicepreședintele Statelor Unite sînt teferi și nevătămați, lucru pe care nu-l pot spune deloc despre noi, cei aflați încă aici, turuie el dintr-o suflare. Și tocmai mi s-a spus că pînă la, ăăă, noi dispoziții sau pînă la, ăăă, soluționarea crizei ostaticilor de la KLAX-TV, vom, ăăă, întrerupe emisia.

Afișează un zîmbet funest, de-a dreptul înfiorător.

– Așa că, ăăă, presupun că acum e momentul ca Toby Inman, Carl Mendoza și Heather... ăăă, toți cei de la KLAX-TV Los Angeles, să-și ia rămas-bun de la dumneavoastră. Sau poate doar la revedere... sper...

Decupaj urmat de un cadru negru.

Furtună multicoloră pe un ecran de televizor care nu mai recepționează nici un semnal.

A OPTA ZI

7:03

Eddie Franker se trezi iarăși singur în întuneric. Lîngă el, Toby Inman se foia agitat pe salteaua lui gonflabilă, însă Carl Mendoza, care sforăia slab, dormea ca proverbialul buștean.

Cum naiba reușește? se întrebă Eddie. El însuși se trezise de atîtea ori încît le pierduse socoteala și se îndoia că dormise patruzeci și cinci de minute consecutive toată noaptea.

Aruncînd o privire la intrarea în cantină, desluși formele lui Jaro și Hiroshi, care acum, credea Eddie, se păzeau unul pe celălalt în aceeași măsură în care păzeau ostaticii. Fără îndoială că schimbul de gardă era stabilit și el pe baza aceleiași rupturi survenite în rîndurile Comandoului.

Nu s-ar fi putut spune că cele două tabere nu vorbeau între ele!

O, nu, turuiseră întruna pînă după ora unu noaptea și cum nici una dintre ele nu concepea să scape din priviri ostaticii rămași ori pe cealaltă tabără, spectacolul se desfășurase în cantină. Toby, Carl și Eddie fuseseră nevoiți să-l îndure mult după ce oboseala își spusese cuvîntul, pînă cînd, în sfîrșit, teroriștii ajunseseră la singura decizie comună din noaptea aceea – să stingă lumina, să tacă naibii din gură și să încerce să tragă un pui de somn înainte ca totul să o ia de la capăt, a doua zi dimineață.

Lucru care chiar avea să se întîmple. Eddie știa asta cu o certitudine înfricoșătoare. Așa că se rostogolise pe-o parte, închisese ochii și încercase încă o dată să scape de inevitabil.

Întrucît nu se rezolvase absolut nimic.

Iar el sincer nu vedea cum s-ar fi putut rezolva ceva.

După ce Heather îi tăiase lui Horst Klingerman boașele media de terorist în fața a vreo sută de milioane de oameni, Eddie se așteptase ca Horst să detoneze explozibilii și să pună punct lucrurilor într-un acces de furie.

După ce Carl îi trăsese un șut Helgăi în veveriță și-i aplicase una zdravănă în stomac, Eddie se așteptase și mai mult ca ea să se culeagă de pe jos, să-și recupereze arma și să-l spulbere în cele patru vînturi.

În schimb, Horst rămăsese pe platou ca un robot audio-animatronic de la Disneyland cu o piesă defectă înăuntru. Carl se aplecase și-i întinsese Helgăi mîna. Ea îi aruncase o privire stranie, dar o acceptase. Și-i permisese să o ajute să se ridice. Și-i adresase un salut ironic în timp ce se apleca după arma de pe jos.

Atunci, toți păruseră afundați în propria transă bizară.

Horst, Kelly și Toby – cu ochii holbați și goi preț de-o eternitate de spațiu de emisie gol. Malcolm filmînd scena în ceea ce putea fi cel mai lung cadru static din istoria televiziunii, neavînd altceva mai bun de făcut. Ahmed stînd tîmp lîngă camera numărul doi, întrebîndu-se dacă n-ar trebui, poate, să facă ceva cu ea.

Iar eu și Warren și Jaro neobservînd măcar că *asta* se transmitea în direct la televizor.

Inevitabilul telefon de la Alex Coleman venise ca o ușurare.

– Mă gîndeam că ai vrea să știi că fata ta e teafără și nevătămată, Eddie, zise vocea lui Coleman pe cel mai tandru ton pe care Eddie îl auzise pînă atunci din partea interlocutorului său.

– Mersi, Alex, spuse Eddie cu sinceritate.

– Cred că n-am văzut niciodată ceva mai curajos în viața mea, și am fost martor la destule evoluții răsplătite cu Steaua de Argint și o nominalizare sau două la Medalia de Onoare.

– Acum ce urmează? bîigui Eddie. Elicoptere de luptă și lansatoare multiple de rachete?

– Nu-n timp ce jumătate de țară stă cu ochii lipiți de televizor, așteptînd să se întîmple tocmai asta, îi spuse Coleman. Sfătuitorii de taină s-au întors la masa de strategie fericiți nevoie mare. Au obținut o eroină și un final fericit, și rezultate de vis la sondajul instantaneu pentru toată povestea, și n-au de gînd să-și dea în petic în seara asta. Umblă vorba că orice operațiune neplăcută va avea loc mai tîrziu, cu mult înainte sau după prime-time, și nici poveste să fie televizată.

– Nu înțeleg...

– Închidem dugheana, Eddie, zise Coleman. Vă bruiem emisia spre turnul local de transmisie și am convins StarNetul să nu mai transmită semnalul KLAX-TV. Vă dau timp să anunțați asta, dar după aia vi se taie macaroana.

– Dar Klingerman o să...

– Bătrînu’ Horst nu s-a pripit înainte și am încredere că nu se va pripi nici acum.

– Mă fut în *încrederea* ta, Alex! Aici sînt *cururile* noastre în joc!

– Asta e *opinia mea de profesionist*, Eddie. Herr Klingerman seamănă cu un sergent pe care l-a bătut soarta să-și piardă tot plutonul într-o ambuscadă și care acum nu mai are pe cine să comande. Sau îmi sugerezi cumva c-ar fi mai bine să profit de ocazie și să acționez cît el e încă în stare de șoc, sperînd să iasă totul bine?

Eddie nu avea răspuns la asta, așa că își făcuse curaj, se strecurase în studio și-i transmisese mesajul lui Toby. Coleman *avea* dreptate: Klingerman mai că nu reacționase cînd emisia fusese întreruptă, darmite să-i trimită pe toți spre slava cerului.

Malcolm și Ahmed îi scoaseră pe Toby și Carl din studio, iar Helga rămase în urmă, pornind o discuție aprinsă cu Kelly și Horst.

Cum microfoanele din studio erau închise, Eddie n-o auzi, dar avu ocazia să o urmărească pe geamul cabinei de control un minut sau două, înainte ca un Warren cam năuc să îl ducă și pe el în cantină.

Kelly începuse să strige ceva la Horst, apoi se implicase și Helga, deși, judecînd după limbajul corpului, cele două categoric nu lăsau impresia că ar fi de aceeași parte a baricadei. Horst părea să o încaseze din partea amîndurora.

Și nici măcar nu părea să riposteze. Cel puțin nu atît timp cît putuse Eddie să vadă. Se limita să stea acolo într-un fel de transă, primind loviturile, semănînd cu...

Cum spusese Coleman? Un sergent pe care l-a bătut soarta să-și piardă tot plutonul într-o ambuscadă...?

Însă mai tîrziu, cînd toți trei intrară valvîrtej în cantină, Eddie descoperi că lucrurile se schimbaseră.

– ...trebuia să am atîta cap încît să nu plec urechea la un intelectual de cafenea ca tine...

– ...treabă de găozar de la bun început!

– ...îl aveam pe *vicepreședintele Statelor Unite* în mîinile noastre și l-am pierdut fiindcă marele nostru conducător n-a fost îndeajuns de bărbat încît să țină piept unei blondine...

– Și ce trebuia să fac, Helga? se tîngui Horst Klingerman. Ar fi trebuit s-o împușc de-adevăratelea ca să o opresc.

– Și? Am fi rămas totuși cu un vicepreședinte viu ca ostatic! Și cu credibilitatea intactă ca forță a acțiunii directe! Însă după cum poți vedea, Horst, acum am rămas cu mîinile goale!

– Așa-i, Helga, strălucit, mîrîi Kelly, să împuște în spate o femeie neînarmată în fața a o sută de milioane de oameni pentru a ne păstra credibilitatea ca ucigași orbiți de furie! Și cum ar fi rămas cu sprijinul popular?

– Adică *emisiunea* ta, Kelly?

Nu, Horst Klingerman nu semăna cu un sergent care își pierduse subordonații într-un schimb de focuri, ci mai degrabă cu un comandant care o zbîrcise atît de tare, încît pierduse controlul și respectul propriilor soldați scăpați cu viață.

De la acuzații se trecuse la ce era de făcut mai departe. Kelly și Maniacii Media insistau că nu aveau de ales decît să elibereze ostaticii rămași și să se predea, iar Soldații, cu precădere Helga, insistau că, avînd încă trei ostatici și o clădire plină de explozibili, situația tactică nu se schimbase.

În tot acest timp, ostaticii înșiși erau constrînși să asculte – dincolo de pragul terorii, chiar dincolo de pragul plictiselii, și mult pe tărîmul stupefacției,

unde Eddie, cel puțin, nu se putea gîndi la altceva decît la dorința sa de-a se face întuneric și liniște ca să poată dormi...

Toate trei erau lucruri care fugeau acum din nou de el, la primele ore ale dimineții de după, cînd îl auzea pe Toby foindu-se agitat pe salteaua gonflabilă de lîngă el și pe Carl sforăind, și cînd se mai auzeau și foșnetele celorlalți care începeau să se miște în încăperea mare și întunecată.

Gemînd, fără a ridica însă capul, Eddie miji ochii în semiîntuneric.

Membrii Comandoului Armatei Verzi, cînd în sfîrșit se așezaseră să doarmă, se împărțiseră în două tabere. Soldații își așezaseră saltelele gonflabile în stînga intrării, iar Maniacii Media în dreapta. Horst Klingerman își pusese salteaua între ei, dar mai departe de perete, singur în mod intenționat.

Iar după ce paznicii își luaseră locurile, și luminile fuseseră stinse, și restul teroriștilor se întinseseră ca să încerce să doarmă cîteva ore, Horst rămăsese așezat turcește pe salteaua sa, uitîndu-se în întuneric la Dumnezeu știe ce, pînă după ce pe Eddie îl furase somnul.

Primele cîteva dăți cînd Eddie se trezise, Horst tot acolo era. Cîndva mai tîrziu, se întinsese în sfîrșit și încercase măcar să doarmă.

Dar acum Eddie îi distingea iarăși forma: ședea acolo cu țeava armei vizibil reliefată, ca un ciudat Buddha negativ, meditînd la lucruri pe care era mai bine să nu le știi, în vreme ce siluetele celor adormiți se foiau și icneau și dădeau să se trezească în jurul său.

Eddie ridică din umeri, închise iar ochii, încercă să adoarmă la loc, ori măcar să se prefacă a adormi la loc. Nu-și dorea ca zorii noii zile să vină degrabă.

Nu-și dorea deloc. Și poate că avea doar cincizeci la sută șanse să mai vadă alții.

8:21

Poate era un vechi reflex de supraviețuire din Vietnam. Carl Mendoza se trezi odihnit și alert în dimineața a ceea ce putea fi ultima zi a vieții sale dintr-un somn care, cel puțin din cîte-l slujea memoria, fusese lipsit de vise.

Cînd se ridică în capul oaselor, observă că lucrurile deja se puneau în mișcare. Nigel și Helga îi înlocuiau pe Jaro și Hiroshi la serviciul de pază, însă nici unul nu plecă din cantină undeva unde să fie siguri că vor putea dormi ca lumea. În schimb, Hiroshi se trînti pe salteaua din stînga ușii și Jaro pe cea din dreapta. În același timp, toți ceilalți se trezeau și aprindeau lumina și începeau să facă gălăgie. Ahmed și Warren se duseră să-i înlocuiască pe paznicii de la intrarea în clădire, Paulo și Malcolm. Cîteva minute mai tîrziu, aceștia se întoarseră în cantină și se trîntiră și ei pe saltele.

Poate că soldații cu experiență ar aștepta ca o mană cerească puțin somn la

încheierea serviciului de pază, dar deși Carl cunoscuse inși atît de pricepuți la arta moțăitului încît erau în stare să tragă la aghioase după ce ieșeau din serviciu la un post de artilerie chiar dacă în jurul lor pornea ofensiva, înțelegea de ce nimeni nu voia acum să schimba cantina pe un loc liniștit, undeva.

Serviciu de pază într-o poziție avansată, dacă insiști, dom’ sergent, dar nici unul dintre oamenii ăștia nu era dispus acum să-i scape pe ceilalți din ochi, decît în cazuri de necesitate tactică.

Inman era deja treaz și stătea pe vine pe saltea. Bătrînul Franker se ridica în șezut, gemînd. Heather...

La naiba.

La naiba, Mendoza? Chingada, ce chestie să gîndești asta!

Dar Carl nu se putea abține. Sigur că era bucuros că fata era acum în siguranță, afară. Dar îi ducea dorul. Asta nu avea legătură cu sexul și nici măcar cu machismul de-a avea o prințesă blondă pe care să o protejeze.

Desparte de asta.

Doar că Heather fusese cea care dovedise că are coaie de oțel. Heather era cea care luase de jos grenada amorsată și o aruncase în junglă. Heather era cea care declanșase propriile lui reflexe de luptă sau îi inspirase propriul act de eroism, după cum fără îndoială că se spunea la știri. Heather era cea care-i fusese singurul camarad adevărat în situația aceasta.

Cu excepția Helgăi Mueller – într-un fel de-a dreptul scrîntit. Oare fusese un gest de istețime să-i întindă mîna, o demonstrație de judo psihologic, ca împingerea armei cu piciorul în loc să sară după ea? O reacție reflexă? Un gest veritabil de politețe? Toate trei?

Indiferent. Femeia era o tîrfă frigidă dependentă de amfetamină, care recunoștea că ar ucide oricîți oameni i-ar cere misiunea, oricare ar fi fost aceasta. Carl nu se îndoise deloc în momentul fierbinte – ori acum, amintindu-și scena – că Helga ar fi spulberat-o pe Heather Blake dacă el n-ar fi acționat și că l-ar fi rezolvat și pe el, dacă lovitura lui de picior ar fi ratat ținta.

Nu-i plăcea de Helga Mueller și avea serioase îndoieli că Helgăi Mueller îi plăcea de el ori, la o adică, de oricine altcineva. Și, pe deasupra, el o rănise.

Carl credea că nimeni de acolo, în afară de ei doi, nu putea înțelege ce fusese între ei atunci cînd el întinsese mîna dușmanului căzut la pămînt și dușmanul o acceptase. Cel mai puțin ar fi înțeles amărîtul de Klingerman.

Un gest de politețe? Da, dar nu din acela între un bărbat și o femeie. Ci strict profesional. Pentru că asta era ea. Și de aceea nu-l ucisese mai apoi.

Carl se întreba dacă auzise cineva ce-i șoptise Helga atunci cînd o ajutase să se ridice în picioare, după ce o doborîse la pămînt, dacă observase cineva că ea rostise ceva și dacă se întrebase ce anume putea fi, dacă își clădise pe asta o explicație a faptului că Helga nu se revanșase mai apoi.

În realitate, fusese simplitatea întruchipată.

– Excelentă mișcare, rostise Helga Mueller și, pentru ei doi, asta spunea totul, după care îl salutase doar și se îndepărtase.

Eu, Heather și Helga, gîndi Carl sardonic. Bătrînul jucător de baseball hîrbuit, bomba blondă și tîrfa Baader-Meinhof.

S-a zis cu mitul camaraderiei strict masculine pe cîmpul de luptă.

– Ai dormit bine, Carl? trăncăni Inman.

– Condamnatul doarme tun, murmură Carl acru, apoi regretă imediat. Poate că lui Inman îi lipsea ceva ce Heather avea, însă nu era nici pe departe un om de lepădat, iar o poantă ca asta nu prea reușea să-i ridice moralul. Scuze, Toby, urmă el. Nu sînt bun de nimic înainte să beau o cană de cafea.

– Și mai și sforăi, mormăi Franker, surîzînd palid într-o încercare nereușită de camaraderie.

– Mi s-a mai spus asta de persoane mai frumoase decît tine, Franker, răspunse Carl, într-o încercare la fel de nereușită de-a fi comic.

Ce mama naibii, Mendoza! Că-ți place ori ba, asta-i echipa la care ai fost transferat, indivizii ăștia probabil că vor fi cei cu care îți vei încheia ultimul sezon, așa că și dacă *este* pe ultimul loc în Liga Californiană cînd mai sînt zece meciuri de jucat, hai să le jucăm pe toate cu puțină clasă. Învață ceva de la Helga cea rea. Fii profesionist.

Carl se ridică în picioare și se întinse cu mîinile pînă la vîrfurile picioarelor. Inman se ridică și el, dar nu se obosi cu exerciții de dezmorțire. Franker se opinti la verticală cu degetul mare și arătătorul de la mîna dreaptă strîngînd o țigară imaginară. Toți trei se împleticiră către masa de lîngă dozatoare, unde era punga cu mîncare, se trîntiră în scaune, vîrîră mîna înăuntru, scoaseră pumni de cereale amestecate și începură să mestece meticulos.

– Halal ultimă masă... icni Franker. Și în sectorul condamnaților la moarte din Mississippi se servește mîncare mai de Doamne-ajută.

– Ouă prăjite cu șuncă și iahnie de fasole, zise Inman visător. Pîine de porumb unsă cu unt și o lingură sănătoasă de șrot.

– Dezgustător, murmură Carl. În momentul ăsta, m-aș declara mulțumit cu două gogoși rîncede de la cel mai apropiat Winchell’s. Numai să fie servite cu o porție dublă de cafea.

– Care crezi că sînt *cu adevărat* șansele noastre acum, Carl? bîigui Inman. Adică...

Carl ridică din umeri, mormăi nehotărît, aruncă o privire peste umăr. Horst Klingerman se plimba agitat, făcînd slalom printre saltelele gonflabile din mijlocul încăperii, înainte și înapoi, de la stînga la dreapta, iar și iar.

Îi amintea lui Carl de un jder pe care îl văzuse cîndva la Grădina Zoologică din Los Angeles.

Din cîte auzise Carl, jderul este cel mai feroce și mai tenace prădător de dimensiunile lui de pe continentul nord-american. Un soi de viezure supradimensionat, cu dispoziția unei nevăstuici naziste cu metamfetamină la bord, jderul fusese socotită creatura de care majoritatea animalelor se feresc, o ființă nărăvașă de care nici măcar un pitbull n-ar cuteza să se ia.

Cei de la zoo capturaseră o astfel de blestemăție fioroasă. O puseseră într-o cușcă mică de oțel și îi dăduseră doar niște apă într-un bol de zinc și mîncare pentru căței într-o tăviță. Jderul se agita în celula lui, desenînd invariabil o cifră opt; atingea peretele, sorbea din apă, atingea tava cu mîncare, atingea peretele, iar și iar și iar, înnebunit în captivitate.

Klingerman, jderul-terorist, fusese demascat drept un neisprăvit laș de către o fată neînarmată, în fața lumii întregi, dar și a propriilor subordonați, și probabil că încă se străduia să priceapă cum de fusese posibil. Se izolase de Jordan și de Maniacii Media cînd făcuse încercarea de a-l răpi pe vicepreședinte și își distrusese autoritatea în fața durilor pregetînd atunci cînd situația cerea o victimă.

Toate astea îl lăsaseră acum să se agite în cușca lui invizibilă, mîrîind și bodogănind în barbă, întrebîndu-se cum naiba a ajuns acolo și unde naiba era acest *acolo*, exact ca jderul de la zoo.

Lui Carl îi fusese milă de sărmana vietate și o parte din el dorise să o elibereze. Dar aceea nu era decît o parte foarte mică, întrucît știa mult prea bine că oricine s-ar arăta îndeajuns de nesăbuit să deschidă ușa cuștii unui astfel de ghem de blană și ferocitate neeliberată va fi răsplătit cu un salt direct la beregată...

...telefonul începu să sune...

– Ghici cine? murmură Carl sardonic.

Kelly, Helga și Horst se grăbiră toți la masa telefonului, apoi rămaseră încruntați, uitîndu-se unul la celălalt cu neîncredere reciprocă.

...țîr... țîr... țîr...

La dracu' cu asta, gîndi Carl, se ridică de la masă și se duse într-acolo.

– Aveți ceva împotrivă? murmură el, uitîndu-se drept la Helga. Nu credeți că am vrea toți să aflăm ce se întîmplă afară?

Helga aprobă din cap.

– Nu mă îndoiesc că e Coleman, prietenul tău de la CIA, zise ea.

– Eu n-am avut niciodată *prieteni* la CIA, îi spuse Carl.

Helga Mueller păstră tăcerea, însă înclină totuși din cap spre telefon și Carl apăsă butonul de preluare a apelului.

– Coleman la aparat, rosti sec Alex Coleman. Vorbea ca un om care a stat treaz toată noaptea, și probabil că stătuse. Mă auziți?

Kelly, Helga și Horst schimbară priviri ostile, fiecare provocîndu-l pe celălalt să vorbească. Sau să nu vorbească.

– Aici Mendoza, Alex, spuse Carl în cele din urmă. Te aud toți, dar acum

au o mică problemă cu stabilirea ierarhiei de comandă...

Helga se încruntă. Kelly dădu să spună ceva, se uită la ea, apoi se răzgîndi. Horst își luă privirea aceea lungă.

– Ei bine, ascultați la mine, zise Coleman. Am stat treaz toată noaptea rupîndu-mă în gură cu buldogii și am senzația că nici azi n-o să-mi fac somnul de frumusețe, așa c-o să vă spun pe scurt ce și cum și-o să văd dacă nu reușesc să fur măcar o oră sau două înainte să urce iar nivelu' rahatului în hazna. Iată ce am rezolvat cu puterile oficiale: dacă eliberați ostaticii nevătămați și vă predați, sîntem de acord să respectăm în continuare învoiala făcută. Asta-i vestea bună...

Din difuzorul telefonului se auzi un suspin. Carl simți un gol în stomac; credea sincer că lui Alex Coleman îi venea greu să spună ce avea de spus mai departe, lucru care îl anunța că nici el nu va fi deloc fericit să audă.

De-acum, toți se adunaseră în jurul telefonului în grupușoare distincte: Franker și Inman îl flancau pe Carl; Jaro, Malcolm și Nigel erau în spatele lui Kelly; Hiroshi și Paulo erau cu Helga. Doar Klingerman stătea singur, în cușca ce-l însoțea pretutindeni.

– Vestea rea este că, dacă n-o faceți pînă la șapte în seara asta, am ordine să acționez.

– La primul semn că cineva se apropie de clădirea asta, vom detona tot explozibilul, zise Helga glacial, așa că cel mai bine ar fi să nu treziți paranoia în noi.

Se întoarse spre Klingerman.

– Așa-i, Horst, nu? sări ea. Ești destul de bărbat ca s-o faci? Sau preferi să-mi dai mie telecomanda?

Horst Klingerman părea gata-gata să izbucnească în lacrimi. Duse mîna într-un buzunar, scoase o pastilă și o înghiți.

– Sînt perfect capabil de acțiune directă atunci cînd asta nu implică o crimă cu sînge rece, Helga! se răsti la ea. Cum vei afla dacă încerci să-mi iei vesta! Vrei, poate, să încerci acum? Vrei, poate, să terminăm odată treaba asta?

Dar în loc să o stîrnească pe Helga, reacția aceasta o întări cumva pe poziție.

– Tot tu ești cancelarul, cel puțin pentru moment, Horst, spuse ea. Numai asta ne mai lipsește acum, o revoltă internă.

– Atunci, în calitate de cancelar, Coleman, confirm ce ți-a spus Helga, turui repede Horst, și merg mai departe spunîndu-ți că ne minți de două ori. Autoritățile nu vor onora acum nici o înțelegere cu noi! Iar tu n-ai cîștiga nimic atacînd clădirea asta! E o cacealma, Coleman, și noi o vom dejuca – cred că ăsta e cuvîntul corect, nu?

– La fel cum ai dejucat cacealmaua lui Heather, cap de pulă? se răsti Coleman.

Horst se albi la față. Helga surîse afectat.

– Uite ce-i, sînt prea sleit de puteri ca să mai am chef de futaiuri, zise Coleman. Tu chiar nu înțelegi, așa-i? Dacă nu eliberezi ostaticii și nu te predai, neînfricații mei conducători *vor* să arunci în aer clădirea; nu se așteaptă de la mine să fac ce-au făcut israeliții la Entebbe pentru ostaticii palestinienilor, însă ar fi mai mult decît mulțumiți să te pun pe jar încercînd, bătrîne! Gîndește-te puțin! Oficial, ei sînt cei care ți-au propus o înțelegere de toată isprava. Oficial, tu ești cel care a luat-o prin bălării și-a refuzat-o în favoarea unei serii de cereri cretine pe care nimeni n-ar crede vreodată că măcar *tu* le poți lua în serios. Plus că ți-ai călcat cuvîntul încercînd să-l răpești pe vicepreședinte! Iar ei au la mînă o minunăție de ocazie ca președintele să se pozeze cu o adevărată eroină imediat ce se rezolvă chestiunile rămase în suspensie...

– Chestiuni rămase în suspensie...? murmură Horst.

– Adică *tu*, prostovane. Dacă sînteți cuminți și vă conformați, toate bune și frumoase, dar dacă nu, în seara asta o să se lase în sfîrșit cortina peste Criza Ostaticilor de la KLAX-TV cînd teroriștii, ieșiți din minți, vor arunca în aer clădirea. Asta fie c-o faceți voi, fie c-o fac eu să pară că ați făcut-o voi. Din păcate, nu vor exista supraviețuitori.

– E diabolic, se trezi Carl că spune. E-un nou nivel de abjecție cinică chiar și pentru Agenție!

– Muma mă-sii, Carl, decizia asta nu aparține *Agenției*, ripostă Coleman iritat. E-a reptilelor ălora de la Casa Albă. Crezi că mie-mi *place*? Crezi că eu *vreau* s-o fac?

– Dar vei aplica ordinele, așa-i, Coleman?

– Nu eu personal. Vor găsi ei un nefericit care s-o facă.

– N-o să scapi niciodată cu asta, zise Franker. Noi o să... o să...

I se împletici limba și nu reuși să încheie.

– Așa-i, Eddie, zise Coleman încet. Vi s-a întrerupt emisia. Dacă sare clădirea în aer, tot ce-or să vadă și-or să audă oamenii ăia din Țara Televizorului o să fie o uriașă explozie de cinema în noapte, filmată cu aparatele cu zoom mare ale carelor de reportaj și elicopterelor care din acest moment nu vor mai avea voie să se apropie la mai mult de opt kilometri de locul faptei, în interesul propriei lor siguranțe.

– Dacă pînă la prînz nu restabiliți legătura prin satelit cu StarNet, strigă Horst, o să... o să...

– Aruncați clădirea în aer? spuse obosit Coleman. Ei, atunci, ce-ar fi să treci numaidecît la treabă și pe mine să mă lași să dorm puțin?

Helga îi aruncă lui Horst o privire aprigă. Horst clipi repede. Mîna dreaptă se duse la reverele vestei explozive, degetele strîngînd pînza, dar ezitînd să se strecoare sub ea...

– Horst! strigă Kelly.

Dădu să-l prindă de mînă, Helga o prinse de braț, Carl făcu o mișcare înainte, Hiroshi răsuci Uziul, toți încremeniră...

– Căcat pe praștie, Horst, ține-ți firea, colega, putem să ne facem felul mai tîrziu!

Trupul lui Horst Klingerman fu străbătut de un fior. Coborî ochii spre propria-i mînă, tresări iar, o lăsă să se îndepărteze de vestă.

– Ce se-ntîmplă acolo? strigă vocea lui Coleman. Ce s-a întîmplat acum?

– Un... un mic diferend de opinie, zise Kelly Jordan.

Helga pufni zgomotos.

– Ascultați, oameni buni, zise Coleman într-un fel trist, mi s-a ordonat să întrerup contactul cu voi după convorbirea asta, așa că acum am ultima dată ocazia să mă transform în dulcea voce a rațiunii, lucru care îmi place mult mai mult decît ceea ce voi fi nevoit să înfăptuiesc dacă nici de data asta nu reușesc să vă bag mințile în cap...

Ezită. Carl aproape îl auzi cum inspiră.

– Nu aveți de ce să nu vă predați. Îi eliberați pe oamenii ăia, nimeni nu are de suferit, voi nu ajungeți la închisoare nici cît să-i salutați pe paznici, vă alegeți cu emisiunea asta de TV și, din ce-am înțeles de la agentul vostru neobosit, vă așteaptă o tonă de bani din chestii gen drepturi de ecranizare cinematografică și berete cu Comandoul Armatei Verzi. Vi se pare asta o soartă mai rea decît moartea? Și nu vă alintați, căci *asta* este alternativa: ori mă lăsați să vă scot de acolo cu minimum de șifonare, ori ieșiți cu picioarele-nainte. Am fost destul de clar?

– Da, sigur, zise Kelly Jordan, e doar o chestiune de...

– Ești jalnic, Coleman. Nu înțelegi nimic! sări Helga Mueller. Poate că pe unii dintre noi îi poți convinge cu bani sau emisiuni TV, dar alții de aici nu se vor lăsa niciodată duși cu zăhărelul, iar noi sîntem cei care au voința și experiența necesare de-a trece la acțiunea directă, cei al căror devotament pentru cauză este devotamentul unor adevărați revoluționari, nu al unor aventurieri burghezi!

– Pe cineva faci tu aventurier burghez? mîrîi Klingerman.

– Pe cine se comportă ca atare. Pe cine nu are curaj să ducă acțiunea directă pînă la îndeplinirea ei logică.

– Iar ăsta sînt eu, presupun?

– Pînă nu dovedești contrariul!

– Ajunge cu asta, Helga! lătră Klingerman, trăgîndu-și arma de pe umăr. Gata cu discuția asta în fața dușmanului! Dacă nu ești de acord, va trebui să reglăm conturile aici și acum!

Parcă ar fi deschis focul în aer. Toată lumea înlemni. Toată lumea tăcu. Dintr-odată, jderul era afară din cușcă. Cel puțin pentru moment, Klingerman

preluase din nou comanda.

Oare doar i se părea lui Carl sau Helga Mueller într-adevăr zîmbea?

– Calmează-te, Horst, eu nu sînt dușmanul tău, spuse vocea lui Coleman, liniștitoare.

– Poate că nu ești, i-o tăie Horst, dar oamenii și sistemul pe care îl slujești sînt dușmanii vieții pe Pămînt. Și Helga are dreptate, tu *nu* înțelegi...

Se întoarse, își împleti privirea cu a Helgăi Mueller, acum adresîndu-i-se ei în aceeași măsură ca lui Coleman – ori așa i se păru lui Carl.

– Crezi că slăbiciunea m-a făcut să-i dau voie lui Heather Blake să iasă de aici cu vicepreședintele vostru. Slăbiciunea morală a unui om care n-a putut să împuște în spate o femeie neînarmată, atunci cînd situația tactică necesita asta în sprijinul unei cauze mai înalte.

Ridică din umeri.

– Poate că ai dreptate, zise el, continuînd s-o privească pe Helga. M-am gîndit și eu la asta. Poate că am eu o carență de personalitate. Poate că îmi lipsește vreun instinct. Dar a fost și o chestiune de onoare. Comandoul Armatei Verzi și-a dat cuvîntul că vicepreședintele nu va păți nimic. Cînd Heather Blake mi-a amintit asta, nu am putut dezonora cauza în fața lumii încălcîndu-mi acea promisiune, fie că o puteam ucide, fie că nu.

– Nu văd ce legătură are asta cu...

– Noi am mai făcut o promisiune în fața lumii, Coleman! strigă Horst.

Nu întrerupse contactul vizual cu Helga, dar se răsuci totuși pe jumătate, astfel încît să i se adreseze simultan ei, lui Coleman și soldaților lui mohorîți strînși în semicerc.

– Am promis că nu vom preda acest post pînă cînd guvernul vostru nu va institui embargou asupra tuturor națiunilor producătoare de compuși chimici ce dăunează stratului de ozon, pînă cînd nu va interzice automobilele pe teritoriul țării sale și pînă nu va trimite o forță militară navală pe Amazon pentru a salva pădurea tropicală...

– Iisuse Hristoase și toți sfinții din rai! gemu Coleman. De ce nu ceri și a Doua Venire a Mîntuitorului, dacă tot ai început?! Nu se poate să nu *știi* că așa ceva e imposibil!

– Am făcut o promisiune și ne-o vom respecta! Vom păstra acest post și acești ostatici pînă ce ni se vor onora cerințele!

– Dar tu n-ai auzit nimic din ce-am spus, Klingerman? La ora șapte în seara asta, *totul se va termina*. Fie îi pui tu capăt, fie îi pun eu.

– Asta e alegerea ta, Coleman, zise Horst Klingerman.

Helga aprobă din cap.

Carl simți un fior rece pe șira spinării, fiorul înțelegerii depline a realității, în vreme ce Horst strecură mîna sub vestă și începu să mîngîie comutatoarele

detonatoarelor, ca un călugăr ce-și spune rozariul, chestionîndu-i pe toți din ochi.

– Alegerea noastră e să ne ținem cuvîntul de onoare despre ce vom face dacă apelați la forță, continuă el.

– *Hai*... icni Hiroshi.

Klingerman surîse, un surîs teribil de budist care-i dezlegă mațele lui Carl. Acesta nu era rînjetul prădător al jderului scăpat din cușcă. Acesta era ceva mult mai rău.

– Așa că, vezi tu, conștiința mea este curată, cum curată-mi este și onoarea, iar dacă îmi vei forța mîna, fapta mea va fi pură, zise Horst Klingerman, cu chipul înfățișînd aceeași oribilă mască familiară. Oare tu vei putea spune același lucru despre tine?

Carl mai văzuse un atare zîmbet, o atare mască budistă a morții, o singură dată, în Saigon. Un călugăr, cu rasa de șofran îmbibată în benzină, apăruse din senin și se trîntise pe trotuar la nici zece metri de masa unei cafenele la care ședea Carl.

Avusese exact același zîmbet întipărit pe chip cînd scăpărase chibritul.

10:21

Membrii Comandoului Armatei Verzi stăteau pe grupuri la mesele lor – Nigel, Malcolm și Jaro cu Kelly; Helga, Paulo și Hiroshi cu Horst – iscodindu-se înnegurați și tăcuți. Măcar s-au oprit din vorbă fără a-ncepe să se împuște, Inman, gîndi Toby îngrijorat, așa că mulțumește-te cu aceste mici miracole.

Poate că Heather ar fi numit facțiunile Maniacii Media și Soldații, dar în ceea ce-l privea pe Toby, totul se reducea simplu la cei sănătoși la cap și cei duși cu pluta.

Era un semn de *sănătate mintală* să-ți dorești să trăiești, și să ai o emisiune TV, și un purcoi de bani, și să ai succes la public, nu-i așa? Și ar fi o nebunie să dai cu toate astea pe geam și să te arunci în aer deoarece ai promis publicului c-o vei face dacă guvernul Statelor Unite nu se lasă în genunchi și nu te pupă în fund.

Asta era o alegere greu de luat? După părerea lui Toby, Kelly se exprimase foarte bine imediat după ce Coleman închisese.

– Asta-i curvăsărie curată, Horst! Isaacs i-a convins să ne îndeplinească toate cerințele rezonabile, plus unele care mie nu mi se păreau posibile! Porcăria asta despre interzicerea mașinilor și trimiterea unei forțe navale de atac pe Amazon e-o scrînteală infectă, și tu o știi! Nu vor accepta *niciodată!* Tu *știi* că nu vor accepta niciodată! În mă-sa, la ce folos?

– E-o chestiune de onoare, de-a nu ne lăsa trași pe sfoară, de-a nu fi puși cu fața la zid, de-a le demonta cacealmaua!

– Colega, nu cred că jegosu’ ăla căcăcios joacă la cacealma!

– Dacă guvernul american își pune amenințarea în aplicare, sîngele va fi pe mîinile *lor*, iar victoria morală ne va aparține nouă!

– Căca-m-aș împrăștiat, Helga! Tu vorbești de sîngele *nostru*, n-așa?! Și de măruntaiele și creierii noștri împrăștiați peste tot în peisaj!

– Așa tare te temi de moarte? făcu Horst. N-ai fi dispus să renunți la viață pentru nimic?

– Ce mă-sa, ți se *scoală* la treaba asta sau ce?

– Eu am conștiința curată.

– Splendid de-a dreptul, ce să-ți spun!

– Nu vor lua viața unor ostatici nevinovați pentru a-și demonstra tăria.

– Nu, Horst, *noi* o vom face, fir-ar să fie, așa o să vadă toată lumea lucrurile...

– Doar de asta îți pasă, Kelly, chiar și-atunci cînd e vorba de propria ta moarte? Nu de adevărata ei însemnătate, ci doar de cum va arăta la televizor?

– Mă fut!

– Căcat!

– Lașo!

– Gaură de cur!

Și așa mai departe.

Ținînd cont că fiecare avea la el o armă automată, fusese un miracol că meciul de urlete nu degenerase în schimb de focuri.

Natura miracolului, totuși, era ceva ce Toby găsea mult mai puțin liniștitor.

În tot acest timp, Horst Klingerman nu-și scosese mîna dreaptă de sub vestă, mîngîind comutatoarele ca un pervers care și-o freacă prin buzunar, sub pelerina de ploaie.

Asta îi împiedicase pe toți să pună mîinile pe arme. Ăsta era singurul as, și el se afla la Klingerman, și nimeni nu intenționa să-l provoace să îl pună în joc.

Nici cele două facțiuni ale Comandoului Armatei Verzi și, din fericire, nici Carl Mendoza. Dacă ar fi existat vreun moment cînd Mendoza s-ar fi putut apuca să-și scobească nasul, dîndu-i astfel lui Toby nenorocitul ăla de semnal, atunci ar fi fost.

Însă de cînd Horst își vîrîse mîna sub vestă, Mendoza nu scosese o vorbuliță ori măcar un sunet și nici nu-i dăduse lui Toby vreun semn să-l atace amîndoi pe Klingerman. Acolo rămăseseră toți trei, Eddie Franker, Mendoza și el însuși, aplecați peste masa de lîngă dozatoare, cît mai departe posibil de zona confruntării, ținîndu-și pliscurile și străduindu-se să pară invizibili.

Expresia de pe chipul lui Carl, de fiecare dată cînd fura cîte o privire în direcția lui Horst Klingerman, spunea totul. De fiecare dată cînd se uita la Klingerman, parcă ar fi văzut o fantomă venită din propriul său trecut.

Sau mai rău, o fantomă venită din viitor – fantoma sa.

11:19

– Vă rog să așteptați legătura cu Leonard Isaacs, zise vocea sincopată de femeie din difuzorul telefonului, apoi fu înlocuită de o variantă electronică, interpretată dulceag la orgă, a melodiei „Born in the USA”, o doză dublă de irealitate în ceea ce-l privea pe Eddie Franker.

De data aceasta, Klingerman apăsase butonul de preluare a apelului; falia dintre facțiunile teroriste poate că era mai adîncă și mai largă ca oricînd, dar mîna pe care el o ținea pe comutatoarele de detonare îi redase controlul asupra situației, și nimeni nu voia să facă vreo mișcare înaintea sa ori să se precipite în vreun fel în preajma lui.

Helga, Hiroshi și Paulo se ridicară și se postară în spatele lui, în vreme ce muzica aceea sardonică se desfășura în continuare. Kelly se apropie și ea încet și precaut de masa cu telefonul, urmată de Malcolm, Nigel și Jaro. Lui Eddie i se părea prudent să rămînă cît mai retras posibil, așa că ostaticii nu se clintiră de la masa lor de lîngă dozatoare, de unde puteau asculta, dar nu puteau fi auziți și, sperau ei, nici observați.

Muzica idioată continuă parcă un milion de ani. În acest timp, Horst își dezmierdă detonatoarele, Helga își mîngîie cureaua Uziului, iar Kelly Jordan se mișcă înainte și înapoi pe poante.

– Scuze că v-am făcut să așteptați, rosti într-un final vocea lui Leonard Isaacs. Eram la telefon cu StarNet și Washington și Coleman ăsta, care se ocupă de regia spectacolului lor acolo, și în sfîrșit i-am făcut să înțeleagă...

– Să înțeleagă? zise Kelly.

– Hildebrandt era *extrem* de șucărit pe chestia asta cu întreruperea semnalului, a început să facă presiuni, iar eu am apelat la niște experți și am reușit pînă la urmă să obținem acordul lor pentru o jumătate de oră de transmisie live, la nivel național, în seara asta, și să-și devanseze termenul-limită pentru ora opt, ca să avem acoperire națională în prime-time.

– Acoperire pentru *ce*?

– Pentru eliberarea ostaticilor, zise Isaacs. Ce altceva? I-am convins chiar și să ne dea înapoi unul dintre carele mobile de reportaj ale KLAX, ca să obținem niște imagini decente. Nu vreau să vă jignesc, dar treaba aia cu camera mobilă a fost de rahat.

– Nu va avea loc nici o eliberare de ostatici, Isaacs, spuse Horst.

– Haide, sigur că va avea loc, am aranjat totul.

– Nu eliberăm nici un ostatic pînă nu ne sînt îndeplinite cerințele! se răsti Helga.

– Interzicerea totală a automobilelor pe teritoriul Statelor Unite, o forță navală de atac...

– Hei, hei, acuma vorbiți cu *agentul vostru*. Vreau să spun că astea-s genul de bazaconii pe care le scoți la înaintare la *începutul* procesului de negociere...

– Ne-am luat un angajament public! Credibilitatea noastră trebuie recîștigată! Nu avem nici un mod onorabil de-a da înapoi!

– Hei, nu vă osteniți, am deja scenariști care se ocupă de asta...

– Vorbim serios, spuse Horst.

– Cît se poate de serios, întări Helga.

La celălalt capăt al firului urmă o lungă perioadă de tăcere, iar cînd Leonard Isaacs vorbi din nou, vocea lui scăzuse cu o octavă și Eddie avea impresia că și fățărnicia hollywoodiană o părăsise, că acesta, care vorbea acum, era adevăratul Leonard Isaacs, presupunînd că un atare personaj exista într-adevăr.

– Să vă spun. Eu sînt negociator profesionist și opinia mea sinceră de profesionist este că cealaltă tabără nu face gargară degeaba. Eliberați ostaticii și vă predați în seara asta, altfel vă vor face una cu pămîntul fără a vă mai lăsa să transmiteți o secundă în eter. *Asta* e ideea principală.

– Eu te cred, domnule Isaacs, spuse Kelly Jordan.

– Și eu, se exprimă Nigel.

– S-ar putea să te cred și eu, zise Horst, ori măcar să cred că tu crezi în ceea ce spui. Dar asta nu e relevant.

– Și atunci ce este? rosti Leonard Isaacs cu imensă considerație. Spune-i agentului tău. Spune-mi ce vrei să obțin pentru tine. Ăsta este rolul meu aici.

– ...să salvezi...

– ...să ne scoți de aici în viață...

– ...să nu mă-sa...

– ...nici unul dintre voi...

Începură toți să strige deodată.

– OAMENI BUNI! răcni vocea lui Leonard Isaacs. PE RÎND!

O secundă de tăcere, de care el profită:

– Nu e prima dată cînd trebuie să rezolv un diferend de interese în același pachet, între clienții mei, așa că lăsați-mă pe mine să mă descurc, bine? Hai să discutăm pe bucăți. Kelly, tu prima. *Tu* ce vrei să negociez pentru tine?

– Învoiala pe care deja ai obținut-o pentru noi, domnule Isaacs. Eliberăm ostaticii, ieșim de aici întregi în seara asta, nu ajungem la pîrnaie și realizăm Show-ul Comandoului Armatei Verzi.

– Și cîți dintre... colegii tăi... sînt de acord cu tine?

Nigel și Malcolm încuviințară entuziaști din cap. Jaro mormăi și el aprobator.

– Patru. Cameramanii și echipa de producție.

– Acum, Horst, pentru *tine* ce vrei să negociez?

– Vorbești serios?

– Tu ești clientul. Tu îmi spui ce vrei și treaba mea este să fac tot posibilul pentru a te mulțumi.

Horst Klingerman se holbă la telefon. Se uită la Helga. Helga făcu o grimasă. Horst ridică din umeri.

– N... n... nu înțeleg... zise el.

În ciuda repulsiei viscerale pe care Eddie o simțea față de Leonard Isaacs și de ceea ce reprezenta el – adică absolut nimic, din cîte înțelegea el –, trebuia să admire felul în care agentul gestiona situația. Ticălosul era un cameleon desăvîrșit, un *manipulator*, astfel încît Eddie își permitea luxul de-a spera că Isaacs *putea* să-i scoată din rahat cu vorba dulce. Klingerman continua să țină mîna sub vestă, dar într-un fel ceva se schimbase, într-un fel Isaacs izbutise să preia controlul.

– Ascultă, acum vorbești cu *Leonard Isaacs*, așa că lasă prostiile. Doar nu vrei să-mi spui tocmai mie că ești serios cînd crezi că guvernul Statelor Unite va interzice automobilele, va introduce embargou pentru jumătate din țările lumii ăsteia și va invada Brazilia doar ca tu să nu ucizi trei ostatici și să nu arunci în aer o clădire care, oricum, probabil că e asigurată pînă la cer și înapoi. Nu?

Horst se uită la Helga. Helga se uită la Horst.

– Ei?

Kelly se uită la amîndoi. Nimeni nu vorbi.

– Aștept...

– O întrebare al naibii de pertinentă, băga-mi-aș picioarele! rosti Nigel într-un tîrziu.

– Așa-i, zise Isaacs. Sper că nu te aștepți ca fie și Leonard Isaacs să negocieze încheierea marii povești de dragoste americane cu automobilele și o invazie a Braziliei în următoarele opt ore. Așa că haide, termină cu prostiile și spune-mi care-i *adevărata* idee.

Tăcere mormîntală.

– De fapt nu știi, nu? N-ai stat să te gîndești bine.

– Are dreptate, Horst, făcu și Kelly.

– Nu-i momentu' acuma pentru un gest de tot căcatu', n-așa, ca idioții ăia din IRA!

– Oameni buni, oameni buni, oameni buni! strigă Isaacs. Ascultați la mine. Acum avem pe tapet o problemă *de imagine*...

– Gata cu trăncăneala asta hollywoodiană! urlă Helga.

– Ba nu-i gata deloc! răcni Isaacs pe o voce pe care Eddie n-o mai auzise înainte.

Nu era mai puternică decît a Helgăi, nu avea rostul de-a o pune în umbră, însă era ceva în ea, un ton subsonic de comandă care aduse în față, pe neașteptate, o altă latură a personalității lui Leonard Isaacs.

Dacă *exista* un Leonard Isaacs lăuntric, Eddie era sută la sută sigur că

acesta trebuia să fie. Aceasta era o voce care își aroga automat autoritatea supremă, vocea celui mai puternic agent din Los Angeles, vocea unui om obișnuit să intimideze șefi de studiouri și membrii ai personalului de la Casa Albă, o voce care sub nici o formă n-ar fi acceptat să fie subestimată de niște simpli teroriști.

Vocea supremă auzise Eddie că fusese numită odată, cu majuscule cît casa.

– Acum ascultă la mine și nu mă întrerupe pînă nu termin, continuă Isaacs pe tonul acela. Tu n-ai nici un drept să vorbești de sus despre *trăncăneala hollywoodiană*. Tu n-ai luat ostatici patru oameni și o clădire. Tu ai luat ostatică o *televiziune*. De la bun început a fost vorba de un război media, de un război al sondajelor instantanee, al ratingurilor, al *imaginii*. Vrei să-ți spun, Klingerman, ce vrei *cu adevărat* să negociez pentru tine?

– Sînt sigur că-mi vei spune tu...

– Vrei ca filmul ăsta să se termine în așa fel încît tu să nu cazi nici de primul fraier al omenirii, nici de monstru nemilos.

Un moment lung de liniște țiuitoare.

– Dacă ucizi trei oameni nevinovați făcînd un gest inutil, ratingul pe care-l vei atinge în sondajul instantaneu pentru orice crezi că încerci să demonstrezi va fi cam același cu al apariției lui Heinrich Himmler la o întîlnire a evreilor. Dacă te faci mic și te predai după ce te-ai bătut cu pumnii în piept, ca King Kong, în fața a o sută de milioane de oameni, ajungeți și tu, și cauza ta de rîsul curcilor.

Isaacs făcu pauză o secundă.

– Te-a luat gura pe dinainte cu treaba asta cu interzicerea mașinilor și invazia Braziliei cînd credeai că-l ai pe vicepreședinte în buzunarul de la șold, dar acum, că nu-l mai ai, ești prizonierul propriului tău scenariu, fără cale de scăpare.

Isaacs făcu iar pauză, apoi vorbi mult mai blînd.

– Cum m-am descurcat pînă aici, Horst? Ai vreo întrebare sau vreun comentariu de făcut?

Horst Klingerman se uita fix la telefon. Nu-și scoase mîna de sub vestă, dar lui Eddie i se părea că Leonard Isaacs îl vrăjise cu totul.

– Tu... tu... te descurci bine, Isaacs, se bîlbîi el.

– Acum, vrei să-ți spun ce-ți dorești cu adevărat? întrebă Isaacs, cuceritor.

Buzele lui Horst tremurară, dar nu ieși nimic printre ele.

– Ai montat emisiunea asta pentru a modela conștiința publicului, spuse Isaacs. În seara asta se difuzează ultimul episod, iar tu singur te-ai pus într-o situație care nu se poate încheia decît în tragedie sau farsă. Horst Klingerman, ucigașul dement, sau Horst Klingerman, lașul fără seamăn.

În cantină era o liniște deplină. Nimeni nu se mișca. Eddie avea impresia că ar putea număra firele de praf care pluteau alene în aerul pîslos.

– Dorința ta e dorința pe care o nutrim cu toții în adîncul sufletului, să joci rolul eroului curajos și idealist care devine model pentru milioane de oameni. Cînd

vom face filmul, vrei să-i vezi ieșind din sălile de cinema fredonînd partitura *ta*. Vrei să ajungi o legendă. Însă legenda aceea nu trebuie privită cu ură, ci trebuie admirată. Emulată. Poate chiar adorată.

– Da... bîigui Horst.

– *Asta* vrei să obțin pentru tine, nu? ugui Isaacs.

Klingerman aprobă din cap. Avu nevoie de o clipă ca să înțeleagă că enorma prezență a lui Leonard Isaacs se reducea doar la vocea lui.

– Poți face asta? întrebă el.

– Pun niște scenariști la treabă numaidecît și mai vorbim după-masă, îi spuse Isaacs.

– Poftim! strigă Horst. Doar nu vorbești serios!

– Nu crezi că ne-a ajuns amatorismul de pînă acuma? spuse Isaacs.

– Dar...

– Eu nu sînt scenarist, ci agent, Horst. Eu știu să rezolv înțelegeri. Descopăr care este interesul clienților mei, analizez elementele necesare, după care structurez un pachet. Nu știu să joc roluri, nu știu să regizez și nici să scriu scenarii, dar apoi nici nu trebuie să fac toate astea, întrucît eu *sînt* cel mai tare la alesul cîștigătorilor între cei care *știu*.

Și, într-un fel imperceptibil, Leonard Isaacs revenise la cealaltă personalitate fără ca Eddie să-și dea seama cînd avusese loc tranziția, redevenind acea oarecum liniștitoare auto-caricatură în spatele căreia se ascundea, imaginea superagentului care nu amenința pe nimeni.

Și tocmai omul *ăsta* zisese adineauri că nu știe să joace roluri!

– Revin cu un telefon cînd am ceva la mînă, zise acel Leonard Isaacs. Ai încredere în mine.

În pofida împrejurărilor, Eddie mai că rîse auzind asta. Apoi descoperi că într-un fel chiar o făcuse.

15:49

– Carl, crezi într-adevăr c-o să ieșim de aici vii? se trezi Toby Inman că bolborosește, negăsind alt mod mai bun de-a începe o conversație care să pună capăt ultimei perioade lungi de amorțeală.

Mendoza ridică din umeri.

– De ce mă întrebi pe mine? zise el.

– Pentru că tu-l cunoști pe Coleman, îi spuse Toby. Pentru că tu ai experiență în CIA.

Carl pufni dezaprobator.

– Doar cît o ceașcă de cafea, de fapt, Toby, spuse el.

– Dar ai experiență de luptă.

– Asta nu-i...

– Chiar e nevoie să vorbim despre asta? gemu Eddie Franker.

– Ar trebui, poate, să vorbim despre problemele echipei Dodgers? se răsti Toby nervos. Crezi că ploaia o să dăuneze culturilor de rubarbă?

– Dar n-a mai plouat de două luni.

– Nu zău!

Așa stăteau lucrurile de cînd se încheiase convorbirea cu Leonard Isaacs. Stăteau acolo, conștienți că acestea puteau fi ultimele lor ore pe Pămînt, și ce făceau?

Pierdeau timpul în discuții idioate... așteptînd ca agentul lor să revină cu un telefon.

În cealaltă parte a cantinei, nici temnicerii lor nu păreau a se descurca mai bine. Paulo și Jaro îi înlocuiseră pe Warren și Ahmed la intrarea în clădire. Ahmed își dezmembrase arma și acum o curăța. Alături de el, Hiroshi părea să fi intrat într-un soi de transă. Warren izbutise să moțăie, Nigel bătea darabana cu degetele pe o muzică inexistentă, iar Malcolm studia, aparent, crăpăturile din tavan. Helga mărșăluia dintr-o parte în alta, agitată, în fața intrării în cantină. Horst și Kelly se plimbau amîndoi în cerc, în fața telefonului, uitîndu-se țintă la el în timp ce se mișcau, străduindu-se din toate forțele să nu se privească reciproc, avînd grijă ca traiectoriile lor să nu se intersecteze.

Era același gen de tensiune nesfîrșită și plictisitoare pe care Toby și-o amintea din anticamerele de spital pline de viitori tați ce așteptau să li se nască progeniturile sau, mai rău, dintr-o sală de așteptare a unui cabinet stomatologic.

– Știți, făcu Toby, încercînd să se îmbărbăteze, am sentimentul că Isaacs va reuși cumva să ne scoată de aici fără a se recurge la violență...

– Știu ce spui, răspunse Eddie Franker. Tipul îți lasă sentimentul că toți ceilalți sînt oarecum pierdu...

Cînd sună telefonul, Toby aproape că sări de pe scaun.

La fel și Eddie, și Carl. Helga, Horst și Kelly se grăbiră să apese butonul. Kelly cîștigă cursa.

– Vă rog să așteptați pentru legătura cu Leonard Isaacs...

Se scurseră aproximativ patruzeci și cinci de secunde umplute de-o versiune orchestrală a piesei „Billie Jean”...

– Ei, n-a fost deloc ușor, dați-mi voie să fiu sincer, spuse vocea lui Leonard Isaacs. Dar avem pachetul complet. Ești acolo, Horst?

– Aici sînt, Isaacs... n-a plecat nimeni nicăieri.

Toți teroriștii se adunară în fața telefonului. Toby se ridică, străbătu încăperea și se postă lîngă Kelly Jordan. Franker și Mendoza, văzu el, erau deja alături. Nici un terorist nu schițase vreun gest menit a-i împiedica. Nici unul nu părea că-i observă măcar pe ostatici.

– Înainte de toate, dacă nu eliberați ostaticii, s-a zis cu reluarea emisiei TV, zise Isaacs. La asta n-au vrut să renunțe și, sincer să fiu, nici eu n-am încercat să-i conving să o facă, deoarece n-ar fi fost o abordare etică. M-aș plasa într-o situație clară de conflict de interese dacă aș negocia o înțelegere care presupune că unul dintre clienții din acest pachet îi ucide pe ceilalți...

– Dar asta e doar ce ne-a fost oferit la început! se tîngui Horst exact pe tonul unul client care i se plînge agentului său.

Toby ar fi rîs dacă nu viața *lui* ar fi făcut subiectul negocierii pe care ei o abordau asemenea unui producător fumător de trabuc și unui regizor cu aere.

– Stai așa, Horst, că asta nu e tot. Trebuie să eliberezi ostaticii și trebuie să-i lași să plece și pe toți membrii Comandoului Armatei Verzi care aleg varianta aceasta. Asta din partea ta...

– Dar asta nu e *nimic*, Isaacs! strigă Klingerman. E capitulare curată!

– Lasă-mă... să... termin! urlă Isaacs la rîndul lui, pe vocea aceea pe care o mai folosise pentru a-l reduce pe Horst la tăcere.

Cînd se lăsă liniștea, reveni imediat la limbajul de agent hollywoodian.

– Cum spuneam, Horst, la asta trebuie să *renunți* tu. Acum să-ți spun ce obții în schimb. Avem o jumătate de oră de emisie în prime-time. Se va deschide cu eliberarea ostaticilor, dar asta va ocupa cel mult zece minute. Restul îți rămîne *tot ție*, Horst. Minimum douăzeci de minute de spațiu de emisie fără reclame. Public garantat de o sută de milioane de oameni. Avem la dispoziție un car mobil de reportaj și o legătură prin satelit suplimentară. Putem obține semnal audio. Ne vor oferi chiar și lumină de la reflectoarele elicopterelor ălora! E ceva de vis!

– Nu... nu înțeleg... se bîlbîi Horst.

– Nu înțelegi? exclamă Isaacs. Dai viețile a trei ostatici și libera trecere a vedetei Show-ul Comandoului Armatei Verzi și-a echipei ei pentru *douăzeci de minute neîntrerupte de spațiu de emisie în prime-time, la nivel național*. Toată lumea va fi cu ochii pe noi. Tocmai acum închei cedarea drepturilor de emisie în străinătate pentru BBC World Service, ZDF, CBC, Canal Plus, RAI Uno și NHK, și poate rușii, dacă reușim să ne înțelegem la ruble!

– Și... și... și *ce* să fac?

– Chiar nu pricepi, Horst? Să faci *orice vrei*! Ți-am obținut *control creativ total!*

Lui Toby nu-i venea să-și creadă urechilor. Douăzeci de minut de expunere TV în prime-time, la nivel mondial, cu o audiență garantată ca... ca la al șaptelea meci din Campionatul Mondial... ca la prima aselenizare... Visul oricui!

Musai să ciupești ceva, bătrîne! *Cineva* va trebui să susțină comentariul din off și aici nu este decît *un singur* prezentator principal cu experiență...

Horst și Helga schimbară priviri năucite.

– *Vas*...? murmură Horst într-un tîrziu. Control creativ total...? Și asta ce

înseamnă?

– Vrei ca mesajul tău *să ajungă* la oameni? Vrei *impact?* Vrei să emoționezi lumea? Ei bine, timp de douăzeci de minute întregi tot mapamondul va fi cu ochii pe tine, Horst. Iar peste vreo optsprezece luni, o să-i dai *iar* pe spate cu o versiune cinematografică în care vor fi cuprinse, ca punct culminant, tocmai aceste douăzeci de minute *ale tale* și o vedetă de primă mînă va interpreta rolul *tău*. Dacă asta nu va ajunge la minimum trei sute de milioane de oameni în toată lumea, doar în sălile de cinematograf, să-mi spui mie cuțu!

Hiroshi și Ahmed schimbară priviri tîmpe. Kelly Jordan se ridică pe poante, iar și iar. Warren clătină din cap, mirat. Nigel și Malcolm rînjiră ca două maimuțe. Eddie Franker ridică ochii în tavan. Mendoza, culmea ciudățeniei, arăta ca și cînd tocmai ar fi descoperit un excrement de șobolan în burrito-ul lui. Toby începu să se gîndească la momentul și modul cel mai bun în care să spună că cele douăzeci de minute au nevoie de un prezentator profesionist.

Helga Mueller miji din ochi spre Klingerman.

Horst părea să înțeleagă în sfîrșit despre ce era vorba în propoziție.

– Adică... vrei să spui.. că voi putea repeta toate cerințele noastre? Interzicerea automobilelor în America, embargoul împotriva tuturor națiunilor care produc compuși chimic nocivi pentru stratul de ozon, apărarea integrității pădurii ecuatoriale amazoniene de către o forță navală militară americană...? Pot solicita acțiune directă în masă? Îi pot cere poporului american să-și forțeze guvernul să acționeze?

– Poți cere și uciderea balenelor cu arme nucleare ori demisia președintelui ori anularea legii gravitației! Vreme de douăzeci de minute, tu ești așa-numita gorilă de patru sute de kilograme, Horst! Poți spune și poți face *orice* dorești!

– *Orice?*

– Odată ce toți cei care vor să plece vor ajunge la cordonul de poliție, *nimic din ce vei face tu* nu le va da voie să anuleze spectacolul. Ai putea *să-ți lași pantalonii în vine și să te flenduri gol* în fața ecranului, iar ei tot vor trebui să transmită emisiunea. Avocații mei au obținut asta sub cel mai înalt jurămînt!

– Dar... dar... eu nici nu mă gîndesc să fac asta... bolborosi Horst. Așa că voi repeta cererile noastre... și apoi... și apoi...? Și apoi ce se întîmplă?...

15:53

– Tu n-ai chiar nici o idee strălucită...? zise Leonard Isaacs și lui Eddie i se păru că în vocea lui se furișase o doză de viclenie, o fărîmă rîncedă de duplicitate.

Un moment sau două de liniște.

– Păi, eu *am pus* niște scenariști la treabă, zise Isaacs pe același ton. Și au găsit trei alternative de final...

Băga-mi-aș piciorul, e de-a dreptul incredibil! gîndi Eddie.

– Poți să-ți ții discursul și să te predai. Am trei versiuni diferite de discurs, dacă vrei să le auzi...

– Nici nu mă gîndesc!

– Da, păi, sincer să fiu, toate sînt într-adevăr cam aiurea, așa încît presupun că sîntem de-acord amîndoi să le facem vînt.

Isaacs ezită.

– A doua versiune e mult mai dramatică, spuse el. Îți ții discursul și, ăăă, ei atacă și tu, ăăă, rămîi pe poziție eroic și totul se termină în schimb de focuri...

– Iisuse Hristoase! icni Eddie, uimit la culme.

– N-am cum să mă retrag în vreo văgăună? murmură Carl.

– ...ceea ce ar fi un final frumos, în acțiune, și ar da foarte bine într-o versiune cinematografică, însă nu cadrează cu tema generală.

– Tema generală...? murmură Horst.

– Tu vei profita de această ocazie de aur pentru a face niște solicitări extreme, solicitări care ar necesita un mare sacrificiu, în principal din partea poporului american, corect?

– Da, da, dar...

– Și vrei să convingi publicul că acele sacrificii *trebuie* făcute, altfel dispare viața pe Pămînt. Și vrei să-l convingi să forțeze mîna guvernului pentru a le face. Mă urmărești? Am nimerit-o?

– Da! Da! exclamă Horst surescitat. Exact asta e! Acesta era scopul suprem al acțiunii! Să inspirăm maselor acțiunea directă! Să pornim Revoluția Verde într-un mod care să o facă să dăinuie și să se autosusțină!

– Ce să-ți spun, Horst, nici măcar Shakespeare n-ar fi putut scrie un scenariu atît de impresionant, nici dacă replicile ar fi rostite de un actor mare, ceea ce, să fim sinceri, tu nu ești, zise Isaacs. Ai nevoie de un moment de culme care să facă din tine, pe loc, o legendă. Un moment de auto-sacrificiu eroic, cu impact vizual. Ca tînărul ăla chinez care s-a așezat în fața tancului, ca Davy Crockett luptînd la sfîrșitul asediului de la Alamo, ca Kirk Douglas în *Spartacus*...

– Da! Da, Isaacs! Dar tu *chiar* înțelegi! Exact asta e! Trebuie să fie un moment de acțiune directă! O faptă eroică, nu un alt discurs de bodegă! Ca marșul în Opera Platz din Leipzig! Prima lovitură de ciocan în Zid! Ca revolta marinarilor de pe vasul Potemkin! Un act de veritabil curaj revoluționar în fața întregii lumi, care să aprindă focul unei adevărate Revoluții Verzi!

Ochii lui Horst străluceau de-un albastru nuclear. Ahmed avea o privire ciudată, distantă. Hiroshi strîngea din buze, îndîrjit, hotărît, mișcînd afirmativ din cap sus și jos.

Spre surprinderea lui Eddie, pînă și Helga Mueller părea să fi dobîndit o anumită aură actoricească, pînă și *ea* părea să cadă pradă vrăjii hollywoodiene a lui

Leonard Isaacs.

– Ei bine, un schimb de focuri poate că ar fi un deznodămînt satisfăcător pentru tîmpiții fără creier, dar dacă ucizi pe cineva devii personaj negativ și s-a zis cu toată subtilitatea temei generale, zise Isaacs. Înțelegi *asta*, nu?

Helga și Horst se priviră reciproc cu ochii mijiți.

– *Oricine* ar trebui să poată înțelege asta! spuse Kelly.

– În puii mei, chiar așa!

– Ascultă, Horst, poate tu crezi că ai făcut o figură de laș cînd n-ai putut apăsa pe trăgaci, se avîntă Kelly puțin prea înflăcărată, dar hei, te-a făcut să arăți bine, ca un terorist cu suflet de aur. Publicul e pregătit să asculte ce mai ai de zis, dar dacă ucizi pe cineva după aceea, tot ce ai spus se transformă într-o troacă de lături.

– Are absolută dreptate, Horst, interveni Isaacs. Am vorbit cu mulți despre asta și nici unul nu s-a exprimat la fel de bine.

– Poate că toți aveți dreptate, recunoscu în sfîrșit Horst. Dar atunci...

– Ei, înțelegi, Horst, că nu-ți pot spune cu conștiința împăcată să faci asta, făcu Isaacs, pe o voce insidioasă. Adică, sînt agentul tău și ți-am obținut astea douăzeci de minute, și ți-am obținut control creativ total, și te-am ajutat să înțelegi ce-ți dorești să înfăptuiești cu ele, și am pus la lucru niște scenariști foarte buni pentru asta, iar asta e cea mai bună variantă la care au ajuns și, ți-o spun din perspectiva unui profesionist, cred că va funcționa, dar sper că înțelegi că e o decizie pe care *tu* trebuie să o iei. Știu că s-ar putea să sune puțin forțat, dar...

– Dumnezeule mare, Isaacs, spune odată!

– Totul se derulează la intrarea principală. Am obținut aprobare pentru orice, în caz că vrei să mergi pe mîna asta. Autoritățile vor coopera, înțelegi, adică...

– Spune odată, nu mă mai fierbe atîta fără apă!

– Ostaticii vor ieși primii. Vor coborî scările, iar camera va ține imaginea asupra lor pînă cînd vor ajunge la baricade. Apoi Toby Inman se va întoarce și va nara restul secvenței...

...lîngă Eddie, Inman scoase un suspin adînc...

– ...apoi ieși *tu* din clădire, în prim-plan, urmat de ceilalți membri ai Comandoului Armatei Verzi. Le spui cîteva vorbe de adio camarazilor, apoi cei care se predau vor ieși din cadru. Toți cu excepția lui Kelly, care rămîne alături de tine în timp ce tu vei rosti grandiosul discurs. Apoi veți schimba între voi cîteva replici. Tu vei preda torța Revoluției Verzi în grija emisiunii ei, un ultim gest camaraderesc de rămas-bun. Camera urmărește ieșirea lui Kelly din scenă. Elicoptere de luptă se ridică, te luminează cu reflectoarele, se apropie puțin de tine, tu rostești o ultimă replică...

Isaacs ezită. Ca efect dramatic ori deoarece chiar și lui îi venea greu să

rostească acele vorbe, Eddie nu-și dădea seama, însă văzu cu ochiul minții imaginea înfiorătoare a ceea ce urma inevitabil.

– Ei? chestionă Horst.

– Apoi adopți poziția eroică ce va deveni imaginea emblematică a filmului și a emisiunii și a idealului Comandoului Armatei Verzi, după care te arunci în aer.

Chiar dacă Eddie intuise, cu o clipă înainte, că aici se va ajunge, cuvintele avură asupra lui efectul unei lovituri de baros în moalele capului.

Toți ceilalți, care aparent nu intuiseră nimic, încremeniră cu totul, muți de uimire.

Toți în afară de Leonard Isaacs.

– Horst, eu sînt agentul, nu mentorul sau psihologul tău, zise el. Decizia asta îți aparține. Nu am competența să-ți dau sfaturi mai departe de atît. Datoria mea este să obțin pentru tine cel mai bun tîrg posibil și să-ți explic opțiunile. Iar acele douăzeci de minute în schimbul eliberării ostaticilor este cel mai bun tîrg pe care îl poți avea. Tu decizi ce vei face cu ele. Eu am solicitat ajutorul celor mai buni scenariști din branșă și ei la rezultatul ăsta au ajuns. Dacă tu găsești o soluție mai bună, fără supărare, dă-i înainte cu ea.

Horst Klingerman clipi repede. Helga Mueller se holbă la el. Ahmed miji ochii și, conștient ori nu, făcu doi pași în spate de lîngă ei.

Hiroshi părea visător și plecat cu mintea în alte locuri.

– Mishima... murmură el. Seppuku aduce victoria... calea Bushido...

– Presupun că poți vedea lucrurile și-n alt fel, trăncăni Leonard Isaacs. Refuzi predarea și ei atacă clădirea fără a mai transmite ceva la TV. Vina pentru baia de sînge cade în cîrca ta și de murit tot mori...

Măcar în felul ăsta nu te scoți singur afară din show business! gîndi Eddie Franker sarcastic, dar din fericire nici măcar Leonard Isaacs nu avea atîta cinism hollywoodian încît să spună cu voce tare așa ceva.

Dar după ce Eddie cercetă chipurile teroriștilor – Kelly, Nigel, Malcolm și Warren, stupefiați de-a dreptul; Helga și Horst deja absorbiți de fatalitatea acestui film înfiorător, Hiroshi trăind deja într-o fantezie cu samurai, Ahmed îndepărtîndu-se centimetru cu centimetri de acest trio – știu că Isaacs nici nu trebuia s-o facă.

În acel moment, Eddie Franker știu că va trăi. Așa îi spuneau toate instinctele lui de ogar de presă. Și nu doar că va trăi, dar și că va cîștiga destui bani din partea care-i revenea în urma realizării filmului acestuia sinistru încît să le poată spune șefilor să-și ia slujba asta și să și-o bage unde voiau. Și că va putea ieși la pensie. Sau va putea să ocupe un post cu plată cvasi-inexistentă la un ziar din cine știe ce burg mic și să se bucure de anii senectuții în chip de cinic de serviciu la care toți cască gura.

Va reuși să scape. Va reuși să iasă. Reușise chiar și să renunțe la fumat, între timp.

Totuși, sentimentul extatic de ușurare al lui Eddie Franker era umbrit de dezgust. Și furie. Și o compasiune pentru sărmanii săi temniceri care nu avea nimic de-a face cu așa-numitul Sindrom Stockholm.

Pentru *asta* ar fi fost nevoie de un nume nou.

Sindromul Hollywood era singura variantă.

Tot în show business?

Ticăloșii aceștia naivi se afundaseră în el din prima zi, din ziua cînd puseseră stăpînire pe un oficiu media. Sau așa crezuseră ei. Dar nici un moment nu avuseseră o șansă reală. Iar acum nu aveau de ales.

Acum, inevitabil, roata se întorsese.

Acum, *mass-media* îi ținea ostatici pe teroriști.

17:25

Carl Mendoza își luase porția de cinism în Vietnam și Guatemala. Fusese martorul unor învoieli dintre Agenție și baroni ai drogurilor care vindeau heroină soldaților americani. Văzuse cum era trimisă heroina în State, ascunsă în cadavre. Văzuse ceva din comerțul cu arme, cocaină și bani murdari. Tortură. Incendierea colibelor. Asasinări cu sînge rece. Luarea urechilor ca trofeu. Văzuse cu ochii lui și auzise cu urechile lui și făcuse destule încît să-și dorească să scape de toate acestea.

Categoric, nu era un neprihănit.

Dar *asta* l-ar fi făcut să verse și pe un șef al poliției secrete din America Centrală.

Alături de el stătea ticălosul de Toby Inman, care mai că nu făcea pe el de nerăbdare să-și joace rolul în acțiunea asta dezgustătoare. Și tot acolo era și Eddie Franker, care avea măcar decența de-a arăta scîrbit.

Iar acolo, în cealaltă parte a încăperii, stăteau Horst, Helga și Hiroshi, de capul lor, deja intrați în transa morții pe care Carl o știa mult prea bine.

Carl nu știa prea multe despre treaba asta cu Bushido, hara-kiri și săbii înfipte în burtă și filme cu samurai și toate celelalte. Știa totuși cîte ceva despre sinuciderea prin incendiere a vietnamezilor, deoarece o văzuse cu ochii lui.

Dar știa mai mult decît și-ar fi dorit vreodată să știe despre expresia pe care o vedea acum la acele trei cadavre vii. Pe *aceea* o văzuse mult prea des în Vietnam, pe *aceea* o simțise el însuși o dată sau de două ori.

Uneori, cîte unui soldat îi intra în cap ideea că-i sunase ceasul. Că-l aștepta un glonț cu numele lui scris pe el, de care nu avea cum să scape. Uneori apărea cîte o misiune de care nu puteai scăpa și-n care șansele de supraviețuire erau aproape inexistente. Uneori te trezeai într-un schimb de focuri cu un rezultat care știai că-ți este defavorabil.

În astfel de împrejurări, oamenii intrau într-o stare anume. Știau că îi

așteaptă moartea. O acceptau sau, în tot cazul, se convingeau să creadă că o acceptă. Și se foloseau de asta. Starea cu pricina le dădea o forță incredibilă. Un curaj incredibil sau o nebunie incredibilă, de parcă ar fi fost vreo diferență între cele două. Transa Medaliei de Onoare.

Carl vedea cît se poate de clar că Horst, Helga și Hiroshi intrau acum în acea zonă crepusculară. Într-o situație de luptă, *muchacho*, e bine să stai cît mai departe posibil de cei care afișează acea expresie. Asta, desigur, dacă nu erai *deja* în rahat pînă la gît și nu căutai sprijinul unui salvator providențial.

Dar acesta nu era Vietnamul, iar aceasta nu era o situație de luptă. Sărmanii ăia ticăloși fuseseră aruncați subtil în transă. Horst Klingerman credea, probabil, că o făcea în numele salvării planetei, Hiroshi în numele onoarei și Helga Mueller mînată de cine știe ce principiu revoluționar dement.

Însă ei nu aveau să moară pentru a salva planeta sau plutonul ori pentru a cîștiga războiul. Aveau să moară doar fiindcă oameni mai deștepți și mai nemiloși și mult mai cinici decît ar fi putut ei fi vreodată le induseseră ideea că trebuie să o facă pentru a da bine la televizor.

Pentru a da bine pe sticlă.

Carl nu vedea un alt motiv. Pentru a da bine pe sticlă. Își amintea că văzuse un băiețandru pe o targă, cu tot ce avea mai jos de curea transformat în carne de hamburger, ținîndu-și firea în fața unei amărîte de camere tv și răspunzînd la întrebările reporterului pînă cînd murise dînd bine pe sticlă.

Carl pur și simplu nu reușea să priceapă. Și spera să nici nu reușească vreodată. Prefera să îmbătrînească în pielea lui de jucător bătrîn de baseball care citește scorurile fără o altă ambiție superioară, decît să fie ca oricare dintre oamenii ăștia cărora le păsa atît de tare dacă dădeau sau nu bine pe sticlă.

Asta nu era o situația chiar atît de rea, nu? Majoritatea puștilor cu care crescuse, majoritatea camarazilor lui din Vietnam ar fi fost extrem de fericiți să aibă o slujbă ca a sa.

Știa, fiind singurul de acolo care mai văzuse asta înainte, că *ar trebui* să se ducă la ei și să încerce să le bage puțin mințile în cap nerozilor ălora. Dar știa că nu o va face. Nu funcționase niciodată în Vietnam. Cînd oamenii intrau în starea asta, erau deja morți. Erau moartea în așteptare. Îi recunoșteai și păstrai distanța.

Apoi, pentru un moment scurt, Horst Klingerman surprinse privirea lui Carl și ochii li se întîlniră.

Și Carl știu atunci că o parte din el nu voia să încerce. Nu doar fiindcă moartea lui Klingerman va însemna viață pentru el, ci datorită a ceea ce văzu în ochii neamțului.

Privirea era acolo, exact cum o văzuse în Vietnam, privirea morții, sentimentul că omul acela o acceptase ca inevitabilă și era pregătit să se ducă în întîmpinarea ei, în junglă.

Însă *nu* era privirea puștanului de pe targă, care murea telegenic în fața camerei de filmat; pentru Horst Klingerman, lucrurile nu se reduceau la a da bine pe sticlă.

Neamțul avea un motiv pentru care își dorea să dea bine la televizor, un motiv care el credea că era suficient de bun încît să-i reclame moartea. Carl cunoscuse și genul acesta de oameni în Vietnam, patrioți pînă în măduva oaselor, care luptau pentru libertate împotriva comuniștilor atei. Și, desigur, el însuși interogase destul de des prizonieri vietnamezi care aveau aceeași privire.

Un moment, simți un strop de invidie pentru ceea ce văzu în ochii lui Horst Klingerman. Aceia erau ochi de erou. Înnebuniți de puritate. Drogați de glorie.

Invidie?

La naiba, nu!

Carl categoric nu-și dorise niciodată să se transforme el însuși într-un asemenea Războinic Perfect. El nu crezuse niciodată în ceva cu tăria care putea aduce expresia aceea de nebunie în ochii unui om.

Însă cel puțin cît timp menținu contactul vizual cu Horst Klingerman, descoperi că era capabil să admire pe cineva care credea.

20:01

Toby Inman inspiră adînc, împinse ușa în lături și păși din semiîntunericul răcoros al holului de la intrare într-o lumină albă orbitoare, o căldură toropitoare de furnal, un smog înecăcios. Era ca și cînd ai coborî dintr-un lift din Centrul Beverly și te-ai trezi pe Venus.

Afectat de acest șoc, Toby fu doar slab conștient de Eddie Franker și Carl Mendoza care coborau încet scările în urma sa, de Malcolm care mergea cu spatele înaintea lor, ținînd camera și microfonul în față...

Își spusese că va fi pregătit. Repetase acest moment iar și iar în minte. Dar nimic nu l-ar fi putut pregăti pentru *asta*.

După opt zile petrecute într-un mediu cu temperatură constantă de douăzeci și unu de grade, menținută de aparatele de aer condiționat, și un nivel al umidității de 40, căldura și uscăciunea chimică a smogului de Los Angeles fură devastatoare pentru căile lui nazale, pentru plămîni și pentru sinusuri. Parcă ar fi plonjat cu capul înainte într-un bazin cu clor fiert.

Lumina reflectorului care îl urmărea îi ardea ochii înlăcrimați cu strălucirea continuă a unui milion de blitzuri care se declanșează deodată. Și care continuă să scapere. Nu vedea nimic în afară de lumină și de siluetele vagi din spate.

Se șterse la ochi cu dosul palmei. Trase adînc în piept aer cu gust de

detergent pentru rufe prăjit. Se holbă orb în lumina albă.

Bun venit în ringul circului media, Inman.

Acu' e-acu', bătrîne, asta e ceea ce ți-ai dorit dintotdeauna. Ocazia ta de-a dovedi că nu ești un simplu cap vorbitor.

Sufocat de smog, orbit de lumină, vlăguit de căldură, Toby Inman deschise ochii larg printr-un exercițiu de voință, întîlni ochiul neabătut al camerei cu un surîs profesionist și începu să vorbească.

20:03

Pe ecran:

Cadru tremurat, de la umeri în sus, cu Toby Inman, apropiindu-se de cameră într-un cerc de lumină puternică, un spot care se mișcă odată cu el și care elimină fundalul, care îl face să strîngă din ochi și să clipească aidoma unei bufnițe în bătaia soarelui.

– Ăăă... doamnelor și domnilor, sînt Toby Inman, aici, la KLAX-TV Los Angeles. Ce moment emoționant trăim! Acum sîntem eliberați după o captivitate de opt zile lungi...

Decupaj la un cadru lung, filmat prin teleobiectiv, dintr-un alt unghi, cu trei siluete care străbat de-a curmezișul parcarea KLAX spre cameră. Toby Inman urmărit de reflector, două forme indefinite în penumbra din spatele său.

Vocea lui Toby Inman din off:

– E un sentiment incredibil, oameni buni! E prima dată după opt zile cînd respir aerul de afară și cînd văd cerul, și încă nu mi se pare pe de-a întregul real, am impresia că nu e posibil să se fi sfîrșit coșmarul pentru mine... pentru noi trei... pentru Edward Franker, managerul postului, pentru Carl Mendoza, crainicul sportiv, și pentru mine...

Cercul reflectorului se lărgește, incluzîndu-i pe Mendoza și Franker. Carl Mendoza strînge din ochi sub lumina intensă, pare puțin amețit. Eddie Franker strînge și el din ochi, dar strîmbătura gurii dă expresiei sale un aer de cinism miop, o expresie oarecum stranie în aceste împrejurări.

Cîteva secunde, toți trei se apropie în liniște de cameră, o a patra siluetă menținîndu-se la marginea vizibilității, afară din cercul reflectorului, apoi trecînd prin el un moment, cînd persoana le brăzdează calea de la stînga la dreapta, îi ocolește prin spate, un bărbat într-o jachetă de piele neagră, cu creastă de punker, ținînd o videocameră în mînă...

Decupaj la un cadru mișcat, filmat cu camera mobilă din spatele lui Inman, Mendoza și Franker, o imagine strînsă doar cu ei trei îndepărtîndu-se de obiectiv într-un cerc de lumină. Deși aparatul nu se mișcă, unghiul se lărgește încet pe măsură ce ei se depărtează, devenind din ce în ce mai mici, evidențiind sursa

luminii, o rază puternică proiectată de o formă umbroasă din dreapta, în fundal, care se răsfrînge în obiectiv o clipă, albind imaginea.

Imaginea se încețoșează în vreme ce camera se mișcă repede și tremurat în dreapta, iar cînd se clarifică, sursa luminii e afară din cadru și obiectivul avansează încet odată cu îndepărtare celor trei siluete.

Acum, camera se mișcă din ce în ce mai repede, pînă îi prinde din urmă pe cei trei, se strecoară în bătaia reflectorului între Mendoza și Franker, filmează peste umărul lui Toby Inman, adoptînd perspectiva lui:

Un cordon de soldați cu armele automate la port-arm. Dincolo de ei, șase vehicule blindate, cu rachetele îndreptate spre cameră și în sus, siluetele vagi ale soldaților întrezărindu-se pe platformele lor. În mijlocul șirului de blindate, un car de reportaj KLAX-TV, cu antena satelit pe acoperiș, în spatele cameramanului care ține microfonul direcțional lung îndreptat în jos.

În fața soldaților, în stînga cadrului, stă un bărbat înalt și corpolent cu o chică dezordonată de păr grizonat, îmbrăcat în uniformă kaki, fără vreo insignă, și ținînd lejer în mînă o portavoce.

Vocea din off a lui Toby Inman:

– Acum ne apropiem de baricadă, mai avem doar cîțiva pași pînă la libertate și siguranță, pînă la un final pașnic al lungii perioade de suferință prin care am trecut...

Decupaj la un cadru lung din spatele cordonului de soldați și peste ei, asupra lui Toby Inman, Carl Mendoza și Edward Franker care se apropie de obiectiv în lumina reflectorului, în vreme ce individul cu videocamera mobilă iese cu spatele din lumină și dispare înapoi în întuneric, spre clădire.

Camera se apropie, în timp ce Inman, Mendoza și Franker se apropie de bărbatul cu portavoce, iar acesta face doi pași în întîmpinarea lor.

– Coleman? spune Toby Inman.

Insul corpolent în uniformă încuviințează din cap și întinde mîna. Camera realizează un cadru mai strîns doar cu ei doi. Toby acceptă mîna. Coleman e vizibil doar din spate.

– Acesta este Alex Coleman, doamnelor și domnilor. El este...

Toby Inman ezită o clipă, pare a se uita spre Coleman după un indiciu.

– ...negociatorul de criză al guvernului, care a jucat un rol crucial în eliberarea noastră pașnică. În numele lui Edward Franker, Carl Mendoza, al meu, dar și al lui Heather Blake, vreau să-ți mulțumesc din adîncul sufletului pentru tot ce ai făcut, Alex.

– Ăăă... îmi făceam doar meseria, bătrîne, murmură Coleman stînjenit, neîntorcîndu-se cu fața la cameră.

Toby Inman dă drumul mîinii lui Coleman și face un pas în spate. Edward Franker pășește în față, strînge viguros mîna lui Coleman.

– Ținînd cont care era alternativa, mă bucur să te întîlnesc, Alex, spune el cam sardonic. Ridică din umeri. Nu, serios, rostește el pe altă voce, ai făcut ce trebuia să faci și a fost o adevărată dovadă de profesionalism.

– Cine se aseamănă se adună, Eddie. Asta de la un profesionist bătrîn la altul.

Edward Franker rînjește, aprobă ceva ce vede pe chipul lui Coleman și-i face loc lui Carl Mendoza.

Carl surîde cînd strînge mîna lui Coleman, însă e ceva forțat la asta, ceva tăinuit în privirea lui, iar acum Coleman e cel care deschide vorba.

– Mă bucur să ne-ntîlnim în sfîrșit, Mendoza, spune el.

– Da, Coleman, dar mi se pare ciudat că am impresia că te știam deja de foarte, foarte mult timp...

Chipul lui Coleman este și acum ascuns de cameră, însă omul ezită, cine știe de ce, în vreme ce Mendoza îi adresează o privire aprigă.

– Ceva... *de speriat*, n-așa, Fireball? zice el în cele din urmă.

Iar acum Mendoza schițează un zîmbet, ba chiar rîde.

– Că bine zici, bătrîne, răspunde el, că bine zici.

Vocea suprapusă a lui Toby Inman, fără suflu, cumva teatral:

– Văd că este mișcare la intrarea în clădire!

Un cadru tremurat filmat dintr-un unghi jos, de la baza scărilor ce duc la intrarea principală, unde Horst Klingerman și-a făcut apariția, clipind și strîngînd din ochi, într-un cerc de lumină puternică.

Vocea din off a lui Toby Inman, cumva reținută, comentatorul vioi ținut sub obroc:

– Acela este Horst Klingerman, cancelarul Comandoului Armatei Verzi, doamnelor și domnilor...

Horst stă acolo singur pentru o clipă, cu Uziul atîrnîndu-i în mîna stîngă, cu cea dreaptă vîrîtă sub vesta umflată.

Comentariul suprapus al lui Toby Inman:

– Sub vesta pe care o poartă Horst Klingerman se află, pe lîngă încărcături puternice de explozibili, butoanele de detonare la distanță care-i permit să activeze dispozitive explozive și mai puternice, dispuse în toată clădirea postului KLAX-TV...

Alți doi teroriști îmbrăcați în veste explozive, un bărbat și o femeie, ies din clădire în lumina reflectorului și-l flanchează pe Klingerman în capul scărilor, cu un pas mai în spate. Femeia ține Uziul la port-arm. Bărbatul are arma agățată de umăr și strînge cureaua în mînă.

Vocea din off a lui Toby Inman:

– Helga Mueller și Hiroshi Igaramu, doi dintre cei mai dedicați membri ai Comandoului Armatei Verzi...

Helga Mueller pare hotărîtă să nu se lase intimidată de reflector. Hiroshi Igaramu lasă impresia că se folosește de el ca de o mandala pentru meditație. Klingerman clipește repede, limpezindu-și vederea, apoi mijește iar din ochi în bătaia luminii în vreme ce camera se apropie în prim-plan.

Vocea suprapusă a lui Toby Inman:

– Haideți să ascultăm acum. Cred că Horst Klingerman urmează să vorbească...

– Nu... nu sînt priceput la ținut discursuri... în limba voastră. Dar în limba mea, adevărul este că în afară de-a vorbi n-am făcut prea multe, în timp ce planeta murea în jurul meu, pînă cînd... Dar acum... dar acum s-a terminat cu vorbele. A venit vremea să acționăm. Nu avem de ales. Fiecare dintre noi trebuie să găsească singur momentul acesta. Unii găsesc curajul pentru a o face, alții nu. Nu știi din ce categorie faci parte pînă nu vine momentul... pînă nu te uiți în...

Vocea lui e clară, dar ritmul începe să fie întrerupt și grăbit. Și se încruntă, parcă înțelegînd că a început să se bîlbîie.

– Deci... deci acum vedem cine sînt adevărații membri ai Comandoului Armatei Verzi. Acum, filosofii de cafenea și personalitățile TV ajung să se cearnă de cei... de cei a căror dăruire pentru Revoluția Verde transcende narcisismul egoist...

Cei trei teroriști stînd în cadrul ușii, dar dintr-un alt unghi. Perspectiva e retezată, culorile cumva estompate – un cadru lung filmat prin teleobiectiv de la foarte mare depărtare.

Unul cîte unul, din clădire ies alți teroriști și se postează în spatele Helgăi Mueller și-al lui Hiroshi Igaramu, clipind în lumina reflectorului, răsfirîndu-se în capul scărilor.

Un bărbat subțire, costeliv, cu păr blond, lung pînă la umeri, care-i curge de pe țeasta atinsă de calviție, se uită incredul prin ochelari cu rame de sîrmă.

Vocea lui Toby Inman din off:

– Warren Davies, care a ocupat postul de regizor de platou pentru transmisiile efectuate de KLAX în timpul ocupației Comandoului Armatei Verzi...

Un bărbat mai bine făcut, cu păr negru lins, pomeți înalți, care se uită inexpresiv drept în față.

Vocea lui Toby Inman din off:

– Jaro Olgar, asistentul lui...

Un ins durduliu care se încruntă teatral, cu o jachetă de piele neagră doldora de brizbizuri cromate, cu o creastă de țepi roșii chiar pe mijlocul capului ras.

Comentariul suprapus al lui Toby Inman:

– Nigel Edwards, unul dintre cameramanii Comandoului Armatei Verzi.

O clipă de ezitare. Nu mai iese nimeni din clădire. Nigel Edwards face

semn cu mîna și un alt punkist cu geacă de piele și insigne cromate urcă în grabă scările și intră în cadru. Acesta are în mînă o videocameră.

Vocea din off a lui Toby Inman:

– Malcolm Macklin, celălalt cameraman al Comandoului Armatei Verzi.

Macklin își ia locul lîngă Edwards, îndreaptă camera spre Horst Klingerman, dar fără a se uita pe vizorul ei, folosind microfonul aparatului pentru a recepționa semnalul sonor.

Cîteva secunde, stau toți acolo în lumina reflectoarelor, uitîndu-se dîrji spre cameră, imaginea perfectă a promoției unui liceu de provincie pozînd țepeni pentru fotografia de absolvire.

În cele din urmă, Horst Klingerman se întoarce cu fața la ei, arătîndu-și spatele la cameră în timp ce vorbește.

– Warren, Jaro, Nigel, Malcolm... poate că voi nu sînteți... samurai ai Revoluției Verzi, dar da, și voi sînteți membri ai Comandoului Armatei Verzi, ați fost recrutați pentru a ne... a ne... prezenta în fața... în fața... tuturor celor care ne privesc... pentru... pentru a asigura partea tehnică, da, v-ați îndeplinit cu succes partea din misiune și... altceva nu se poate cere de la voi, așa că... nu vă învinuiește nimeni dacă pleacți...

Chipul lui Klingerman este ascuns vederii, al lui Hiroshi Igaramu este total impasibil, însă rictusul disprețuitor al Helgăi Mueller este mult prea vizibil.

Warren Davies, Jaro Olgar și Nigel Edwards își iau armele de pe umăr, le așază pe jos, în capul scărilor. Își dau jos vestele explozive și le pun lîngă arme.

Unul cîte unul, trec pe lîngă Horst Klingerman, Helga Mueller și Hiroshi Igaramu, îi lasă în urmă și coboară scările fără a-i privi în ochi.

Hiroshi Igaramu nu schițează nici o reacție, însă Helga Mueller adresează întregului grup un salut regulamentar disprețuitor.

Ultimul care pleacă este Malcolm Macklin, care are videocamera. O așază pe palier în spatele lui Klingerman și spune ceva ce microfonul nu recepționează, după care îl detașează de pe aparat. Horst își pune arma pe umăr. Macklin îi dă acestuia microfonul și coboară scările.

Acum, în cadru au mai rămas doar Klingerman, Igaramu și Mueller. Horst cu spatele tot la cameră, uitîndu-se la intrarea în clădire, ținînd microfonul lejer, ca și cînd ar fi un pește mort.

Doar asta cîteva secunde, după care alți doi teroriști ies pe ușă umăr la umăr. Unul este scund, îndesat, tuciuriu, cu trăsături indiene. Celălalt este mai înalt, mai subțire, cu păr negru, cu ten măsliniu.

Vocea suprapusă a lui Toby Inman:

– Aceștia sînt Paulo Pereido și Ahmed Jihad, ultimii membri ai Comandoului Armatei Verzi. Potrivit aranjamentului dintre Comandoul Armatei Verzi și autorități, negociat în direct, în fața ochilor dumneavoastră, personal de

către vicepreședintele Statelor Unite, toți membrii Comandoului care doresc se pot preda pașnic, dar pînă acum au existat îndoieli cu privire la ce vor alege Paulo și Ahmed...

Paulo Pereido și Ahmed Jihad rămîn pe palier cîteva lungi secunde. Se uită la Klingerman. Chipul lui Horst este în continuare ascuns, emoțiile și expresia sa rămîn necunoscute camerei, dar ele se pot intui după privirile ezitante și pierdute ale lui Pereido și Jihad, după ce întrerup contactul vizual cu el și se uită în jos o fracțiune de secundă.

Apoi ei încearcă să rețină privirea lui Hiroshi Igaramu, însă acesta se comportă ca și cînd ei n-ar fi acolo. Ori ca și cînd el însuși n-ar fi acolo.

Cînd se uită la Helga Mueller, timp de cîteva clipe se desfășoară un concurs de priviri încruntate.

Apoi Ahmed Jihad ridică din umeri, își dă jos arma, o lasă să cadă pe palier, se dezbracă de vesta explozivă și o aruncă în lături. Helga mîrîie ceva ce microfonul din mîna lui Klingerman nu recepționează. Jihad răspunde cu ceva. Helga se uită în altă parte. Paulo Pereido își dă jos arma, se dezbracă de vestă.

Horst Klingerman se întoarce cu fața la cameră în vreme ce Ahmed Jihad și Paulo Pereido coboară scările cam aduși de spate și ies din cadru. Obiectivul realizează un prim-plan mediu cu Klingerman ducînd microfonul cam stîngaci la gură. Are o expresie posomorîtă, dar hotărîtă. E zdruncinat, poate, dar aparent neatins de mînie.

– Ai noștri... ai noștri... ai noștri camarazi au ales să se predea conform termenilor oferiți de guvernul Statelor Unite... Astfel... astfel rămînem doar Hiroshi Igaramu, Helga Mueller și cu mine să... să... să ducem misiunea la capăt...

Klingerman tresare simțind ceva în spate. Se întoarce pe jumătate. Camera se retrage în pripă, arătînd o femeie tînără de culoare, în haine de camuflaj scrobite și vestă, ieșind din umbra ușii și pășind în cercul de lumină albă.

Vocea din off a lui Toby Inman:

– Aceasta este Kelly Jordan, desigur, oameni buni, Ministrul Informațiilor din cadrul Comandoului Armatei Verzi și vedeta viitorului Show al Comandoului Armatei Verzi, pe care StarNet vi-l va oferi la ora șapte treizeci în fiecare seară de joi, zece treizeci în est, chiar aici, la KLAX-TV...

Kelly Jordan aduce a vedetă TV și se mișcă în consecință. Frizura ei afro scurtă e pieptănată cu grijă, uniforma – neșifonată. Se mișcă plină de grație, aproape cu încetinitorul, venind lîngă Klingerman, cu mîna dreaptă pe cureaua Uziului care se transformă, într-un fel, într-o recuzită, ochii ei lăsînd impresia că se uită sincer și intens la Horst și la cameră în același timp.

– Deci, Kelly...

Rămîn acolo preț de un moment lung de tăcere, privindu-se unul pe celălalt în ochi. Horst ține microfonul între ei.

– Deci, Horst, vreau doar să știi că admir ceea ce faci, spune Kelly Jordan. Am învățat multe de la tine. Și vreau ca toți cei care ne privesc să știe că... că...

Vocea ei cedează sub ceea ce pare a fi emoție sinceră.

– ...că în fiecare săptămînă cînd voi fi prezentă la televizor încercînd așa cum pot să salvez viața pe Pămînt, cînd voi sta acolo și voi discuta cu invitații, îmi voi aminti exemplul pe care ni l-ai dat tuturor. Exemplul pe care mi l-ai dat mie, pe care l-ai dat tuturor celor care, în spirit, fac parte din Comandoul Armatei Verzi și popoarelor Pămîntului...

– Foarte emoționant, Kelly, face Klingerman într-un suflu. Sincer îți spun.

– Hei, Horst...

– Nu, sincer, Kelly, spune Horst Klingerman pe o voce mult mai blîndă. Sîntem cine sîntem. Ne luptăm cum putem. Facem ce trebuie să facem.

Kelly Jordan duce mîna stîngă la față și o trece peste ochi, poate ștergîndu-și lacrimile. Sau poate este o mișcare scenică, un gest teatral prin excelență.

– Mai rămîn atunci puțin cu voi, zice ea și face un pas mare în spate, în fundal, în vreme ce camera se apropie într-un cadru-bust cu Horst Klingerman, aflat în mijlocul cercului de lumină, cu chipul puțin umbrit al lui Kelly Jordan plutind în spatele umărului său drept și uitîndu-se ferm spre cameră ca soțioara mîndră a unui candidat.

Totul lasă impresia că a fost pus în scenă de un regizor, însă replica lui Horst Klingerman nu pare scoasă din același scenariu cînd aruncă o privire înapoi și i se adresează pe un ton ridicat:

– Poți sta pînă la sfîrșit dacă ai curaj, Kelly!

– Aș sta dacă aș putea, Horst...

– Dar nu poți, sigur că da. Spectacolul trebuie să meargă mai departe, cum se spune aici, la Hollywood.

Horst Klingerman se întoarce iarăși cu fața la cameră, ținînd microfonul poate puțin prea aproape de gură, vocea auzindu-i-se nițel cam tare și neclar.

– Poate că ăsta nu e un lucru rău. Cînd am îmbrățișat acțiunea directă, punînd stăpînire pe postul acesta de televiziune, nu speram să-l ținem decît pînă ce vom porni Revoluția Verde. Știam că n-o vom putea întreține la nesfîrșit. Și totuși, acum, într-un fel straniu, într-un fel mărunt, poate că am reușit asta... Această emisiune TV a Comandoului Armatei Verzi trebuie că este un lucru bun, da, va ajunge la masele populare, la fel ca și idioțenia de film pe care-l vor face cu noi, tricourile, da, beretele, jucăriile ieftine de plastic, guma de mestecat... Poate că și suvenirurile astea fără sfîrșit sînt lucruri bune. Ele le vor aminti oamenilor ce urmează să vadă și precis e mai bine pentru copii să se joace de-a Comandoul Armatei Verzi decît de-a soldații și vînătorii și cowboy-ii care omoară indieni, da, chiar dacă *totul* se trivializează pentru a aduce profit acelorași oameni care fabrică automobile și uzine nucleare și care defrișează pădurile ecuatoriale...

Suspină, ridică din umeri, își șterge sudoarea de pe frunte cu dosul mîinii în care ține microfonul.

– Am învățat multe despre lucrurile astea în ultimele zile, am învățat mai mult decît voiam să învăț... Și... și nădăjduiesc că și voi ați învățat cîte ceva. Lucruri care nu vor fi lesne date uitării. Lucruri care nu trebuie uitate sub nici o formă...

Face pauză, se încruntă, chinuindu-se vizibil să-și găsească vorbele.

– Nu sînteți oameni răi, însă comiteți o crimă mai mare decît orice-ar fi visat vreodată Hitler ori Stalin. Ei nu căutau decît să extermine popoare întregi. Voi ucideți însăși viața pe Terra. Și nu puteți susține că n-o știți. Vi se spune asta tot timpul la televizor, așa încît știți că trebuie să fie adevărat. Acum va exista o emisiune a Comandoului Armatei Verzi și un film al Comandoului Armatei Verzi, și jucării și jocuri video inspirate de Comandoul Armatei Verzi, toate concepute pentru a stoarce mișelește bani de la voi și copiii voștri făcîndu-vă să credeți că golindu-vă astfel buzunarele deveniți „membri de onoare ai Comandoului Armatei Verzi” și aveți conștiința curată...

Camera se apropie de Horst Klingerman pentru un prim-plan ceva mai strîns. El lasă microfonul puțin mai jos, făcînd să i se audă vocea mai clar, probabil fără să știe, și pentru prima dată ochii lui exprimă sincer furie.

– Dar ăsta-i un rahat în ploaie. Cred că așa vă exprimați voi, americanii, nu? zice el. Atîta vreme cît țara voastră are puterea de-a salva această planetă și nu se folosește de ea, conștiința voastră nu poate fi nicicînd curată. Nu veți fi decît membri de rahat ai Comandoului Armatei Verzi care se uită la emisiuni de rahat și care cumpără produse de rahat pînă cînd lumea întreagă se va întoarce cu picioarele în sus, sufocată de revoltătoarele rezultate ale nepăsării voastre!

Obiectivul se retrage într-un cadru mai larg, ca afectat de această perorație. Horst Klingerman este centrat de reflector și flancat de Helga Mueller și Hiroshi Igaramu. Chipul umbrit al lui Kelly Jordan plutește în spatele umărului său stîng, ca un soi de nălucă video.

– Cineva trebuie să vă arate calea, strigă Klingerman. Cineva trebuie să vă scuture conștiința! Cineva trebuie să aleagă moartea înaintea predării!

Apoi, parcă dîndu-și seama că a început să urle, Klingerman își impune vizibil să se calmeze, să coboare vocea, să îmblînzească nițel tonul și, parcă apreciind asta, camera se întoarce la prim-plan.

– Nu sîntem decît trei, spune el pe o voce rece și plată. Dar nu ne vom preda guvernului vostru. Vom demonstra că acesta nu este un film. Vă vom arăta ce este real.

Camera se trage înapoi într-un cadru care îi cuprinde pe Horst Klingerman și Kelly Jordan, cînd acesta se întoarce spre ea.

Vocea lui Toby Inman din off, foarte scăzută, ca și cînd ar comenta o

lovitură decisivă pentru cîștigarea marelui trofeu:

– Horst Klingerman a amenințat că va folosi comenzile la distanță pentru a arunca în aer clădirea KLAX și pe toți cei care aleg să rămînă alături de el, oameni buni, și se pare că în curînd vom vedea dacă va merge într-adevăr pînă la capăt...

Kelly Jordan pășește în față, pune o mînă pe umărul lui.

– Horst...

Horst Klingerman nu se ferește de atingerea ei, dar limbajul corpului său exprimă totuși o distanțare față.

– Horst, asta-i o nebunie, prietene, asta e...

– Asta e acțiunea necesară, Kelly, spune el pe o voce egală. În anii ce vor veni, vei înțelege asta. Se forțează să schițeze un surîs strîmb, bizar. Și, pe deasupra, va fi o reclamă excelentă pentru Show-ul Comandoului Armatei Verzi.

Replica pare să o rănească. Se crispează.

– Horst, te rog...

Klingerman o atinge pe obraz cu infinită tandrețe, cu mîna liberă. Coboară microfonul la nivelul brîului, spune ceva ce acesta nu recepționează.

Kelly Jordan îl sărută pe obraz. Începe să coboare scările și să iasă din cadru.

Dar camera panoramează în ritmul pașilor ei – reflectorul o urmărește și el – în timp ce coboară treptele și străbate cu pași mari întunericul parcării către el. Obiectivul se retrage treptat, astfel încît ea devine o siluetă mică ce traversează bezna, un fluture prins în cercul de lumină al reflectorului.

O fracțiune de secundă, ecran negru. Apoi reflectorul se întoarce la Horst Klingerman. E filmat într-un cadru mediu, cu Hiroshi Igaramu și Helga Mueller abia vizibili în spatele său.

Chipul lui Klingerman exprimă bucurie și cumva, tocmai de aceea, este înfricoșător.

– Repetăm cererile noastre. Statele Unite trebuie să instituie embargou tuturor națiunilor producătoare de compuși chimici dăunători stratului de ozon. Statele Unite trebuie să interzică toate automobilele. Statele Unite trebuie să trimită o forță navală militară pe fluviul Amazon pentru a proteja pădurea ecuatorială. Iată termenii sub care noi părăsim această clădire. Guvernul vostru trebuie să-i respecte sau să ia clădirea cu forța.

Camera începe să se retragă aproape imperceptibil.

– Cît despre plutoniul din explozivi, adevărul, desigur, este că el nu există. Și oricum n-ar conta dacă ar exista, zice Klingerman. Noi nu vom detona încărcăturile principale. Nu vom sacrifica decît viețile noastre. Iar asta o vom face la prima mișcare a forțelor guvernamentale.

Horst Klingerman pare că zîmbește, aproape.

– Astfel, fapta va fi pură, spune el. Guvernul vostru ne va ucide pentru a

recupera o clădire în loc să accepte să facă ceea ce știm cu toții că este un lucru corect. Iar noi vom muri pentru salvarea vieții pe Pămînt. Vă rog să priviți acum ce se întîmplă în numele vostru.

Acum, camera se retrage într-un cadru complet cu Horst Klingerman, Helga Mueller și Hiroshi Igaramu, stînd în capul scărilor, în întuneric, iluminați de reflector. Horst Klingerman strecoară mîna sub vestă.

– Conștiința noastră este curată, ultima noastră faptă este pură, rostește el cu un zîmbet senin, cu ochii radiind. Voi veți putea spune același lucru?

Obiectivul se retrage brusc într-un cadru care cuprinde intrarea în clădire văzută din capătul opus al parcării, centrat asupra celor trei siluete mici din cerul de lumină din capul scărilor, trei siluete minuscule în întunericul atotbiruitor, ca...

...un tunet pulsatil, ropotitor, cînd două forme amenințătoare se ridică în planul apropiat al cadrului, raza de lumină care cade peste teroriști ridicîndu-se odată cu ele pornind de la cea din dreapta, două elicoptere de luptă uriașe desprinzîndu-se de la sol, cu lansatoarele de rachetă Gatling atîrnînd grele sub aripioarele curbate ca niște fructe pîrguite de ramurile a doi copaci supraîncărcați, avansînd zgomotos aidoma unor monstruoase viespi metalice mai încet decît ar fi alergat un om...

Vocea lui Toby Inman din off:

– Oameni buni, ceea ce vedeți este aievea, se întîmplă sub ochii voștri doar aici, la KLAX-TV...

Camera face brusc zoom spre Horst Klingerman, Hiroshi Igaramu, Helga Mueller, toți încadrați în lumina puternică a reflectorului ce continuă să se ridice, iluminîndu-le fețele ca un răsărit ultra-rapid.

Helga și Hiroshi încrucișează armele pe piept. Horst Klingerman clipește, înalță ochii către cer, se uită înapoi la cameră.

Un fulger pe lentile, un truc al perspectivei, un rar moment de confluență dintre unghiul razei reflectorului în mișcare și ochiul camerei proiectează spre fața lui un nimb de lumină albă strălucitoare, cum stă acolo, punctul central al unui perfect afiș de film, un moment ce va dăinui pe veci în panoplia de legende ale marelui ecran, rezultatul neprețuit al unor efecte speciale de nereprodus, oricît de mare ar fi bugetul alocat, deși fără-ndoială că mulți vor încerca.

O explozie de lumină.

Un tunet asurzitor care se stinge în tăcere.

Vocea din off a lui Toby Inman.

– Încheiere dramatică a crizei ostaticilor! Membrii Comandoului Armatei Verzi mor într-o explozie de proporții! Mai multe imagini la ora unsprezece... chiar aici, la... la KLAX-TV. Dați naibii drumul la publicitate odată!

Nota bio-bibliografică

Născut în 1940, **Norman Spinrad** s-a făcut remarcat în mediile literare F&SF în anii șaizeci-șaptezeci, ca reprezentant al curentului New Wave promovat în Marea Britanie de Michael Moorcock și revista *New Worlds*, iar în Statele Unite de către Harlan Ellison și antologia *Dangerous Visions*. Provocator în limbaj și abordînd o tematică adesea controversată, Spinrad e cunoscut cititorilor români datorită romanelor *Bug Jack Baron* (Editura Adevărul,1991) *The Iron Dream* (în traducere românească *Visul de fier*, Nemira, 1994), *A World Between* (*Între două lumi*, RAO, 1998) etc., dar și datorită culegerii de nuvele *Other Americas* (*Alte Americi*, Nemira, 1994). Cel mai recent roman publicat se intitulează *Osama the Gun* și a apărut în 2012.